

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 2000-2001

17 november 2000

BULLETIN VAN VRAGEN EN ANTWOORDEN

INHOUDSOPGAVE

I. VRAGEN VAN DE VLAAMSE VOLKSVERTEGENWOORDIGERS EN ANTWOORDEN VAN DE MINISTERS (Reglement artikel 81, 1, 2, 3, 5 en 7)	
A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de reglementaire termijn	Blz.
Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden	265
Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken en Energie	270
Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen	300
Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking	323
Marleen Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming	325
Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme	327
Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw	333
Johan Sauwens, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport	389
Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media	398
B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn	
Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden	419
Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen	421
Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking	429
Marleen Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming	429
Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw	432
Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media	434

II. VRAGEN WAARVAN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN VERSTREKEN IS EN WAAROP NOG NIET WERD GEANTWOORD (Reglement artikel 81, 6)

Nihil

III. VRAGEN WAARVAN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN VERSTREKEN IS MET TEN MINSTE TIEN WERKDAGEN EN DIE OP VERZOEK VAN DE VRAAGSTELLERS WERDEN OMGEZET IN VRAGEN OM UITLEG (Reglement artikel 81, 4)

Nihil

REGISTER 436

**I. VRAGEN VAN DE VLAAMSE
VOLKSVERTEGENWOORDIGERS EN
ANTWOORDEN VAN DE MINISTERS
(Reglement artikel 81, 1, 2, 3, 5 en 7)**

**A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de
reglementaire termijn**

PATRICK DEWAELE

MINISTER-PRESIDENT
VAN DE VLAAMSE REGERING,
VLAAMS MINISTER VAN FINANCIEN,
BEGROTING, BUITENLANDS BELEID
EN EUROPESE AANGELEGENHEDEN

**Vraag nr. 89
van 15 juni 2000
van de heer JOACHIM COENS**

Gewestperceel Baron Ruzettelaan Brugge – Bestemming

De stedelijke jeugdraad van Brugge is op zoek naar een geschikte plaats voor de realisatie van een jeugdcentrum in Brugge. De voorkeur gaat uit naar een perceel van het Vlaams Gewest aan de Baron Ruzettelaan, sectie C nr. 88f in Brugge. De bestemming ervan op het gewestplan is "zone voor openbaar nut". Dit sluit perfect aan bij de uitbouw van een jeugdcentrum.

De afdeling Wegen en Verkeer West-Vlaanderen, sectie Exploitatie en Beheer, heeft echter meegedeeld dat de administratie Waterwegen en Zeewezzen, afdeling Bovenschelde, geïnteresseerd is in de overname van deze gronden. Nochtans is de stedelijke jeugdraad ervan overtuigd dat deze locatie de meest geschikte is voor de vestiging van een jeugdcentrum in Brugge.

Wordt het betrokken perceel inderdaad overgedragen aan de administratie Waterwegen en Zeewezzen, afdeling Bovenschelde ?

Zo ja, met welke bestemming ?

Zo neen, wordt het perceel dan alsnog geheel of gedeeltelijk aan het Brugs stadsbestuur overgedragen ?

Antwoord

Overeenkomstig het delegatiebesluit van de Vlaamse regering kan elke minister binnen de tota-

liteit van zijn bevoegdheidspakket de bestemming van onroerende goederen die onder zijn beheer vallen, wijzigen. Concreet betekent dit dat het aan minister Stevaert als bevoegde minister voor de betrokken administraties toekomt om te bepalen of het perceel al dan niet wordt overgedragen aan de administratie Waterwegen en Zeewezzen.

Pas wanneer het goed binnen het bevoegdheidspakket niet meer nuttig kan worden aangewend, wordt het aan mijn administratie ter beschikking gesteld. Mijn administratie gaat dan in eerste instantie na of het goed binnen het ministerie een nieuwe bestemming kan krijgen. Indien dit niet het geval is, wordt de verkoopprocedure gestart. Deze interne bevragsingsprocedure werd ingesteld om te voorkomen dat goederen die worden verkocht, naderhand opnieuw zouden moeten worden onteigend.

Het betrokken perceel werd tot op heden niet aan mijn administratie ter beschikking gesteld.

**Vraag nr. 90
van 16 juni 2000
van mevrouw VEERLE DECLERCQ**

Gewestperceel Baron Ruzettelaan Brugge – Bestemming

Op de vraag van de stad Brugge in verband met de bouw van een jeugdcentrum op een perceel gelegen in de bocht van het kanaal Brugge-Oostende ter hoogte van de Katelijnepoort (kadastraal plan 88f) en eigendom van het Vlaams Gewest, werd geantwoord dat de administratie Waterwegen en Zeewezzen, afdeling Bovenschelde, nog steeds geïnteresseerd is in de overname van dat perceel.

De vastgestelde bestemming op het gewestplan is "zone voor openbaar nut". Dit sluit perfect aan bij de uitbouw van een jeugdcentrum.

1. Welke bestemming wordt aan die gronden gegeven ?
2. Krijgt de bouw van een noodzakelijk jeugdcentrum voor de stad Brugge hier niet de voorkeur ?

Antwoord

Het betrokken perceel wordt momenteel beheerd door de administratie Wegen en Verkeer. Of dit perceel al dan niet wordt overgenomen door de administratie Waterwegen en Zeewezzen behoort tot

de beslissingsbevoegdheid van minister Stevaert. Overeenkomstig het delegatiebesluit van de Vlaamse regering kan elke minister immers binnen de totaliteit van zijn bevoegdheidspakket de bestemming van onroerende goederen die onder zijn beheer vallen, wijzigen.

Pas wanneer het goed binnen het bevoegdheidspakket niet meer nuttig kan worden aangewend, wordt het aan mijn administratie ter beschikking gesteld. Mijn administratie gaat dan in eerste instantie na of het goed binnen het ministerie een nieuwe bestemming kan krijgen. Indien dit niet het geval is, wordt de verkoopprocedure gestart. Deze interne bevragsingsprocedure werd ingesteld om te voorkomen dat goederen die worden verkocht, naderhand opnieuw zouden moeten worden onteigend.

Het betrokken perceel werd tot op heden niet aan mijn administratie ter beschikking gesteld.

**Vraag nr. 92
van 23 juni 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Vlaamse openbare instellingen – Beheersorganen

De Vlaamse regering is bevoegd om, rekening houdende met eventuele decretale beperkingen, de leden van de beheersorganen van de Vlaamse openbare, wetenschappelijke en andere instellingen aan te stellen.

Hoe deze nu zijn samengesteld, is voor parlementsleden en voor buitenstaanders ondoorzichtig. Blijkbaar moet deze samenstelling niet in het Belgisch Staatsblad verschijnen, zodat wijzigingen niet kunnen worden gevolgd. Belanghebbenden zijn zo nooit op de hoogte van de samenstelling en kunnen hierop nooit reageren.

1. Van welke Vlaamse openbare, wetenschappelijke en andere instellingen die vallen onder de bevoegdheid van de minister, moet de samenstelling van de beheersorganen niet in het Belgisch Staatsblad verschijnen ?
2. Hoe worden wijzigingen in de samenstelling van deze beheersorganen aan het parlement en de burgers kenbaar gemaakt ?
3. Hoe kunnen belanghebbende burgers klacht neerleggen tegen (wijzigingen in) de samenstelling van deze beheersorganen ?

N.B. Deze vraag werd gesteld aan alle ministers.

Gecoördineerd antwoord

1 en 2. De publicatie van rechtsnormen in het Belgisch Staatsblad wordt geregeld in de bijzondere wet van 8 augustus 1980. Er dient daarbij een onderscheid te worden gemaakt tussen decreten en besluiten. Voor decreten is de bekendmaking in het Staatsblad dwingend. Artikel 22 van de bijzondere wet bepaalt immers : "Geen decreet of uitvoeringsbesluit is verbindend dan na te zijn bekendgemaakt in de vorm bij deze wet bepaald."

In het kader van deze vraag is het echter belangrijker stil te staan bij de publicatievoorschriften van besluiten (besluiten van de Vlaamse regering en besluiten van een Vlaamse minister).

Besluiten van de Vlaamse regering

Krachtens artikel 84, 1° van de bijzondere wet worden de besluiten van de Vlaamse regering in het Belgisch Staatsblad bekendgemaakt met een vertaling in het Frans. Wanneer ze geen belang hebben voor alle burgers, mogen die besluiten evenwel bij uittreksel worden bekendgemaakt of gewoon worden vermeld in het Belgisch Staatsblad. Als hun bekendmaking geen openbaar nut heeft, mag ook daarvan worden afgezien.

De in extenso bekendmaking van een besluit is de algemene regel. Dat wordt bevestigd door het tweede lid van artikel 84, dat bepaalt wanneer mag worden afgeweken van een "gewone" bekendmaking. Besluiten die alle burgers aangaan, behoren in extenso te worden gepubliceerd in het Staatsblad. Indien de besluiten niet van algemeen belang zijn voor de rechtsonderhorigen, mogen ze bij uittreksel of met een gewone vermelding worden bekendgemaakt in het Staatsblad. Als hun bekendmaking geen openbaar nut heeft, mag zelfs hiervan worden afgezien.

De uitdrukkingen "van belang voor alle burgers" en "openbaar nut" zijn moeilijk te definiëren. Of een besluit alle burgers aanbelangt en of de bekendmaking van dat besluit openbaar nut heeft, is een feitenkwestie die behoort tot de beoordelingsbevoegdheid van de regering, onder toezicht van de rechter.

In de rechtsleer en de rechtspraak terzake kunnen slechts de onderstaande *algemene principes* worden genoteerd.

- a) Als besluiten die belang hebben voor de algemeenheid van de burgers worden beschouwd de besluiten die een categorie van de in dezelfde omstandigheden verkerende burgers betreffen (onder andere Raad van State, arrest nr. 15039 van 2 december 1971).
- b) Uit uitspraken van lagere rechtscolleges blijkt dat "in het algemeen" wijst op een niet vooraf te bepalen aantal burgers, wat tot gevolg heeft dat de bekendmaking bij wijze van uittreksel, vergezeld van een betekening, zinloos wordt. Met "belangen" wordt bedoeld dat de besluiten betrekking moeten hebben op rechtstreekse rechten of belangen van burgers (cf. De Jonghe, J., *De staatsrechtelijke verplichting tot bekendmaking van normen*, Antwerpen, Kluwer, 1985, blz. 154).
- c) Een besluit dient in extenso te worden gepubliceerd indien een grote, onbepaalde groep burgers er kennis van dient te nemen. Een besluit dient bij uittreksel te worden gepubliceerd of vermeld indien personen die niet rechtstreeks bij de kwestie betrokken te zijn, er belang bij hebben te vernemen dat de beslissing genomen is. Als dat niet het geval is, mag de publicatie achterwege blijven.

De algemene principes worden verder geconcretiseerd in omzendbrief 97/4 van 4 maart 1997 betreffende de wetgevingstechniek.

Op basis van deze omzendbrief worden onder andere onderstaande richtlijnen in acht genomen.

- a) In de eerste plaats wordt nagekeken of de bekendmaking bij wet wordt geregeld. Zo wordt bijvoorbeeld het besluit houdende vaststelling, goedkeuring of wijziging van een plan van aanleg bij uittreksel gepubliceerd, evenals het besluit houdende bescherming als monument en het besluit houdende rangschikking van een landschap. Hoewel het in de laatste twee gevallen niet uitdrukkelijk is bepaald, worden ook die besluiten in de praktijk slechts bij uittreksel gepubliceerd.
- b) Besluiten die de interne werking van een dienst of een instelling als voorwerp hebben, zijn niet van belang voor alle burgers en hoe-

ven niet te worden gepubliceerd, ongeacht of ze een reglementair karakter hebben of niet.

- c) De vaststelling van subsidie- en erkenningsvoorwaarden van verenigingen wordt integraal gepubliceerd. De toepassing van die normen in een concreet geval en met name het toekennen van subsidies, hoeft daarentegen niet te worden gepubliceerd.
 - De erkenning als leasingonderneming voor leasingverrichtingen binnen het kader van de wetten betreffende de economische expansie.
 - De erkenning van de laboratoria voor de analyse van monsters die bij sportcompetities zijn genomen.
- d) Onteigeningsbesluiten worden gepubliceerd bij uittreksel.
- e) De wijzigingsbesluiten dienen te worden gepubliceerd indien het oorspronkelijk besluit werd gepubliceerd.
- f) Alle besluiten die rechten en plichten van burgers vastleggen, worden vanzelfsprekend in extenso gepubliceerd.

Besluiten van de leden van de Vlaamse regering

In de bijzondere wet staat niets over de bekendmaking en vertaling van de besluiten van de leden van de Vlaamse regering. Voor ministeriële besluiten die worden genomen op grond van door de regering verleende delegatie, is het evenwel logisch dezelfde regels te hanteren als voor de besluiten van de regering.

Deze criteria worden gehanteerd bij het al dan niet publiceren van de samenstelling van beheersorganen. De publicatie in het Staatsblad is de enige vorm van bekendmaking. De wijziging in de samenstelling wordt niet op een afzonderlijke manier bekendgemaakt aan de burgers en het parlement.

3. Conform de wettelijke en decretale bepalingen behoort het naargelang het geval tot de prerogatieven van de Vlaamse regering of een Vlaams minister om beheersorganen van Vlaamse, wetenschappelijke en andere instellingen samen te stellen. Hierbij moeten uiteraard de decretale en reglementaire voorschriften worden gerespecteerd.

Burgers die niet akkoord gaan met de samenstelling van beheersorganen kunnen de nietigverklaring van ministeriële besluiten of besluiten van de Vlaamse regering vorderen bij de Raad van State.

Vraag nr. 93
van 28 juni 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Adviesraden – Vrouwen (2)

Zie :

Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen

Vraag nr. 178

van 31 mei 2000

van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen

Blz. 300

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen.

Vraag nr. 98
van 7 juli 2000
van mevrouw MARIJKE DILLEN

Kabinetten – Belastbare voordelen

In 1999 werd er door de Administratie van de Directe Belastingen een onderzoek gestart naar de wijze waarop de reglementering inzake belastbare voordelen op de kabinetten wordt toegepast. Bijzondere aandacht ging uit naar het gebruik van de dienstwagens door de ministers en de kabinettsmedewerkers.

1. Wat is de huidige stand van zaken betreffende het onderzoek door de Administratie van de Directe Belastingen ? Zijn de definitieve resultaten reeds bekend ?

Zo ja, kan de minister-president deze meedelen ?

Zo neen, is er reeds een tussenverslag ? Tegen wanneer worden de definitieve resultaten verwacht ?

2. Op welke wijze gebeurt de fiscale regeling in afwachting van de beslissing van de Administratie van de Directe Belastingen ?

3. Op welke wijze gebeurt de vertegenwoordiging van de Vlaamse regering in dit dossier ?

Antwoord

Op 1 april 1999 werd door de fiscale administratie een circulaire uitgevaardigd waarin de regels met betrekking tot het voordeel van alle aard voor het gebruik van een voertuig van de openbare dienst werd gespecificeerd. Deze circulaire is een verduidelijking van de reeds lang bestaande fiscale bepalingen terzake en is gepubliceerd in het Bulletin der Belastingen nr. 792, blz. 1143.

De Vlaamse kabinetten doen vanaf het inkomstjaar 1996 (aanslagjaar 1997) jaarlijks en op systematische wijze een aangifte voor alle kabinettsleden die de beschikking hebben over een kabinetswagen.

Deze aangiften gebeuren met toepassing van bovengenoemde circulaire en volgens specifieke instructies van de fiscale administratie. Deze instructies slaan op de wijze waarop deze administratie bijkomend wenst gedocumenteerd te worden over de situatie dienaangaande op de kabinetten. Voor de inkomstjaren 1996 en 1997 is het dossier gesloten. Het inkomstjaar 1998 was niet het voorwerp van een fiscale controle. Voor het inkomstjaar 1999 zijn de aangiften op 10 maart 2000 bezorgd aan de instanties die instaan voor de individuele en collectieve loonfiches. De bijkomende documentatie werd op dezelfde dag verstrekt aan het Hoofdbestuur D van de Directe Belastingen.

Binnen de Vlaamse regering wordt dit dossier opgevolgd en gecoördineerd door de minister-president, die zich hierin omwille van de continuïteit laat bijstaan door zijn administratie.

Vraag nr. 103
van 27 juli 2000
van mevrouw Riet VAN CLEUVENBERGEN

Overheidsgebouwen – Leegstand (2)

In zijn antwoord op mijn schriftelijke vraag nr. 46 van 21 januari 2000 over leegstand van overheidsgebouwen vermeldde de minister-president dat in Nieuwpoort het voormalig Bloso-gebouw en het piramidegebouw aan de jachthaven leegstaan (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 11 van 7 april 2000, blz. 1025 – red.*).

Ik kreeg een reactie van het Vlaams Visserij-informatiecentrum, dat stelde dat dit antwoord fout is: het Vlaams Visserij-informatiecentrum gebruikt sedert zijn oprichting vier lokalen van het piramidegebouw.

Ook het Vlaams Visserijcomité vergadert in het piramidegebouw en er worden studiedagen of voorlichtingsvergaderingen georganiseerd in het zestig plaatsen tellend amfitheater. Deze ruimte wordt verder gebruikt door de Vlaamse Zeezeilschool voor haar cursussen. Een scheepsonderhoudsbedrijf heeft er een kantoor in gebruik en in de zomermaanden en de weekends is er een kruidenierszaak gevestigd. Het gebouw wordt eveneens door de jachtclub gebruikt voor de Vlaanderen-Europa-week, terwijl het ruime sanitair het jaar door in gebruik is door de honderden mensen die een boot hebben liggen in dit deel van de Nieuwpoortse jachthaven. Daarenboven gebruikt de scheepvaartpolitie geregeld een lokaal voor cursussen en dergelijke.

Het Visserij-informatiecentrum draagt trouwens zorg voor het onderhoud van een groot deel van de kantoor- en vergaderruimten, terwijl de Vlaamse Vereniging voor Watersport zorgt voor het onderhoud van het sanitaire gedeelte, waardoor er geen vernielingen zijn gebeurd en geen verval is opgetreden. Toen het Visserij-informatiecentrum het gebouw betrok, waren er trouwens heel wat plaatsen waar het binnenregende.

Het zou het Vlaams Visserijcomité, het Visserij-informatiecentrum en andere gebruikers vanzelfsprekend een genoegen doen indien zou kunnen worden bevestigd dat dit gebouw geen leegstand kent, maar goed en zo efficiënt mogelijk wordt gebruikt.

1. Kan de minister-president inderdaad bevestigen dat dit gebouw niet leegstaat? Zo ja, hoe komt het dan dat deze klaarblijkelijk verkeerde informatie werd gegeven?
2. Zijn er nog reacties gekomen naar aanleiding van de vraag en het antwoord over leegstand van Vlaamse overheidsgebouwen?

Antwoord

1. Het piramidegebouw in Nieuwpoort werd inderdaad vermeld in mijn antwoord op schriftelijke vraag nr. 46 van 21 januari 2000 betreffende leegstaande overheidsgebouwen. De gegevens m.b.t. dit gebouw werden mij meegedeeld

door de afdeling Gebouwen. Bij de invulling van het begrip "leegstaande gebouwen" werd er in dit gedeelte van het antwoord uitgegaan van een vrij restrictieve interpretatie, met name de gebouwen die momenteel niet effectief worden gebruikt door het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap.

Vanuit dit oogpunt werd dan ook het piramidegebouw in Nieuwpoort vermeld. Hierbij werd tegelijkertijd wel duidelijk gemaakt dat het gebouw de facto niet leegstond, vermits de terbeschikkingstelling aan de jachtclub werd vermeld. Dit laatste element doet weliswaar onrecht aan de talrijke andere gebruikers van het gebouw die niet vermeld werden, waarvoor mijn verontschuldigungen.

2. Met uitzondering van deze reactie van het Vlaams Visserij-informatiecentrum betreffende het Piramidegebouw, heb ik tot op heden geen andere opmerkingen ontvangen.

Vraag nr. 107

van 4 september 2000

van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Beheers- en adviesorganen – Participatie-oproep

Kind en Gezin deed onder andere via de Nieuwsbrief van de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten VZW een oproep tot participatie aan de provinciale comités van Kind en Gezin. Men stelt dat zo "alle betrokkenen of belanghebbenden de kans krijgen om te participeren".

Voor welke advies- of beheersorganen die vallen onder de bevoegdheid van de minister (inclusief de Vlaamse openbare instellingen) gebeurde een dergelijke open oproep sedert zijn aanstelling?

N.B. Deze vraag werd gesteld aan alle ministers, met een aangepaste versie voor minister Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen.

STEVE STEVAERT

MINISTER VICE-PRESIDENT
VAN DE VLAAMSE REGERING,
VLAAMS MINISTER VAN MOBILITEIT,
OPENBARE WERKEN EN ENERGIE

Vraag nr. 352
van 15 juni 2000
van de heer JOHAN DE ROO

Wegenwerken – Arrondissementen Gent-Eeklo

Kan de minister vice-president meedelen welke begin- en einddata er zijn vastgesteld voor de verschillende wegenwerken die dit jaar nog in de arrondissementen Gent en Eeklo worden uitgevoerd ?

Graag met vermelding van de respectieve kostenramingen en aanbestedingsdata.

Antwoord

Hieronder geef ik een overzicht van de dit jaar geplande wegenwerken in de arrondissementen Gent en Eeklo.

- R4 in Gent – herstellen van de verharding van de Gestichtstraat ; aanbestedingsdatum : 7 augustus 2000 – 10 werkdagen ; kostenraming : 1.360.960 frank.
- R4 in Gent – herstellen van de verharding van de toegang tot de Rodenhuizenkaai ; aanbestedingsdatum : 4 september 2000 – 5 werkdagen ; kostenraming : 1,8 miljoen frank.
- E40 – wegwerken spoorvorming op rijbaan Aalst-Gent ; aanbestedingsdatum : september 2000 ; aanvang : april 2001 ; einde : juni 2001 ; kostenraming : 75 miljoen frank.
- N456 – fietspad vak Evergem – Sleidinge van kmpt 5,47 tot 7,17 ; aanbestedingsdatum : oktober 2000 ; aanvang : maart 2001 ; einde : september 2001 ; kostenraming : 30 miljoen frank.
- N437 in Nevele – aanpassen aansluitingen en kruispunten ; aanbestedingsdatum : oktober 2000 ; aanvang : december 2000 ; einde : april 2001 ; kostenraming : 90 miljoen frank.

Vraag nr. 353
van 15 juni 2000
van de heer CHRISTIAN VAN EYKEN

Grote Ring Groot-Bijgaarden-Asse – Filevorming

De Ring rond Brussel werd onlangs ter hoogte van Groot-Bijgaarden en Asse (aansluiting met de E40) vernieuwd. De bedoeling was het verkeer vlotter te laten verlopen, maar men moet vaststellen dat de ingreep het omgekeerde effect heeft.

Het verkeer dat komt uit de richting van Bergen en dat vroeger relatief vlot verliep, wordt eerst ter hoogte van Groot-Bijgaarden van drie rijstroken naar twee rijstroken gebracht (zoals vroeger), en dan ter hoogte van de afrit Asse wordt er nogmaals een rijstrook afgesloten. Het verkeer wordt bijgevolg van drie rijstroken teruggebracht naar één rijstrook.

Wat wordt er gedaan om de bijna permanente file op het stuk tussen Groot-Bijgaarden en Wemmel te verhelpen ?

Antwoord

Na de werken ter hoogte van de verkeerswisselaar van Groot-Bijgaarden en de afrit naar de Pontbeeklaan in Asse verloopt het verkeer, in tegenstelling tot de bewering van de Vlaamse volksvertegenwoordiger, volgens de rijkswacht en mijn administratie vlotter dan eertijds. Dit geldt hoofdzakelijk voor de weggebruikers die komen uit de richting Bergen, aangezien deze ongehinderd op twee rijstroken kunnen doorrijden.

De nieuwe bijkomende "laterale" weg omvat drie rijstroken om het verkeer te spreiden en kan zowel door het verkeer komende uit Brussel, Gent als Bergen worden gebruikt.

Aangezien de verdere afwerking in de richting Wemmel in het kader van de laatste aanpassingen om budgettaire redenen nog niet kon worden uitgevoerd, diende één rijstrook van de R0 Ring rond Brussel te worden ingenomen om een vlotte overgang van de vier uitgevoerde rijstroken naar de bestaande rijstroken mogelijk te maken.

De administratie Wegen en Verkeer werkt thans aan het project voor de zone Wemmel-Asse en zal, zodra de financiële middelen ter beschikking zijn, de realisatie ervan aanvatten. Een juist tijdstip voor deze werken is nog niet bepaald.

Vraag nr. 354
van 15 juni 2000
van de heer MARINO KEULEN

Gewestwegen – Boomsoorten

Recentelijk werd in de media bericht over de gevoelige stijging van allergieën bij 30-plussers.

Inzonderheid rijst hier een probleem met "pollen" afkomstig van boomsoorten zoals berken.

Samen met de aanwezige luchtvervuiling doet dat de leefkwaliteit van allergieërs afnemen.

Als minister bevoegd voor de gewestwegen kan de minister vice-president allergieërs helpen onder andere door langs die wegen geen pollenproducerende bomen en struiken te laten planten.

1. Wordt bij de keuze van bomen en struiken die langs de gewestwegen worden geplant rekening gehouden met allergie-aspecten ?
2. Voor welk totaalbedrag werd vorig jaar aangeplant langs die gewestwegen ?
3. Kan de minister vice-president een overzicht bezorgen van de aantallen en de soorten bomen, struiken en planten in het algemeen, die in 1999 langs de gewestwegen werden geplant ?

Antwoord

1. Bij de keuze van boomsoorten en heesters wordt hoofdzakelijk rekening gehouden met de bodemgesteldheid en de habitus van de boom. Daarnaast zijn factoren als verkeersveiligheid, landschap, onderhoud en natuurbehoud bepalend.

Recentelijk wordt meer aandacht geschonken aan de allergie-aspecten bij de keuze van de soorten, op aanraden van het Instituut voor Hygiëne en Epidemiologie.

2. In 1999 werd voor een totaalbedrag van 58,8 miljoen frank aangeplant langs gewestwegen.

3. Er werden 233.774 bomen, struiken en bosgoed aangeplant, waarvan 215.594 struiken en bosgoed en 18.180 bomen.

Uit de eerste analyses blijkt het aangeplante areaal te bestaan uit 2 % pollen-onvriendelijke soorten. Ook blijkt dat in 1999 geen berken werden aangeplant. De 2 % bedoelde soorten betreffen meidoorn, ratelpopulier, els en tamme kastanje.

Vraag nr. 355
van 15 juni 2000
van de heer JAN VAN DUPPEN

Industriezones Beerse – Bereikbaarheid

De industrie op het grondgebied van de gemeente Beerse genereert met een industriële tewerkstelling van 6.800 eenheden de hoogste toegevoegde waarde, namelijk 34 miljard, van het arrondissement Turnhout en 66 % van de toegevoegde waarde van het regionaal stedelijk gebied Turnhout, dat een totale industriële tewerkstelling van ongeveer 16.000 eenheden heeft.

Deze toegevoegde waarde en tewerkstelling zijn evenwaardig met de knooppunten in het netwerk van het Albertkanaal. Het Turnhoutse uitsluitend voorstellen als een landschap van bos en heide, terwijl de Kempense economische activiteiten enkel zouden geconcentreerd zijn langs het Albertkanaal, is bijgevolg onjuist.

Met de ingrijpende wijzigingen aan de toegangsmogelijkheden via wegvervoer die aan de orde zijn, maak ik mij met de werknemers en werkgevers in voornoemde industriezones dan ook zorgen over de blijvende bereikbaarheid van deze belangrijke zones van tewerkstelling in Beerse (130 ha langs kanaal, 160 ha langs N12 Turnhout-Antwerpen). Met verbazing stel ik vast dat de industriezones van Beerse dreigen geïsoleerd te raken.

Graag kreeg ik dan ook toelichting van de minister vice-president over volgende problemen.

1. Waarom wordt de N12 Turnhout-Malle gedegradeerd tot een secundaire weg type III, met accent op openbaar vervoer en fietsverkeer ?
2. Deze N12 vervult nog steeds een belangrijke rol als verbinding tussen de industriezones Malle, Beerse en Turnhout. Aan beide zijden van de N12 zijn er fietspaden die veilig afgescheiden zijn van de rijbaan.

Wat denkt men hier nog meer aan te doen in het kader van die geplande degradatie tot secundaire weg type III?

3. Zullen vrachtwagens in de toekomst normaal de N12 kunnen blijven gebruiken zoals nu ?
4. In het gemeentelijk mobiliteitsplan zijn rotondes gepland op de N12.

Heeft de overheid degelijke argumenten om aan te nemen dat dergelijke kostbare aanpassingen – die ook in hun toepassing problemen zullen scheppen inzake beschikbare ruimte-oppervlakte voor de uitvoering – enige verbetering zullen opleveren voor de verkeersveiligheid, zeker die van de fietsers ?

5. De N132 is tijdens de piekuren nu reeds verzadigd.

Wordt een aftakking overwogen naar de industriezone Zuid, zodat deze beter wordt ontsloten en tegelijk de N132 kan worden ontlast ?

6. Kan de minister vice-president duidelijkheid scheppen over de inspraakmogelijkheden van de lokale industrie bij het opstellen van de gemeentelijke mobiliteitsplannen, in de gemeentelijke begeleidingscommissies en de provinciale auditcommissies, om een evenwichtige oplossing op basis van de verschillende wensen en belangen te realiseren ?

Antwoord

1. Het aanduiden van secundaire wegen is een decretale taak van de provincie.

De N12 werd – in overleg met de "mobiliteitspartners" in de provincie Antwerpen (provincie, De Lijn en afdeling Wegen en Verkeer Antwerpen) – inderdaad geselecteerd als secundaire weg type II. Deze selectie betekent geenszins dat er sprake is van "degradatie". De selectie betekent enkel dat voor deze actueel zeer belangrijke openbaarvervoeras de voorrang wordt gegeven aan het openbaar vervoer en het fietsverkeer. De selectie als secundaire weg type III laat uiteraard nog ander verkeer toe.

2. Dit zal blijken uit een "streefbeeldstudie" die de provincie zal opmaken. Ook de vermelde relatie tussen de industriezones van de drie gemeenten (Beerse, Malle en Turnhout) is nog niet duidelijk.

3. Het gewenste gebruik van de N12 zal moeten blijken uit de streefbeeldstudie die de provincie in samenwerking met het gewest en de betrokken gemeenten zal opstellen.

Het lijkt wel logisch dat de N12 niet wordt gebruikt in een relatie tussen Turnhout en Antwerpen ; de snelweg ligt immers vlakbij, het gebruik van de N12 zal enkel van ontsluitende aard zijn, niet van bindende.

4. Het mobiliteitsplan moet worden gezien als een eerste aanzet van de gewenste heraanleg vanuit het oogpunt van de gemeente. De afdeling Wegen en Verkeer Antwerpen van de administratie Wegen en Verkeer is in deze bevoegd om de gepaste maatregelen te nemen voor de problemen die zich voordoen. Uiteraard gebeurt dit steeds in overleg met alle betrokken overheden.

Mogelijk zal dit een rotonde zijn, maar zeker is dat niet. Ook dit zal weer moeten blijken uit de streefbeeldstudie.

5. Dit is een voorstel dat in het in opmaak zijnde mobiliteitsplan werd gesuggereerd. Naast het poneren in het mobiliteitsplan van een dergelijke verbinding, zijn er nog heel wat andere aspecten waarmee rekening moet worden gehouden, niet het minst deze van ruimtelijke ordening (kan dit volgens de bestemmingen ?), milieu, enzovoort. Deze mogelijkheid wordt niet a priori verworpen, noch zonder degelijke argumentatie overgenomen.

Het mobiliteitsplan heeft tot hertoe geen enkele status. Het wordt in augustus voorgelegd aan de Provinciale Auditcommissie. In de gemeentelijke begeleidingscommissie heeft de administratie Wegen en Verkeer een degelijke onderbouwing gevraagd van deze nieuwe verbinding. Tot op heden werd deze onderbouwing nog niet verstrekt.

6. In de procedure van het mobiliteitshandboek wordt in overleg voorzien tussen de zogenaamde beleidsactoren (dit zijn hoofdzakelijk de overheden die het convenant ondertekenden). In vele gemeenten wordt een parallel overleg georganiseerd bij de zogenaamde "belangenactoren" : de krachten binnen elke gemeente die een rol spelen in het mobiliteitsgebeuren. Het behoort echter tot de lokale autonomie om te bepalen hoe dit overleg wordt georganiseerd.

Tot slot wil ik nog meedelen dat het gemeentelijk mobiliteitsplan door de gemeenteraad moet worden goedgekeurd om het aldus het noodzakelijke maatschappelijk draagvlak te verlenen.

Vraag nr. 356
van 15 juni 2000
van de heer JOHAN MALCORPS

IC-station Brecht – Mobiliteitseffecten

In het kader van de besluitvorming rond de HST (hogesnelheidstrein) ten noorden van Antwerpen is beslist dat er een nieuw IC-station komt in Brecht. Hiermee komt men tegemoet aan vragen van de Bond van Trein-, Tram- en Busgebruikers, maar ook van de Antwerpse gemeenteraad om de HSL (hogesnelheidslijn) ook zoveel mogelijk te valoriseren als een voorstadslijn, in het kader van de uitbouw van een volwaardig voorstadsnet ook over het spoor. De studie naar het marktpotentieel van de stations Groenendaallaan en Noorderkempen is afgerond en blijkt positief te zijn.

Vanuit diverse hoeken is ook de vraag gesteld om, naast een IC-verbinding Antwerpen – Groenendaallaan – Brecht, ook de mogelijkheid van een IR-verbinding te bestuderen met uitwijklijnen ter hoogte van een reeks nieuwe voorstedelijke stations of halteplaatsen in Maria-ter-Heide, Sint-Job, Brecht, Loenhout met telkens aangepaste parkeeren-rijvoorzieningen voor auto's en fietsers (IC : intercity ; IR : interregio).

Dit zou meer tegemoetkomen aan de mobiliteitsnoden van de streek en de vervoersstromen meer gelijkmatig verdelen. En dit zou bovendien nieuwe problemen voorkomen. Sommigen vrezen immers dat één groot station Noorderkempen met één grote park-and-ride nieuwe verkeersstromen zal genereren ten koste van het landelijke karakter van de gemeente Brecht. Nog afgezien van de plannen van het Brechts gemeentebestuur om rond het nieuwe station nieuwe woonzones en een KMO-zone uit te bouwen, in strijd met het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen.

Een variant op dit voorstel is een lightrail-verbinding naar het voorbeeld van de trein-tram van Saarbrücken.

Als er een groot nieuw station komt in Brecht, moet het ook worden ontsloten voor het wegverkeer. Een groot station met een maxi-park-

and-ride voor de hele regio Noorderkempen zal heel wat nieuwe autostromen genereren. Ook totaal nieuwe stromen, bijvoorbeeld van mensen uit Sint-Job die naar de stad moeten, maar nu "om moeten" via Brecht. Een echt mobiliteitseffectrapport is nodig.

Momenteel onderzoekt de administratie Wegen en Verkeer de mogelijkheden van een ontsluiting van het station over de weg. Daarbij zouden ook de aanleg van een ringweg rond Brecht en de herinrichting van de doortocht door Brecht worden betrokken. De vraag daarbij is of een dergelijke ringweg verantwoord is vanuit verkeerskundig oogpunt. De bestaande overlast van zwaar transport in Brecht is één punt. De oprichting van het station als bijkomend argument, is minder evident. Vooral ook als men ermee rekening houdt dat het toch de bedoeling is dat het grootste deel van de reizigers het station zou bereiken met busvervoer en dat men het autoverkeer zou moeten beperken. Althans, dat was de mening van minister Van Mechelen op 13 januari 2000 in de Commissie voor Leefmilieu, Natuurbehoud en Ruimtelijke Ordening (*Handelingen C56 van 13 januari 2000 – red.*).

1. Komt er een volwaardige mobiliteitseffectstudie rond de oprichting van het station in Brecht ?

Worden daarbij ook de effecten bestudeerd van een alternatieve oplossing : meerdere kleine stations of halteplaatsen langs een IR- of lightrail-lijn ?

Is er inzake deze laatste oplossing ooit overleg gepleegd met de NMBS ?

2. Is het de bedoeling de nieuwe stations in Brecht en ter hoogte van de Groenendaallaan voornamelijk te ontsluiten via streekvervoer ?

Heeft De Lijn terzake reeds de mogelijkheden onderzocht ?

Krijgt een ontsluiting via openbaar vervoer voorrang ?

Opteert de minister voor een beperkte ontsluiting voor het autoverkeer ?

3. Wordt ook aandacht besteed aan een goede en veilige ontsluiting voor fietsers, met veilige fietspaden en "bike-and-ride"-voorzieningen ?

Antwoord

1. Er werd nog geen volledige mobiliteitseffectstudie gemaakt voor het nieuwe station Noorderkempen in Brecht. Wel werden in opdracht van de NMBS (BE Reizigers Nationaal) reeds een aantal aspecten onderzocht, met name het reizigerspotentieel van een aantal mogelijke treindiensten en aansluitende busdiensten ("Vervoerwaardestudie NMBS – stations Noorderkempen en Groenendaallaan", DHV Milieu en Infrastructuur, maart 1999).

In deze studie werd als variante ook het potentieel van een pendeltrein tussen Noorderkempen en Antwerpen met bijkomende haltes in Sint-Job-in-'t-Goor en Brasschaat/Schoten bekeken. Het potentieel aantal reizigers blijkt echter laag te zijn door "concurrentie" van snellere (en dus meer attractieve) verbindingen per IC en snelbus, en doordat de stations Sint-Job-in-'t-Goor en Brasschaat/Schoten heel lage reizigers aantallen (enkele tientallen) genereren door de afgelegen ligging ten opzichte van de op zich al sterk verspreide bebouwing.

Hier passen nog enkele bijkomende bedenkingen.

De HSL is in eerste instantie niet geconcipieerd voor voorstadverkeer. Om de hinder te minimaliseren, werd gekozen voor een ligging die zover mogelijk verwijderd lag van de bebouwde kernen en maximaal werd gebundeld met bestaande lijninfrastructuur (de A1/E19). Gegeven ook de historisch gegroeide ruimtelijke structuur, werd gekozen voor de ontsluiting van de regio Noorderkempen via één volwaardig IC-station met een snelle en hoogwaardige treindienst naar Antwerpen en andere steden. Dit station moet regionaal worden ontsloten door een uit te bouwen en frequent busnet.

De keuze voor Brecht is daar logisch mee verbonden. Brecht ligt zowat halverwege Antwerpen en de Nederlandse grens, wat een goede ligging is voor het station : een ligging dicht bij Antwerpen zou de voor- en natransporttijden vanuit de Noorderkempen te groot maken en zou het snelheidsvoordeel van de trein verminderen (wegen de kortere afstand) ; een ligging verder naar het noorden (bv. Hoogstraten) verkleint het invloedsgebied (en dus het potentieel) van het station te veel. Bovendien vormt Brecht een knooppunt van het regionale wegennet, wat de uitbouw van een

logisch gestructureerd en attractief busnet mogelijk maakt.

Voor het gebied ten zuiden van Brecht (en m.n. voor Brasschaat en Sint-Job) wordt gedacht aan de uitbouw van snelle voorstadstramlijnen, die beter aansluiten bij de bevolkingsconcentraties. Dit concept wordt nog verder uitgewerkt in diverse ontwerpplannen en studies die momenteel in opmaak zijn (ontwerp Mobiliteitsplan Vlaanderen, ontwerp Mobiliteitsplan Stadsgewest Antwerpen, e.a.).

Ten slotte moet worden opgemerkt dat het niet vanzelfsprekend is om snelle HST- en IC-treinen te mengen met tragere IR- en L-treinen of lightraildiensten. De capaciteit van een spoorlijn wordt sterk beperkt door het vermengen van treindiensten met zeer verschillende kenmerken (dat is trouwens ook de reden waarom de belangrijke spoorassen van en naar Brussel systematisch worden uitgebouwd van 2 naar 4 sporen, wat een scheiding van snelle en trage treinen mogelijk maakt en de capaciteit opdrijft).

2. Zowel het station Brecht als het station Groenendaallaan worden uitgebouwd als knooppunt van openbaar vervoer : Brecht als knooppunt voor het streekvervoer van de Noorderkempen, Groenendaallaan als knooppunt voor het stadsvervoer in het noorden van de agglomeratie Antwerpen en voor het voorstedelijk vervoer.

De Lijn heeft (o.a. in het kader van bovenvermelde studie) reeds een aantal voorontwerpen gemaakt. Deze concepten worden echter nog verder uitgewerkt, onder andere in het kader van het ontwerp Mobiliteitsplan Stadsgewest Antwerpen.

Vanuit het Vlaams Gewest is er steeds op aangedrongen om de stations in de eerste plaats te ontsluiten door openbaar vervoer en langzaam verkeer (fiets, voetganger), en slechts secundair voor het autoverkeer (parkeer-en-reis). Dit vanuit de (ook in het buitenland gemaakte) vaststelling dat nogal wat gebruikers van parkeer-en-reisfaciliteiten eigenlijk voormalige en/of potentiële openbaarvervoergebruikers zijn. In eerste instantie moeten de parkeer-en-reisfaciliteiten dan ook beperkt blijven en worden bestemd voor reizigers waarvoor geen valabel voor- en natransport per openbaar vervoer mogelijk is. Voor beide stations kwam bovenvermelde studie tot een potentieel van circa 150 auto's.

M.b.t. de lokale ontsluiting van het station Noorderkempen krijgt het openbaar vervoer voorrang in het concept met een te verleggen op- en afrit (en gewijzigd ringtracé), waarbij het openbaar vervoer via de Bethovenstraat een "eigen" corridor heeft.

3. Voor de Noorderkempen wordt aandacht besteed aan een goede en veilige ontsluiting voor fietsers, met veilige fietspaden.

De Bethovenstraat en een fietstunnel maken hier deel van uit. Op dit moment wordt tussen Loenhout en Brecht een vrijliggend fietspad aangelegd. Voor het station Groenendaallaan zijn nog geen detailplannen bekend. Gezien de aandacht van het stadsbestuur voor het fietsverkeer en de goede samenwerking met het Vlaams Gewest en het stadsbestuur op vlak van verkeer, lijkt het logisch dat ook voor Groenendaallaan een goed concept voor het fietsverkeer wordt uitgewerkt. Voor beide stations is het aanleggen van fiets-en-reisvoorzieningen evident. Dit is echter ook een zaak van de NMBS.

Vraag nr. 357
van 20 juni 2000
van de heer JOHAN DE ROO

Kruispunt Hillestraat-N9 Maldegem – Verkeersveiligheid

Het kruispunt van de Hillestraat met de N9 in Maldegem is een zeer druk kruispunt.

Uit het oogpunt van verkeersveiligheid zou ik graag de volgende vragen aan de minister vice-president willen stellen.

1. Wordt er een rotonde aangelegd ter hoogte van het kruispunt Hillestraat-N9 ?
2. Zo ja, hoe zien de plannen er concreet uit ?

Welke realisatietermijn wordt vooropgesteld ?

3. Zo neen, welke andere oplossing wordt er voorgesteld voor dit drukke kruispunt ?

Antwoord

1. Er wordt geen rotonde gepland ter hoogte van het kruispunt N9 – Prins Boudewijnlaan met de Hillestraat om hiernavolgende redenen.

2. De Provinciale Commissie voor Verkeersveiligheid besliste in zitting van 31 januari 1996 om geen rotonde te plannen op dit kruispunt gezien de plaatsgesteldheid.

Bovendien zou de rotonde bezijden de N9 liggen. Het loodrecht aansluiten van de vier takken op de rotonde is één van de voorwaarden voor een goede werking van een rotonde. Dit is niet uitvoerbaar, tenzij men omvangrijke onteigeningen zou doorvoeren.

De verkeersintensiteiten in de Hillestraat en de Oude Staatsbaan liggen beduidend lager dan op de N9. Voor een goede werking van een rotonde is een evenwichtige verdeling van het verkeer over de vier takken van belang.

3. De oplossing die wordt voorgesteld, is het aanbrengen van een brede middenberm (minimum 6 meter) op de N9. Op deze wijze kunnen voertuigen de N9 in twee keer dwarsen.

Vraag nr. 358
van 20 juni 2000
van de heer PAUL VAN GREMBERGEN

Europees Greenlight-programma – Deelname

In februari 2000 gaf de Europese Commissie het startschot voor het Greenlight-programma. Het programma past in de Kyoto-doelstellingen en wil de negatieve impact van verlichting op het leefmilieu terugdringen. In de brochure van de Europese Commissie (<http://www.eugreenlight.org>) staan vijftien nationale agentschappen die zich ertoe verbinden het initiatief actief te promoten.

Voor de Belgische federatie wordt enkel melding gemaakt van het Waals Gewest. De verantwoordelijke van het Greenlight-programma heeft – naar eigen zeggen – ook de andere deelstaten gecontacteerd. Zij zijn blijkbaar niet ingegaan op de vraag om promotor te worden van het Greenlight-programma.

1. Werd het Vlaams Gewest gevraagd om promotor (agentschap) te worden van het Europese Greenlight-programma, zoals de verantwoordelijke stelt ? Zo ja, wanneer, hoe en door wie ? Zo neen, is het Vlaams Gewest alsnog geïnteresseerd in het Europese Greenlight-programma ?
2. Is het Vlaams Gewest ingegaan op het verzoek van de Europese Commissie om partner te wor-

den van het Greenlight-programma ? Zo ja, wanneer, hoe en door wie werd positief gereageerd op het aanbod van de Europese Commissie ? Zo neen, waarom heeft het Vlaams Gewest geen belangstelling voor het Greenlight-programma van de Europese Commissie?

Welke argumenten schuift de minister-president naar voren om niet te participeren in het Europese Greenlight-programma, aangezien het programma past in de Kyoto-doelstellingen en de negatieve impact van verlichting op het leefmilieu wil terugdringen ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw.

Gecoördineerd antwoord

1. Het Europees Greenlight-programma is een programma waarbij de deelnemers (private en publieke organisaties) op vrijwillige basis een aantal duidelijke engagementen aangaan op het vlak van hun verlichtingsinstallaties. Zo stellen zij zich namelijk tot doel de verlichting binnen hun bestaande ruimtes te vernieuwen indien de te realiseren energiebesparing een financieel voordeel zou opleveren en de kwaliteit van de belichting gewaarborgd blijft. Voor nieuwe gebouwen wordt het engagement aangegaan dat zij de best beschikbare efficiënte verlichtings-systemen zullen installeren.

Greenlight werd officieel gelanceerd op 7 februari 2000 en zal lopen over een periode van 4 jaar (2000-2004). De doelstellingen van het programma zijn ten eerste de reductie van de energieconsumptie door verlichting in Europa en daaraan gekoppeld de reductie van de emissie van vervuilende pollutanten, onder meer de CO₂-emissies, en ten tweede de kwaliteit van de werkomgeving te verbeteren (*CO₂ : koolstofdioxide – red.*).

De verantwoordelijke van het Greenlightprogramma binnen de Europese Commissie heeft via de Vlaamse Instelling voor Technologisch Onderzoek (VITO) contact opgenomen met het Vlaams Gewest met de vraag of er een Vlaams overheidsorgaan zou kunnen worden ingeschakeld voor de promotie van dit programma. Het laatste contact dateert van 6 juli 2000.

2. De promotie rond dit Europees programma wordt in elke lidstaat verzorgd door een nationaal energieagentschap. Dit zijn agentschappen die over een eigen juridisch statuut en eigen budgetten beschikken. Ze hebben als hoofdtaak de promotievoering rond rationeel energiegebruik. Door de specifieke bevoegdheidsverdeling tussen het federale niveau en de gewesten inzake energie, is België het enige Europese land dat geen nationaal agentschap heeft. Het Waals Gewest heeft intussen het Institut Wallon ingeschakeld om de promotievoering rond het Greenlight-programma binnen Wallonië te verzorgen. Dit past in de opdrachten die deze autonome instelling voor het Waals Gewest dient uit te voeren, waaronder dus de promotie van het rationeel energiegebruik.

Aangezien het Greenlight-programma ook voor Vlaanderen een waardevol programma is, aansluitend bij de doelstellingen van het Vlaams klimaatbeleid, wordt momenteel nagegaan wie de meest geschikte partij in Vlaanderen zou zijn om daaromtrent de promotie te voeren.

Op dit ogenblik behoort de promotie van het rationeel energiegebruik duidelijk tot de taken van de administratie. Daaronder valt dus ook de promotie voor de Europese energieprogramma's zoals SAVE (promotie van energie-efficiëntie) en Altener (promotie van hernieuwbare energiebronnen).

In tegenstelling tot deze twee programma's, dient het Greenlight-programma echter als een zeer specifieke actie van de Europese Unie te worden beschouwd, die exclusief gericht is op de promotie van één soort technologie, namelijk de verlichtingstechnologie. De promotievoering rond dit programma vraagt de inzet van bijkomende middelen, waarvoor geen financiële steun vanuit de Europese Unie beschikbaar wordt gesteld. Deze elementen hebben ertoe geleid dat er momenteel, hoofdzakelijk in het kader van de lopende hertekening van de administratie, een bijkomende afweging wordt gemaakt tussen respectievelijk de overheidsadministratie, een zelfstandige overheidsinstelling, of zelfs een externe partij die deze promotievoering op zich zou kunnen nemen. Parallel daaraan zal er ook nog, specifiek voor een eventuele inschakeling van VITO, rekening worden gehouden met het nieuwe takenpakket dat zal worden vastgelegd in de vernieuwde, maar nog af te sluiten beheersovereenkomst met VITO.

Een beslissing omtrent de Vlaamse promotievoering rond het Greenlight-programma zal dus op korte termijn worden genomen.

Vraag nr. 359
van 20 juni 2000
van de heer JACKY MAES

Haven Nieuwpoort – Loodsvrijstelling koopvaardij-schepen

De administratie Waterwegen en Zeewezen zou onlangs hebben beslist om de vreemde koopvaardij-schepen die nu dagelijks Nieuwpoort aanlopen, een vrijstelling te verlenen van loods.

Dit betekent dat men niet langer een beroep moet doen op de nautische experts die de vreemde schepen veilig de haven binnenbrengen en afmeren. De zandschepen die nu zouden worden vrijgesteld, zijn tijgebonden schepen, die zich in het bochtig en gevaarlijk vaarwater van de haven van Nieuwpoort moeten begeven. De vreemde kapiteins hebben echter in het verleden altijd dankbaar gebruikgemaakt van de Vlaamse loodsen, om hen te helpen in het drukke Nieuwpoortse vaarwater, waar ook nog veel pleziervaartuigen en vissersschepen aanwezig zijn.

Daarnaast wil ik er ook op wijzen dat men volop bezig is om op de oosteroever het natuurreservaat op het voormalig militair domein van Lombardsijde uit te bouwen. Een zand- of grindschip heeft al gauw 200 ton brandstof aan boord. Een kleine stuurfout of panne kan catastrofaal zijn in de smalle aanloop en havengeul. De loodsen weten immers het best hoe gevaarlijk en verraderlijk de Nieuwpoortse monding is.

Als straks de schepen die klus zonder loodsen zullen moeten klaren te midden van een soms chaotische verkeerssituatie, dan wordt het risico op ongevallen groter. Hiermee wordt dan ook een zware hypotheek gelegd op het natuurreservaat IJzermonding.

1. Waarom werd er aan de vreemde koopvaardij-schepen die de haven van Nieuwpoort aanlopen een vrijstelling van loods gegeven, ondanks het feit dat het een risicovolle vaarweg blijft ?
2. Is de minister vice-president op de hoogte van de gevaren die deze beslissing met zich meebrengt ?

3. Welke maatregelen worden genomen om de risico's op ongevallen te minimaliseren en hierdoor een mogelijke natuurramp in het nabijgelegen natuurreservaat te vermijden ?

Antwoord

1. De administratie Waterwegen en Zeewezen onderzoekt momenteel de vrijstellingen van de loodsplicht voor Vlaamse havens. Er ligt een voorstel ter tafel dat voor Nieuwpoort bepaalt dat schepen met een maximumlengte van 65 meter vrijgesteld zijn van loodsplicht.

Voor de zandschepen evenwel worden de vrijstellingen voor de kusthavens zoveel mogelijk analoog gehouden met het Scheldereglement, dat onder andere de vrijstellingen van loodsplicht naar de havens van Antwerpen en Gent regelt. Deze visie houdt rekening met de scherpe concurrentie in de sector, de vrijstelling van loodsplicht voor zandschepen naar Nederlandse havens en de mogelijke economische gevolgen voor de haven van Nieuwpoort, waar de trafiek hoofdzakelijk zandschepen behelst. Daarenboven lopen deze zandschepen frequent de haven aan, waardoor de kapiteins vertrouwd zijn met het traject. Indien zij dit wensen, kunnen zij uiteraard nog een loods vragen.

2. Het loodsrecht voert in eerste instantie de verscherpte loodsplicht in. Het is duidelijk dat dergelijke maatregel de veiligheid ten goede komt.

Zonder vrijstellingenbeleid is de loodsplicht evenwel niet uitvoerbaar, want dan dient zelfs het kleinste vaartuig te worden geloodst. Vandaar dat vrijstellingen worden ingevoerd. Verder zullen de gezagvoerder of diegene die de navigatie feitelijk leidt van vaartuigen die zeer geregeld een bepaalde haven aanlopen, na een examen een verklaring kunnen krijgen die vrijstelling verleent van het nemen van een loods voor het betrokken traject.

Het is in de overtuiging dat het huidige veiligheidsniveau niet mag verminderen dat ik deze beslissing steun.

3. Door het invoeren van de verscherpte loodsplicht zijn schepen die een gevaarlijke lading aan boord hebben verplicht een loods te nemen onafhankelijk van de afmetingen van het schip of van het bezit van een verklaring van vrijstelling door de kapitein of diegene die de navigatie feitelijk leidt.

Vraag nr. 360
van 20 juni 2000
van de heer CARL DECALUWE

Mobiliteitsconvenants – Kortrijk-Roeselare-Tielt

Sinds enige jaren worden gemeenten aangemoedigd om met De Lijn en het Vlaams Gewest mobiliteitsconvenants af te sluiten, teneinde tot een planmatig en geïntegreerd mobiliteitsbeleid te komen.

1. Welke gemeenten in het arrondissement Kortrijk-Roeselare-Tielt hebben tot nu toe reeds het moederconvenant afgesloten? Welke gemeenten nog niet?
2. In welke fase van het planningsproces bevinden deze gemeenten zich vandaag?
3. Welke bijakten hebben deze gemeenten ondertussen afgesloten?

Antwoord

1. Met volgende gemeenten in het arrondissement Kortrijk-Roeselare-Tielt werd reeds een mobiliteitsconvenant afgesloten.

Arrondissement Kortrijk

Anzegem, Avelgem, Harelbeke, Kortrijk, Menen, Spiere-Helkijn, Waregem, Zwevegem.

Arrondissement Roeselare

Ingelmunster, Ledegem, Lichtervelde, Moorslede, Roeselare, Staden.

Arrondissement Tielt

Ardoorie, Dentergem, Oostrozebeke, Ruiselede, Tielt, Wielsbeke, Wingene.

2. De volgende gemeenten bevinden zich vandaag in het volgende planningsproces.

Arrondissement Kortrijk

Anzegem : beleidsplan conform verklaard ;
 Avelgem : oriëntatienota nog niet voorgelegd ;
 Harelbeke : oriëntatienota conform verklaard ;
 Kortrijk : oriëntatienota conform verklaard ;
 Menen : oriëntatienota conform verklaard ;
 Spiere-Helkijn : oriëntatienota nog niet voorge-

legd ; Waregem : oriëntatienota conform verklaard. Synthesenota en beleidsplan voorgelegd op auditcommissie van 19.06.2000 : na aanvullingen kan het beleidsplan conform worden verklaard ; Zwevegem : beleidsplan conform verklaard.

Arrondissement Roeselare

Ingelmunster : nog geen oriëntatienota ingediend ; Ledegem : nog geen oriëntatienota ingediend ; Lichtervelde : beleidsplan voorlopig conform verklaard ; Moorslede : oriëntatienota conform verklaard ; Roeselare : beleidsplan conform verklaard ; Staden : beleidsplan conform verklaard.

Arrondissement Tielt

Ardoorie : oriëntatienota goedgekeurd ; Dentergem : nog geen oriëntatienota voorgelegd ; Oostrozebeke : oriëntatienota wordt voorgelegd aan de auditcommissie van oktober 2000 ; Ruiselede : nog geen oriëntatienota voorgelegd ; Tielt : oriëntatienota goedgekeurd ; Wielsbeke : oriëntatienota goedgekeurd ; Wingene : beleidsplan conform verklaard.

3. Met volgende gemeenten werden ondertussen volgende bijakten afgesloten.

Bijakte 1 : alle gemeenten die een mobiliteitsconvenant afsloten, hebben ook bijakte 1 afgesloten.

Arrondissement Kortrijk

Anzegem – bijakte 3A : N382 herinrichting doortocht, bijakte 4A : N382 verlichting doortocht ; Harelbeke – bijakte 2A : N36 vak N50 – Bavikhoofsestraat, bijakte 7A en 9A : uitbreiding openbaar vervoer ; Kortrijk – bijakte 3A : N8 herinrichting doortocht Bissegem, bijakte 12A : N50b centrum : fietsroute, bijakte 14A : toegangsweg industriepark Heule-Bissegem, bijakte 7A en 9A : uitbreiding openbaar vervoer ; Menen – bijakte 3A : N8 herinrichting doortocht Kortrijkstraat-Ieperstraat ; Waregem – bijakte 2A : R35 omleiding Waregem, vak Oude Vyvestraat-Zultseweg ; Zwevegem – bijakte 7A en 9A : uitbreiding openbaar vervoer.

Arrondissement Roeselare

Staden – bijakte 18 : N36 rotonde Sleihage, bijakte 3A : N36 herinrichting doortocht ;

Arrondissement Tielt

Ardoorie – bijakte 3A : N35 herinrichting doortocht Koolskamp, bijakte 4A : N35 verlichting doortocht Koolskamp ; Ruiselede – bijakte 17A : N37 verlichting drie kruispunten ; Tielt – bijakte 11A : N327 fietspaden Tielt-Wingene ; Wielsbeke – bijakte 2A : N382 vak Leie-Stationstraat, bijakte 2B : N382 vak Stationstraat-Ridder de Ghellinckstraat ; Wingene – bijakte 3A : N327 herinrichten doortocht Wingene, bijakte 11A : N327 fietspaden tussen kmpt. 1,000 en 3,500, bijakte 7A en 9A uitbreiding openbaar vervoer ;

Vraag nr. 361
van 23 juni 2000
van mevrouw SIMONNE JANSSENS-VANOPPEN

De Lijn – Gunsttarief werkzoekenden

Werkzoekenden die zich moeten verplaatsen voor sollicitaties betalen zich blauw aan verplaatsingskosten. Men komt vlug aan een som van 250 frank per betrekking. Wanneer men weet dat een langdurig werkzoekende maar over gemiddeld 230 frank per dag beschikt om in zijn levensnoodzakelijke behoeften te voorzien, wegen die verplaatsingskosten wel heel zwaar door.

Naar verluidt bestaat er een voorstel van De Lijn betreffende een tweerittenkaart die bruikbaar is voor werkzoekenden bij sollicitaties.

De vorige regering bespaarde op de kap van de werkzoekende door de toen nog bestaande regeling voor terugbetaling van vervoerskosten af te schaffen. Nu het economisch heel wat beter gaat en er toch nog veel openstaande betrekkingen moeten worden ingevuld, is het mogelijk om die besparingsmaatregel op te heffen.

1. Werden er initiatieven genomen om het vervoer in het kader van sollicitaties terug te betalen aan de werkzoekende ?
2. In hoeverre wordt er concreet onderhandeld om werk te maken van de tweerittenkaart van De Lijn ?

Antwoord

De al dan niet terugbetaling van de reiskosten aan de werkzoekende die zich moet verplaatsen voor een sollicitatie, behoort tot de bevoegdheid van de

Vlaamse minister van Werkgelegenheid en Toerisme.

Ter informatie kan ik meedelen dat er bij de Vlaamse Vervoermaatschappij voorheen voor het vervoer van werkzoekenden een overeenkomst bestond geldig tussen de VDAB en De Lijn. Daarbij betaalde de werkzoekende zelf voor de verplaatsing met De Lijn een éénvormige prijs van 40 frank, ongeacht de afstand. Het verschil met de werkelijke vervoerprijs werd uit hoofde van de overeenkomst rechtstreeks aan de VDAB gefactureerd. Op verzoek van de VDAB zelf is de overeenkomst beëindigd.

Volgens de inlichtingen die wij verkregen, heeft de VDAB nog altijd een budget om de terugbetaling te regelen van de kosten voor sollicitaties en betaalt deze instelling deze kosten ook effectief terug.

Vraag nr. 362
van 23 juni 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Vlaamse openbare instellingen – Beheersorganen

Zie :
 Minister-president van de Vlaamse regering,
 Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden
 Vraag nr. 92
 van 23 juni 2000
 van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen
 Blz. 266

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden.

Vraag nr. 363
van 23 juni 2000
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Interministeriële Conferentie Mobiliteit – Stand van zaken

Enige tijd geleden deelde de minister vice-president mee dat hij een aantal punten op de agenda had geplaatst van de Interministeriële Conferentie voor Mobiliteit en Telecommunicatie.

Het ging onder meer om het gewestelijk expresnet rond Brussel (GEN), de gefaseerde realisatie van de tariefintegratie in en rond Brussel, en de herwaardering van de stations en de stationsomgevingen in het algemeen en in de streek rond Brussel in het bijzonder.

Kan hij hieromtrent een stand van zaken geven ?

Antwoord

1. Gewestelijk expresnet Brussel

In uitvoering van de beslissing van de Interministeriële Conferentie voor Verkeer en Infrastructuur (ICVI) van 30 maart 1999 besliste de Interministeriële Conferentie voor Mobiliteit, Infrastructuur en Telecommunicatie (ICMIT) op 31 januari 2000 om een "werkgroep op hoog niveau" te belasten met het opstellen van een ontwerp van samenwerkingsakkoord tussen het federale niveau en de gewesten betreffende de realisatie van het GEN Brussel. Dit ontwerp moest tegen eind juni 2000 worden voorgelegd, maar door de omvang van de taak en door het gebrek aan overeenstemming over een aantal punten werd de einddatum intussen verplaatst naar einde oktober 2000.

De werkgroep op hoog niveau heeft een drietal subwerkgroepen opgericht die voor de inhoudelijke onderbouwing moeten zorgen :

- subwerkgroep "aanbod",
- subwerkgroep "begeleidende maatregelen",
- subwerkgroep "organisatie en financiering".

Het is echter duidelijk dat zowel in de werkgroep op hoog niveau als in de subwerkgroepen nog veel werk moet worden gepresteerd vooraleer alle betrokken partijen een akkoord kunnen bereiken over het GEN.

2. Tariefintegratie Brussel

Een akkoord over het toepassingsgebied (zones) van de tariefintegratie is er reeds enige tijd (30 november 1999).

Over de exacte vorm van de tariefintegratie wordt echter nog gediscussieerd. De berekeningen van kosten en opbrengsten van alle varianten is nog niet volledig afgerond, zodat nog geen discussie ten gronde kon worden gevoerd in de

reeds langer bestaande werkgroep "tariefintegratie in en rond Brussel".

3. Herwaardering stations en stationsomgevingen

Alle betrokken partijen erkennen het belang van stations en stationsomgevingen voor het openbaar vervoer. Er leven echter verschillende opvattingen over de herwaardering van stations en hun omgeving.

Zo wensen bijvoorbeeld de NMBS en haar filiaal Eurostation dikwijls grote aantallen parkeerplaatsen te realiseren nabij stations. Het Vlaams Gewest meent echter dat dit te veel hinder meebrengt in de stationsomgevingen en ziet het autoverkeer slechts als aanvullend voor- en natransport, naast het langzame verkeer (voetgangers, fietsers) en het stedelijke en regionale openbaar vervoer (tram, bus, metro). Dit impliceert dat bij stations slechts een beperkt aantal parkeerplaatsen kan worden gerealiseerd.

4. Gegeven de verschillende opvattingen die leven en de bevoegdheidsverdeling in deze materie, is ook hier spoedige overeenstemming niet voor de hand liggend.

Vraag nr. 364 van 23 juni 2000 van mevrouw MARIJKE DILLEN

Reclame langs gewestwegen – Controle

Verschiedende wetten en decreten regelen het aanbrengen van publiciteit op en langs gewestwegen.

Nochtans stel ik geregeld overtredingen vast.

1. Wordt er door de administratie Wegen en Verkeer op regelmatige wijze controle uitgevoerd, teneinde de regelgeving te doen respecteren ?

Zo ja, op welke wijze ?

2. Kan de minister vice-president een overzicht geven van de vastgestelde overtredingen per provincie, en dit voor 1998 en 1999 ?

3. In hoeveel gevallen werd de overtreder ook daadwerkelijk vervolgd ?

In hoeveel gevallen werd de publiciteit verwijderd door de bevoegde diensten van de administratie Wegen en Verkeer ?

Wat is de kostprijs hiervan en is deze kostprijs gec recupereerd bij de overtreder ?

Antwoord

1. De controle nopens de regelgeving op het aanbrenge van publiciteit langs gewest- en auto-snelwegen wordt uitgevoerd door wegwachters tijdens hun inspectieronden.

De overtredingen betreffen in veruit de meeste gevallen tijdelijke publiciteit op bordjes in de wegberm die zonder vergunning worden geplaatst. Voor dergelijke zaken wordt geen proces-verbaal opgemaakt, maar de borden worden door de wegwachters of wegendiensten weggenomen. Het betreft hier immers publiciteit op gewestdomein, dat wederrechtelijk wordt gebruikt.

Wanneer het grote borden betreft en deze op gewestdomein worden geplaatst, wordt contact opgenomen met de eigenaar, wat in de regel de verwijdering van de grote borden tot gevolg heeft. Zijn het borden op privaat terrein, dan wordt de overtreder aangeschreven om zijn wederrechtelijk geplaatst bord te verwijderen. Indien deze vraag zonder gevolg blijft, wordt een klacht ingediend bij de lokale politiecommissaris, die de zaak afhandelt.

2. Er worden momenteel geen systematische, statistische overzichtslijsten bijgehouden van het aantal overtredingen per provincie per jaar. Het inventariseren van dergelijke gegevens vergt immers administratieve mankracht. Niettemin kan ruwweg worden geschat dat er jaarlijks een vijftienhonderdtal worden vastgesteld.

Doordat de schriftelijke ingebrekestelling van de overtreder en het persoonlijk contact een efficiënt repressiemiddel is, dient het parket slechts in weinig gevallen te worden ingeschakeld. In ongeveer 10 % van de gevallen geeft de vastgestelde overtreding aanleiding tot het verzenden van een dossier aan het parket.

Wat het vervolgingsbeleid van de parketten betreft, verwijs ik naar de bevoegde minister van Justitie.

3. Voor de verwijdering van kleine borden rekent de administratie geen kosten aan, omdat het

innen van deze som meer kost dan de verwijdering. De kostprijs voor het verwijderen van een bord kan worden geraamd op 5.000 frank.

Vraag nr. 365 van 23 juni 2000 van de heer ROLAND VAN GOETHEM

Gratis openbaar vervoer – Kostprijs

Uit de jaarrekeningen 1999 van De Lijn kan niet worden opgemaakt welke invloed de verschillende vormen van gratis openbaar vervoer op de resultaten van de vervoermaatschappij hebben.

1. Hoeveel reizigers genoten effectief deze maatregelen en hoeveel kost dit aan De Lijn ?
2. Werden er, specifiek in het kader van deze maatregelen, door de Vlaamse Gemeenschap extra bijdragen gestort aan De Lijn ?
3. De verschillende steden en gemeenten die aan een of andere vorm van gratis openbaar vervoer of openbaar vervoer tegen verminderd tarief deelnemen, dragen hiervoor ook naar rato bij aan De Lijn.

Hoeveel heeft De Lijn ontvangen van de deelnemende steden en gemeenten ?

4. Heeft De Lijn ten gevolge van deze maatregelen eventueel bijkomende investeringen moeten doen en zo ja, welke en hoeveel bedroegen ze ?

Antwoord

1. In 1999 maakten 6.228.787 reizigers gebruik van deze maatregelen. Het is onmogelijk de kosten van deze specifieke reizigers af te zonderen uit het geheel van de bedieningen.
2. Neen, deze zijn mee opgenomen in het kader van de convenants.
3. 74,7 miljoen frank.
4. Niet specifiek voor deze maatregelen, wel eventueel in het kader van de convenants in de betrokken steden en gemeenten.

Vraag nr. 366
van 23 juni 2000
van de heer ELOI GLORIEUX

Hernieuwbare-energieprojecten – Vlaams-Brabant

De memorie van toelichting die de ontwerptekst van het elektriciteitsdecreet begeleidt, vermeldt dat het Vlaams Gewest heel wat terreinen in eigendom heeft waarop energieprojecten die gebruikmaken van hernieuwbare-energiebronnen kunnen worden opgezet.

Deze terreinen zouden via aanbestedingen ter beschikking worden gesteld van promotoren.

1. Welke terreinen in de provincie Vlaams-Brabant komen hiervoor in aanmerking ?
2. Welke plannen bestaan er om deze effectief ter beschikking te stellen voor de vestiging van hernieuwbare-energieprojecten ?
3. Onder welke voorwaarden zal dit dan gebeuren ?

Antwoord

De Vlaamse overheid wil het gebruik van hernieuwbare energie stimuleren. In het kader van haar voorbeeldfunctie stelt zij inventarissen op van haar eigendommen (terreinen, gebouwen en infrastructuurwerken) die geschikt zouden zijn om nieuwe projecten te starten.

Wat windenergie betreft, zal het in opbouw zijnde Windplan Vlaanderen verduidelijken welke overheidsterreinen, waaronder die in Vlaams-Brabant, in aanmerking kunnen komen voor het uitvoeren van windenergieprojecten. De basis van dit windplan zal bestaan uit een geografisch informatiesysteem waarbij rekening wordt gehouden met parameters zoals windaanbod, plaatsconfiguraties, landschappelijke inpassing, netinpassing, milieuv voorwaarden en vogelbeschermingsgebieden. Tevens zal een indicatie worden gegeven van de kostprijs van de geproduceerde energie op de geïnventariseerde locaties. Dit beleidsinstrument ten behoeve van bestuurders, ambtenaren en andere actoren zal in oktober 2000 worden afgerond. Mocht blijken dat het Vlaams Gewest over de geschikte terreinen beschikt in Vlaams-Brabant, kunnen de nodige procedures voor concessieverlening worden opgestart.

Verder werd er onder mijn impuls een inventaris opgemaakt van de locaties in gewestbeheer die gelegen zijn aan de waterwegen en geschikt zijn voor het plaatsen van waterkrachtinstallaties. Voor Vlaams-Brabant bevinden deze locaties zich op de Dijle en de Zenne, het Zeekanaal Brussel-Schelde, het Kanaal Leuven-Dijle en het Kanaal Charleroi-Brussel. De procedures voor concessieverlening worden in september van dit jaar afgerond.

Wat fotovoltaïsche zonne-energie betreft, werkt de administratie Overheidsopdrachten, Gebouwen en Gesubsidieerde Infrastructuur momenteel aan een algemene inventaris van de Vlaamse overheidsgebouwen. Deze Gebouweninventaris van het Patrimonium (GIP) zal per gebouw onder andere de plannen, foto's, gebruikte technieken en energiegebruiksgegevens weergeven. De eindversie wordt verwacht tegen eind volgend jaar. GIP zal de basis vormen voor een meer gedetailleerde screening van gebouwen die geschikt zijn voor de plaatsing van fotovoltaïsche zonnepanelen (eventueel nog uit te breiden naar zonneboilers). Momenteel wordt ervan uitgegaan dat de zonnepanelen die op deze gebouwen zouden worden geplaatst, zullen worden gefinancierd door de Vlaamse overheid. De procedures zouden verlopen via een klassieke aanbesteding. Daarbij kan worden uitgeput uit de ervaring die momenteel wordt opgedaan met het plaatsen van fotovoltaïsche zonnepanelen op zowel het Graaf de Ferraris- als het Hendrik Consciencegebouw in Brussel.

Wat de seizoensgebonden opslag van warmte en koude in ondergrondse watervoerende lagen betreft (de zogenaamde koude-warmteopslag), zijn de Limburgse en Antwerpse Kempen het meest geschikt, gezien de gunstige ondergrond. Uit een studie van de Vlaamse Instelling voor Technologisch Onderzoek (VITO) blijkt dat ook, maar in mindere mate, het oosten van Vlaams-Brabant in aanmerking zou kunnen komen (VITO-rapport "Promotie en marktintroductie in Vlaanderen van seizoensgebonden koude-warmteopslag in de ondergrond", april 1999). VITO heeft deze technologie intussen overgedragen naar een nieuw opgericht bedrijf.

In het kader van het elektriciteitsdecreet werd intussen een Fonds Hernieuwbare Energiebronnen opgericht. Dit begrotingsfonds heeft tot doel het gebruik van hernieuwbare-energiebronnen te bevorderen. Aan het fonds worden onder meer de opbrengsten toegewezen uit concessies voor energieprojecten die gebruikmaken van hernieuwbare-energiebronnen, zoals gespecificeerd in de desbetreffende concessieovereenkomsten.

De eventuele toekenning van terreinen, locaties of bestellingen van specifieke installaties gebeurt volgens de geldende wetgeving inzake aanbestedingen voor openbare werken. De belangrijkste gunningscriteria voor hernieuwbare-energieprojecten zijn doorgaans de opbrengst aan groene elektriciteit, de opbrengst of kostprijs voor de overheid en, specifiek voor concessies, de bereidheid van de promotoren om te investeren in bijkomende hernieuwbare-energieprojecten. Een promotor zal daartoe een waarborg moeten storten in het Fonds Hernieuwbare Energiebronnen. Wordt binnen een vastgestelde termijn geïnvesteerd in een ander hernieuwbaar project, dan wordt deze waarborg teruggestort. Houdt hij zich niet aan zijn engagement, dan is de waarborg verworven door het fonds.

Ten slotte dient hieraan voor de volledigheid te worden toegevoegd dat elk hernieuwbare-energieproject onderworpen is aan de geldende procedures inzake bouw- en milieuvergunningen. Specifiek voor windenergie dienen de projecten te worden getoetst aan de vestigingscriteria zoals vermeld in de omzendbrief "Afwegingskader en randvoorwaarden voor de inplanting van windturbines", die op 17 juli 2000 werd goedgekeurd door de Vlaamse regering (omzendbrief EME/2000.01). Deze omzendbrief geeft, ten behoeve van de betrokken administraties en overheden, een reeks afwegingselementen en afstandsregels die men dient te hanteren voor de beoordeling van de mogelijke vestigingsplaatsen van windturbines. De afwegingselementen hebben onder andere betrekking op ruimtegebruik, landschap, natuur (vogels) en geluidsimpact.

**Vraag nr. 368
van 28 juni 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Fietsinfrastructuur – Stand van zaken

In Vlaanderen wordt meer en meer aandacht besteed aan fietsen. Terecht, als we vaststellen dat de wegen dichtslibben, waardoor de verplaatsingstijd toeneemt. Anderzijds stellen we vast dat korte verplaatsingen, ook van minder dan vijf kilometer, te veel worden gedaan met de auto. Redenen hiervoor zijn gewoonte, gemakkelijks-overwegingen en het gebrek aan veilige fietspaden op drukbezochte plaatsen.

Aanwezigheid van goede infrastructuur werkt in ieder geval stimulerend.

1. Hoeveel kilometer afzonderlijk aangelegde fietspaden zijn er bijgekomen in 1998, 1999 en 2000 in elke provincie ?

Welke wegen met afzonderlijke fietspaden zijn er nog gepland voor 2000 ?

2. Hoeveel wegen werden er in 1998, 1999 en 2000 aangelegd zonder fietspad ?

Welke wegen zonder fietspad zijn nog gepland voor 2000 ?

Is het nog verantwoord wegen aan te leggen zonder minimumaccommodatie voor fietsers ?

3. Welke gemeenten sloten een bijakte af om de aanleg van fietspaden langs gewestwegen te versnellen ?

4. Aan welke nieuwe of vernieuwde gebouwen gebruikt door de Vlaamse overheid, zijn er sinds 1999 fietsstallingen geplaatst ?

Zijn er in 2000 uitbreidingen gepland ?

Antwoord

1. Over de periode 1998-2000 werd er ongeveer 300 kilometer afzonderlijk fietspad aangelegd, dus gemiddeld 20 kilometer per provincie per jaar.

2. In de periode 1998-2000 werd enkel de N58, vak E19-Komen (lengte 9 km), aangelegd zonder fietspad.

Het aanleggen van wegen zonder fietsaccommodatie is in de meeste gevallen niet meer aangewezen. In sommige gevallen is het echter beter geen fietsvoorzieningen aan te leggen, namelijk wanneer er voor fietsers een beter alternatief bestaat, of wanneer de categorie of het type van de weg zich niet leent tot fietsverkeer. Het betreft bepaalde wegen van categorie primair I of II, ringwegen zonder aansluitingen en/of wegen met een beter alternatief voor de fietser.

3. Er werd tot op heden nog in geen enkele provincie een module 13 (subsidiering van fietspaden) afgesloten. De administratieve voorbereiding van een aantal projecten die via een dergelijke subsidieregeling zullen worden uitgevoerd, bevindt zich wel in een vergevorderd stadium. In de loop van 2000 kan de afronding van een

aantal modules 13 worden verwacht. Het betreft een aantal gemeentebesturen in de provincie Limburg en Antwerpen. Wat Limburg betreft, hebben de modules 13 betrekking op de aanleg van fietspaden langs de N730 Bilzen-Bree.

4. Het antwoord op deze vraag behoort tot de bevoegdheid van minister Sauwens.

Vraag nr. 369
van 28 juni 2000
van mevrouw MARLEEN VAN DEN EYNDE

Brasschaatsesteenweg Kalmthout – Heraanleg

Zie :

Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw
Vraag nr. 270
van mevrouw Marleen Van den Eynde
Blz. 367

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw.

Vraag nr. 370
van 3 juli 2000
van mevrouw RIA VAN DEN HEUVEL

Luchthaven Deurne – Afgeleide vluchten vanuit Zaventem

Op 16 mei 2000 werd er op de luchthaven van Zaventem gestaakt, met als gevolg dat verschillende vluchten werden afgeleid naar de luchthaven Deurne.

Welke vluchten, met welk type vliegtuig, komende van welke luchthaven, werden naar Deurne afgeleid ?

Werden door de luchthaven Deurne bepaalde veiligheidsmaatregelen genomen en zo ja, welke ?

Antwoord

Op 16 mei 2000 werden volgende vluchten afgeleid naar de luchthaven Antwerpen :

Vlucht	Type toestel	Maatschappij	Herkomst
AFR 207H	ATR 42	Air France	Paris Charles De Gaulle
AAB21D	Citation 500	Lambda Jet	Amsterdam
CFE293H	ATR 72	City Flyer	Londen Gatwick
DAN257	B 737	Maersk	Sonderburg
CRX809	Saab 34	Crossair	Basel-Mulhouse
CRX810	Saab 2000	Crossair	Basel-Mulhouse
LPPT/1	Falcon 50	Hillenbrand	Lorient (Frankrijk)

Er dienden geen bijkomende veiligheidsmaatregelen te worden getroffen.

Vraag nr. 371
van 3 juli 2000
van de heer CARL DECALUWE

Leie – Rivierherstel

De Vlaamse regering heeft de bedoeling om, in het kader van een integraal waterbeheer en duurzame ontwikkeling, de Leie zoveel mogelijk in zijn oorspronkelijke staat te herstellen.

Daarbij zullen de oude Leiearmen opnieuw op de Leie worden aangesloten en zal er naar worden gestreefd zoveel mogelijk het natuurlijke winterbed van de Leie te herstellen, zodat opnieuw een evenwicht wordt gerealiseerd tussen de rivier en haar omgeving.

1. Welke timing wordt vooropgesteld om tot een integrale aanpak te komen en een concreet plan vast te leggen ?
2. Is hieromtrent reeds een studie besteld ? Zo ja, wie voert deze studie uit en met welk budget ?

3. Wat is de concrete inhoud van de studieopdracht ?
4. Wat is het studiegebied ?
5. Bij de bevolking is al ongerustheid ontstaan naar aanleiding van persberichten over woningen die zouden moeten verdwijnen.
4. Het studiegebied kan pas worden vastgelegd wanneer de inhoud van de studieopdracht geconcretiseerd is.
5. In de methodiek van "geïntegreerd gebiedsgericht beleid" wordt zeer veel aandacht besteed aan het betrekken van de verschillende actoren, stakeholders, enzovoort, en dit in de verschillende fasen van het project.

De vraag rijst dan ook hoe de samenwerking zal verlopen met de gemeentebesturen, en met welke gemeenten zal worden samengewerkt.

6. Hoeveel middelen worden uitgetrokken voor het globale project en op welke begrotingspost zijn reeds middelen opgenomen ?

Antwoord

Het project "Rivierherstel Leie", waarvoor het initiatief genomen is door de administratie Waterwegen en Zeewezen (AWZ), bevindt zich in de voorbereidingsfase.

Momenteel wordt binnen de administratie gewerkt aan een projectvoorstel op basis van een eerste nota opgesteld door AWZ. Daarin wordt de problematiek van het rivierherstel van de Leie zeer globaal geschetst en wordt er een voorstel gedaan aangaande de aanpak van het project. Daarbij zal worden geopteerd voor een aanpak die gebaseerd is op de methodiek van "geïntegreerd gebiedsgericht beleid", dit is een methodiek die steeds vaker wordt toegepast bij grote, multidisciplinaire LIN-projecten (*LIN : Leefmilieu en Infrastructuur – red.*). De administratie zal mij in het najaar een projectvoorstel voorleggen.

1. In het najaar zal de administratie mij een projectvoorstel voorleggen voor het project "Rivierherstel Leie". De aanpak en de timing kunnen pas daarna meer worden geconcretiseerd.
2. Er is nog geen studie besteld.
3. De inhoud van de studieopdracht zal pas worden geconcretiseerd na goedkeuring van het globale voorstel.

In een eerste fase zal de problematiek diepgaander worden onderzocht, zodat alle belangrijke elementen die spelen, worden gedetecteerd en kunnen worden meegenomen in een studieopdracht.

In de eerste fase na goedkeuring van het projectvoorstel zal, naast een diepgaander onderzoek van de problematiek, ook een grondige inventarisatie gebeuren van de betrokken actoren, stakeholders, enzovoort. Op basis daarvan zal een organisatievorm voor de samenwerking met de gemeentebesturen, enzovoort, worden uitgewerkt. Ook aan het voeren van een goede communicatie zal de nodige aandacht worden geschonken.

6. In eerste instantie wordt de studieopdracht geraamd op circa 15 miljoen frank. Noch voor de studie, noch voor de uitvoering van het project zijn momenteel reeds kredieten opgenomen in de begroting.

Op dit ogenblik heeft de administratie trouwens nog geen zicht op middelen die zullen nodig zijn voor de uitvoering van het globale project.

Vraag nr. 373 van 4 juli 2000 van mevrouw SONJA BECQ

N272 Galmaarden – Zebrapaden

De gewestweg N272 Pepingen-Moerbeke is ter hoogte van het gemeentehuis en het postkantoor van Galmaarden levensgevaarlijk.

Het ontbreekt er aan een voetgangersoversteekplaats. De Provinciale Commissie voor Verkeersveiligheid verwierp immers de vraag van de gemeente om ter plaatse een zebrapad aan te leggen. De commissie staft haar antwoord als zouden deze zebrapaden niet aan de criteria voldoen.

1. De Provinciale Commissie voor Verkeersveiligheid lijkt het probleem te onderschatten. Dagelijks begeven zich immers veel mensen naar het gemeentehuis (met publieke parking) en het postkantoor.

Werden er ter plaatse tellingen uitgevoerd ? Zo ja, wat bleek daaruit ? Zo neen, zal dat alsnog gebeuren ?

2. Wordt de mogelijkheid om aan het gemeentehuis en het postkantoor van Galmaarden oversteekplaatsen voor voetgangers aan te leggen hoe dan ook onderzocht ?

Antwoord

De aanvraag om een voetgangersoversteekplaats voor het postkantoor aan te leggen, werd door de afdeling Wegen en Verkeer Vlaams-Brabant van de administratie Wegen en Verkeer onderzocht. Uit dit onderzoek bleek dat de aanvraag niet voldeed aan verschillende criteria opgelegd in dienstorder AWV 98/11.

Volgende feiten werden vastgesteld tijdens dit onderzoek :

- telling voetgangers : 11 voetgangers per uur (tijdens het spitsuur). Er werd rekening gehouden met de openingsuren van het postkantoor ;
- telling voertuigen : 255 voertuigen per uur (tijdens het spitsuur) ;
- V-85-percentiel : 85 % van de voertuigen rijdt 58 km/u of minder ;
- situering : de zichtbaarheid van de aanlegplaats is zeer beperkt : 60 meter, van en naar Galmaarden ;
- ongevallen : in de periode 97-98 werden in de omgeving van de geplande aanlegplaats geen ongevallen met voetgangers gesignaleerd.

Noch het aantal voetgangers, noch het aantal voertuigen rechtvaardigt het aanbrenge van een voetgangersoversteekplaats. Daarnaast zal het zebra-pad gezien de beperkte zichtbaarheid slechts een vals gevoel van veiligheid bieden. Uit de statistieken blijkt bovendien dat er zich ter plaatse geen ongevallen hebben voorgedaan.

Op basis van deze overwegingen heeft de Provinciale Commissie voor Verkeerveiligheid het dan ook niet wenselijk geacht om een oversteekplaats aan te brengen.

Vraag nr. 374 van 4 juli 2000 van de heer JOHAN DE ROO

N49 Zelzate – Verkeersafwikkeling

Bij de omvorming van de Expresweg N49 tot autostrade wordt vaak gevreesd voor een verzadiging van het stuk weg tussen de Nederlandse grens en de expresweg indien er geen ondertunneling komt voor het doorgaand verkeer.

Bij het in dienst nemen van de Westerschelde-oeververbinding in Terneuzen in maart 2003 dreigt de verbinding Traktaatweg-Expresweg te verzadigen wanneer er niet alles aan wordt gedaan om het doorgaand verkeer zo goed mogelijk te kanaliseren. Vandaar de ondertunneling.

1. Wordt ervoor geopteerd om het knooppunt Rijkswachtlaan op korte termijn gelijkvloers uit te werken en slechts op lange termijn te evalueren uit het oogpunt van een ondertunneling voor het verkeer van R4-oost naar R4-west ? Of opteert men voor directe ondertunneling aan de Rijkswachtlaan in Zelzate ?
2. Voorlopig spreekt men slechts van één rijstrook in noordelijke richting tussen de knooppunten Gebr. Naudtslaan en Rijkswachtlaan, zodat het verkeer afkomstig van Gent via de Kennedylaan, het verkeer vanuit de Zelzate tunnel en het verkeer vanuit Wachtebeke uiteindelijk allemaal samen op één rijvak komt richting Nederland.

Wordt het statuut van primaire weg categorie I aan de Traktaatweg/R4-oost toegekend tussen de Nederlandse grens en het kruispunt Gebr. Naudtslaan ? Dit lijkt aangewezen om verkeersmoeilijkheden en kilometerlange files te vermijden.

Antwoord

1. In het "ontwerpraamplan (Gent-Zeehaven R4-west en -oost" is voor knooppunt 2 op R4-oost (Rijkswachtlaan en Akker) een ondertunneling voor het verkeer komende van het noorden gepland (Traktaatweg). Dit verkeer wordt via de N49 naar de R4-west geleid. Voor alle andere

bewegingen is een rotonde op gelijkgronds niveau gepland.

Er zijn geen intenties om voorafgaandelijk een beperkte gelijkgrondse oplossing te realiseren.

2. Het ontwerpraamplan gaat inderdaad uit van één rijstrook op de R4-oost in noordelijke richting tussen het knooppunt 4 (Gebr. Naudtslaan) en het knooppunt 2. Of de capaciteit mogelijk ontoereikend is, wordt nu nader onderzocht, onder meer in het kader van de gewestplanwijziging.

Het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen geeft de Traktaatweg/R4-oost het statuut van primaire weg categorie I tussen de Nederlandse grens en de N49. De R4-oost ten zuiden van de N49 heeft het statuut van primaire weg categorie II.

Een statuutwijziging van categorie II naar categorie I voor het deeltje van de R4-oost ten zuiden van de N49 tot knooppunt 4 is niet aan de orde. Het nader onderzoek moet uitwijzen of een aanpassing van de schikkingen uit het ontwerpraamplan op dit deel noodzakelijk is. Daarvoor is geen statuutwijziging nodig.

Vraag nr. 375
van 4 juli 2000
van de heer CARL DECALUWE

Kabinetsmedewerkers – Detacheringen

De kabinetten van de nieuwe Vlaamse regering zouden een derde kleiner zijn dan die van de vorige regering. Voor het niveau van de politieke raadgevers en adviseurs had de vorige regering een reductie van 30 procent gepland.

Dit zou door de nieuwe Vlaamse regering nog wat worden verstrengd. Op bladzijde 62 en 63 van het regeerakkoord wordt duidelijk gesteld dat de rol van de administratie wordt versterkt.

1. Hoeveel medewerkers werden naar het kabinet gedetacheerd vanuit de administratie die onder de bevoegdheid van de minister valt ?
2. Hoeveel medewerkers werden naar het kabinet gedetacheerd vanuit de administratie die niet onder de bevoegdheid van de minister valt ?
3. Hoeveel medewerkers werden er gedetacheerd vanuit de Vlaamse openbare instellingen ?

4. Hoeveel medewerkers worden overeenkomstig een artikel van de rechtspositieregeling van betrokken Vlaamse openbare instelling die onder de bevoegdheid van de minister valt, belast met beleidsressortterend werk, maar worden niet gedetacheerd naar het kabinet ?

N.B. Deze vraag werd gesteld aan alle ministers.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden.

Vraag nr. 376
van 4 juli 2000
van de heer JOHAN DE ROO

N49 Assenede – Ontsluiting De Katte

De overheid zal via het ROM-project en de omvorming van de Expresweg N49 tot autosnelweg overbruggingen aanbrengen van de R4-west door de Riemesteenweg en van de Expresweg door de Stoepestraat (ROM : ruimtelijke ordening en milieu). Op deze plaatsen komen geen opritten. Bovendien is er op de N49 richting Kust geen enkele oprit gepland tussen Zelzate en Eeklo, behalve misschien in Kaprijke (maar daar is men nog niet uit). Daardoor zal in de toekomst in elk geval heel wat auto- en vrachtverkeer uit Rieme, Ertvelde en groot-Assenede met bestemming Expresweg en R4 langs de Assenedesteenweg (De Katte) naar het nieuwe klaverblad Zelzate-West moeten rijden.

De administratie Wegen en Verkeer heeft deze risicovolle situatie begrepen en erkent de noodzaak van een alternatieve ontsluiting van De Katte. Er wordt gedacht aan een verlenging van de parallelweg langs de N49 vanaf de ECA-vestiging op Stoepe in de richting van Zelzate, om die te laten aansluiten op een rotonde ergens tussen het huidige kruispunt van De Katte/R4 en de verkeerswisselaar R4/N49.

1. Wordt er een laterale weg aangelegd om De Katte te ontlasten ? Zo ja, kan de minister vice-president aangeven waar die weg komt ?

2. Waar wordt deze laterale weg aangesloten ?
Wordt deze ontsluiting gerealiseerd langs het toekomstige industrieterrein Rieme-Noord ?
3. Indien deze laterale weg er niet komt, zal De Katte de verkeersstroom niet aankunnen.

Voor welke andere mogelijkheid wordt er dan geopteerd ?

Antwoord

In het kader van de ombouw van de N49 tot autosnelweg wordt het volgende streefbeeld voorgesteld.

1. Er zal een laterale weg worden aangelegd tussen de R4 en de N448 langs de noordkant van de N49.
2. Aansluitigen :
 - op R4 : tussen kruispunt R4/N436 en complex N49/R4,
 - op N448 : ten noorden van huidig kruispunt N49-N448.

Vraag nr. 377 van 6 juli 2000

van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Basismobiliteit – Zuid-Limburg

In zijn antwoord op mijn schriftelijke vraag nr. 164 van 21 januari 2000 beloofde de minister vice-president verschillende maatregelen te nemen om de basismobiliteit voor iedereen te vergroten. Het begeleidend en voorbereidend studiewerk zou nu zijn afgerond (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 9 van 3 maart 2000, blz. 692 – red.*).

Een nauwkeuriger antwoord op mijn vraag in verband met de bovengrondse metro in Zuid-Limburg is nu dus allicht mogelijk.

1. Werden de actieplannen basismobiliteit door de Vlaamse Vervoermaatschappij reeds opge maakt ?
2. Wat is hierin concreet voor Zuid-Limburg opgenomen ?

3. Dreigen de door de minister vice-president vermelde parameters – namelijk het reizigerspotentieel en de vraag in absolute cijfers – niet tot een achterstelling van deze veeleer landelijke regio's te leiden ?

Worden nog andere parameters gehanteerd ?

Antwoord

1. De Lijn heeft een planning gemaakt voor de invoering van de basismobiliteit in Vlaanderen in een periode van vier jaar. Afhankelijk van de budgettaire mogelijkheden zullen de voorgestelde projecten worden gerealiseerd.
2. De Vlaamse regering plant de uitvoering van de projecten basismobiliteit in de periode 2000-2004. Een prioriteitenlijst van gemeenten wordt opgesteld, waarbij gemeenten waar het aanbod op dit moment het meest afwijkt van de norm basismobiliteit, het eerst aan bod komen.

In de prioriteitenlijst van Limburg nemen de gemeenten uit de regio Zuid-Limburg op dit ogenblik, en onder voorbehoud van latere wijzigingen, de volgende plaatsen in : 1) Voeren, 2) Hoeselt, 7) Nieuwerkerken, 9) Wellen, 10) Tongeren, 11) Heers, 15) Gingelom, 20) Alken, 23) Kortesseem, 24) Herstappe, 30) Bilzen, 33) Borgloon.

In 2000 heeft De Lijn in een aantal gemeenten reeds projecten uitgevoerd om het aanbod in overeenstemming te brengen met de normen basismobiliteit. Deze gemeenten zijn niet meer opgenomen in de prioriteitenlijst, maar kunnen opnieuw aan bod komen bij de aanpassing van het aanbod in andere gemeenten.

3. Het voorontwerp van decreet betreffende de organisatie van het bezoldigd personenvervoer over de weg voorziet in een mobiliteit voor iedereen.

Basismobiliteit is een recht voor de gebruikers op een minimumaanbod aan geregeld vervoer, ook in landelijke gebieden. Via een doelmatigheids- en efficiëntieanalyse wordt dit aanbod binnen de woonkernen gerealiseerd. Bij de bepaling van de objectieve behoeften wordt rekening gehouden met de densiteit van de bevolking.

Vraag nr. 379
van 6 juli 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Mobiliteitsconvenants – Heraanleg schoolomgeving

Module 10 van het mobiliteitsconvenant voorziet in de subsidiëring van de herinrichting van schoolomgevingen in de buurt van gewestwegen. In februari werden de gemeenten op de hoogte gebracht, zodat zij een dossier konden opstellen en inspelen op de plaatselijke noden.

Allicht was het de optie om tegen september 2000 reeds eenvoudige aanpassingen klaar te hebben aan schoolomgevingen.

1. Welke gemeenten gingen in op het aanbod om module 10 te ondertekenen ?
2. Waar werden reeds schoolvervoersplannen gemaakt in samenwerking met de scholen, ouders en scholieren ?
3. Waar worden de aanpassingen aan de schoolomgeving reeds uitgevoerd ?

Antwoord

1. Talrijke gemeenten vroegen de voorbije maanden bij de administratie concrete informatie over het indienen van dossiers onder toepassing van module 10. Tot op heden heeft enkel de gemeente Westerlo deze module ondertekend.

Deze module werd echter pas ingevoerd (voorjaar 2000).

2. Er werden nog geen schoolvervoerplannen gemaakt in samenwerking met scholen, ouders en scholieren.
3. Op basis van module 10 werden er nog geen aanpassingen van de schoolomgevingen uitgevoerd.

De voorbije jaren zijn echter tal van schoolomgevingen heringericht in het kader van de rubriek "veilige schoolomgeving", waarvoor per provincie 50 miljoen frank was (en is) begroot op het Vlaams Infrastructuurfonds (VIF).

Vraag nr. 380
van 7 juli 2000
van mevrouw MARIJKE DILLEN

Tewerkstellingsprogramma wegenonderhoud – Evaluatie

Tijdens de vorige legislatuur werd, als een gevolg van het Algemeen Verslag Armoede, een concreet project voor het onderhoud van wegen goedgekeurd uit het oogpunt van sociale clausules om via overheidsopdrachten kansen te creëren voor langdurig werklozen.

1. Wat zijn de resultaten van dit project ?

Hoeveel langdurig werklozen zijn op deze wijze ingeschakeld ?

Hoeveel bedrijven hebben bij opdrachten van wegenonderhoud op dit systeem een beroep gedaan ?

2. Hiervoor was in een budget voorzien van 200 miljoen frank, bovenop de bestaande middelen.

Is dit budget volledig opgebruikt en op welke wijze is dit verdeeld ?

3. Er was ook een extra bedrag uitgetrokken van 100 miljoen frank om te besteden aan bijkomende werkervaringscontracten in het kader van het mobiliteitsconvenant.

Op welke wijze is dit budget verdeeld ?

Hoeveel werklozen hebben hiervan gebruik kunnen maken ?

4. Werd het vooropgestelde doel van een totale bijkomende tewerkstelling van laaggeschoolden van 330 eenheden behaald ?

Antwoord

1. In onderstaande tabel wordt een overzicht gegeven van de resultaten van het project met betrekking tot het onderhoud van de wegen (meer specifiek werd hiermee onderhoud van fietspaden uitgevoerd) in elk van de verschillende provinciale afdelingen van de administratie Wegen en Verkeer.

	Aantal aannemers	Aantal ingeschakelde werklozen	Aannemingsbedrag (in mln. fr.)
Antwerpen	1	8	40
Vlaams-Brabant	1	4	40
Limburg	2	8	40
Oost-Vlaanderen } West-Vlaanderen }	1	10	80
Totaal	5	30	200

Contractueel was bepaald dat per schijf van 4 miljoen frank één langdurig werkloze (minstens 3 jaar werkloos) moest in dienst worden genomen. Ondanks de boetes bij niet-naleving, ondanks de medewerking van de VDAB en de serieuze inspanningen van de aannemers, bleek het niet altijd mogelijk deze contracten duurzaam in te vullen. Zoals blijkt uit bovenstaande cijfers werden slechts dertig van de vijftig aan te werven werklozen effectief voor één jaar in dienst genomen.

- Het budget ingeschreven op de begroting 1998, maar nadien overgeheveld naar de begroting 1999, werd volledig (100 %) aanbesteed en toegewezen en werd verdeeld naar rato van twee contracten ter waarde van 20 miljoen binnen elk van de vijf provinciale afdelingen van de administratie Wegen en Verkeer.
- Dit budget was in 1998 oorspronkelijk verdeeld naar rato van 65 miljoen frank rechtstreeks voor de mobiliteitsconvenants (via de bijakte netheid) en 35 miljoen via de administratie Werkgelegenheid om privé-initiatieven te kunnen ondersteunen.

Bij de overheveling naar de begroting 1999 werd dit bedrag echter integraal naar de begroting Werkgelegenheid (programma 52.40) overgeschreven.

- Gezien onder punt 1 vermeld resultaat werd een tweede schijf van 200 miljoen frank aanbesteed zonder opname van de sociale clausules. Een derde schijf van 300 miljoen frank zal in het najaar met aangepaste sociale clausules (ander tewerkstellingsprogramma en slechts 1 werving per schijf van 10 miljoen) worden aanbesteed.

Van de 175 aan te werven personen binnen contracten aanbesteed door de administratie Wegen en Verkeer zullen dus maximaal zestig werklozen kunnen worden aangeworven.

**Vraag nr. 382
van 7 juli 2000
van mevrouw VEERLE DECLERCQ**

Redeboten – Operationaliteit

De Vlaamse regering kocht twee snelle redebotten bestemd voor het beloofden in de Noordzee en de Westerscheldemonden.

Wij vernemen echter dat deze boten ondertussen al stilliggen, de ene met een vernielde motor en de andere met scheurtjes in de schroefaskoker en scheuren in de spanten. Van de twaalf zitplaatsen zijn er zes beschikbaar. Bij slechte weersomstandigheden, meer dan 1,75 meter deining, komen je knieschijven in gevaar.

Er is ook een wc aan boord die slechts bereikbaar is via een buitendeur op het achterdek. Er zijn ook geen handgrepen op het achterdek, zodat je meteen de zee wordt ingespoeld.

Bij testen in het Montgommerydok bleek het niet mogelijk om met de bestaande voorzieningen een drenkeling uit het water te vissen.

Voor de stuurhut is er geen overzicht, daar de voorsteven te hoog uit het water komt. De cockpit dient dus volledig te worden herbouwd, met alle kosten van dien.

Bij het overstappen op de kotter (loodsbootbemanning) is er reëel gevaar. Reeds tot driemaal toe werd de loodsladder afgerukt.

- Kan de minister vice-president concrete gegevens bezorgen over de huidige toestand van die redebotten ?
- Welke stappen worden ondernomen indien er problemen zijn met de veiligheid en het comfort ?

3. Werd de aankoop van die boten reeds geëvalueerd ?

Welke conclusies werden daaruit getrokken voor de toekomst ?

Antwoord

1. De huidige toestand is, na het uitvoeren van een aantal verbeterings- en vervangingswerken in het kader van de waarborgperiode, bevredigend.

Momenteel zijn de vaartuigen dermate veilig en zeewaardig dat zij eind juli, begin augustus continu kunnen worden ingezet.

2. Indien er zich problemen met de veiligheid voordoen, worden deze prioritair opgelost. De veiligheid van de bemanningen en de opvarenden is immers primordiaal.

Tijdens het ontwerp en de bouw werd hieraan ook veel aandacht besteed. Daarbij werd ook rekening gehouden met de adviezen van een begeleidende gemengde werkgroep van bemanning, gebruikers (afdeling Loodswezen en loodsen) en de Interne Dienst voor Preventie en Bescherming (IDPB) van het Vlaams Gewest. Deze werkgroep is ook betrokken geweest bij de proefvaarten, waaruit nog enkele verbeteringswerken resulteerden. Dezelfde werkgroep heeft een gelijklopende invloed gehad op de comfortaspecten.

Uit de ervaringen opgedaan tijdens de eerste maanden van de operationele inzet zullen conclusies worden getrokken voor eventuele verdere optimaliseringen.

3. Er is nog te weinig ervaring opgedaan met de inzet van de nieuw aangekochte schepen om daarover nu al conclusies te trekken voor de toekomst.

Vraag nr. 383 van 7 juli 2000 van de heer JAN LOONES

Kustfietsroute – Veilige fietspaden

In het kader van het Kustactieplan 2000-2004 van de Vlaamse regering wordt de uitbouw van een kustfietsroute voorbereid. In opdracht van Toerisme Vlaanderen ligt thans – voorbereid door de

West-Vlaamse Vereniging voor de Vrije Tijd VZW (WVT) en de kustgemeenten – een ontwerp van traject voor.

Ter gelegenheid van de besprekingen bij de voorbereidingen van dit traject, werd sterk de nadruk gelegd op de factor veiligheid.

Een minimale voorwaarde lijkt bijvoorbeeld dat er minstens een afzonderlijk fietspad bestaat op het ganse traject van de kustfietsroute.

1. Is voor de kustfietsroute, uitgebouwd in het kader van het Kustactieplan 2000-2004 van de Vlaamse regering, de aanleg van veilige fietspaden prioritair ?

2. Welke maatregelen worden daartoe genomen ?

Onderzoekt de administratie Wegen en Verkeer de kustfietsroute in het kader van de aanleg van veilige fietspaden waar deze thans niet voorhanden zijn ?

Antwoord

De haalbaarheidsstudie voor de uitbouw van de kustfietsroute is een initiatief dat wordt getrokken door de West-Vlaamse Vereniging voor de Vrije Tijd. De administratie Wegen en Verkeer (AWV), afdeling Wegen en Verkeer West-Vlaanderen, wordt bij het overleg rond de opmaak betrokken, net zoals de verschillende kustgemeenten, hun toeristische en politiediensten, de administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer (Aminal), en dies meer.

Het doel is de uitbouw van een fietsroute die zo dicht mogelijk langs de kustlijn loopt en die zowel recreatief als functioneel bruikbaar is. Op dit ogenblik ligt slechts een voorlopig ontwerp van route voor.

1. Het thans voorliggend voorontwerp (versie 30.06.00) maakt gebruik van gewest- en gemeentewegen. De uitbouw van afzonderlijke fietspaden is er niet steeds nodig, aangezien langs diverse rustige wegen gemengd verkeer mogelijk is. De aanwezigheid van fietspaden op het tracé van de kustfietsroute en hun kwaliteit worden door de WVT onderzocht. Aangezien de kustfietsroute nog maar een voorontwerp betreft, kan de terugkoppeling naar het investeringsprogramma thans nog niet ten volle gebeuren.

Het spreekt voor zich dat eventuele ontbrekende schakels in het netwerk moeten worden ingevuld. Bij de toewijzing van investeringen moet evenwel rekening worden gehouden met de behoefteanalyse van AWV en met de wensen uit andere planniveaus, zoals de gemeentelijke mobiliteitsplannen en het provinciaal bovenlokaal fietsroutenetwerk.

De aanleg van fietspaden die enkel vanuit toeristisch oogpunt kan worden verantwoord, dient te geschieden op basis van kredieten uitgetrokken ter uitvoering van het kustactieplan.

- De evaluatie van de fietsvoorzieningen, opgesteld door de WVT, levert slechts een beperkt aantal structurele knelpunten op. Langs de meeste gewestwegen die in het voorontwerp van de kustfietsroute worden gebruikt, zijn thans al fietspaden aanwezig. Langs andere gewestwegen worden in de komende jaren veilige fietspaden aangelegd of algehele herinrichtingswerken uitgevoerd. Dit geldt onder meer voor de N386 (Duinhoekstraat) in De Panne (2001) en de N317 (Driftweg) in Bredene (2003). In Oostende zal de kustfietsroute ook mee profiteren van de aanleg van een tweerichtingsfietspad in de nieuwe verbinding Kennedy-De Bolle.

Belangrijkste knelpunten zijn de kruisingen van de kustfietsroute met de havens of riviermondingen. Dit is zeker het geval ter hoogte van de spuikombruggen in Oostende. Dit knelpunt is ook van belang voor het bovenlokaal functioneel fietsroutenetwerk en wordt thans door AWV onderzocht. Dit gebeurt in overleg met de betrokken gemeenten het provinciebestuur, De Lijn en de WVT. Hierbij wordt gepoogd de verschillende planniveaus zoveel mogelijk op elkaar te laten inwerken.

**Vraag nr. 384
van 7 juli 2000
van de heer JAN LOONES**

Kustfietsroute – Samenwerking met De Lijn

In het kader van het Kustactieplan 2000-2004 van de Vlaamse regering wordt de uitbouw van een kustfietsroute voorbereid. In opdracht van Toerisme Vlaanderen ligt thans – voorbereid door de West-Vlaamse Vereniging voor de Vrije Tijd VZW (WVT) en de kustgemeenten – een ontwerp van traject voor.

De promotie van het gebruik van deze kustfietsroute, lopende langs het ganse traject van de Vlaamse Kust (De Panne tot Knokke-Heist), zou gebeuren in samenwerking met De Lijn. Onder een slogan zoals "Aan de kust heb je steeds de wind mee" zou de heen- en terugfietstocht dan worden afgesloten met een rit met de kusttram.

Voor deze rit met de kusttram is het uiteraard vereist dat de fiets gemakkelijk op de tram kan worden meegenomen. Na een vroeger experiment met een echte fietswagon blijkt fietstransport op de tram thans nogal wat problemen op te leveren.

- Steunt de minister vice-president het initiatief tot uitbouw van de kustfietsroute in samenwerking met De Lijn ?
- Welke maatregelen worden genomen om de Vlaamse kusttram fietsvriendelijker te maken ?

Antwoord

- Alle nieuwe initiatieven die kunnen bijdragen tot het verdere succes van het openbaar vervoer worden onderzocht.

In dit verband is er overleg gevoerd tussen De Lijn en de West-Vlaamse Vereniging voor de Vrije Tijd om mogelijke raakvlakken en synergieën te ontwikkelen tussen de kustfietsroute en de kusttram.

- Door het stijgend succes van de kusttram heeft De Lijn de volle capaciteit van haar voertuigen nodig. Op bepaalde piekmomenten is het moeilijk om bijkomend grote aantallen fietsen te transporteren.

Enkele ideeën dienaangaande worden momenteel onderzocht, namelijk :

- versnelde invoering van drie gelede trams met tussenkast. Door het stijgend aantal reizigers zal het evenwel moeilijk blijven om grote aantallen fietsen mee te nemen ;
- eventueel per tram de aankoop van een extra tussenkast specifiek voor de berging van fietsen (modulair - enkel tijdens de zomer) ;
- aankoop van extra trams ingericht om fietsen terug naar de verblijfplaats te brengen tijdens de daluren, en extra accommodatie

om fietsen te plaatsen op een tiental locaties aan Lijnwinkels ;

- samenwerking met een fietsenverhuurder, die op bovenvermelde locaties de fietsen zou komen ophalen.

Vraag nr. 386
van 14 juli 2000
van mevrouw SONJA BECQ

Schoolverkeer – Veiligheid

Uit "Het Kind in Vlaanderen 99" valt onder meer af te leiden dat 68 % van de kleuters en 51,3 % van de lagereschoolkinderen met de wagen naar school worden gebracht. Nochtans blijkt uit diezelfde cijfers dat de school en zeker de kleuterschool zich op zeer korte afstand van de woning bevinden : 57 % van de kleuters woont op hoogstens één kilometer van de school, 36,1 % op één tot vijf kilometer. Bij de lagereschoolkinderen gaat het respectievelijk om 49,3 % en 38,5 %.

Dit kan diverse redenen hebben : ontbreken van een schoolbus, prijs van de schoolbus, gebruik van naschoolse opvang, gevaarlijke verkeerssituatie wegens te veel auto's, ...

Indien alle ouders hun kinderen naar school blijven brengen met de wagen, kan dit uiteraard de verkeersveiligheidsproblemen niet verhelpen.

1. Is er terzake reeds verder onderzoek naar de oorzaken gebeurd ?
2. Zijn er projecten – op initiatief van de Vlaamse regering – die stimulansen bieden aan gemeenten, scholen en/of oudercomités om, eventueel georganiseerd met vrijwilligers, onder meer de verkeerssituatie rond de scholen (ook via infrastructuur) veiliger te maken, het gemeenschappelijk vervoer te stimuleren en aan te moedigen, zodat kinderen veiliger met de fiets of te voet naar school kunnen gaan ?

Zo ja, om welke projecten gaat het en wat zijn daarvan de concrete resultaten ?

Antwoord

In de begroting 2000 wordt een subsidiebedrag van 1,6 miljoen frank ingeschreven om de problematiek van de verkeersveiligheid rondom de scholen te passen in de totale mobiliteitsproblematiek.

Deze subsidie zal worden toegekend aan de VCOV (Vlaamse Confederatie van Ouderverenigingen) om ondersteunende projecten te stimuleren.

Vraag nr. 387
van 14 juli 2000
van de heer CARL DECALUWE

N8 Kortrijk – Fietspadprojecten

Naar aanleiding van de gedachtewisseling over de objectieve behoefteanalyse met de administratie Wegen en Verkeer in de Commissie voor Openbare Werken, Mobiliteit en Energie, werd een nota verspreid inzake de link tussen de indicatieve meerjarenprogramma's en de objectieve behoefteanalyse.

Ondanks de inspanningen blijven met betrekking tot bepaalde dossiers nog vragen bestaan. De heraanleg van fietspaden op de N8 in Kortrijk (project 591) werd als negende gerangschikt in de prioriteitenlijst voor Vlaanderen. In het driejarenprogramma 2000-2002 werd 40 miljoen ingeschreven voor 2001 en na 2002. Volgens de behoefteanalyse is er 40 miljoen vastgelegd voor 2001 en wordt dit gerealiseerd in 2003.

1. Wat is er gebeurd met de bijkomende 40 miljoen ?
2. Waarom worden de fietspaden slechts in 2003 gerealiseerd ?
3. Kan de minister vice-president uitleg verschaffen omtrent het project 591 ?

Antwoord

Op het indicatief meerjarenprogramma voor de wegen 2000-2002, voorgelegd aan de Commissie voor Openbare Werken, Mobiliteit en Energie, is er voor de N8 vak 4 N353 (km 0) – R36 (Kortrijk) van km 70,232 tot 84,9 onder rubriek F (fietspaden) 40 miljoen ingeschreven onder 2001 en 40 miljoen na 2002 en onder rubriek D (doortocht) 30 miljoen onder 2002.

Zoals de Vlaamse volksvertegenwoordiger weet, wordt het effectief programma jaarlijks opgemaakt op basis van het indicatief meerjarenprogramma. Er moet immers jaarlijks rekening gehouden worden met de effectieve aanbestedingsbedragen, die kunnen verschillen van de initieel geraamde bedragen, en met de projecten die om één of andere

reden (stand van zaken onteigeningen, coördinatie met Aquafin, enz.) moeten worden doorgeschoven. Ook kunnen er verschuivingen worden doorgevoerd op grond van een aanpassing van de beschikbare budgettaire ruimte voor openbare werken bij de begrotingsopmaak.

Het effectief programma 2001 kan dan ook maar in januari 2001 worden opgesteld. De fietspaden opgenomen op het programma 2001 worden in principe in 2001 aanbesteed en de realisatie volgt dan normaal in 2002. Het project 591 is momenteel ingeschreven onder artikel 63.21 (fietspaden). Het voorziet in de aanleg van fietspaden tussen km 80,9 en km 85. Er is in 40 miljoen voorzien onder 2001, zijnde de eerste fase, zoals opgenomen op het bovenvermelde indicatieve programma.

Tot nader order blijft het bovenvermeld indicatief meerjarenprogramma van kracht. Dit meerjarenprogramma wordt jaarlijks geactualiseerd op grond van de vooruitzichten. De volgende actualisering is voor eind 2000 gepland naar aanleiding van de opmaak van het meerjarenprogramma 2001-2003.

Vraag nr. 388
van 14 juli 2000
van de heer CARL DECALUWE

N43 Aalbeke – Fietspadprojecten

Naar aanleiding van de gedachtewisseling over de objectieve behoefteanalyse met de administratie Wegen en Verkeer in de Commissie voor Openbare Werken, Mobiliteit en Energie, werd een nota verspreid inzake de link tussen de indicatieve meerjarenprogramma's en de objectieve behoefteanalyse.

Ondanks de inspanningen blijven met betrekking tot bepaalde dossiers nog vragen bestaan. De aanleg van fietspaden op de N43 in Aalbeke valt ook binnen de top-50 van prioriteiten voor Vlaanderen. Nochtans is ook hier sprake van 40 miljoen, in plaats van 80 miljoen gespreid over 2002 en na 2002.

Wat is de reden voor het verschuiven van de realisatie van de fietspaden naar 2003 en waar zijn de resterende 40 miljoen gebleven ?

Antwoord

Op het indicatief meerjarenprogramma voor de wegen 2000-2002, voorgelegd aan de Commissie

voor Openbare Werken, Mobiliteit en Energie, is er voor de N43 vak 3 R36 (Kortrijk)-Rollegem onder rubriek F (fietspaden) 40 miljoen ingeschreven onder 2002 en 40 miljoen na 2002.

Zoals de Vlaamse volksvertegenwoordiger weet, wordt het effectief programma jaarlijks opgemaakt op basis van het indicatief meerjarenprogramma. Er moet immers jaarlijks rekening gehouden worden met de effectieve aanbestedingsbedragen, die kunnen verschillen van de initieel geraamde bedragen, en met de projecten die om één of andere reden (stand van zaken onteigeningen, coördinatie met Aquafin, enz.) moeten worden doorgeschoven. Ook kunnen er verschuivingen worden doorgevoerd op grond van een aanpassing van de beschikbare budgettaire ruimte voor openbare werken bij de begrotingsopmaak.

Het effectief programma 2002 kan dan ook maar in januari 2002 worden opgesteld. Tot nader order blijft voor het jaar 2002 het indicatief meerjarenprogramma van kracht. Dit meerjarenprogramma wordt jaarlijks geactualiseerd op grond van de vooruitzichten. De volgende actualisering is voor eind 2000 gepland naar aanleiding van de opmaak van het meerjarenprogramma 2001-2003.

Vraag nr. 389
van 14 juli 2000
van de heer CARL DECALUWE

N327 St.-Baafs-Vijve – Fietspadprojecten

Naar aanleiding van de gedachtewisseling over de objectieve behoefteanalyse met de administratie Wegen en Verkeer in de Commissie voor Openbare Werken, Mobiliteit en Energie, werd een nota verspreid inzake de link tussen de indicatieve meerjarenprogramma's en de objectieve behoefteanalyse.

Ondanks de inspanningen blijven met betrekking tot bepaalde dossiers nog vragen bestaan. Onder meer de aanleg van een fietspad in Sint-Baafs-Vijve (project 1574) roept vragen op.

Wat is de reden voor de verschuiving en de vermindering van de budgetten ?

Antwoord

De aanleg van fietspaden langs de N327 in Sint-Baafs-Vijve is niet ingeschreven op het indicatief

driejarenprogramma 2000-2002, maar zal worden opgenomen in het volgend driejarenprogramma.

Bij het opmaken van investeringsprogramma's wordt steeds rekening gehouden met een aantal criteria, met in eerste orde de resultaten van de behoefteanalyse, het ondertekenen van convenants en het afwerken van het mobiliteitsplan.

Het bedoelde project scoort goed in de behoefteanalyse, zodat het afsluiten van de bijakte 11 "aanleg fietspaden langs de gewestwegen" en het verdere verloop van de studie van de verschillende stappen van het mobiliteitsplan bepalend zullen zijn om het project in het volgend driejarenprogramma 2001-2003 op te nemen.

Vraag nr. 390
van 14 juli 2000
van de heer CARL DECALUWE

N357 Izegem – Doortocht

Naar aanleiding van de gedachtewisseling over de objectieve behoefteanalyse met de administratie Wegen en Verkeer in de Commissie voor Openbare Werken, Mobiliteit en Energie werd een nota verspreid inzake de link tussen de indicatieve meerjarenprogramma's en de objectieve behoefteanalyse.

Ondanks de inspanningen blijven met betrekking tot bepaalde dossiers nog vragen bestaan.

Wat is de verklaring voor de verschillende gegevens in het overzicht "doortochten top-50 Vlaanderen" en het overzicht "doortochten West-Vlaanderen" m.b.t. de doortocht Izegem (N357) – project 1123 ?

Antwoord

De herinrichting van de doortocht Izegem (N357) is opgenomen op het indicatief driejarenprogramma 200-2002, namelijk op het investeringsprogramma 2000.

Bij het opmaken van investeringsprogramma's wordt steeds rekening gehouden met een aantal criteria, met in eerste orde de resultaten van de behoefteanalyse, het ondertekenen van de convenants en de goedkeuring van het mobiliteitsplan in de auditcommissie.

Het bedoelde project scoort zeer goed in de behoefteanalyse en de vigerende bijakte is reeds afgesloten, zodat het verdere verloop van de studie van de verschillende stappen van het mobiliteitsplan, in samenwerking met de stad Izegem, en de goedkeuring ervan in de auditcommissie bepalend zullen zijn om het project al dan niet op het investeringsprogramma 2000 te behouden.

Gezien de stand van zaken van het mobiliteitsplan en de opmaak van de uitvoeringsplannen is het evenwel niet uitgesloten dat het project zal worden verschoven naar het investeringsprogramma 2001.

Vraag nr. 391
van 14 juli 2000
van de heer CARL DECALUWE

A19 Ter Bekewijk Menen – Geluidshinder

Het verkeer op de A19 in Menen blijft voor geluidsoverlast zorgen ter hoogte van de wijk Ter Beke. In zijn antwoord op mijn schriftelijke vraag nr. 472 van 24 juni 1998 stelde toenmalig minister Eddy Baldewijns dat de geplande werken, een overlaging met geluidsarme wegverharding, vóór 2000 gerealiseerd zouden zijn en dat de geluidshinder voor de bewoners van de Ter Bekewijk hierdoor op korte termijn zou verminderen (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 1 van 9 oktober 1998, blz. 122 – red.*).

1. Zijn deze werken ondertussen voltooid en wat was de totale kostprijs ?
2. Werd een doelstelling inzake vermindering van geluidshinder vooropgesteld ? Zo ja, welke maximumwaarden werden bepaald ?
3. Werden er recentelijk geluidsmetingen uitgevoerd en zo ja, wat waren de resultaten ?

Zo neen, gebeurt dit op korte termijn alsnog, zodat kan worden uitgemaakt of de aanhoudende klachten van de wijkbewoners gegrond en bijkomende maatregelen noodzakelijk zijn ?

Antwoord

1. Er werd een geluidsarme verharding aangelegd op de A19 vanaf Gullegem tot Geluwe (dus ook ter hoogte van de wijk Ter Beke), evenwel enkel op de noordrijbaan van Kortrijk naar Ieper. De kostprijs bedroeg 23,7 miljoen frank.

In plaats van zowel de noorder- als de zuiderrijbaan te overlagen, werd ervoor geopteerd om in eerste fase enkel de noorderrijbaan te overlagen, maar dan wel over een grotere afstand. Dit gebeurde vanwege de dringende noodzaak aan structureel onderhoud op deze sectie.

2. Op de zuiderrijbaan (Ieper-Kortrijk) wordt eenzelfde overlaging met geluidsarme verharding gepland voor het jaar 2002. Ook hier wordt een grotere afstand overlaagd dan oorspronkelijk gepland.
3. Het effect van de werken zal, op gebied van geluid, pas ten volle waarneembaar zijn als beide rijrichtingen overlaagd zullen zijn.

Het is weinig zinvol nu reeds geluidsmetingen uit te voeren. Na volledige voltooiing van de werken mag een significante daling van het geluidsniveau worden verwacht.

Vraag nr. 392
van 14 juli 2000
van de heer ERIK MATTHIJS

Westerscheldetunnel – Overleg – Expresweg N49

De Nederlandse minister van Financiën is het principieel eens met de noodzaak van een verkeersontsluiting voor de Westerscheldetunnel richting Expresweg Antwerpen-Zeebrugge. Dat heeft de voorzitter van Zeeland Seaports verklaard ter gelegenheid van de opening van een containerkaai in de haven van Terneuzen. Die ontsluiting vergt een zware investering in onder meer een tunnel onder het Kanaal Gent-Terneuzen. De voorzitter van Zeeland Seaports, die ook gedeputeerde voor Economische Zaken van de provincie Zeeland is, zei dat het provinciebestuur zich bijzonder sterk gaat maken om het dossier van de Belgische link naar de Westerscheldetunnel erdoor te krijgen.

Tot de zware investeringen behoren het graven van een tunnel onder het Kanaal Gent-Terneuzen ter hoogte van Sluiskil en de aanleg van een spoorlijn tussen Axel en Zelzate, op de oostelijke oever van het Kanaal.

De Westerscheldetunnel moet in 2003 klaar zijn, maar op de linkeroever is niet in een aangepaste aansluiting met de Expresweg Antwerpen-Zeebrugge voorzien. In de praktijk betekent dat onder meer dat alle tunnelgebruikers die richting België gaan, over de brug van Sluiskil moeten. Deze overbrugging van het Kanaal Gent-Terneuzen moet ge-

regeld worden opengedraaid om zeeschepen te laten passeren. "Een brug die gemiddeld acht uur per dag openstaat, vormt een te grote belemmering van het vrachtverkeer. Bovendien zal de verkeersstroom richting België flink toenemen na de ingebruikneming van de Westerscheldetunnel", argumenteert de voorzitter.

1. Is er daaromtrent overleg geweest tussen de Nederlandse en de Vlaamse overheid ?
2. Zullen deze werken een invloed hebben op het tijdschema voor de omvorming van de N49 tot autosnelweg A11 ?

Antwoord

Er wordt omtrent de verdere uitbouw van de Kanaalzone Gent-Terneuzen op verschillende niveaus overleg gepleegd.

1. Zo bestaat er een ROM-stuurgroep, zowel op Vlaams niveau als op Nederlands niveau, waar in stuurgroepen vertegenwoordigers van beide overheden worden betrokken (*ROM : ruimtelijke ordening en milieu – red.*). Recentelijk werd dit overleg bestendigd in een nieuwe overkoepelende structuur.

Het Gents (nu autonoom) Havenbedrijf heeft op geregelde tijdstippen samen met het Vlaams Gewest, meer bepaald de administratie Waterwegen en Zeewezen, afdeling Bovenschelde, overleg over de havenproblematiek.

Zo wordt er onder meer gesproken over een nieuwe sluis in Terneuzen, het aanpassen van de basculebruggen in Terneuzen om een vlotter en veiliger verkeer van de autoschepen mogelijk te maken, de tunnel ter hoogte van Sluiskil en het doortrekken van de spoorlijn Zelzate naar de Axelse vlakte.

Dergelijke aangelegenheden zijn van die aard dat er belangrijke investeringen mee gemoeid zijn en vereisen derhalve uiteindelijk bilateraal overleg op niveau van beide landen (gewest).

Wat de ingebruikname van de Westerscheldetunnel betreft, werd door de Vlaamse regering in het kader van de gedeeltelijke gewestplanwijziging Gentse en Kanaalzone en het raamplan Gent Zeehaven gevraagd de invloed van de ingebruikname van de Westerscheldetunnel nader te bestuderen.

Men is ervan uitgegaan dat de huidige voorzieningen van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen en de streefbeelden van de R4-west en de R4-oost op middellange termijn de invloed van de Westerscheldetunnel kunnen opvangen.

2. De timing van de omvorming van de N49 tot hoofdweg wordt niet beïnvloed door de door de Vlaamse volksvertegenwoordiger vermelde werken.

Vraag nr. 393
van 27 juli 2000
van de heer DIRK DE COCK

Overdracht leerlingenvervoer – Werkgroep

De Vlaamse regering besliste op 30 juni jongstleden het leerlingenvervoer onder te brengen bij De Lijn. De overheveling, van het departement Onderwijs en het gemeenschapsonderwijs naar de vervoermaatschappij, houdt volgens de minister vice-president een transfer van 1,5 miljard in.

De busbegeleiding wordt niet overgeheveld. Volgens de pers moet een werkgroep nu uitwerken "hoe dit concreet in zijn werk gaat".

1. Welke precieze opdrachten kreeg deze werkgroep mee ?
2. Wanneer werd de werkgroep geïnstalleerd ?
3. Wie heeft de minister vice-president betrokken bij deze werkgroep ?
4. Wat is het werkschema (tussentijdse rapportering, vergaderritme, ...) ?
5. Wanneer wordt het advies van deze werkgroep verwacht ?
6. Wordt het parlement op de hoogte gebracht van dit advies ? Zo ja, wanneer en op welke wijze ?

Antwoord

Op 5 oktober 1999 heeft de Vlaamse regering beslist om een onderzoek op te starten met betrekking tot een mogelijke overdracht van het ophaalvervoer van leerlingen van en naar onderwijsinstellingen naar de Vlaamse Vervoermaatschappij (VVM).

Op basis van een tussentijds rapport heeft de Vlaamse regering op 30 juni 2000 beslist het leerlingenvervoer over te hevelen naar de Vlaamse Vervoermaatschappij op basis van een uit te werken concreet gefaseerd overhevelingsplan.

In de maand september 2000 zal een werkgroep ad hoc worden opgestart op initiatief van de Vlaamse Vervoermaatschappij, met deelname van het departement Onderwijs en de administratie Ambtenarenzaken, om de vereiste overheveling van personeel van het departement Onderwijs naar de VVM voor te bereiden.

Vraag nr. 394
van 27 juli 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Samenwerkingsakkoord openbaar vervoer – Herziening

Eind april jongstleden nam de Vlaamse regering nota van de werkzaamheden van de Interministeriële Conferentie voor Mobiliteit en Telecommunicatie.

Verschillende agendapunten werden door de Vlaamse minister van Mobiliteit op de agenda geplaatst, zo ook een volledige herziening van het samenwerkingsakkoord tussen federale regering en gewesten over het openbaar vervoer.

1. Welke actiepunten vanuit de Vlaamse belangen heeft de minister vice-president aangebracht bij de herziening van dit akkoord ?

Welk resultaat werd terzake geboekt en welke werkafspraken werden er gemaakt ?

2. Werd de problematiek van het trage en slechte aanbod van treinverbindingen vanuit Limburg besproken ? Met welk resultaat ?
3. Werd de problematiek van het grensoverschrijdend openbaar vervoer besproken uit het oogpunt coördinatie ? Uit het oogpunt taalgebruik ?
4. Werden er afspraken gemaakt om een basismobiliteit te garanderen vanuit Voeren naar Vlaanderen ? Welke ?
5. Werd reeds overwogen om het taxisysteem, model Lanaken, in Voeren toe te passen ?

Antwoord

1. Het bestaande samenwerkingsakkoord heeft een vrij formeel en rigide karakter. Het is de bedoeling dat het wordt omgevormd tot een meer flexibel samenwerkingsakkoord en een echt werkinstrument dat toelaat om sneller resultaten op het terrein te boeken.

Aangezien deze vraag slechts enkele maanden geleden werd gesteld, is het geheel nog in bespreking en zijn er nog geen concrete resultaten.

2. De problematiek van het trage en slechte aanbod van treinverbindingen van en naar Limburg werd (en wordt) door het Vlaams Gewest in diverse fora en werkgroepen aangekaart. Het standpunt van het Vlaams Gewest is dan ook genoegzaam bekend.

Het is echter een bevoegdheid van de federale minister van Verkeer Isabelle Durant om terzake concrete afspraken te maken met de NMBS, door opname van een aantal actiepunten in de beheersovereenkomsten met de NMBS.

3. Coördinatie van het grensoverschrijdend openbaar vervoer is uiteraard één van de elementen die deel dienen uit te maken van een samenwerkingsakkoord.

Praktische coördinatie gebeurt ook nu al tussen de bevoegde entiteiten van De Lijn en de TEC.

4. De realisatie van de basismobiliteit in Voeren is opgenomen in de planning van de Vlaamse Vervoermaatschappij.

De termijn van uitvoering van dit project is afhankelijk van de budgettaire mogelijkheden die door de Vlaamse regering worden ter beschikking gesteld.

5. Voor de invoering van het project basismobiliteit in Voeren wordt door de Vlaamse Vervoermaatschappij een onderzoek gedaan naar de meest passende exploitatievorm voor deze gemeente.

Dit onderzoek betreft onder meer ook een vraagafhankelijk vervoersysteem.

**Vraag nr. 395
van 27 juli 2000****van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN***Wateroverlast Haspengouw – Maatregelen*

De laatste maanden werden door de hevige regenval in heel wat gemeenten in Haspengouw hele straten onder water gezet.

In de buurt van Sint-Truiden-Gingelom was de toestand catastrofaal, maar ook in het Tongerse was de wateroverlast zwaar. Heel wat bewoners van Diets-Heur, Vreeren en Nerem stellen vast dat deze wateroverlast een te geregeld weerkerend verschijnsel wordt. Allerlei oorzaken worden dan aangehaald: het al dan niet aanwezig zijn van rioleringen, het al dan niet onderhouden van de Burhbeek, de aanwezigheid van het waterzuiveringsstation in Mal, de ruilverkaveling, ...

Allicht hebben ook de diensten die vallen onder de verantwoordelijkheid van de minister vice-president heel wat vragen gekregen van inwoners of verantwoordelijken en maakten zij een evaluatie van de toestand.

1. Hoe evalueren de diensten die vallen onder de bevoegdheid van de minister vice-president dit gebeuren?
2. Welke oplossingen zien zij om de wateroverlast van dergelijk noodweer in deze regio te vermijden?

Werden hiertoe reeds stappen gedaan door mogelijke initiatiefnemers?

Antwoord

Enkel de bevaarbare waterwegen vallen onder mijn bevoegdheid en deze diensten als dusdanig zijn niet betrokken bij de wateroverlast als gevolg van hevige regenval in Haspengouw.

De minister van Leefmilieu en Landbouw, als bevoegd minister voor de onbevaarbare waterlopen beheerd door de administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer (Aminal), het provinciebestuur en de gemeentebesturen zijn hierbij wel betrokken.

Vraag nr. 396
van 27 juli 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Waterbeheersingswerken Lauw – Stand van zaken

Lauw, een deelgemeente van Tongeren, heeft reeds jarenlang te kampen met wateroverlast. Het al dan niet rechte trekken van de Jeker, de ruilverkavelingen, het gebrek aan rioleringen,... lagen aan de oorsprong van een groots opgezet plan om de wateroverlast hier grondig aan te pakken.

Dit resulteert nu in werken die vrij lang aanslepen en die als gevolg hebben dat verschillende bewoners nu al maandenlang in containerwoningen verblijven.

1. Welke diensten die vallen onder de bevoegdheid van de minister vice-president zijn hierbij betrokken ?
2. Welk totaalbudget werd voor dit project door elke dienst uitgetrokken bij de planning ? Bij eventuele bijstellingen ?

Welk percentage wordt door de Vlaamse overheid betaald ?

3. Werd de vooropgestelde timing bijgestuurd ?
 Waarom ? Hoe ?

Antwoord

Geen enkele dienst die onder mijn bevoegdheid valt, is bij het afwateringsprobleem van de deelgemeente Lauw betrokken. Enkel de bevaarbare waterwegen vallen immers onder mijn bevoegdheid.

Naar verluidt, zouden de administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer (Aminal) (bevoegdheid van de Vlaamse minister van Leefmilieu en Landbouw), het provinciebestuur van Limburg en de stad Tongeren bij het probleem betrokken zijn.

Vraag nr. 397
van 27 juli 2000
van de heer CARL DECALUWE

N382 Wielsbeke – Spano-kade

De verdere aanleg van de N382 is geprogrammeerd op het investeringsprogramma.

Door de Vlaamse overheid werd tevens steun gegeven aan de bouw van een kaaimuur langs het Kanaal Leie-Roeselare voor het bedrijf Spano.

Probleem is dat de betrokken kaaimuur niet ontsloten is of aangesloten is op de N382. Het gaat om ongeveer 500 meter.

1. Op welke manier is er eventueel in een verbinding tussen de kaaimuur en de N382 voorzien ?
2. Wat is de geraamde kostprijs ?
3. Welke middelen werden hiervoor uitgetrokken ?

Antwoord

1. Op 16 juni 2000 werd tussen de betrokken overheden en het bedrijf vergaderd omtrent het bepalen van het type dwarsprofiel van de N382 langs het Kanaal Roeselare-Leie, rekening houdende met de bestaande brug ter hoogte van de Fabiolalaan en de geplande watergebonden activiteiten langs het kanaal.

Tussen de kruin van het talud van het kanaal en de rand van de rijweg van de N382 zal een vijf meter brede, niet-verharde berm worden aangelegd.

De verbinding van de laad- en losinstallatie op het kaaiplateau met het bedrijf Spano kan worden gerealiseerd door een transportband over de gewestweg.

2. De kosten voor de kade worden geraamd op 26 miljoen frank.
3. De hiervoor vereiste middelen worden ingeschreven op de gewestbegroting.

Vraag nr. 401
van 10 augustus 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Kruispunt N79-N745 Riemst – Verkeersveiligheid (2)

In zijn antwoord op mijn schriftelijke vraag nr. 246 van 29 maart 2000 over de verkeersveiligheid op het kruispunt N79-N745 in Riemst engageerde de minister vice-president zich om beide driekleurige lichtsignalisaties op de N79, die slechts op 100 meter afstand van elkaar staan, gelijk te laten functioneren en er een busbeïnvloedingssysteem in te

voeren. Indien zou blijken dat het probleem van de roodlichtrijders niet wordt opgelost door voor-voemde aanpassingen, zou de plaatsing van roodlichtcamera's worden overwogen als een volgende stap (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 13 van 19 mei 2000, blz. 1210 – red.*).

1. Werd de vooropgestelde planning uitgevoerd ?
2. Hoe is de evaluatie totnogtoe ?
3. Komen er nog andere aanpassingen ? Welke ? Wanneer ?

Antwoord

1. De verkeerslichten werden inmiddels aangepast, met inbegrip van het aanbrengen van het busbeïnvloedingssysteem.
2. De periode sinds de bijsturing van de lichten is te kort om nu reeds te spreken van een grondige evaluatie.

Tot op heden heeft de administratie nog geen opmerkingen ontvangen over de nieuwe regeling.

3. Op 11 augustus laatstleden werd het kruispunt opnieuw besproken binnen de Provinciale Commissie voor Verkeersveiligheid (PCV). De vergadering ging unaniem akkoord met het voorstel om op de vier takken roodlichtcamera's te laten aanbrengen.

Vooraleer tot uitvoering te kunnen overgaan, dient dit advies voor akkoord te worden voorgelegd aan een bevoegd overlegcomité, zoals bepaald in het koninklijk besluit van 11 oktober 1997.

Na goedkeuring zal de opdracht tot uitvoering worden bezorgd aan de afdeling Elektriciteit en Mechanica Antwerpen, die belast is met de uitvoering van dergelijke werken. De periode van uitvoering zal zo kort mogelijk worden gehouden.

Vraag nr. 402
van 10 augustus 2000
van de heer EDDY SCHUERMANS

N739 Stevoort-Kuringen – Fietspad

De Stevoortse Kiezel is een drukke verbindingsweg tussen Stevoort en omgeving en de N2 (Kuringersteenweg).

Wat de herinrichting van de doortocht van de N739 in Stevoort betreft, werd een aanzet gegeven tot de aanleg van fietspaden. Het blijft nu echter wachten op de verlenging van de fietspaden tot aan de N2.

Kan de minister vice-president meedelen of en voor wanneer deze aanleg is gepland ?

Antwoord

De aanleg van de fietspaden langs de gewestweg N739 Stevoort-Kuringen is opgenomen op het drie-jarenplan 2000-2002, zoals meegedeeld aan het Vlaams Parlement.

Er is hiervoor een bedrag uitgetrokken van 20 miljoen frank voor het jaar 2002. Aan de stad Hasselt werd voorgesteld om het fietspad aan te leggen volgens de subsidieregeling zoals bepaald in module 13 van het mobiliteitsconvenant.

MIEKE VOGELS

VLAAMS MINISTER
 VAN WELZIJN, GEZONDHEID
 EN GELIJKE KANSEN

Vraag nr. 178
van 31 mei 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Adviesraden – Vrouwen (2)

Om te komen tot mainstreaming en het specifieke gelijkekansenbeleid af te bouwen, is het nodig dat beleidsverantwoordelijken op alle niveaus consequent volgen of mannen en vrouwen door alle maatregelen heen gelijke kansen krijgen.

Adviesorganen zijn veelgebruikte middelen om de (negatieve) gevolgen van een mogelijke besluitvorming te overdenken. Om hierbij op een spontane manier de specifieke gevolgen voor mannen en vrouwen na te gaan, moeten deze adviesorganen uit een voldoende aantal mannen en vrouwen bestaan : dit is de bedoeling van de gegarandeerde eenderderegel bij de samenstelling van adviesorganen.

1. Welke adviesorganen brachten een advies uit betreffende een van de beleidsmateries waarvoor de minister bevoegd is ? Wanneer ? Waarover ?
2. Welke stappen deed de minister naar dit adviesorgaan indien zij vaststelde dat het niet volgens de decretale regels samengesteld was ?
- Gebeurde dit op eigen initiatief, op vraag van de minister of ingevolge een decretale bepaling ?
- Hoe was dit adviesorgaan op dat ogenblik samengesteld ?
- Met welk resultaat ?
- N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw.

Aanvullend gecoördineerd antwoord

1. Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen.

Volgende raden brachten sinds 1 januari 2000 advies uit aan de minister.

De Adviserende Beroepscommissie inzake Gezins- en Welzijnsaangelegenheden

1.1.2000-10-2000 – 16.6.2000	9 adviezen	3M, 4V
------------------------------	------------	--------

De Vlaamse Adviesraad inzake de Erkenning van de Verzorgingsvoorzieningen

26.1.2000	Groepsbehandeling van bezwaarschriften i.v.m. weigering erkenning spoedgevallendienst	6M, 2V
1.2.2000	Bezwaarschriften tegen het voornemen tot weigering van erkenning van RVT-bedden	6M, 2V

De andere adviesraden m.b.t. de beleidsmateries Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen hebben sinds 1 januari 2000 nog geen adviezen uitgebracht of hierover zijn geen gegevens bekend.

Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw

Volgende raden brachten sinds 1 januari 2000 advies uit aan de minister.

Vlaamse Hoge Raad voor Natuurbehoud

9.2.2000	Erkenning regionaal landschap Haspengouw	decretaal	22M, 4V
9.2.2000	Uitbreiding reservaten Schipgat, Doornpanne en Hoge Blekker	decretaal	22M, 4V
9.2.2000	Beheersplan natuurreservaat D'Heye	decretaal	22M, 4V
9.2.2000	Erkenning 7 natuurreservaten	decretaal	22M, 4V
9.2.2000	Instelling natuurinrichtingsproject	decretaal	22M, 4V
5.4.2000	Bescherming van hamster	op vraag	22M, 4V
5.4.2000	Beheersplannen natuurreservaten	decretaal	22M, 4V
5.4.2000	Uitbreiding natuurreservaat Ter Yde	decretaal	22M, 4V
5.4.2000	Erkenning regionaal landschap	decretaal	22M, 4V
5.4.2000	Erkenning natuurreservaten	decretaal	22M, 4V

De Vlaamse Hoge Bosraad

2.3.2000	Onderzoeksprogramma IBW	BVR	22M, 7V
2.3.2000	Beleidsbrief minister Dua	autonoom	22M, 7V
2.3.2000	Erkenning reservaat	BVR	22M, 7V
15.5.2000	Bosuitbreiding, ontbossing	autonoom	22M, 7V
15.5.2000	Erkenning reservaat	BVR	22M, 7V
15.5.2000	Ontwerpbesluit Natura 2000	op vraag	22M, 7V

IBW : Instituut voor Bosbouw en Wildbeheer – red.

De Commissie voor Landinrichting

31.1.2000	4 eindvoorstellen voor inrichtingsplannen	BVR	20M, 1V
8.5.2000	3 natuurinrichtingsprojecten	BVR	20M, 1V

De Gewestelijke Milieuvergunningscommissie

Deze commissie vergadert in principe om de veertien dagen en brengt dan een twintigtal adviezen uit aan de minister in concrete dossiers (beroepen tegen klasse 1-milieuvergunningen, ...) in het kader van de Vlaremreglementering. De samenstelling is bij ieder dossier in principe verschillend.

De Vlaamse Land- en Tuinbouwraad

7.4.2000	Genetisch gemodificeerde organismen	op vraag	9M, 7V
----------	-------------------------------------	----------	--------

Andere adviesorganen m.b.t. de beleidsmaterie Landbouw en Visserij hebben sinds het aantreden van de nieuwe Vlaamse regering nog geen adviezen uitgebracht.

2. Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen

De Vlaamse Adviesraad inzake de Erkenning van de Verzorgingsvoorzieningen bestaat momenteel uit 75 % mannen en 25 % vrouwen. Er zal zo snel mogelijk actie worden ondernomen om de adviesraad volgens de bepalingen van het decreet van 15 juli 1997 samen te stellen.

Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw

De verschillende adviesorganen van de administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer (Aminal) hebben pogingen gedaan om hun samenstelling aan te passen. Twee factoren hebben deze aanpassing bemoeilijkt.

- de samenstelling gebeurt volgens welbepaalde regels, namelijk op voorgeschreven tijdstippen,

- in de milieusector zijn niet zo gemakkelijk vrouwen te vinden die aan de vooropgestelde eisen voldoen, zoals vrouwelijke jagers, vissers, bosbeheerders, ...

Sommige adviesorganen hebben inspanningen gedaan om aan de vereiste samenstelling te voldoen buiten de voorgeschreven ogenblikken van mandaatwisseling, door bepaalde leden te verzoeken hun mandaat neer te leggen indien na actief zoekwerk een vrouwelijk kandidaat-lid was gevonden. De administratie heeft in december 1999 afwijkingen gevraagd voor de raden waar zich moeilijkheden voordeden. Tevens kan ik melden dat binnenkort een wijziging van samenstelling voor de Vlaamse Hoge Bosraad zal worden voorgesteld, waarbij het aspect van evenredige vertegenwoordiging van mannen en vrouwen als uitdrukkelijke wens naar voor werd gebracht.

Voorgesteld werd een tijdelijke afwijking te verlenen tot aan de volgende mandaatwisseling. Voor de hier genoemde raden betekent dit :

- Vlaamse Hoge Raad voor Natuurbehoud tot 30 juni 2000,

- Vlaamse Hoge Bosraad tot 8 september 2000,
- Commissie voor Landinrichting tot 1 januari 2002, waarbij bijkomend uitsluitsel werd gevraagd over de toepassing van het decreet.

Voor de gewestelijke Milieuevergunningscommissie werd een permanente afwijking gevraagd, omdat de toepassing van het decreet bij de telkens wijzigende samenstelling (zie hierboven) zowel de werking als de controle erg bemoeilijkt. Voorgesteld werd, bij wijze van werkbaar compromis, het decreet toe te passen op de kleinere maar vastere kern van de Milieuevergunningscommissie.

Overeenkomstig artikel 8, § 3 van het decreet van 18 mei 1999 houdende oprichting van een *Vlaamse Land- en Tuinbouwraad* hebben de in het besluit van de Vlaamse regering van 3 december 1999 aangewezen organisaties een lijst van kandidaten bezorgd. Bij de concrete samenstelling van de raad in het voornoemd ministerieel besluit van 14 februari 2000 werd in acht genomen dat, conform het decreet van 15 juli 1997 houdende invoering van een meer evenwichtige vertegenwoordiging van mannen en vrouwen in adviesorganen, ten hoogste tweederde van de leden van een adviesorgaan van hetzelfde geslacht is.

De samenstelling van het *Vlaams Visserijcomité* werd recentelijk gewijzigd door het besluit van de Vlaamse regering van 26 mei 2000 tot wijziging van artikel 20 van het besluit van de Vlaamse regering van 24 november 1993 betreffende de ondersteuning van de zeevisserij en de aquicultuur. Momenteel worden de lijsten van kandidaten van de verschillende aangewezen organisaties ingewacht. Uiteraard zal er bij de samenstelling, via een nieuw ministerieel besluit, nauwlettend op worden toegezien dat ten hoogste tweederde van de leden van hetzelfde geslacht is.

De *Commissie voor Permanente Vorming in de Landbouwsector*, opgericht bij artikel 8 van het besluit van de Vlaamse regering van 21 december 1992 betreffende de permanente vorming van de personen die in de landbouw werkzaam zijn, is momenteel samengesteld uit 1 vrouwelijk effectief lid en 16 mannelijke effectieve leden en 3 vrouwelijke plaatsvervangende leden en 14

mannelijke plaatsvervangende leden. Aangezien alle adviesorganen, overeenkomstig artikel 9, § 2 van het decreet van 15 juli 1997 houdende invoering van een meer evenwichtige vertegenwoordiging van mannen en vrouwen in adviesorganen, vanaf 1 januari 2000 dienen te voldoen aan de "eenderdereg", kan voornoemde commissie geen rechtsgeldig advies meer uitbrengen. Momenteel wordt er gesleuteld aan de regelgeving m.b.t. de naschoolse landbouwvorming. Indien er wordt beslist dat een Commissie voor Permanente Vorming in de Landbouwsector nodig blijft, zal onverwijld de samenstelling worden herzien, mede in het licht van het decreet houdende invoering van een meer evenwichtige vertegenwoordiging van mannen en vrouwen in adviesorganen.

(Voorlopig gecoördineerd antwoord : Bulletin van Vragen en Antwoorden nr.1 van 6 oktober 2000, blz. 13)

**Vraag nr. 188
van 15 juni 2000
van mevrouw PATRICIA CEYSENS**

Interlandelijke adoptie – Geschiktheidsonderzoek

In het kader van het decreet op de interlandelijke adoptie kunnen kandidaat-adoptanten na het verkrijgen van een beginseltoestemming terecht bij de adoptiebureaus om de facto over te gaan tot de adoptie van een kind.

Een aantal van de adoptiebureaus gaat onmiddellijk opnieuw over tot een onderzoek naar de geschiktheid van de kandidaat-adoptanten, ofschoon deze kandidaat-adoptanten door Kind en Gezin in het bezit zijn gesteld van een beginseltoestemming.

1. Kan de minister meedelen hoeveel adoptiebureaus tot een tweede geschiktheidstest van kandidaat-adoptanten overgaan ?
2. Heeft de minister een idee van de prijs die adoptiebureaus vragen voor deze geschiktheidstests ?
3. Is het normaal dat kandidaat-adoptanten die geschikt zijn bevonden door Kind en Gezin, nogmaals een geschiktheidsonderzoek moeten ondergaan bij de adoptiebureaus ?

Antwoord

Een beginseltoestemming betekent dat wordt bevestigd dat de kandidaat-adoptant werd voorbereid en geschikt bevonden en dat er in beginsel geen bezwaar is tegen het adopteren van een buitenlands kind voor adoptanten.

Of er effectief een kind kan worden geplaatst, hangt af van een aantal concrete elementen zoals de leeftijd, de burgerlijke staat, de al dan niet aanwezigheid van kinderen in het gezin, de geschiktheid van de kandidaat-adoptanten om kinderen met een bepaald profiel te adopteren.

In uitzonderlijke gevallen kan het voorkomen dat voor sommige kandidaat-adoptanten toch niet kan worden bemiddeld, of slechts in een beperkt aantal landen (bv. herkomstlanden die een bepaalde maximumleeftijd eisen of een maximumleeftijdsverschil tussen kind en geadopteerde aangeven of een minimum aantal jaren huwelijk).

Deze zaken worden meestal voorafgaandelijk onderzocht door de kandidaat-adoptanten, zodat ze in de loop van de procedure een zicht hebben op de landen en dus ook adoptiediensten waar ze terecht kunnen.

Indien hun geschiktheid/draagkracht beperkingen inhoudt, kan dit eveneens de mogelijkheden beperken. Er zijn landen waar enkel iets oudere kinderen worden geplaatst of kinderen met een bepaald probleem (trauma, medische problemen).

Niet alle kandidaten-adoptanten zijn geschikt om dergelijk kindje op te nemen. Kandidaat-adoptanten beperken zelf ook sterk hun mogelijkheden door aan te geven welk kind zij wensen te adopteren (bv. vastleggen van geslachtskeuze en/of maximumleeftijd).

Bij bepaalde adoptiediensten komen kandidaat-adoptanten met beperkingen wat hun mogelijkheden (of verwachtingen) betreft, niet in aanmerking, aangezien ze ofwel kinderen plaatsen die een bijzonder profiel hebben, ofwel de herkomstlanden de toewijzing doen en hiervoor enige flexibiliteit van de kandidaat-adoptanten verwachten.

1. Er is dus geen sprake van een tweede evaluatie door de adoptiediensten; wel vereist het toewijzen van een kindje dat de adoptievraag van de kandidaat-adoptanten en hun mogelijkheden aanzien van een concreet kind verder worden bepaald. Dit geschiedt tijdens het intakege-

sprek en tijdens de andere contacten met de adoptiedienst.

De contacten kunnen individueel zijn of in groep, naargelang het programma dat de adoptiediensten aanbieden voor de verdere voorbereiding op de plaatsing van het kind.

2. Aangezien er geen tweede gezinsonderzoek wordt gedaan, wordt er hiervoor uiteraard niets aangerekend.

Wel wordt de dienstverlening van de adoptiediensten (o.a. voor de voortgezette voorbereiding) aangerekend aan de adoptieouders, aangezien de adoptiediensten niet over een personeelssubsidiëring beschikken.

3. Zo gesteld, is een tweede gezinsonderzoek niet opgenomen in de procedure, wat niet betekent dat een kandidaat-adoptant met een beginseltoestemming in alle adoptiediensten terecht kan voor de plaatsing van een kind. Ik verwijs hiervoor naar de bovenvermelde toelichting.

Sommige kandidaat-adoptanten kunnen "niet-bemiddelbaar" zijn gelet op beperkingen aangegeven in het gezinsonderzoek, of gelet op zeer specifieke verwachtingen die niet beantwoorden aan het profiel van de te plaatsen kinderen, gelet op de eisen van de herkomstlanden.

**Vraag nr. 189
van 15 juni 2000
van de heer CHRISTIAN VAN EYKEN**

Racisme – Beleidsmaatregelen

Het Centrum voor Gelijkheid van Kansen en voor Racismebestrijding heeft net zijn jaarverslag uitgebracht.

In het overzicht van de regionale spreiding van de klachten in verband met racisme stelt men vast dat de helft van de klachten werd gemeld in de provincie Antwerpen en in het Brusselse Hoofdstedelijke gewest.

In Antwerpen gaat het voornamelijk over klachten in de onderwijssector, bij de ordediensten en in de samenleving. Bijna dertig klachten uit Limburg hebben te maken met private dienstverlening. In vergelijking met 1998 is er in Oost-Vlaanderen vooral een stijging van het aantal klachten over te-

werkstelling, private dienstverlening en samenlevingsconflicten.

Welke maatregelen treft de minister binnen haar bevoegdheidsdomein om dit te verhelpen ?

Antwoord

1. Beleidsruimte voor de Vlaamse Gemeenschap op het vlak van antiracismebeleid

De bevoegdheid en beleidsruimte van de Vlaamse Gemeenschap op het vlak van het bestrijden van racisme en discriminatie worden bepaald door de staatshervorming van 8 augustus 1980 enerzijds en door de beslissing van de federale regering van oktober 1993 om een Centrum voor Gelijkheid van Kansen en voor Racismebestrijding op te richten anderzijds.

Door de staatshervorming van 8 augustus 1980 is de Vlaamse Gemeenschap bevoegd geworden voor het beleid inzake onthaal en integratie van inwijkelingen. Met de beslissing tot de oprichting van het Centrum is de eindverantwoordelijkheid voor het ontwikkelen van een antiracismebeleid bij de federale overheid gelegd. De bevoegdheden van de gemeenschappen en gewesten beperken zich tot het nemen van initiatieven – al dan niet in samenwerking met het Centrum – om de bevolking in het algemeen en de voorzieningen in het bijzonder te sensibiliseren voor een open en verdraagzame opstelling ten aanzien van etnisch-culturele minderheden.

2. Krachtlijnen van het Vlaamse minderhedenbeleid

Sinds de overheveling in 1980 is het beleid inzake het onthaal en de integratie van inwijkelingen in Vlaanderen geëvolueerd van een categoriaal welzijnsbeleid, over een inclusief migrantenbeleid, naar een inclusief minderhedenbeleid. Bevorderen van de emancipatie en participatie van die minderheden welke hier blijvend gevestigd zijn, adequaat onthalen en inburgeren van zij die hier nieuw toekomen, garanderen van basisrechten aan mensen zonder papieren die hier verblijven, en versterken van het bestuurlijk en maatschappelijk draagvlak, zijn de kerndoelstellingen van het Vlaams minderhedenbeleid. Het bevorderen van een open en verdraagzame samenleving behoort met andere woorden tot de kerndoelstellingen van het Vlaams minderhedenbeleid.

Te noteren valt ook dat het minderhedenbeleid opgevat is als een inclusief en gecoördineerd beleid. Dit houdt in dat de respectieve sectoren zelf verantwoordelijk zijn voor het realiseren van de doelstellingen van het minderhedenbeleid binnen de eigen beleidsdomeinen. De rol van de coördinerend minister voor het minderhedenbeleid is beperkt tot het bewaken van de coherentie, het vermijden van contradicties en het stimuleren waar nodig.

3. Bevorderen van diversiteit en interculturaliteit binnen de respectieve beleidsdomeinen

De Vlaamse Gemeenschap benut de haar toegemeten beleidsruimte om van Vlaanderen een meer open en verdraagzame samenleving te maken. De Vlaamse overheid is er zich anderzijds van bewust dat de marges van de overheid om houdingen en meningen van mensen in de gewenste zin te veranderen, hoe dan ook beperkt zijn. De rol van de Vlaamse overheid is dan ook beperkt tot het creëren van mogelijkheden voor het bijbrengen van interculturele competenties en het interculturaliseren van de maatschappelijke voorzieningen. Het is evenwel aan de voorzieningen en de werkers om op dit aanbod in te gaan en zich open te stellen voor minderheden.

De inspanningen van de overheid om de voorzieningen maximaal open te stellen voor minderheden vertalen zich in tal van acties om de toegankelijkheid van voorzieningen voor etnisch-culturele minderheden te bevorderen. Heel wat sectoren nemen terzake concrete initiatieven, denken we maar aan het non-discriminatiebeleid in het onderwijs en het Vesoc-akkoord "tewerkstelling van migranten" dat de Vlaamse overheid en de sociale partners in 1998 ondertekend hebben en dat nu in volle uitvoering is (*Vesoc : Vlaams Economisch en Sociaal Overlegcomité – red.*).

Voor een meer gedetailleerd overzicht van de initiatieven die de respectieve sectoren nemen om hun voorzieningen meer open stellen voor minderheden, kan worden verwezen naar het Jaarrapport 1999 van de Interdepartementale Commissie voor Etnisch-Culturele Minderheden (ICEM).

Wat specifiek de welzijns- en gezondheidsvoorzieningen betreft, kan worden verwezen naar het in 1991 gestarte project "Interculturele bemiddeling in de gezondheidszorg" dat leidde tot de opleiding van een vijftigtal laaggeschoolde allochtone vrouwen tot intercultureel bemiddelaar. Ondertussen heeft het inschakelen van interculturele bemiddelaars in allerlei vormen ingang gevonden.

Zo functioneren er binnen de bijzondere jeugdbijstand vier "ondersteuningsteams allochtonen" (OTA), met als voornaamste doel de toegankelijkheid van de diensten (comités voor bijzondere jeugdzorg, bemiddelingscommissies en sociale diensten van de Vlaamse Gemeenschap bij de jeugdrechtbanken) en voorzieningen van de bijzondere jeugdbijstand (inclusief de gemeenschapsinstellingen) voor allochtonen te bevorderen. Diensten en voorzieningen binnen de bijzondere jeugdbijstand beklemtonen de meerwaarde van de mogelijkheid om een beroep te doen op de deskundigheid van de medewerkers van de OTA's met het oog op optimalisering van de hulpverlening in dossiers van allochtone jongeren en gezinnen, en op ondersteuning/vorming met het oog op deskundigheidsbevordering van de hulpverleners. Op die wijze dragen de teams ook bij tot het bevorderen van diversiteit en interculturaliteit binnen de diensten en voorzieningen van de bijzondere jeugdbijstand.

Binnen de preventieve gezondheidszorg werd ondertussen de projectmatige benadering verlaten en is via de LOGO's (netwerken voor lokaal gezondheidsoverleg) een structurele aanpak in de preventieve gezondheidszorg geïntroduceerd. Bij het opstellen van de beleidsplannen en de realisatie van de gezondheidsdoelstellingen dienen de LOGO's ook aandacht te besteden aan de etnisch-culturele minderheden. Daar de LOGO's pas in de loop van 2000 operationeel zijn geworden, is het momenteel nog te vroeg om aan te geven in welke mate zij aandacht hebben voor en/of ondersteuning vragen bij het bevorderen van diversiteit en interculturaliteit binnen de preventieve gezondheidszorg.

In deze context kan ook worden verwezen naar een advies dat ICEM in maart 1998 – naar aanleiding van het aflopen van het project interculturele bemiddeling in de gezondheidszorg – uitbracht over de nood aan een verder ondersteuningsaanbod inzake intercultureel werk. In opvolging van dit advies en aansluitend bij gelijkaardige ontwikkelingen op het terrein van de toegankelijkheid van voorzieningen voor armen, werden middelen uitgetrokken voor de oprichting en subsidiëring van een samenwerkingsverband voor de bevordering van de toegang van etnisch-culturele minderheden en armen tot algemene voorzieningen in de welzijnssector.

Dit samenwerkingsverband kreeg als opdracht onderzoek te verrichten, methodieken te ontwikkelen en vorming te verstrekken inzake de toegankelijkheid van welzijn voor (kans)armen en allochtonen. Een eerste fase, waarvoor een bedrag van 5 miljoen frank ter beschikking werd gesteld, liep van juni

1999 tot februari 2000. De eerste fase omvatte twee luiken : een vooronderzoek waarbij een stand van zaken werd opgemaakt van de binnenlandse initiatieven (inventaris en gesprekken met bevoorrechte getuigen) en een beperkt actieonderzoek waarbij enkele concrete settings werden geobserveerd en geanalyseerd, zowel op het niveau van de hulpverleningsrelatie als op het niveau van de organisatie. Het eindverslag over de eerste fase werd in maart 2000 voorgelegd.

Het is de bedoeling dit project in een enigszins gewijzigde vorm de komende jaren voort te zetten. Wat de toegankelijkheid van de voorzieningen voor allochtonen betreft, zal de klemtoon sterker dan voorheen liggen op het bevorderen van diversiteit en interculturaliteit en het – in onderling overleg met de andere sectoren – uitwerken van een globale strategie om de interculturele competentie van de werkers en de interculturaliteit van de voorzieningen te verhogen. Dit project, dat binnen de coördinerende opdrachten van het minderhedenbeleid is gesitueerd, moet toelaten als Vlaamse Gemeenschap de eigen beleidsruimte op het vlak van antiracismebestrijding zo efficiënt en effectief mogelijk in te vullen. De besprekingen over de concrete vormgeving van dit initiatief zijn momenteel volop aan de gang.

Vraag nr. 194
van 16 juni 2000
van mevrouw PATRICIA CEYSENS

Gezinsbeleid – Rollenpatroon

In het Jaarverslag van Kind en Gezin staat sinds enkele jaren in het deel "Het Kind in Vlaanderen" een hoofdstukje over de rollen en waarden in het gezin met jonge kinderen. Waar het gaat over de verdeling van de huishoudelijke taken, maakt het Jaarverslag van 1998 melding van een evolutie.

In 1998 schrijft Kind en Gezin dat er een zeer schuchtere tendens te bespeuren is naar een meer gelijke situatie op het vlak van betaald werk tussen de moeder en de vader. Zo nam het aantal kinderen met een moeder met een betaalde baan toe, evenals het aantal kinderen met moeders die werken op speciale uren. Anderzijds zag Kind en Gezin een groter aantal niet-schoolgaande kinderen met een deeltijds werkende vader, en lag het aantal niet-schoolgaande kinderen met een vader die op speciale momenten werkt lager. Ruim zes op tien kinderen onder de twaalf jaar leven in een gezin waar de moeder meer dan driekwart van de huishoudelijke taken op zich neemt.

Het rapport van 1999 is veelzeggend. Nog steeds leeft ongeveer zes op tien kinderen onder de twaalf jaar in een gezin waar de moeder meer dan driekwart van de huishoudelijke taken op zich neemt. Hoewel de meeste kinderen een buitenshuis werkende moeder hebben, behoort de zorgarbeid nog hoofdzakelijk of uitsluitend tot de verantwoordelijkheid van de moeder. Kind en Gezin besluit daaruit dat dit vanuit de emancipatiegedachte een alarmerende zaak is. Kind en Gezin stelt dat het er niet naar uitziet dat jonge kinderen zich in hun huishoudelijke sfeer emancipatorische waarden en normen eigen maken.

Op internationaal vlak staat Kind en Gezin niet meer alleen met zijn conclusie. Een uitgebreid Frans onderzoek concludeerde dat de man in de voorbije jaren allermint afstand heeft gedaan van zijn eeuwenoude privileges. Huishoudelijke taken en de opvoeding van de kinderen zijn nog altijd in eerste instantie de opdracht van de vrouw. De tijd die de man besteedt aan huishoudelijke taken is gering en de tijd die hij spendeert aan zijn kinderen is beperkt en is hoofdzakelijk in de sfeer van de vrije tijd gesitueerd.

1. De vaststellingen die Kind en Gezin doet met betrekking tot de rol van de man in het huishouden komen sterk overeen met de conclusies van een uitgebreid Frans onderzoek.

Bestaan dergelijke onderzoeken eveneens in Vlaanderen ?

2. In het verleden werden door diverse ministers allerlei campagnes opgezet om gezinnen te sensibiliseren met betrekking tot een gelijkere verdeling van huishoudelijke taken.

Wat is het nut van deze campagnes ?

3. Wordt het niet stilaan tijd dat vanuit het beleid niet meer alles wordt gericht op de intrede van de man bij het verrichten van huishoudelijke taken, maar dat ook effectief wordt gewerkt aan een goede ondersteuning van vrouwen bij hun huishoudelijke taken die thuis worden verricht ?

Wat bestaat daarvoor vandaag ?

Volstaat dit ? Denkt de minister aan nieuwe mogelijkheden ?

Antwoord

1. Onderzoek in Vlaanderen, onder andere door het Centrum voor Bevolkings- en Gezinsstudies (CBGS), toont aan dat verlofregelingen die expliciet gericht zijn op taakcombinatie (arbeid buitenshuis en zorgarbeid thuis) in overgrote mate worden opgenomen door moeders en dat regelingen binnen het werkgelegenheidsbeleid (deeltijds werken, loopbaanonderbreking) verhoudingsgewijs vooral door vrouwen worden opgenomen die meer tijd willen vrijmaken voor het gezin.

Ter illustratie : in '99 werden 22.181 aanvragen ingediend voor de Vlaamse aanmoedigingspremie bij loopbaanonderbreking en 85,4 % van die aanvragen kwam van vrouwen ; het aandeel mannen in loopbaanonderbreking is van 4,3 % in '94 gestegen naar 15,9 % in '99, maar mannen in loopbaanonderbreking zijn dus nog altijd sterk in de minderheid (bron : administratie Werkgelegenheid).

Conclusie : er zijn dus ook in Vlaanderen indicaties dat mannen minder (snel) zorgtaken opnemen in gezinsverband en dat de uitdaging om arbeid buitenshuis en de zorgarbeid binnen het gezin goed te combineren vooral tot de verantwoordelijkheid van vrouwen behoort.

Gelukkig zijn er ook aanwijzingen dat de mentaliteit wijzigt. Zo blijkt uit de Vlaamse gedachte dat "mannen en vrouwen even geschikt zijn om kleine kinderen op te voeden". Ook blijkt dat zowel mannen als vrouwen "zorg" als waarde willen meegeven aan hun dochters én zonen.

2. Campagnes zijn in elk geval nuttig om thema's op de politieke en sociale agenda te brengen. Een beleid maken dat wordt gedragen door verschillende coalitiepartners én door de bevolking veronderstelt een positieve debatcultuur (zoals ook vaak wordt benadrukt door onze Belgische premier). Campagnes kunnen thema's in het voetlicht plaatsen en communicatiekanalen creëren tussen diverse bevolkingsgroepen, de politieke wereld en de partners van het sociaal overleg, zodat het debat alle kansen krijgt.

Tegelijkertijd roepen campagnes mensen ook op om over bepaalde thema's na te denken en kunnen ze de aanzet geven tot een mentaliteitsverandering. Campagnes ondersteunen ook

deze mensen die soms moeizaam en tegen de stroom in proberen veranderingen te bewerkstelligen.

Het is echter evident dat campagnes alleen onvoldoende zijn om maatschappelijke veranderingen teweeg te brengen ; de weg van hoofd of hart naar handen en voeten is immers lang. De maatschappij bijsturen in de richting van bijvoorbeeld een betere spreiding van zorgtaken over mannen en vrouwen, vraagt dus niet alleen campagnes, maar ook overheidsmaatregelen en sociale afspraken die mensen instrumenten bieden om arbeid, gezin en zorg goed te kunnen combineren.

Naarmate de visie van de diverse politieke en sociale partners op elkaar aansluit en ook aansluit bij wat leeft in de samenleving, zal ook de coherentie en effectiviteit van de (bestaande en eventueel nieuw te nemen) maatregelen en afspraken groter zijn.

3. Antwoord op de eerste vraag geeft duidelijk aan dat het beleid nog niet gericht is op de betrokkenheid van de man bij de zorgarbeid in gezinsverband. Zoals gezegd, is de combinatie van arbeid en gezin vandaag vooral een vrouwen-aangelegenheid en dit moet dus zeker nog worden bijgestuurd.

Het kan niet de bedoeling zijn, zoals wordt gesuggereerd in de vraagstelling, dat mannen hun arbeidsmarktpositie behouden zoals die nu is en dat vrouwen ondersteuning krijgen om thuisarbeid te verrichten. Zowel mannen als vrouwen moeten maximaal gelijke kansen krijgen om zich te ontplooiën op de arbeidsmarkt en op de zorgvloer. Gelijke kansen staat hier dan ook voor samen werken, samen zorgen, samen ontspannen.

Dit betekent niet dat de ondersteuning van de zorgarbeid onbelangrijk is. Voor mensen die zorg verlenen, moet goed worden gezorgd en ze verdienen ondersteuning.

Maatregelen die erop gericht zijn om de combinatie arbeid, gezin en zorg beter mogelijk te maken, moeten dus niet alleen rekening houden met de kwantiteit, maar ook met de kwaliteit. Of anders geformuleerd : een goed combinatiebeleid streeft niet alleen naar een gezonde spreiding van de tijdsinvestering in betaalde arbeid, zorgarbeid en persoonlijke ontplooiing, maar heeft ook aandacht voor het welzijn van

de persoon die de combinatie maakt en de perso(o)n(en) die hiervan afhankelijk is/zijn.

Op het kabinet van minister Landuyt is men in een interkabinettenwerkgroep, met de verschillende gewesten en de federale overheid, een systeem van dienstencheques aan het uitwerken ; een van de domeinen is de huishoudelijke arbeid. Het ligt in de bedoeling om via het reguliere circuit ondersteuning uit te bouwen.

Vraag nr. 202
van 23 juni 2000
van mevrouw SONJA BECQ

Kinderdagverblijven – Halle-Vilvoorde

De Vlaamse regering vermeldt in haar begroting 2000 een bedrag voor de uitbouw van de kinderopvangsector met 1.500 plaatsen.

Begin dit jaar reageerden vele Vlaamse steden, gemeenten en organisaties op het schrijven van Kind en Gezin met een toelichting van hun toekomstplannen.

De uitwerking van deze opties is veelal afhankelijk van het beschikbare personeel en de financiële steun van de Vlaamse overheid.

1. Kan een overzicht worden gegeven van de aanvragen tot uitbreiding van de accommodatie voor de kinderdagverblijven in het arrondissement Halle-Vilvoorde ? Graag met vermelding welke initiatieven gemeentelijk dan wel privé zijn.
2. Volgens welke criteria evalueert de Vlaamse overheid de planning en programmatie in Halle-Vilvoorde ?
3. Kan een overzicht worden gegeven van de toezeggingen die reeds gebeurden (met de modaliteiten ervan) ?

Antwoord

De Vlaamse volksvertegenwoordiger verwijst naar twee zaken. Enerzijds is er het voornemen van de Vlaamse regering om in 2000 reeds 1.500 bijkomende plaatsen te realiseren. Daarvoor werd op de dotatie van Kind en Gezin een bijkomend bedrag ingeschreven dat samen met een reeds vroeger beslist bedrag van 90 miljoen bestemd is voor de realisatie van bedoelde 1.500 plaatsen. Anderzijds is

er door Kind en Gezin een ruime bevraging geweest, waarvan de resultaten worden gebruikt voor de planning en realisatie van de door de Vlaamse regering vooropgestelde uitbreiding met 10.000 plaatsen in de kinderopvang vanaf 2001.

Ook voor de realisatie van de 1.500 plaatsen van 2000 heeft Kind en Gezin uiteraard de relevante gegevens van de bevraging in aanmerking genomen.

1. Overzicht van de aanvragen voor kinderdagverblijven (uitbreiding van bestaande of realisatie van volledig nieuwe voorziening) in arrondissement Halle-Vilvoorde ; lokaal bestuur of privé-initiatief

Nieuwe initiatieven

- Meise, Potaardestraat (gemeentebestuur) voor 28 plaatsen
- Tollembeek, Plaats 12 (VZW) voor 42 plaatsen

Capaciteitsuitbreidingen

- Dilbeek – Groot-Bijgaarden, Hazelaarstraat(VZW) voor 28 bijkomende plaatsen
- Kampenhout, Tiendeschuurstraat (VZW) voor 10 bijkomende plaatsen
- Kampenhout, Dorpsstraat (OCMW) voor 5 bijkomende plaatsen
- Lennik, Kroonstraat (VZW) voor 7 bijkomende plaatsen
- Liedekerke, Kleemputtenstraat (VZW) voor 12 bijkomende plaatsen
- Overijse, Brusselsesteenweg (VZW) voor 6 bijkomende plaatsen
- Sint-Genesius-Rode, Gehuchtstraat (VZW) voor 3 bijkomende plaatsen
- Sint-Pieters-Leeuw, Kerkstraat (gemeentebestuur) voor 9 bijkomende plaatsen
- Vilvoorde, Grote Markt (stadsbestuur) voor 21 bijkomende plaatsen
- Vlezenbeek, Kapellestraat (VZW) voor 11 bijkomende plaatsen

- Weerde, Pastorijstraat (VZW) voor 14 bijkomende plaatsen
- Zellik, Frans Timmermansstraat (VZW) voor 18 bijkomende plaatsen

2. De planning en de programmatie voor de realisatie van de 1.500 plaatsen in 2000 zijn doorgevoerd vanuit de gegevens en het instrument die Kind en Gezin in april ter beschikking had toen de beslissing terzake werd genomen.

De raad van bestuur van Kind en Gezin beschikt over het resultaat van een planningsoefening in 1999. Deze oefening gaf onder meer een mogelijk tekort van bijna 8.000 plaatsen in 2003 wanneer rekening werd gehouden met een aantal factoren. De spreiding over de verschillende provincies was vrij gelijkmatig. Vanuit dit gegeven is geoordeeld dat de behoefte aan nieuwe plaatsen voor 2000 sterk aanwezig was. Voor de realisatie van de 1.500 plaatsen voor 2000 is daarom in de eerste plaats uitgegaan van de initiatiefnemers die verklaard hadden dat zij nog in 2000 zelf tot effectieve realisatie konden overgaan. Voor alle aanvragen werd rekening gehouden met bijkomende elementen zoals de bezettingsgraad en de reeds aanwezige voorzieningen in een gemeente.

Het arrondissement Halle-Vilvoorde is hierbij, zoals alle andere arrondissementen, niet als een aparte entiteit aan bod gekomen.

De raad van bestuur van Kind en Gezin heeft, in uitvoering van het beleidsplan Kinderopvang, ondertussen ook zijn werkwijze bepaald voor de beslissingen met betrekking tot de realisatie van nieuwe plaatsen vanaf 2001. Naast de wervingscampagne die voor particuliere voorzieningen zal worden opgezet, zal de uitbreiding in de gesubsidieerde sector worden aangepakt, rekening houdende met de intenties van de Vlaamse regering in het beleidsplan Kinderopvang. Zo zullen de witte vlekken worden gedetecteerd, zal in groeiende mate gebruik worden gemaakt van het lokale overleg dat naar de totale kinderopvang wordt georiënteerd en zal rekening worden gehouden met de meerwaarde van voorstellen, zoals extra aanbod, inbedding in het sociale weefsel van een wijk, ... Er mag ook geen hiaat zijn tussen de erkenningsbeslissing en de VIPA-subsidiëring (*VIPA : Vlaams Infrastructuurfonds voor Persoonsgebonden Aangelegenheden – red.*).

Zowel voor 2000, als vanaf 2001 wordt een eenvormige wijze van beslissen toegepast. De programmatie-oefening wordt opnieuw uitgevoerd met de meest recente gegevens en per gemeente of per regio zullen relevante gegevens worden samengebracht.

3. De toezeggingen hebben totnogtoe alleen betrekking op de realisatie van nieuwe plaatsen in 2000.

De raad van bestuur van Kind en Gezin besliste in april in te gaan op volgende aanvragen (hier volgt een globaal overzicht voor Vlaanderen, niet beperkt tot het arrondissement Halle-Vilvoorde) (pl. = plaatsen) :

Diensten voor opvanggezinnen

Antwerpen (VZW) voor 28 pl.
 Boom (VZW) voor 28 pl.
 Brecht (VZW) voor 28 pl.
 Kalmarhout (OCMW) voor 28 pl.
 Schoten (OCMW) voor 28 pl.
 Putte (OCMW) voor 28 pl.
 St.-Katelijne-Waver (VZW) voor 28 pl.
 Merksplas (VZW) voor 28 pl.
 Bekkevoort (VZW) voor 28 pl.
 Heuvelland (VZW) voor 28 pl.
 Anzegem (VZW) voor 28 pl.
 Avelgem (VZW) voor 28 pl.
 Menen (VZW) voor 28 pl.
 Ichtegem (VZW) voor 28 pl.
 Alveringem (VZW) voor 28 pl.
 De Panne (VZW) voor 28 pl.
 Bredene (gemeente) voor 28 pl.
 Aalst (stad) voor 28pl.
 Wetteren (gemeente) voor 28 pl.
 De Pinte (OCMW) voor 28 pl.
 Kruibeke (OCMW) voor 28 pl.
 Hamme-Waasmunster (VZW) voor 28 pl.
 Gingelom (VZW) voor 28 pl.
 Leopoldsburg (VZW) voor 28 pl.

Kinderdagverblijven – capaciteitsuitbreiding

Antwerpen (stad) van 104 naar 105 pl.
 Antwerpen (stad) van 23 naar 28 pl.
 Antwerpen (stad) van 23 naar 28 pl.
 Antwerpen (stad) van 23 naar 28 pl.
 Duffel (VZW) van 79 naar 84 pl.
 Hoogstraten (VZW) van 49 naar 56 pl.
 Hoogstraten (VZW) van 28 naar 32 pl.
 Diest (VZW) van 28 naar 42 pl.
 Leuven – Kessel-Lo (VZW) van 82 naar 84 pl.
 Blankenberge (OCMW) van 49 naar 52 pl.
 Diksmuide (VZW) van 49 naar 53 pl.
 Izegem (VZW) van 49 naar 60 pl.

Roeselare (VZW) van 36 naar 40 pl.
 Gent (stad) van 51 naar 70 pl.
 Gent (stad) van 63 naar 70 pl.
 Gent (stad) van 49 naar 51 pl.
 Lokeren (VZW) van 43 naar 49 pl.
 Wachtebeke (VZW) van 59 naar 63 pl.
 Genk (VZW) van 96 naar 98 pl.
 Lanaken (OCMW) van 46 naar 48 pl.

Kinderdagverblijven – nieuw initiatief

Berlaar (VZW) voor capaciteit van 28 pl.
 Kraainem (gemeente) voor capaciteit van 28 pl.
 Evergem (VZW) voor capaciteit van 28 pl.
 Gent (stad) voor capaciteit van 35 pl.
 Stekene (OCMW) voor capaciteit van 28 pl.

Voor de diensten voor opvanggezinnen werden alle diensten in aanmerking genomen die minstens een bezettingsgraad realiseerden in 1999 van 80 %. Voor de kinderdagverblijven werden relevante dossiergegevens in rekening gebracht.

Vraag nr. 204 van 23 juni 2000 van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Vlaamse openbare instellingen – Beheersorganen

Zie :
 Minister-president van de Vlaamse regering,
 Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden
 Vraag nr. 92
 van 23 juni 2000
 van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen
 Blz. 266

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden.

Vraag nr. 207 van 28 juni 2000 van mevrouw SONJA BECQ

Minimumenergielevering – Evaluatie (2)

In haar antwoord op mijn schriftelijke vraag nr. 109 van 24 februari jongstleden met betrekking tot de evaluatie van het decreet op de minimumlevering

van gas, water en elektriciteit, verwees de minister naar gesprekken met verenigingen waar armen het woord voeren. Tegelijk werd een initiatief aangekondigd omtrent de preventieve werking inzake minimumlevering (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 12 van 5 mei 2000, blz. 1189 – red.*).

1. Werd inmiddels een verdere evaluatie gehouden en wat waren de conclusies daarvan ?
2. Wordt in het nieuwe ontwerp van elektriciteitsdecreet, zowel wat inhoudelijke maatregelen als wat de procedure betreft, de garantie van minimumlevering behouden ?
3. Welke andere initiatieven worden eventueel genomen met het oog op een preventieve werking ?

Antwoord

1. Het initiatief tot deze evaluatie vanwege de armen zelf is in 1998 genomen door de verenigingen van Turnhout. Later zijn ook andere verenigingen rond het thema gaan werken. Dit heeft geleid tot de organisatie van een algemene vergadering van het Vlaams Forum Armoedebestrijding op 15 mei 2000.

Concrete bekommernissen geformuleerd door dit forum :

Problemen zoveel mogelijk voorkomen

- De aanpassing van de minimuminkomens aan de levensduurte opnieuw bespreekbaar maken.
- Gratis basislevering : per wooneenheid (per factuur) rekening houdende met kosten per huishouden, met een aantal gezinsleden en met de kwantiteit van de woning op het vlak van uitrusting en isolatie.
- De installatie van een 6-ampèremeter is geen goede oplossing.
- Rekeningen moeten eenvoudig zijn, overzichtelijker en gelijk voor het hele gewest.
- Het overdragen van de rekening bij verhuis moet sluitend zijn voor alle partijen.
- Budgetmeters zijn een goed systeem als mensen er vrij voor kunnen kiezen en als er een minimumlevering gegarandeerd blijft.

- Klantvriendelijk onthaalbeleid.
- De overheid moet voldoende controle uitoefenen op leveranciers en netbeheerders.
- Rationeel energieverbruik moet bereikbaar zijn voor iedereen.
- Trapsgewijs tarifiëren.
- Maatregelen van de overheid of van de energiesector om het energieverbruik te beperken of om er een lagere prijs voor te betalen, bereiken onvoldoende mensen die in armoede leven.
- De aankoop van spaarlampen, energiezuinige toestellen zijn nu te duur voor mensen die in armoede leven.

Problemen respectvol oplossen

- Wij beschouwen de minimumlevering als een noodoplossing. Dat wil zeggen dat de periode van deze levering beperkt moet worden tot de tijd die nodig is om de nodige stappen te zetten om samen met de betrokkene een oplossing voor de problemen te regelen.
- De minimumlevering moet leefbaar zijn en aangepast aan de woning en aan de gezinssituatie, dus meerdere soorten minimumleveringen moeten mogelijk worden.
- Respectvol omgaan met mensen, ook bij betalingsmoeilijkheden.
- Bij betalingsmoeilijkheden verwachten wij bij het OCMW :
begeleiding en ondersteuning van cliënten, als de cliënt erom vraagt. Zij moeten een duidelijk voordeel kunnen zien als ze naar het OCMW stappen ;
het bestaan van de lokale adviescommissie (LAC) is overbodig als : er niet meer kan worden afgesloten ; er een onafhankelijke en bereikbare ombudsdienst is ; er een vriendelijk en menswaardig onthaal is bij de energieleverancier.

Sociale maatregelen die rekening houden met de mogelijkheden van de mensen

- Wij vragen dat het systeem van het sociaal tarief opnieuw wordt bekeken.

- Voldoende sociale verplichtingen opleggen aan leveranciers van energie en netbeheerders, alsook de nodige sancties voor wie zijn verplichtingen niet nakomt.
2. Het decreet is onlangs gestemd, waarbij het principe van minimumlevering behouden blijft. Het moet evenwel worden geconcretiseerd in uitvoeringsbesluiten.

Het reeds opgestart overleg tussen het kabinet Stevaert, mijn kabinet en het Vlaams Forum voor Armoedebestrijding zal dit van nabij opvolgen.

3. Er is een principiële akkoord op de interministeriële conferentie rond energie bereikt waardoor het sociaal fonds aan de gemeenschappen wordt overgedragen. Een samenwerkingsakkoord moet nog worden uitgewerkt.

Preventieve maatregelen kunnen hier mee door worden bekostigd.

**Vraag nr. 210
van 28 juni 2000
van mevrouw SONJA BECQ**

Vlaams Fonds – Dienstverlening voor blinden

- a) In residentiële voorzieningen

	Erkende capaciteit	Aantal blinden/ slechtzienden	in %
Internaten	4.824	394	8,16
Semi-internaten	3.554	214	6,02
Dagcentra	3.083	152	4,93
Observatiecentra	327	1	0,3
Tehuis werkenden	1.146	15	1,3
Tehuis niet-werkenden	3.584	329	9,18
Kortverblijf	56	5	8,92
Gezinsplaatsing	900	15	1,67
Nursingtehuis	3.987	474	11,89
Totaal	21.461	1.599	7,45

Blinden en slechtzienden doen, net als andere personen met een handicap, een beroep op voorzieningen en dienstverlening erkend door het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap (VFSIPH).

1. Kan er – vanuit de gegevens van het Vlaams Fonds – worden opgemaakt hoeveel blinden en slechtzienden (in absolute en procentuele cijfers) een beroep doen op thuisbegeleiding, begeleid wonen, semi-internaten, revalidatiecentra, CAO 26 ... ?
2. Op welke wijze wordt er met hun specifieke situatie rekening gehouden bij de diverse vormen van dienstverlening ?
3. Heeft de minister weet van groepen blinden en slechtzienden die wel nood hebben aan hulp, doch niet via de dienstverlening erkend door het Vlaams Fonds worden geholpen ?

Antwoord

1. Volgens de gegevens bij het Vlaams Fonds zijn de aantallen en de verhouding blinden en slechtzienden die een beroep doen op voorzieningen gesubsidieerd door het Fonds de volgende :

In deze statistiek werden al de personen opgenomen voor wie de doelgroep blind of slechtziend werd opgegeven, maar dit betekent niet dat deze handicap steeds de hoofdhandicap is.

b) In ambulante diensten

Diensten voor thuisbegeleiding

In het besluit van de Vlaamse regering van 17 december 1996 is de programmatie vastgelegd van de diensten voor thuisbegeleiding. In artikel 4 van dit besluit is bepaald dat het Vlaams Fonds twee diensten voor gezinnen met een visuele handicap kan erkennen.

De thuisbegeleidingsdienst voor kinderen met een visuele handicap (Huldenberg) begeleidde in 1999 155 gezinnen. Er waren in totaal 2.008 begeleidingen.

Bij de thuisbegeleidingsdienst voor visueel gehandicapten Spermalie (Brugge) werden in 1999 196 gezinnen begeleid. Er waren in totaal 2.526 begeleidingen.

Het totaal aantal gesubsidieerde begeleidingen bedroeg in 1999 : 35.250.

Het aandeel van de blinden en slechtzienden is dus 12,8 %.

Diensten voor begeleid wonen

De diensten voor begeleid wonen begeleiden op een totaal van 1.440 personen 17 blinden of slechtzienden, of 1,18 %. Hierbij dient te worden opgemerkt dat de diensten slechts vanaf 1999 ook andere doelgroepen dan mentaal gehandicapten kunnen begeleiden.

c) In revalidatiecentra

Onder de intramurale centra die deel uitmaken van een ziekenhuis en door het Vlaams Fonds worden erkend (maar niet gesubsidieerd) is er één gespecialiseerd in visuele handicaps (op 79 erkende intramurale revalidatiecentra). Over de kenmerken van de revalidanten in deze intramurale centra is er geen informatie.

De gegevens over de intramurale centra werden bijeengebracht op basis van de jaarverslagen van 59 van de 60 centra. Hieruit blijkt dat er 14 slechtziende of blinde personen waren op een totaal van 8.051 revalidanten (0,2 %).

d) Individuele materiële bijstand

In de loop der jaren hebben 1.683 personen met een visuele handicap een tegemoetkoming genoten van hulpmiddelen (op een totaal van ongeveer 20.000 aanvragen, of 8,4 %).

e) CAO 26

Op 30 juni 2000 hebben 455 personen met een visuele handicap een tegemoetkoming CAO 26, dit op een totaal van 3.100, of 14,67 %.

f) Vlaamse inschakelingspremie (VIP)

Op 30 juni 2000 hebben 32 personen met een visuele handicap een tegemoetkoming VIP, dit op een totaal van 600, of 5,33 %.

2. Binnen de verschillende sectoren hebben een aantal voorzieningen zich gespecialiseerd in de opvang, behandeling en begeleiding van deze doelgroep.

Voor de andere voorzieningen die niet hoofdzakelijk blinden of slechtzienden opnemen of begeleiden, wordt erover gewaakt dat zij de specifieke knowhow hiertoe bezitten of een beroep doen op de gespecialiseerde voorzieningen om die knowhow te verwerven.

3. Een aantal verenigingen van en voor blinden ontwikkelen in het kader van hun sociale dienstverlening diverse activiteiten voor hun leden. Deze algemene maatschappelijke dienstverlening past niet steeds binnen de specifieke modaliteiten voor erkenning en subsidiëring door het Vlaams Fonds.

Op dit ogenblik heeft één vereniging voor blinden en slechtzienden een aanvraag bij het Fonds ingediend voor erkenning als dienst begeleid wonen. Het Fonds onderzoekt deze erkenningsaanvraag, in het bijzonder met betrekking tot het voorstel om de dienstverlening exclusief voor de doelgroep visueel gehandicapten te organiseren. De erkenningscriteria voor begeleid wonen bepalen evenwel dat de erkende diensten instaan voor de organisatie van het begeleid wonen van verschillende doelgroepen in een bepaald werkingsgebied.

Vraag nr. 212
van 28 juni 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Internationaal Jaar van de Vrijwilliger – Voorstellen

De Vlaamse regering onderschrijft de doelstellingen van het Internationaal Jaar van de Vrijwilliger in 2001. De minister verklaarde dat alle ministers tegen midden 2000 voorstellen moeten uitwerken om de doelstellingen van dit Internationaal Jaar te helpen realiseren voor hun bevoegdheden.

1. Welke voorstellen werden door elke minister ingediend ?
2. Hoe wordt het Vlaams Parlement betrokken bij deze voorstellen ?

Antwoord

1. Aan elke minister werd gevraagd om een actieplan, in overleg met de betrokkenen uit het veld, op te stellen. Deze plannen worden dan gebundeld en aan het groot publiek op 5 december aanstaande voorgesteld.

Alle plannen zijn nog niet concreet uitgewerkt. Sommige collega's hebben iets meer tijd nodig, omdat de vrijwilligers in hun sector nog nooit in kaart werden gebracht, andere collega's wachten op de resultaten van de begrotingsgesprekken.

2. Uiteraard ben ik bereid om mijn voorstellen voor de commissie toe te lichten. Wanneer decretale initiatieven worden genomen, zal het parlement bij het bepalen van inhoud en vorm worden betrokken. Het is het prerogatief van het Vlaams Parlement om zelf ook initiatieven te nemen.

Vraag nr. 213
van 28 juni 2000
van de heer WILFRIED AERS

Advertentie vrouwen in de politiek – Vlaams Blok

Op 19 mei 2000 verscheen in de pers een advertentie in verband met de rekrutering van meer vrouwen in de politiek.

De advertentie verscheen "met de steun van Gelijke Kansen Vlaanderen". Onderaan vermeldt men

alle partijen, met uitzondering van het Vlaams Blok.

Op welke basis steunt de Vlaamse regering een initiatief waardoor alle politieke partijen worden gepromoot, behalve het Vlaams Blok ?

Antwoord

Het bevorderen van de deelname van vrouwen aan de besluitvorming behoort tot de prioriteiten van het gelijkekansenbeleid. Daarom heb ik als minister bevoegd voor Gelijke Kansen besloten gedurende een periode van twaalf maanden voorafgaand aan de verkiezingen van 8 oktober 2000 actie te voeren om de deelname van vrouwen aan de lokale politiek te verhogen.

Eén van deze acties is het subsidiëren van projecten van het middenveld. Deze projecten moeten aan enkele voorwaarden voldoen. Het moet gaan om :

- een project in verband met LEER (lokale emancipatie-effectenrapportage), of
- een gendertraining, of
- een samenwerkingsverband van verschillende organisaties.

De vrouwengroepen van vijf partijen besloten samen een project in te dienen om vrouwen ertoe aan te zetten zich kandidaat te stellen. Hiermee werd aan de laatste voorwaarde, met name samenwerking, voldaan.

Vraag nr. 214
van 28 juni 2000
van mevrouw PATRICIA CEYSENS

Adoptie – Alleenstaanden, homo's en lesbiennes

De interlandelijke adoptie staat volop in de belangstelling. Zo wordt ook de situatie aangekaart van adoptie door homo's en lesbiennes. Daarbij wordt dan ook de vergelijking gemaakt met de binnenlandse adopties.

1. Hoe wordt vandaag in Vlaanderen omgegaan met de adoptiewens van homo's en lesbiennes ?

Staat Vlaanderen toe dat ze de facto adopteren ?

Zo ja, hoeveel homo's en lesbiennes adopteerden in 1997, 1998 en 1999 kinderen in het kader van binnenlandse adopties ?

2. Daar maatschappelijk de discussie over adoptie door homo's en lesbiennes nog steeds gevoelig ligt, rijst de vraag hoe homo's en lesbiennes adopteren : als alleenstaande of expliciet als homo of lesbienne ?
3. Naast de binnenlandse adopties, wordt het merendeel van de adopties interlandelijk gerealiseerd. Ook hier rijst de vraag naar de situatie van homo's en lesbiennes vandaag.

Adopteren zij ? Zo ja, hoeveel homo's en lesbiennes adopteerden in 1997, 1998 en 1999 kinderen in het kader van interlandelijke adoptie ?

Adopteerden zij als alleenstaande, of expliciet als homo of lesbienne ?

4. Voert Vlaanderen terzake een beleid dat vergelijkbaar is met dat van andere landen in Europa ?
5. Heel wat landen weigeren kinderen voor adoptie ter beschikking te stellen aan landen waar homo's en lesbiennes gemachtigd zijn kinderen te adopteren.

Welke landen weigeren op die grond kinderen voor adoptie ter beschikking te stellen ?

Antwoord

1. Zuiver juridisch gezien, kunnen homo's en lesbiennes een in België geboren kindje adopteren, evenwel niet als koppel maar op naam van één van beide partners.

De binnenlandse adoptiediensten stellen elk echter wel een aantal voorwaarden aan de kandidaat-adoptanten. Zo worden homo's en lesbiennes slechts bij twee adoptiediensten toegestaan. Van de twee adoptiediensten die homo's en lesbiennes aanvaarden, is er één die bij deze groep reeds kinderen plaatste.

De cijfers van de homologaties voor adoptie door samenwonenden van hetzelfde geslacht zijn in 1997 : geen, in 1998 : 1 en in 1999 : 2.

2. Homo's en lesbiennes die een Belgisch kindje adopteerden, deden dit allemaal als samenwonend koppel. Juridisch staat de adoptie op naam van één van beide partners, doch de procedure werd telkens als koppel doorlopen.

Bij de alleenstaanden zouden eventueel ook lesbiennes kunnen zitten, doch dit blijkt niet uit de gezinsrapporten.

3. In 1997, 1998 en 1999 werd geen enkele interlandelijke adoptie gerealiseerd door homo- of lesbiennekoppels.

In verscheidene herkomstlanden wordt adoptie door alleenstaanden wel toegelaten. Dat hier ook homo's of lesbiennes bij waren, blijkt niet uit de gezinsrapporten.

4. Uit een studie van ISS (International Social Service) van oktober 1999, waaraan zeventien Europese landen participeerden, blijkt het volgende.

De landen waar een samenlevingscontract tussen partners van hetzelfde geslacht wordt erkend, zijn : Denemarken, Hongarije, Nederland, Turkije en Zweden. Door elk van deze landen wordt adoptie uitgesloten door beide partners samen.

De landen waar een samenlevingscontract tussen partners van hetzelfde geslacht niet wordt erkend, zijn : het Verenigd Koninkrijk (Schotland), Frankrijk, Duitsland, Griekenland, Italië, Liechtenstein, Luxemburg, Portugal, Slowakije en Spanje. In sommige van deze landen wordt wel gewerkt aan een legaal statuut voor samenwonende homo's en lesbiennes, maar in elk van deze landen blijft adoptie door beide niet-gehuwde partners samen uitgesloten.

5. Alle herkomstlanden waarmee de erkende interlandelijke adoptiediensten samenwerken, weigeren homo's en lesbiennes als adoptieouders te aanvaarden. Het is dan ook van geen nut deze mensen een procedure te laten doorlopen als we weten dat ze niet verder kunnen. Dit zou voor hen een valse hoop betekenen.

Deze landen zijn : Colombia, Ecuador, Thailand, Zuid-Afrika (niet bekend), de Filippijnen, Moldavië, Ethiopië, Haïti, Sri Lanka, Vietnam, Madagascar, Bulgarije, China, Roemenië, Rusland en India.

Vraag nr. 215
van 28 juni 2000
van mevrouw SONJA BECQ

VIPA-reglementering – Welzijnsvoorzieningen

De VIPA-reglementering is gedeeltelijk van toepassing op de welzijnsvoorzieningen (VIPA : Vlaams Infrastructuurfonds voor Persoonsgebonden Aangelegenheden).

Sommige sectoren vallen hieronder, andere niet. In bepaalde sectoren (bv. gehandicaptensector) vallen niet alle voorzieningen hieronder.

In de regel wordt gesteld dat wanneer voorzieningen geen gebruik kunnen maken van VIPA, dit "begrepen is in hun werkingsmiddelen". Niettemin is het onmiskenbaar dat, met het oog op investeringen, de beschikbaarheid van een vast investeringsbudget een noodzaak is.

1. Kan de minister een overzicht geven van de welzijnssectoren – met aanduiding van de "soorten" voorzieningen – die wel en die niet onder de VIPA-reglementering vallen ?
2. Kan de minister – voor de verschillende voorzieningen – aangeven hoe het aandeel "investeringssubsidie" in de subsidiëring is opgenomen, hoe het wordt berekend en hoeveel de subsidie bedraagt (per bed, per hulpverlener, ...)?
3. Werd reeds onderzocht of naast de toepassing van VIPA voor bijzondere jeugdbijstand, zoals in de begroting vooropgesteld, ook andere sectoren en/of voorzieningen (bv. MPI's), die uit de boot vielen, kunnen worden opgenomen in de VIPA-reglementering ?

Antwoord

1. Het VIPA verleent investeringssubsidies en -waarborgen aan initiatiefnemers uit de gezondheids- en welzijnssector als die gebouwen oprichten, aankopen, uitbreiden, verbouwen of leasen en als ze daarvoor uitrusting of apparatuur aankopen.

Voor de welzijnssector betreft het de volgende voorzieningen :

- voorzieningen voor ouderen : ouderenvoorzieningen, dienstencentra, dagverzorgingscentra en centra voor kortverblijf ;

- algemeen welzijnswerk : autonome centra en centra voor teleonthaal.

Voorzieningen voor kinderopvang en voorzieningen voor personen met een handicap die op zoek gaan naar subsidie voor hun infrastructuurwerken, richten zich niet tot het VIPA maar wel tot respectievelijk Kind en Gezin of het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap. Die Vlaamse openbare instellingen volgen echter volledig de decretaal vastgelegde VIPA-regels. Ze kunnen bovendien alleen investeringssubsidies toekennen ; investeringswaarborgen worden in die sectoren niet verleend.

2. Voor het aandeel van investeringssubsidies dat in de subsidiëring is opgenomen, verwijs ik naar de volgende uitvoeringsbesluiten :
 - het besluit van de Vlaamse regering van 8 juni 1999 tot vaststelling van de totale investeringssubsidie en de bouwtechnische normen voor voorzieningen voor bejaarden en voorzieningen in de thuiszorg ;
 - het besluit van de Vlaamse regering van 8 juni 1999 tot vaststelling van de totale investeringssubsidie en de bouwtechnische normen voor de kinderdagopvangsector ;
 - het besluit van de Vlaamse regering van 8 juni 1999 tot vaststelling van de totale investeringssubsidie en de bouwtechnische normen voor het algemeen welzijnswerk ;
 - het besluit van de Vlaamse regering van 8 juni 1999 tot vaststelling van de totale investeringssubsidie en de bouwtechnische normen voor de voorzieningen voor de sociale integratie van personen met een handicap.

Mag ik er wel op wijzen dat de besluiten met betrekking tot de subsidiabele oppervlakte van zowel voorzieningen voor bejaarden en voorzieningen in de thuiszorg als algemeen welzijnswerk, in 2000 werden gewijzigd. Als **bijlage** vindt de Vlaamse volksvertegenwoordiger de verschillende besluiten en de berekeningswijze voor de investeringssubsidies.

3. Het onderzoek met betrekking tot de andere sectoren is momenteel nog lopende. De medisch-pedagogische instituten (MPI) waarvan sprake in de vraag zijn reeds opgenomen in de VIPA-regelgeving maar worden gesubsidieerd door het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap. Deze VOI

volgt volledig de decretaal vastgestelde VIPA-regels.

Enkel investeringswaarborgen worden in die sector niet verleend.

(Bovenvermelde bijlagen liggen ter inzage bij het Algemeen Secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

**Vraag nr. 216
van 3 juli 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

VIPA welzijnssector – Multifunctioneel gebruik gebouwen

In haar antwoord op mijn vraag om uitleg over het VIPA (Vlaams Infrastructuurfonds voor Persoonsgebonden Aangelegenheden) en de welzijnssector stelt de minister dat men "creatief moet omgaan met het hergebruik van bestaande gebouwen, zoals schoolgebouwen, culturele centra in gemeenten, om er buitenschoolse kinderopvang in te huisvesten ... Waarom zouden die gebouwen niet multifunctioneel kunnen gebruikt worden, alvorens van bovenaf op te leggen dat er voor buitenschoolse kinderopvang aparte gebouwen moeten komen (*Handelingen C154 van 4 mei 2000, blz. 1-2 – red.*).

Dit antwoord van de minister heeft verregaande consequenties naar de eisen toe, aangezien het ingaat tegen de kwaliteitseisen van zowel Kind en Gezin als het FCUD (Fonds voor Collectieve Uitrustingen en Diensten). De voorzieningen in Vlaanderen worden nu geconfronteerd met het verwachtingspatroon van de minister, die een pleidooi hield voor multifunctioneel gebruik van lokalen.

1. Houdt dit antwoord in dat Kind en Gezin geen afzonderlijke lokalen meer moet eisen voor kinderopvang ?
2. Heeft de minister reeds contact gehad met haar federale collega bevoegd voor het FCUD, om te bepleiten dat men de financiering voortaan zou loskoppelen van de eis voor aparte en niet-schoolse infrastructuur ?
3. Stelt de minister compenserende middelen in het vooruitzicht voor de voorzieningen die multifunctionele gebouwen willen gebruiken voor kinderopvang en hierdoor hun FCUD-ondersteuning verliezen ?

Antwoord

De Vlaamse volksvertegenwoordiger citeert uit een antwoord dat ik heb geformuleerd naar aanleiding van een eerdere vraag om uitleg over het VIPA en de welzijnssector. Uit dit citaat wordt geconcludeerd dat het beleid ten aanzien van de buitenschoolse kinderopvang in Vlaanderen een andere wending zou nemen.

Ik wens in deze context eerst in te gaan op het citaat zelf. Het bevat mijns inziens twee belangrijke elementen. Enerzijds geef ik aan dat men creatief kan omgaan met het hergebruik van bestaande gebouwen, zoals schoolgebouwen, culturele centra in gemeenten, enzovoort, om er de buitenschoolse kinderopvang in te huisvesten. Anderzijds stel ik de vraag of gebouwen niet multifunctioneel kunnen worden gebruikt, alvorens van bovenaf op te leggen dat er voor buitenschoolse kinderopvang aparte gebouwen moeten komen.

Als ik deze dubbele bekommernis verwoord, dan doe ik dat met het oog op een efficiënte en lokaal zinvolle invulling van het meersporenbeleid voor de buitenschoolse opvang. Het is voor mij in deze context cruciaal dat men bestaande infrastructuur maximaal inschrijft in een lokale beleidsplanning rond kinderopvang in het algemeen en buitenschoolse kinderopvang in het bijzonder.

Het lijkt mij dan ook logisch de multifunctionaliteit van een gebouw als mogelijkheid te onderzoeken. Binnen het kader van een meersporenbeleid vindt ik dit zonder meer aangewezen. Wanneer de buitenschoolse kinderopvang binnen verschillende sporen, bij opvanggezinnen thuis, in aansluiting bij kinderdagverblijven, in scholen en in specifieke initiatieven zoals de initiatieven buitenschoolse opvang (IBO) vormt krijgt, dan moet men vanuit die diversiteit als rijkdom vertrekken en de plaatselijke inbreng en creativiteit, ook op infrastructureel vlak, alle kansen geven.

Ik hou met andere woorden een genuanceerd pleidooi voor een realistisch omgaan met infrastructurele middelen binnen een buitenschools opvanglandschap dat essentieel vorm krijgt vanuit een meersporenbeleid. Ik wil daarmee geenszins raken aan de specificiteit van de verschillende sporen, dus ook niet aan de specifieke erkenningsvoorwaarden die gelden voor de IBO's. Het is vanuit die invalshoek dat ik op de drie concreet gestelde vragen kort antwoord.

1. Wanneer het specifiek gaat over de initiatieven voor buitenschoolse opvang blijft gelden dat

een schoolgebonden vestigingsplaats slechts kan worden overwogen wanneer het lokale overleg dat gemotiveerd en geargumenteed adviseert.

- Ik stel vast dat het bijzonder reglement dat het beslissingspatroon van het Fonds voor Collectieve Uitrustingen en Diensten bepaalt, heel analoog aan de manier waarop dat in de Vlaamse regelgeving gebeurt, schoolgebondenheid van een locatie als uitzondering aangeeft.

Ik zie in het licht van het voorgaande dan ook geen enkele reden om terzake bij het FCUD tussenbeide te komen.

- Gezien het voorgaande is er evenmin aanleiding om aan te nemen dat bestaande voorzieningen hun FCUD-ondersteuning zouden verliezen.

**Vraag nr. 217
van 4 juli 2000
van mevrouw MARIJKE DILLEN**

Tandbederf bij kinderen – Oorzaken en preventie

Uit onderzoeken gedaan aan de universiteit van Leuven door professor Dominique Declerck blijkt dat op zevenjarige leeftijd reeds één kind op tien last heeft van tandbederf aan de vaste tanden. Op negenjarige leeftijd is dit percentage reeds opgelopen tot dertig procent.

Daarenboven blijkt dat tandbederf sterke regionale verschillen vertoont. Het tandbederf bij Limburgse kinderen blijkt 2,5 keer zo groot te zijn als bij kinderen in West-Vlaanderen.

- Heeft de minister kennis van deze onderzoeken ?

Wat zijn de oorzaken van het steeds toenemende tandbederf ?

Welke initiatieven heeft de minister reeds genomen om dit te beperken ?

- Het tandbederf bij kinderen in Vlaanderen verschilt sterk per regio. In antwoord op een eerdere schriftelijke vraag verklaarde de minister dat dit verder wordt onderzocht (*vraag nr. 127 van 30 maart 2000, Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 14 van 2 juni 2000, blz. 1327 e.v. – red.*).

Tegen wanneer worden de resultaten van dat onderzoek verwacht ?

- Preventie is hierbij van zeer groot belang. Volgens de gegevens van het onderzoek is tandbederf alleen op te lossen door beter poetsen. Uit onderzoeken blijkt dat hier ernstige problemen zijn.

Heeft de minister reeds initiatieven genomen tegen het toenemende tandbederf ? Wat zijn deze initiatieven ? Hoe zijn ze uitgewerkt ? Worden er (nieuwe) initiatieven gepland ? Zo ja, welke en wanneer worden ze uitgevoerd ?

Antwoord

- Deze onderzoeken, die de regionale verschillen aantonen inzake tandbederf bij kinderen, zijn mij bekend.

Tandbederf is een multifactorieel proces waarbij heel wat factoren betrokken zijn. Hierbij spelen individuele gedragsfactoren een belangrijke rol, zoals :

- de leeftijd bij het starten van het tanden poetsen,
- manier van tanden poetsen (hulp van ouders),
- al dan niet volgen van het huidige mondhygiëadvies,
- gebruik van fluoridesupplementen,
- fluoride in drinkwater,
- gebruiken van tussenmaaltijden,
- snoep op school,
- tandartsbezoek.

De Vlaamse Werkgroep Gezonde Tandten werd door de Vlaamse overheid erkend als A-voorziening en krijgt voor haar preventieactiviteiten jaarlijks een subsidie van 1 miljoen frank. Deze werkgroep formuleerde in 1997 haar fluorideadvies en heeft dit ook gepromoot. De Vlaamse Werkgroep Gezonde Tandten startte samen met het Verbond der Vlaamse Tandartsen, de universiteiten en de industrie het "Signal Tandmobielproject" op. In dit project is een gezondheidsvoorlichtingspakket opgenomen.

- De geografische variaties in het voorkomen van cariës met hun mogelijke oorzaken worden ver-

der onderzocht, ook longitudinaal, doch de resultaten zullen in het beste geval eind 2001 bekend zijn.

De – weliswaar onvolledige – resultaten van drie jaar "Signal Tandmobiel in Vlaanderen" werden reeds gepubliceerd in de *European Journal of Pediatric Dentistry* (vol. 1 – juni 2000).

- In 1996 ging een longitudinaal mondgezondheidsproject van start in Vlaanderen in samenwerking met Signal. Dit project is het resultaat van een samenwerkingsverband tussen universitaire centra (afdelingen Tandheelkunde, Jeugdgezondheidszorg en Biostatistiek), centra voor medisch schooltoezicht, tandartsenvereniging en industrie (Signal – Unilever Belgium).

Door de unieke opzet van het project kon voor het eerst in de geschiedenis van de Vlaamse gezondheidszorg een project worden gerealiseerd waarbij, naast het opsporen van mondgezondheidsproblemen bij schoolgaande kinderen en hun doorverwijzing voor behandeling, ook een gezondheidsvoorlichtingspakket wordt uitgewerkt én geëvalueerd, en dit over een langere periode (6 jaar). Dit alles wordt gekoppeld aan het opstellen van een uitgebreide, gedetailleerde en nauwkeurige gegevensbank op basis waarvan longitudinale gegevensverwerking mogelijk is.

Al deze gegevens, verkregen via een mondonderzoek dat wordt uitgevoerd in een tandarts-kabinet dat werd geïnstalleerd in de "Signal Tandmobielbus", worden aangevuld met informatie die werd verkregen aan de hand van vragenlijsten die worden ingevuld door de ouders en de schoolarts van het kind. Dit laat toe om waardevolle gegevens met betrekking tot het mondgezondheidsgedrag van de betrokken kinderen te koppelen aan de klinische informatie. Hierbij worden gegevens verzameld met betrekking tot volgende topics : mondhygiënegewoonten (leeftijd bij start van poetsen, frequentie van mondhygiëne, hulp door ouders, ...), fluoridegebruik (systemisch supplement, lokaal gebruik), voedingsgewoonten (dagelijks ontbijt, tussendoortjes, frisdranken,...), tandartsbezoek en voorgeschiedenis van tandtrauma.

Naast deze groep van leerlingen die longitudinaal worden gevolgd, werd in het opzet van dit project ook rekening gehouden met de evaluatie van de impact van het zesjarig educatief pakket. Evaluaties van dergelijke programma's

vindt men zelden in de literatuur en zijn onbestaande voor een project van deze omvang en over een dergelijke periode. Conclusies hiervan zullen nuttig zijn voor het uitbouwen van een mondgezondheidsbeleid in Vlaanderen.

Een analyse van de gerapporteerde mondgezondheidsgewoonten en de mondgezondheidstoestand van de kinderen toont duidelijk dat er op het vlak van mondgezondheid in Vlaanderen nog heel wat kan en moet gebeuren. Naarmate de resultaten van de onderzoeken op tien- tot twaalfjarige leeftijd beschikbaar zullen zijn, zal een nog duidelijker beeld van de situatie kunnen worden gemaakt. Ook de evaluatie van het educatieve luik van het Signal Tandmobielproject zal tot praktische conclusies leiden. Via een koppeling van dit gegevensbestand aan andere gezondheidsindicatoren of andere gegevensbanken met relevante informatie (bv. milieufactoren, industriële pollutie, ...) kan nog heel wat onderzoek worden verricht.

Het blijft echter noodzakelijk te wachten op de volledige resultaten van het project om doelgerichte nieuwe initiatieven te plannen.

**Vraag nr. 222
van 7 juli 2000
van mevrouw MARIJKE DILLEN**

Sterilisatie – Informatie-initiatieven

Naar aanleiding van de vruchtbaarheidsenquête uitgevoerd door het Centrum voor Bevolkings- en Gezinsstudieën naar het gebruik van de sterilisatie, klinkt de dringende waarschuwing dat "gelet op het feit dat sterilisatie nog steeds de meest betrouwbare methode is om ongewenste zwangerschappen te vermijden, een correcte informatie absoluut noodzakelijk is. Onvoldoende correcte informatie hierover zal het aantal abortussen doen toenemen".

- Welke beleidsconclusies heeft de minister getrokken uit bovenvermelde studie ?
- Vanuit de bevoegdheid van de minister inzake preventie is dit een belangrijk dossier.

Gaat ook de minister ervan uit dat er voldoende correcte informatie dient te worden gegeven rond de problematiek van sterilisatie ?

Welke initiatieven werden er terzake reeds genomen ?

Antwoord

1. Het is inderdaad heel belangrijk om "correcte" informatie te geven, zeker over seksualiteit. Geen of onvoldoende correcte informatie kan immers ernstige gevolgen hebben, zoals ongewenst zwangerschap, aids en andere. In deze context is het onder meer noodzakelijk dat jongeren worden voorgelicht over de voor- en nadelen en de betrouwbaarheid van de verschillende anticonceptiva, evenals over het correct gebruik ervan. Ook sterilisatie komt aan bod bij dergelijke voorlichting.

Sterilisatie is wel de meest betrouwbare methode maar ook de meest drastische, waardoor ze niet voor iedereen van toepassing is. Het is tevens de vraag of deze methode, die over het algemeen wordt toegepast bij mensen die geen kindwens (meer) hebben, het aantal abortussen zal doen dalen. Uit de cijfers blijkt ook dat de leeftijdsspecifieke abortusratio (aantal abortussen per 100 bekende zwangerschappen) het hoogst is in de leeftijdscategorie vijftien tot negentien jaar. In deze leeftijdscategorie komt een zwangerschap meestal "ongelegen" (bv. op heel jonge leeftijd), maar is er wel meestal een wens om later kinderen te krijgen.

2. Vanuit verschillende hoeken worden reeds inspanningen gedaan om correcte informatie betreffende seksuele gezondheid en voorlichting aan te bieden. Hierbij wordt niet zozeer geopteerd voor een projectmatige aanpak, maar veeleer voor een gestructureerde aanpak via bestaande organisaties en diensten.

Het Medisch Schooltoezicht staat in voor de vorming van leerlingen op het vlak van gezonde seksuele ontwikkeling en heeft het voorbije decennium heel de schoolgaande adolescentenpopulatie bereikt. Vanaf 1 september wordt deze taak overgenomen door de centra voor leerlingenbegeleiding.

Door het Vlaams Huisartseninstituut en het Vlaams Huisartsen-navormingsinstituut wordt totnogtoe jaarlijks aan de huisartsen een vorming aangeboden "Omgaan met anticonceptie en seksualiteit". Het is de bedoeling om de kwaliteit te bevorderen in de huisartsengeneeskunde op het vlak van anticonceptie, seksualiteit en de relationele aspecten ervan. De deskundigheid van de Vlaamse huisarts hierin kan als voldoende hoog worden beschouwd. De groep mannen en vrouwen die voor sterilisatie in aanmerking kunnen komen, wordt efficiënt bereikt

door de huisarts. Deze kan individueel aangepaste informatie geven en eventuele angsten voor sterilisatie bespreekbaar maken.

Momenteel wordt geen massacampagne overwogen om sterilisatie te promoten.

**Vraag nr. 223
van 7 juli 2000
van mevrouw MARIJKE DILLEN**

Kinderopvang – Ingetrokken attesten

Kind en Gezin heeft de bevoegdheid attesten voor onthaalouders uit te reiken, maar ook in te trekken.

1. In hoeveel gevallen werden er door Kind en Gezin attesten ingetrokken voor de jaren 1997 – 1998 – 1999 en om welke redenen ?
2. Indien de attesten worden ingetrokken wegens grove nalatigheid van de onthaalmoeder, gebeurt er dan opvolging bij de betrokken ouders ?

Indien er klachten zijn over fysieke letsels, heeft Kind en Gezin dan de plicht om deze dossiers van dichtbij te volgen en de betrokken ouders te steunen ? Zo ja, op welke wijze gebeurt dit ? Welke bijstand wordt aan die ouders verleend ?

Is er binnen Kind en Gezin een dienst die zich hiermee specifiek bezighoudt ?

Antwoord

1. Wanneer een attest van toezicht van een particulier opvanggezin wordt ingetrokken, is nagenoeg altijd een combinatie van factoren daarvan de oorzaak. De afgelopen drie jaar gaven volgende redenen aanleiding tot een intrekking : een geregeld ernstige overbezetting, onvoldoende veiligheid, het administratief dossier zoals vereist volgens de algemene voorwaarden van toezicht niet in orde, infrastructuur en accommodatie niet conform de algemene voorwaarden van toezicht, een inadequate pedagogische begeleiding, een ondermaatse hygiëne, ...

Wat de sector van de particuliere opvanggezinnen betreft, zijn in 1997 vier (0,2 %) attesten van toezicht ingetrokken, in 1998 twaalf (0,7 %) en in 1999 twee (van de 1.643 particuliere onthaalouders).

De percentages zijn berekend op het totaal aantal opvanggezinnen onder toezicht op het einde van het betrokken jaar.

2. Wanneer attesten worden ingetrokken, brengt Kind en Gezin, waar mogelijk, de betrokken ouders op de hoogte en wordt dit ook gemeld aan het gemeentebestuur.

Wanneer er klachten zijn, worden deze onderzocht en de klagers worden over de bevindingen geïnformeerd.

De regioverpleegkundige kan, ingeval ouders dit wensen, binnen haar preventieve opdracht de ouders ondersteunen.

Een specifieke dienst voor bijstand aan de ouders bestaat er niet, maar de ouders kunnen voor advies terecht bij de klachtendienst en de administratie van Kind en Gezin.

Vraag nr. 224
van 7 juli 2000
van mevrouw MARIJKE DILLEN

Departementen – Advocaten

De Vlaamse regering is betrokken in allerlei juridische betwistingen voor de burgerlijke rechtbanken, arbeidsrechtbanken, correctionele rechtbanken, de Raad van State en het Arbitragehof.

1. Hoeveel rechtszaken zijn er thans hangende, en dit opgesplitst per verantwoordelijke minister ?
2. Kan een overzicht worden gegeven van het totale ereloon aan advocaten per departement ?
3. Tijdens de vorige legislatuur is gebleken dat ook advocaten-kamerleden, -senatoren of -Vlaamse volksvertegenwoordigers door de betrokken minister werden ingeschakeld.

Is dit thans ook nog het geval en hoeveel parlementsleden van de verschillende parlementen werden door een minister van de Vlaamse regering aangesteld als advocaat ?

N.B. Deze vraag werd gesteld aan alle ministers.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Patrick Dewael, minister-president

van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden.

Vraag nr. 226
van 14 juli 2000
van mevrouw SONJA BECQ

Poetshulp – Tarifiering

De meeste diensten voor gezinshulp bieden ook poetshulp aan. Meestal richten zij zich naar de decretaal vastgelegde tarieven voor gezinshulp. Deze tarieven zijn gebaseerd op het gezinsinkomen, ook van degenen die met de hulpvrager onder hetzelfde dak wonen. Wat de tarieven voor gezins- en bejaardenhulp betreft, wordt de impact hiervan enigszins gemilderd door het besluit van 5 mei 1999. Hierdoor wordt het inkomen van inwonende personen andere dan de partner – buiten beschouwing gelaten.

Deze maatregel wordt de facto blijkbaar niet op dezelfde wijze toegepast voor de poetshulp, wat voor sommige mensen nogal verwarrend overkomt. In de mate dat poetshulp en gezins- en bejaardenhulp gezamenlijk in het thuiszorgdecreet zijn geregeld, rijst de vraag naar een gemeenschappelijke, parallelle regeling. Bovendien is het zo dat in het raam van de regularisering van de nepstatuten toch een nieuwe reglementering moet worden uitgewerkt.

Een ander probleem dat in verband met de tarieven voor gezinshulp geregeld aan de orde komt, is de hoge kostprijs voor jonge gezinnen. Jonge gezinnen met tweeverdieners vallen al gauw in een van de hoogste schijven, waardoor zij toch maar geen beroep doen op gezinshulp en eventueel andere oplossingen zoeken. Overigens zijn er op het terrein ook andere actoren zoals de PWA-diensten, de eventuele toekomstige werkwinkels, buurtdiensten, enzovoort (PWA : plaatselijk werkgelegenheidsagentschap). Een nieuwe reglementering voor poetshulp, en eventueel parallel een wijziging voor gezinshulp, zou hiermee rekening kunnen houden.

1. Werden er reeds initiatieven genomen met het oog op een parallelle regeling van de prijsberekening voor gezins- en bejaardenhulp en poetshulp, met inbegrip van de regeling voor inwonende personen ? Zo ja, tegen wanneer worden ze afgerond ?

Wordt er een nieuwe regeling voor de poetsdienst in het vooruitzicht gesteld en zo ja, op welke termijn ?

2. Kent de minister de verzuchtingen van jonge gezinnen inzake de tarifiering van poets- en gezinshulp ? Wordt daarmee rekening gehouden bij de uitwerking van een nieuwe reglementering, zodat ook zij gemakkelijker een beroep kunnen doen op deze diensten ?

Antwoord

1. Momenteel is het zo dat het thuiszorgdecreet enkel aan de diensten voor gezinszorg de verplichting oplegt om poetshulp aan te bieden, al dan niet in eigen beheer. Voor de poetsdiensten bestaat tot op de dag van vandaag geen algemene regelgeving. Deze diensten werken met personeel dat vanuit diverse werkgelegenheidsinitiatieven wordt betaald.

Vanaf 2001 zullen, in een eerste beweging, de in het Derde Arbeidscircuit (DAC) tewerkgestelde personeelsleden worden geregulariseerd. Eerder dit jaar bracht de administratie het bestaande aanbod aan poetshulp in Vlaanderen in kaart. Het is de bedoeling de poetsdiensten te integreren in een nieuwe vorm van voorzieningen, die ook klusjeshulp en oppashulp zullen gaan aanbieden. Hiertoe dient het thuiszorgdecreet te worden gewijzigd en moet ook het besluit van de Vlaamse regering van 18 december 1998 op de thuiszorg worden aangepast.

Later dit jaar zal, in overleg met de sector, worden gestart met de ontwikkeling van de regelgeving m.b.t. deze nieuwe voorzieningen voor logistieke thuiszorg. Het bepalen van de bijdrage-regeling voor de gebruikers zal uiteraard een onderdeel zijn van dit overleg.

2. Sinds 1 juli 1999 is in de gezinszorg een nieuwe bijdrageregeling van kracht. Door het nieuwe systeem betalen de zwaar zorgbehoevenden een lagere bijdrage en wordt bij de berekening van de gezinsinkomsten geen rekening meer gehouden met de inkomens van de tweede generatie.

Naar aanleiding van de invoering van dit systeem werd bij alle diensten een inspectieonderzoek georganiseerd en werd ook in een evaluatie van het nieuwe systeem voorzien. Ik heb zowel aan de verenigingen van gebrui-

kers en mantelzorgers, als aan de vereniging van diensten voor gezinszorg gevraagd om hun advies omtrent deze nieuwe bijdrageregeling tegen september aan mij te bezorgen.

Afhankelijk van de conclusies die uit deze adviezen voortvloeien, kan worden overwogen of de noodzaak bestaat om het bijdragesysteem verder bij te schaven. Deze conclusies zullen uiteraard ook spelen bij de uitwerking van een analogo bijdragesysteem voor de poetsdiensten.

Vraag nr. 230 van 27 juli 2000 van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Kinderopvang – Bijkomende plaatsen

De Vlaamse regering zet met allerlei prikkels iedereen aan om beroepsactief te blijven/worden. Een steeds weerkerende hinder is het gebrek aan opvangplaatsen voor kinderen. Ouders moeten reeds maanden op voorhand op zoek naar een onthaalouder of een plaats in het kinderdagverblijf.

Ook het gebrek aan flexibele opvang is een probleem, zeker voor alleenstaanden met kinderlast die in ploegen werken.

De regering nam zich voor hiervan een speerpunt te maken. De minister heeft daarom middelen uitgetrokken om bijkomende kinderopvang te realiseren.

1. Waren er reeds concrete vragen voor bijkomende plaatsen ? In kinderdagverblijven ? Bij onthaaldiensten ? Bij private onthaalouders ?
2. Hoeveel bijkomende plaatsen werden reeds gerealiseerd ? In welke gemeenten ?
3. Werd er reeds concreet ingespeeld op de vraag naar flexibele opvang ? Welke initiatieven werden genomen ?

Antwoord

1. Concrete vragen voor bijkomende plaatsen

Ingaande op de eerste vraag kan ik de Vlaamse volksvertegenwoordiger melden dat er inderdaad reeds concrete vragen voor bijkomende plaatsen werden gesteld.

In het kader van de toekomstige uitbreiding van de *gesubsidieerde kinderopvang* deed Kind en Gezin ook een bevraging van alle huidige en potentiële initiatiefnemers over hun intenties inzake het realiseren van kinderopvang, hetgeen resulteerde in een globale inventarisatie van alle mogelijke initiatieven.

De *particuliere sector* werd niet in de bevraging opgenomen. Er komt wel een campagne om kandidaat-initiatiefnemers in de particuliere sector te werven.

Het is de bedoeling dat er in de periode 2001-2003 een jaarlijkse groei van 2.500 plaatsen wordt verwezenlijkt, waarbij de particuliere sector maximaal zal worden gestimuleerd.

2. Reeds gerealiseerde plaatsen

In de *particuliere sector* werden in 2000 heel wat bijkomende plaatsen gerealiseerd : nieuwe initiatieven startten op, hetgeen resulteerde in 1.381 nieuwe plaatsen. Daarnaast hebben enkele particuliere voorzieningen een uitbreiding van hun capaciteit gerealiseerd, hetgeen 210 nieuwe plaatsen tot gevolg had.

Er werden ook inspanningen geleverd om het aantal opvangplaatsen in de *gesubsidieerde sector* te verhogen. Met name 1.654 bijkomende plaatsen werden op die manier gerealiseerd.

In volgend overzicht worden de bijkomende plaatsen per provincie geschetst. Als **bijlage (1, 2 en 3)** vindt de Vlaamse volksvertegenwoordiger een gedetailleerd overzicht per opvangvorm en per gemeente.

Bijkomende plaatsen per provincie

	Gesubsidieerde sector	Particuliere sector
Provincie Antwerpen	430	336
Provincie Vlaams-Brabant + Brusselse Hoofdstedelijke gewest	227	387
Provincie Limburg	111	27
Provincie Oost-Vlaanderen	534	406
Provincie West-Vlaanderen	352	435
Totaal aantal bijkomende plaatsen	1.654	1.591

In het totaal werden er in de gesubsidieerde en de particuliere sector samen 3.245 nieuwe plaatsen gerealiseerd.

3. Flexibele opvang

Wat de vraag aangaande flexibele opvang betreft, kan ik melden dat in het kader van de uitvoering van het beleidsplan nog geen bijkomende initiatieven werden genomen. Het is immers zo dat ik ervoor opteer om niet zozeer aparte structuren op te zetten voor de flexibele opvangnaden, maar om bestaande opvangvoorzieningen middelen aan te reiken om dergelijke vragen positief te beantwoorden ;

In het kader hiervan bereid ik op dit moment een regelgeving voor die aan de Vlaamse regering zal worden voorgelegd.

Daarnaast wens ik toch aan te geven dat uit een recente bevraging van de voorzieningen (oktober 1999) blijkt dat zowel de particuliere als de gesubsidieerde opvangvoorzieningen zich nu al vrij flexibel opstellen. Voor de financiering van dit aspect van hun opvangaanbod kunnen sommige voorzieningen een beroep doen op het Fonds voor Collectieve Uitrustingen en Diensten.

(Bovenvermelde bijlagen liggen ter inzage bij het Algemeen Secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

BERT ANCIAUX

VLAAMS MINISTER
VAN CULTUUR, JEUGD,
BRUSSELSE AANGELEGENHEDEN
EN ONTWIKKELINGSSAMENWERKING

Vraag nr. 165
van 15 juni 2000
van de heer CHRISTIAN VAN EYKEN

Minderheden – Ministeriële uitspraken

In een interview met Het Belang van Limburg van 5 mei zegt de minister dat er aan de taalgrens niet kan worden geraakt, maar dat hij zich naar de minderheden toe engageert.

Betekent dit dat de minister voorstelt dat het Vlaams Gewest het licht op groen zou zetten voor

de ratificatie van de kaderovereenkomst van 10 november 1994 over de nationale minderheden ?

Antwoord

Wanneer ik in het interview met Het Belang van Limburg verklaar dat ik mij wil engageren naar de minderheden toe, wil dit zeker niet zeggen dat ik nu een voorstander ben van de ratificatie van de kaderovereenkomst van 10 november 1994 over de nationale minderheden.

Ik wil wel benadrukken dat ik voorstander ben om in de toekomst meer rekening te houden met de consequenties van beleidsbeslissingen ten opzichte van de verschillende minderheden in onze maatschappij. Ik moet hier volledigheidshalve nog aan toevoegen dat ik hier niet enkel spreek over taalminderheden.

Vraag nr. 168
van 23 juni 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Adviesraden – Vrouwen (2)

Zie :
Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen
Vraag nr. 178
van 31 mei 2000
van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen
Blz. 300

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen.

Vraag nr. 169
van 23 juni 2000
van de heer WILFRIED AERS

Uitnodiging "Watch me" – Taalgebruik

Door het Algemeen Nederlands Verbond (ANV) werd aan het Museum voor Hedendaagse Kunst Antwerpen (MUHKA), een initiatief van de Vlaamse Gemeenschap, de Visser-Neerlandia-prijs 1999 toegekend.

Bij de uitnodiging stak een tweetalige uitnodiging (Nederlands-Frans) voor de opening van de tentoonstelling "Watch me" op 31 mei, uitgaande van de Vlaamse minister van Cultuur.

Ik kan niet aannemen dat dit tweetalig druksel zou worden verspreid door de minister van Nederlandse Cultuur, aangezien dit in strijd is met de taalwetgeving.

Kan de minister meedelen welke dienst verantwoordelijk is voor deze flater ?

Antwoord

Naar aanleiding van de tentoonstelling "Watch me (this is my truth)" werd inderdaad een tweetalige uitnodiging voor een kleine receptie verstuurd. Deze tentoonstelling werd, onder begeleiding van de dienst Publiekswerking van het Museum voor Hedendaagse Kunst Antwerpen, door vijf jongeren tussen zestien en achttien jaar geconcipieerd. Alle uitnodigingen van het MUHKA bevatten de vaste vermelding : "De Vlaamse Minister van Cultuur, de Voorzitter en de leden van de Raad van Beheer en de Directeur van het MUHKA nodigen uit".

Door een probleem in de interne communicatie was niet iedereen, waaronder de dienst Publiekswerking, op de hoogte van de taalregels voor de uitnodigingen. Dit euvel is intussen verholpen, zodat in de toekomst dergelijke vergissing niet meer zal voorvallen.

Vraag nr. 171
van 7 juli 2000
van mevrouw MARIJKE DILLEN

Departementen – Advocaten

Zie :
Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen
Vraag nr. 224
van 7 juli 2000
van mevrouw Marijke Dillen
Blz. 321

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Fi-

nanciën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden.

gen en Antwoorden nr. 12 van 5 mei 2000, blz. 1129 – red.).

Graag vernam ik dezelfde gegevens voor het gesubsidieerd onderwijs.

MARLEEN VANDERPOORTEN

VLAAMS MINISTER
VAN ONDERWIJS EN VORMING

Vraag nr. 139
van 23 juni 2000
van de heer BART DE SMET

Levensbeschouwelijke vakken – Leerlingenaantal – Personeelskosten (2)

In de politieke debatten over objectieve factoren die het verschil in financiering verantwoorden tussen de onderwijsnetten, wordt de grondwettelijke verplichting van het officieel onderwijs om alle erkende godsdiensten of levensbeschouwingen aan te bieden als een van de terechte elementen aangevoerd.

In haar antwoord op mijn schriftelijke vraag van 8 maart 2000 verstrekke de minister reeds gegevens over het gemeenschapsonderwijs (*Bulletin van Vra-*

1. Wat is het aantal leerlingen in het gesubsidieerd officieel onderwijs, per onderwijsniveau, ingeschreven in de cursussen van de erkende godsdiensten (de katholieke, de protestantse, de Israëlitische, de anglicaanse, de islamitische en de orthodoxe, per godsdienst) en het aantal leerlingen ingeschreven in de cursus niet-confessionele zedenleer ?
2. Wat is het aantal vrijstellingen voor het levensbeschouwelijke vak per onderwijsniveau in het gesubsidieerd officieel onderwijs ?
3. Wat is het gemiddeld aantal levensbeschouwingen (één van de erkende godsdiensten, de niet-confessionele zedenleer en/of vrijstelling) aangeboden in de basisscholen en in de secundaire scholen van het gesubsidieerd officieel onderwijs ?
4. Wat is het aantal inspecteurs per levensbeschouwing en wat zijn de absolute cijfers in personeelskosten per levensbeschouwing voor het gesubsidieerd officieel onderwijs ?

Antwoord

	Basisonderwijs	Secundair onderwijs
Aantal leerlingen in het gesubsidieerd officieel onderwijs ingeschreven in de cursus		
Katholieke godsdienst	71.467	14.688
Protestantse godsdienst	734	261
Israëlitische godsdienst	95	40
Anglicaanse godsdienst	1	2
Islamitische godsdienst	4.602	2.684
Orthodoxe godsdienst	82	17
Niet-confessionele zedenleer	16.816	15.991
Aantal vrijstellingen voor het levensbeschouwelijke vak in het gesubsidieerd officieel onderwijs	320	620
Gemiddeld aantal levensbeschouwingen aangeboden in de basisscholen en in de secundaire scholen van het gesubsidieerd officieel onderwijs	2,98	4 à 5

	Aantal inspecteurs per levensbeschouwing gesubsidieerd officieel onderwijs
Katholieke godsdienst	29
Protestantse godsdienst	3
Israëlitische godsdienst	1
Anglicaanse godsdienst	0
Islamitische godsdienst	0
Orthodoxe godsdienst	1
Niet-confessionele zedenleer	10

	Absolute cijfers (mln. fr.) personeelskosten per levensbeschouwing alle netten (het inspectiekorps werkt voor alle onderwijsnetten samen)
Katholieke godsdienst	166,3
Protestantse godsdienst	25,9
Israëlitische godsdienst	4,6
Anglicaanse godsdienst	0,3
Islamitische godsdienst	56,5
Orthodoxe godsdienst	1,6
Niet-confessionele zedenleer	172,4

**Vraag nr. 141
van 23 juni 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Vlaamse openbare instellingen – Beheersorganen

Zie :
Minister-president van de Vlaamse regering,
Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden
Vraag nr. 92
van 23 juni 2000
van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen
Blz. 266

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden.

**Vraag nr. 150
van 7 juli 2000
van mevrouw MARIJKE DILLEN**

Eindtermen lager onderwijs – Nederlands

Reeds verscheidene jaren zijn er aanzienlijke wijzigingen opgetreden in de eindtermen van het lager onderwijs voor het vak Nederlands, meer bepaald voor grammatica, woord- en zinsontleding.

De vereisten zijn hier zeer sterk verminderd en er worden enkel nog een aantal basisondledingen gevraagd. De klassieke indeling van een zin behoort niet meer tot de noodzakelijke kennis van de leerlingen.

Nochtans is dit een nadeel voor de latere studies, zeer specifiek wat de talenstudies betreft, onder meer voor Duits en Frans, en voor de studenten die een klassieke studierichting kiezen, meer bepaald Latijn en Grieks.

In het belang van de leerlingen zelf is een herziening van de vastgestelde eindtermen noodzakelijk.

1. Onderkent de minister de noodzaak van een aanpassing van de eindtermen op dit vlak, en welke initiatieven worden er terzake genomen ?
2. Heeft er terzake reeds overleg plaats gehad met de verschillende betrokken partijen ?

Zo ja, wat zijn de resultaten ?

Zo neen, is zo'n overleg nog gepland ?

Antwoord

Het is niet de bedoeling om op korte termijn initiatieven te nemen met betrekking tot het aanpassen van de eindtermen. Om voor enkele jaren zekerheid en houvast te bieden, werd het tijdstip voor de evaluatie van de eindtermen basisonderwijs vastgelegd in het besluit van de Vlaamse regering van 27 mei 1997. De evaluatie van de eindtermen basisonderwijs is decretaal bepaald voor het schooljaar 2004-2005. De resultaten van de evaluatie zullen dan worden voorgelegd aan het Vlaams Parlement. Een herziening van de eindtermen is mogelijk vanaf 1 september 2005.

De eindtermen zijn vóór de goedkeuring voorwerp geweest van een breed maatschappelijk debat. Er werd toen geoordeeld dat kinderen in het basisonderwijs meer baat hebben bij het werken aan taal-

vaardigheid, veeleer dan bij een theoretische kennis over taal. Immers, het basisonderwijs dient rekening te houden met de capaciteiten en noden van alle kinderen en daarom een brede en gemeenschappelijke basisvorming aan te bieden. Bovendien is het belangrijk, in het kader van het levenslang leren, om sommige kinderen al niet te demotiveren van in het basisonderwijs. Om die redenen werd de studie van de grammatica in het basisonderwijs tot de basis herleid : enkel de meest elementaire elementen van de woord- en zinsleer werden behouden.

Een diepgaandere studie van de grammatica werd verschoven naar het secundair onderwijs en aangepast aan de gekozen studierichting. Het is immers evident dat, meer bepaald met betrekking tot latere talenstudies, de benodigde grammatica wordt meegegeven op het tijdstip dat de leerlingen voor die talen kiezen. Daarbij is het noodzakelijk om rekening te houden met het type en niveau van vreemde taal dat wordt beoogd en met de onderwijsvorm. Het aandeel van de grammatica verschilt namelijk naargelang het doel van het vreemdetalenonderwijs (algemeen of beroepsgericht). Bovendien is er een verschil tussen de grammatica nodig voor de levende talen enerzijds en voor de klassieke talen Latijn en Grieks anderzijds. In de basiscompetenties van de tweede en derde graad secundair onderwijs wordt daar dan ook rekening mee gehouden.

RENAAT LANDUYT

VLAAMS MINISTER
VAN WERKGELEGENHEID EN TOERISME

Vraag nr. 82
van 15 juni 2000
van mevrouw SONJA BECQ

Social-profitakkoord – Regularisering

Op 29 maart 2000 werd tussen de werkgevers en de werknemers van de sociale sector en de Vlaamse overheid een Vlaams intersectoraal voorakkoord gesloten. Dit akkoord voorziet globaal genomen in drie grote maatregelen : loonharmonisering, regularisering en "flexibele banen" (uitgroei, zorgverlof, zorgkrediet).

Inzake de regularisering kreeg ik graag nog verduidelijking.

1. Wanneer worden de trekkingsrechten van de federale overheid naar Vlaanderen overgeheveld, of gebeurde dit reeds ?

Is hiertoe een wet noodzakelijk die met een tweederdemeerderheid wordt goedgekeurd ?

Op grond van welke criteria gebeurt deze overheveling en de verdeling van deze trekkingsrechten over de verschillende gewesten ?

2. Op welke wijze en volgens welke concrete timing zal de regularisering in de verschillende social-profitsectoren verlopen ? Is daar reeds duidelijkheid over ?
3. Kan de minister een inventaris geven van de verschillende te regulariseren groepen personeelsleden, per sector, met aanduiding van de noodzaak tot verdere regelgeving inzake personeelsformatie ?
4. Kan er eveneens inventaris worden gegeven van de groepen en hun aantal personeelsleden en sectoren die buiten deze regularisering vallen ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen.

Gecoördineerd antwoord

1. In 1995 ondertekenden de federale minister van tewerkstelling en de gewestministers bevoegd voor het werkgelegenheidsbeleid een protocol, waarbij de noodzaak tot regularisering werd erkend en het DAC-programma werd aangeduid als tewerkstellingsprogramma dat in aanmerking komt voor regularisering (*DAC : Derde Arbeidscircuit – red.*).

Dit protocol stipuleert eveneens dat specifieke bepalingen van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, zoals gewijzigd in 1988, en van de bijzondere wet van 16 januari 1989 betreffende de financiering van de gemeenschappen en gewesten dienen te worden aangepast, teneinde de trekkingsrechten over te hevelen.

Artikel 35 van de financieringswet kent aan elk gewest voor de voltijdse arbeidsplaatsen die het te zijnen laste neemt in het kader van de tewerkstellingsprogramma's, immers een trekkingsrecht toe.

Het afsprakenkader tot de wijziging van het trekkingsrechtstelsel is inmiddels reeds geregeld in het kader van het recente Sint-Elooisakkoord. Daarbij worden de trekkingsrechten gegarandeerd, ook na de regulariseringsoperatie. In uitvoering van het voormelde protocol zal het werkgelegenheidsvolume binnen de social-profitsector worden gehandhaafd.

Om de afspraken van het Sint-Elooisakkoord vorm te geven, is een aanpassing van artikel 6, § 1, IX, 2° van de bijzondere wet tot hervorming van de instellingen nodig. Dit vereist een tweederdemeerderheid. Dergelijke wetswijziging behoort uiteraard tot de federale bevoegdheidsdomeinen.

Terzake werd door mij het voorstel geformuleerd aan mijn federale collega om in artikel 6, § 1, IX, 2° van de bijzondere wet tot hervorming van de instellingen enkel nog te stipuleren dat de programma's voor wedertewerkstelling een gewestbevoegdheid zijn. Alle andere actuele beperkende en conditionerende bepalingen kunnen wegvallen. Anderzijds volstaat het dat in artikel 35 van de financieringswet enkel het bedrag wordt bepaald dat elk gewest ontvangt als globaal trekkingsrecht voor het voeren van het werkgelegenheidsbeleid en de wijze van inpassing en overmaking van dit bedrag.

2. De Vlaamse regering keurde op 30 juni jongstleden een nota goed die een implementatieplan bevat inzake de DAC-regularisatie in de social-profitsector. In dit implementatieplan zijn de cruciale basisprincipes, evenals de verdere concrete timing en een plan van aanpak van de regularisatie vastgelegd.

De regularisatie van de DAC-projecten zal op twee niveaus gebeuren. Op het individuele niveau is de jobgarantie van de DAC-ers verzekerd en zullen zij onder de loon- en arbeidsvoorwaarden van de betrokken deelsectoren worden gebracht. Regularisatie betekent echter ook een inpassing van de DAC-projecten binnen de reguliere erkennings- en subsidievoorwaarden van de social-profitsectoren.

De globale regulariseringsoperatie is dus een omvangrijke taak, die heel wat voorbereiding vergt. Om dit grondig te kunnen uitvoeren, werd voor een gefaseerde aanpak gekozen, die bovendien binnen de budgettaire grenzen van het social-profitakkoord blijft. De timing van de implementatienota werd in overleg met de beide functioneel bevoegde ministers bepaald.

Vermits de beide niveaus van de regularisering (namelijk enerzijds de regularisering van de arbeidscontracten van de DAC-ers en anderzijds de inpassing van de projecten binnen de regelgevingen) uiteraard gelinkt zijn aan mekaar, werden de deelsectoren waarvoor reeds een regelgeving bestaat, of waarover in grote lijnen duidelijkheid bestaat omtrent de inhoud van nieuwe regelgeving, in de timing van de regularisering vooruitgeschoven.

Hierdoor zullen reeds in 2001 zo'n 6.000 DAC-ers in de welzijns- en gezondheidssectoren onder de reguliere loon- en arbeidsvoorwaarden die momenteel gelden voor hun deelsectoren worden gebracht. Bij de verdere uitvoering van het implementatieschema zullen hun lonen vervolgens worden geharmoniseerd, dit in het verlengde van de globale harmoniseringsoperatie zoals bepaald in het social-profitakkoord. Het implementatieplan bepaalt dat tegen 2005 de regulariseringsoperatie in de welzijns- en gezondheidssectoren en in de culturele deelsectoren volledig zal afgerond zijn.

3. Het implementatieplan, zoals dit werd goedgekeurd door de Vlaamse regering en door de sociale partners, legt de grote lijnen vast hoe de DAC-regularisatie zal verlopen. Als bijlage werd eveneens de inhoud van de concrete voorstellen voor de verschillende deelsectoren gevoegd. De inpassing van de DAC-projecten binnen de verschillende regelgevingen impliceert uiteraard beleidskeuzen, die verder gaan dan het werkgelegenheidsbeleid en tot de bevoegdheden van de minister van Welzijn en Gezondheid en de minister van Cultuur behoren.

De concrete voorstellen van regularisering voor de verschillende deelsectoren werden, in het kader van de bespreking van de implementatienota, een eerste maal overlegd met de sociale partners en zullen de komende maanden verder worden uitgediept in sectorale technische werkgroepen. Op basis van het resultaat hiervan zullen de noodzakelijke aanpassingen van de betrokken regelgevingen worden uitgewerkt en naargelang het geval voorgelegd aan de Vlaamse regering en/of het Vlaams Parlement.

4. Het social-profitakkoord voorziet in de regularisering van alle DAC-ers die werkzaam zijn in de Vlaamse social-profitsectoren, dit binnen een budget dat samen met de sociale partners is bepaald. Er zullen dus geen DAC-ers zijn die buiten de regularisering zullen vallen; het DAC-werkgelegenheidsprogramma wordt in zijn tota-

liteit omgezet in reguliere werkgelegenheid. Het implementatieplan houdt bovendien jobzekerheid in voor alle personen die in een DAC-contract tewerkgesteld zijn.

Het is echter wel zo dat er op langere termijn steeds een "restgroep" van DAC-projecten zal blijven bestaan die totaal niet in een regelgeving kan worden ingepast. De voorzieningen zullen hierbij gedurende een bepaalde overgangperiode de tijd krijgen om zich vooralsnog in te passen in de regelgeving. Voor de uiteindelijke "restgroep" van overblijvende projecten zal een globale oplossing worden uitgewerkt. De jobzekerheid van deze personen in DAC-contract blijft daarbij uiteraard behouden.

Momenteel zijn er nog een zestigtal resterende projecten die nog niet passen binnen een of andere deelsector. Deze lijst is echter nog niet final, en het is alleszins de bedoeling om deze "restgroep" nog verder te reduceren en in te passen. De verdeling van de verschillende projecten over de deelsectoren zal in de komende maanden verder worden uitgewerkt en worden overlegd met de sociale partners binnen de werkgroepen.

Vraag nr. 83
van 20 juni 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Adviesraden – Vrouwen (2)

Zie :
 Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen
 Vraag nr. 178
 van 31 mei 2000
 van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen
 Blz. 300

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen.

Vraag nr. 84
van 23 juni 2000
van de heer CHRISTIAN VAN EYKEN

Toerisme – Specifieke promotieacties

Toerisme is en blijft een belangrijk onderdeel van de economie. Sinds jaar en dag zijn er plaatsen in ons land die door de buitenlandse toeristen worden bezocht, maar er blijven plaatsen die mijns inziens te weinig worden bezocht door onze buitenlandse bezoekers.

1. Voor welke plaatsen of bezienswaardigheden die vandaag minder succes kennen, worden speciale promotie-initiatieven uitgewerkt ?

Wat is overigens de top-20 van door buitenlanders bezochte plaatsen in Vlaanderen ?

2. Her en der in de wereld zijn er kantoren die het toerisme in Vlaanderen specifiek promoten.

In welke landen zijn er dergelijke kantoren ? In welke steden ?

Soms is er samenwerking met een andere toeristische instelling. Welke ?

3. In welke landen worden er acties gepland om het toerisme naar Vlaanderen te promoten ?

Wat is overigens de top-20 van landen van herkomst van onze buitenlandse toeristen ?

Antwoord

1. Ons toeristisch aanbod wordt door Toerisme Vlaanderen onderverdeeld in drie zogenaamde "macroproducten" : de kunststeden (Antwerpen, Brugge, Brussel, Gent en in tweede orde ook Leuven en Mechelen), de Kust en de regio's, dit wil zeggen alle streken van Vlaanderen die een noemenswaardig toeristisch aanbod hebben.

Het is een bekend gegeven dat buitenlanders vooral de vier grote kunststeden bezoeken. De twee andere macroproducten kennen bij buitenlandse bezoekers minder bijval. Daarom worden door Toerisme Vlaanderen sinds dit jaar speciale promotieacties gevoerd in onze buurlanden, vooral in Nederland en Duitsland, om de Kust en de regio's beter te doen kennen.

De door buitenlanders meest bezochte gemeenten in Vlaanderen zijn, in dalende volgorde : Brussel – Antwerpen – Brugge – Lommel – Mol – Peer – De Haan – Oostende – Koksijde – Mechelen – Middelkerke – Leuven – Houthalen-Helchteren – Knokke-Heist – Za-

ventem – Blankenberge – Bredene – Sint-Pieters-Leeuw – De Panne.

Het gaat uitsluitend om de gemeenten waar overnachtingen van buitenlanders worden geregistreerd. De aanwezigheid van logiesbedrijven (hotels, vakantiedorpen, enz.) is daarbij een belangrijk gegeven. Het dagtoerisme (bv. in de grensstreken) is daarbij niet in rekening genomen.

2. Kantoren van Toerisme Vlaanderen zijn er in de volgende buitenlandse steden: Londen, Den Haag, Keulen, Parijs, Kopenhagen (voor de hele Scandinavische markt), Milaan, Barcelona (voor de hele Spaanstalige markt), Wenen, Praag (een vooruitgeschoven post van het kantoor in Wenen, in het bijzonder gericht op de Oost-Europese markt), New York en Tokio.

In sommige vreemde landen is er samenwerking met onze provinciale federaties voor toerisme en met de diensten voor toerisme van de kunststeden. Verder wordt er samengewerkt met Sabena, de NMBS, OPT (Franse Gemeenschap), TIBC (Brussels Hoofdstedelijk Gewest), toeristische bedrijven (vnl. hotels) en met buitenlandse touroperators, reisbureaus en transportbedrijven. (*OPT : Office de Promotion du Tourisme ; TIBC : Dienst voor Toerisme en Congressen van Brussel – red.*)

3. Acties ter bevordering van het toerisme in Vlaanderen en Brussel worden gevoerd in de landen en voor de markten waar de bovengenoemde buitenlandkantoren zijn gevestigd, evenals in België zelf.

Ongeveer 81 % van de buitenlandse overnachtingen zijn afkomstig uit de vier grote buurlanden van België, in volgorde: Nederland – Duitsland – Groot-Brittannië – Frankrijk.

Belangrijke markten zijn verder (in afnemende orde): de Verenigde Staten, Italië, Spanje, Japan, Luxemburg, Denemarken, Zweden, Portugal, Zwitserland en Oostenrijk.

Gedetailleerde statistieken zijn te vinden in een publicatie van Toerisme Vlaanderen : "Toerisme in Cijfers".

**Vraag nr. 85
van 23 juni 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Vlaamse openbare instellingen – Beheersorganen

Zie :

Minister-president van de Vlaamse regering,
Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden

Vraag nr. 92

van 23 juni 2000

van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen

Blz. 266

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden.

**Vraag nr. 86
van 23 juni 2000
van mevrouw MARIJKE DILLEN**

Premies loopbaanonderbreking – Stand van zaken

De Vlaamse regering kent aanmoedigingspremies toe voor loopbaanonderbreking of arbeidsduurvermindering in het kader van het besluit van 22 oktober 1996.

1. Kan de minister een overzicht geven van het aantal aanvragen enerzijds en van de toegekende premies anderzijds m.b.t. werknemers die volledig of gedeeltelijk hun loopbaan onderbreken in het kader van de aanmoedigingspremies voor loopbaanonderbreking, en graag afzonderlijk voor volgende mogelijkheden:

- het volgen van een opleiding ;
- de opvang van kinderen ten laste tot het bereiken van de leeftijd van acht jaar (indien mogelijk een opsplitsing tussen aanvragen door mannelijke en vrouwelijke werknemers) ;

- het verstrekken van palliatieve zorg ;
- het starten als zelfstandige ;
- het verrichten van vrijwilligerswerk ;
- het verrichten van sociaal-cultureel werk.

Graag had ik een overzicht voor de jaren 1997, 1998 en 1999.

2. Heeft de regering inspanningen geleverd om de mogelijkheid tot het verkrijgen van aanmoedigingspremies kenbaar te maken aan de geïnteresseerden ?

Zo ja, op welke wijze is dit gebeurd ?

Plant de minister nog bijkomende promotiecampagnes ?

Antwoord

1. Het besluit van de Vlaamse regering van 22 oktober 1996 inzake de aanmoedigingspremies werd vervangen door het besluit van de Vlaamse regering van 26 mei 1998. Door dit laatste besluit werden de zogenaamde instapmotieven voor de loopbaanonderbreking afgeschaft : met ingang van 1 april 1998 dienden loopbaanonderbrekers die een aanvraag tot het verkrijgen van de aanmoedigingspremie deden, geen reden of motivatie voor de loopbaanonderbreking meer op te geven.

In 1997 werden 5.378 aanvragen tot het verkrijgen van de aanmoedigingspremie voor loopbaanonderbreking in de privé-sector ingediend. In 4.858 aanvraagdossiers werd een positieve beslissing genomen en werd bijgevolg een aanmoedigingspremie voor loopbaanonderbreking toegekend, voor volgende mogelijkheden :

- het volgen van een opleiding : 69
- de opvang van kinderen ten laste tot de leeftijd van acht jaar : 4.712 (206 mannen en 4.506 vrouwen)
- het verstrekken van palliatieve zorg : 20
- het starten als zelfstandige : 26
- het verrichten van vrijwilligerswerk : 17
- het verrichten van socio-cultureel werk : 14.

In 1998 werden, op een totaal van 7.879 behandelde aanvragen, 6.709 premies voor loopbaanonderbreking in de privé-sector toegekend.

In 1999 werden, op een totaal van 13.238 behandelde aanvragen, 11.330 premies voor loopbaanonderbreking in de privé-sector toegekend.

Door de bovenvermelde wijziging in de regelgeving kan er voor de jaren 1998-1999 niet worden opgegeven waarom de betrokken werknemers hun loopbaan onderbraken.

2. Het stelsel van de aanmoedigingspremies voor deeltijds werken of loopbaanonderbreking in de privé-sector is van kracht sedert 1 maart 1994 en raakt meer en meer ingeburgerd. De door de administratie uitgegeven infobrochures worden sinds 1995 verspreid bij de gemeentebesturen, openbare bibliotheken, beroepsfederaties, sociale partners, ... en worden op eenvoudig verzoek naar iedere belanghebbende gestuurd. Verder werden de afgelopen jaren onder meer in de dag- en weekbladpers enkele grootschalige mediacampagnes gevoerd, in het bijzonder op die tijdstippen dat de maatregel werd gewijzigd en/of het toepassingsgebied ervan werd uitgebreid.

Op verzoek van de Vlaamse overheid informeren de RVA-werkloosheidsbureaus, waarbij de aanvragen tot loopbaanonderbreking zelf moeten worden ingediend, de geïnteresseerden over het bestaan van een bijkomende Vlaamse premie en de indieningsprocedure dienaangaande. Ook in de brochure "Wegwijs in ... de loopbaanonderbreking" van het federale Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid is een apart hoofdstuk opgenomen omtrent het stelsel van de Vlaamse aanmoedigingspremies.

De voor de komende maanden geplande herziening van de maatregel zal uiteraard gepaard gaan met een nieuwe promotiecampagne rond de aanmoedigingspremies.

Vraag nr. 87
van 23 juni 2000
van mevrouw MARIJKE DILLEN

Premies arbeidsduurvermindering – Stand van zaken

De Vlaamse regering kent aanmoedigingspremies toe voor loopbaanonderbreking of arbeidsduurver-

mindering in het kader van het besluit van 22 oktober 1996.

Wat de premies voor arbeidsduurvermindering betreft, wordt onder meer bepaald dat de werknemer tewerkgesteld moet zijn in een onderneming waar het arbeidsherverdelend effect wordt bewezen door een door het federale Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid goedgekeurd bedrijfsplan of een toetredingsakte waarin bovendien specifieke maatregelen inzake vrijwillig verminderde arbeidsduur zijn opgenomen.

1. Kan de minister meedelen hoeveel bedrijven vallen onder toepassing van bovenvermelde voorwaarde ?
2. Gebeurt de goedkeuring in overleg met de administratie van de minister ? Heeft de Vlaamse regering enige inbreng of medezeggenschap ?
3. In hoeveel gevallen werd door de Vlaamse regering het duurzaam substantieel effect op de werkgelegenheid erkend van een erkende collectieve arbeidsovereenkomst (CAO) of een erkend document inzake arbeidsherverdeling voor de periode 1997, 1998 en 1999 ?
4. Hoeveel werknemers hebben onder deze voorwaarden een aanvraag ingediend voor het verkrijgen van een aanmoedigingspremie voor verminderde arbeidsduur ?

Kan de minister een overzicht geven voor de jaren 1997, 1998 en 1999 ?

5. Heeft de minister kennis van de resultaten van het arbeidsherverdelend effect ? Zo ja, wat zijn de resultaten ?

Kan ook hiervan een overzicht worden gegeven voor de jaren 1997, 1998 en 1999 ?

Antwoord

1. Krachtens het besluit van de Vlaamse regering van 22 oktober 1996 konden aanmoedigingspremie voor deeltijds werken worden toegekend indien de arbeidsduurvermindering gebeurde in het kader van een goedgekeurde bedrijfsplan, een erkende CAO of een erkend document inzake arbeidsherverdeling. Met betrekking tot de bedrijfsplannen ging het om een goedkeuring door het federale Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid. De goedgekeurde bedrijfsplannen

hadden uitwerking tot uiterlijk 31 december 1997.

De bepaling inzake de goedgekeurde bedrijfsplannen werd uit de regelgeving op de aanmoedigingspremie geschrapt door het besluit van de Vlaamse regering van 26 mei 1998. Vanaf de inwerkingtreding van dit laatste besluit op 1 april 1998 konden de aanmoedigingspremie voor deeltijds werken nog uitsluitend worden toegekend op basis van een Vlaamse erkende CAO of een Vlaams erkend document inzake arbeidsherverdeling.

2. De goedkeuring van de bedrijfsplannen door het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid gebeurde zonder overleg met de Vlaamse administratie Werkgelegenheid.

De betrokken bepaling in het besluit van 22 oktober 1996 had enkel tot gevolg dat, naast de eigen erkenningsregeling van het Vlaams Gewest, aanmoedigingspremie voor verminderde arbeidsduur konden worden toegekend in het kader van een federaal goedgekeurd bedrijfsplan.

3. In de periode 1997, 1998 en 1999 werden respectievelijk 93, 178 en 136 CAO's of documenten inzake arbeidsherverdeling erkend met betrekking tot het substantieel effect op de werkgelegenheid.

Conform de regelgeving op de aanmoedigingspremie gebeurde de erkenning hetzij door de Vlaamse minister bevoegd voor het tewerkstellingsbeleid, hetzij door de Vlaamse administratie Werkgelegenheid.

4. In de periode 1997, 1998 en 1999 hebben respectievelijk 2.643, 3.844 en 2.335 werknemers een aanvraag ingediend tot het verkrijgen van de aanmoedigingspremie voor verminderde arbeidsduur in de privé-sector.

5. Wat de resultaten van het arbeidsherverdelend effect betreft, dient er in eerste instantie op te worden gewezen dat de erkenningscriteria voor het substantieel effect op de werkgelegenheid werden aangepast ingevolge het besluit van de Vlaamse regering van 6 oktober 1998. CAO's of documenten inzake arbeidsverdeling worden enkel nog erkend indien zij een resultaatsverbintenis bevatten tot hetzij het doorvoeren van een vervangingsplicht evenredig aan het verminderd arbeidsvolume, hetzij het realiseren van een nettoaan groei van het aantal werkne-

mers, behoudens wanneer het gaat om ondernemingen in moeilijkheden of in herstructurering.

De administratie Werkgelegenheid heeft begin dit jaar een enquête uitgevoerd bij een zeventigtal bedrijven die over een erkende CAO of een erkend document inzake arbeidsherverdeling beschikken. Hieruit is gebleken dat het totale personeelseffectief van de bevroegde ondernemingen tussen de aanvang van de CAO en het einde van 1999 gestegen is met 2.163 eenheden of 3 %. Het aantal deeltijdse werknemers is in voornoemde periode toegenomen met 1.947 eenheden; 90 % van de groei van de tewerkstelling is bijgevolg naar deeltijdse banen gegaan.

Het bestaan van aanmoedigingspremies voor deeltijds werken heeft derhalve wel degelijk een gunstig effect geressorteed op de werkgelegenheid binnen de betrokken ondernemingen, dit in tegenstelling tot de situatie in 1997. Naar aanleiding van een analoge bevraging van de administratie bij 112 bedrijven kon toen geen netto-tewerkstellingseffect worden aangetoond.

VERA DUA

VLAAMS MINISTER
VAN LEEFMILIEU EN LANDBOUW

Vraag nr. 247
van 15 juni 2000
van de heer CHRISTIAN VAN EYKEN

Opslagplaatsen voor vuurwerk – Controle

De dramatische gebeurtenis in Enschede spoort ons aan om dubbel zo voorzichtig om te gaan met opslagplaatsen voor vuurwerk.

Het toezicht op de opslagplaatsen voor vuurwerk ligt zowel op federaal als op Vlaams niveau bij de minister van Leefmilieu, aangezien hiervoor een milieuvergunning vereist is.

1. Waar zijn de opslagplaatsen voor vuurwerk in het Vlaamse gewest gelegen ? In welke zone volgens het gewestplan ?
2. Wat is de afstand tot de dichtstbijgelegen woonzone ? Hoeveel springstof is er gestockeerd ?
3. Welke controles werden of worden uitgevoerd na de tragische gebeurtenis ?

4. Welke maatregelen worden er getroffen voor opslagplaatsen die, in het licht van de ramp in Enschede, een gevaar zouden kunnen betekenen ?

Antwoord

1. Vroeger was het gebruik dat opslagplaatsen voor springstoffen werden vergund onder rubriek 38.3 van het Vlarem. Dit betekende dat een dergelijke opslagplaats nooit hoger kon zijn ingedeeld dan in tweede klasse. Alleen inrichtingen voor de bereiding, de behandeling of verwerking van springstoffen dienden toen te beschikken over een eerste-klassevergunning. Niettemin omvatte Vlarem toen reeds een rubriek 17.3.2 (opslag van gevaarlijke stoffen, met name ontplofbare stoffen). Een bedrijf dat meer dan 1 ton ontplofbare stoffen opslaat, is volgens deze rubriek ingedeeld in eerste klasse.

Na de ramp in het Nederlandse Enschede heb ik mijn administratie de opdracht gegeven om (opslagplaatsen van) springstoffen in te delen zowel onder rubriek 38.3, als onder rubriek 17.3.2.

Hét grote voordeel van de bijkomende indeling in rubriek 17.3.2 is dat de sectorale voorschriften geldend voor deze rubriek veel uitgebreider en strenger zijn dan deze van rubriek 38.3.

Volgens de informatie waarover de afdeling Milieu-inspectie beschikt, zijn er in Vlaanderen tien opslagplaatsen van vuurwerk met een capaciteit groter dan 1 ton pyrotechnisch sas, en waarvoor volgens de Vlarem-rubriek 17.3.2 (opslag van ontplofbare stoffen) een klasse 1-milieuvergunning vereist is. Deze zijn alle in industriezone of ambachtelijke zone gelegen. In de tabel als **bijlage** wordt een overzicht gegeven (merk op dat op 1 adres 7 firma's een eigen opslag van vuurwerk hebben).

De aandacht wordt gevestigd op de opslagplaats bij FN in Zutendaal, Heiwijkerweg 62. Daar is naast de eigen opslag van 26 ton kruit en 200 kg pyrotechnisch sas, ook opslag van 21,7 ton pyrotechnisch sas aangeslagen door het parket van Turnhout en van 19,6 ton van externe firma's.

De kleinere opslagplaatsen van vuurwerk zijn slechts ingedeeld in de tweede of derde klasse. Het eerste toezicht over dergelijke opslagplaatsen wordt overeenkomstig titel I van het Vlaarem verzekerd door de gemeenten. Het hoog

toezicht gebeurt door de afdeling Milieu-inspectie van de administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer (Aminal). Mijn administratie beschikt niet over een overzicht van deze opslagplaatsen.

2. Voor opslagplaatsen van klasse 1 wordt in de tabel als **bijlage** aangegeven hoe groot de afstand is tot de woonzone en welke hoeveelheden er worden opgeslagen.
3. Naar aanleiding van de dramatische gebeurtenis in Enschede voerde de afdeling Milieu-inspectie in de maanden mei en juni 2000, controles uit bij elke opslagplaats die opgenomen is in de tabel.

Bij de controle werd de vergunningstoestand nagegaan en werd onderzocht of de aanwezigheid en de exploitatie van de opslagplaats schade, hinder of ongevallen konden veroorzaken (bv. door de locatie van de opslagplaats ten opzichte van woningen, door de aanwezigheid van brandbare stoffen in of in de nabijheid van de opslagplaats, omdat er onvoldoende brandbestrijdingsmiddelen aanwezig zijn, omdat er geen overleg is geweest met de brandweer, ...).

In tien gevallen werd proces-verbaal opgemaakt wegens het ontbreken van een milieuvergunning

en werd de exploitant aangemaand een vergunningsaanvraag in te dienen (zie ook tabel als **bijlage**). De burgemeester werd ingelicht over de vaststellingen.

4. In principe kan worden aangenomen dat de Vlarem-reglementering volstaat om de veiligheidsrisico's en hinderaspecten inherent aan dergelijke opslagplaatsen tot een aanvaardbaar niveau te beperken. Wellicht is deze reglementering op dit vlak niet door alle gemeenten voldoende bekend. Daarom heb ik de bevoegde administratie opdracht gegeven een rondzendbrief voor te bereiden waarin deze regelgeving en vooral de bevoegdheden van de gemeenten terzake nader worden toegelicht.

Uiteraard is er ook de Seveso II-richtlijn (96/82/EG) van 9 december 1996 betreffende de beheersing van zware ongevallen waarbij gevaarlijke stoffen betrokken zijn. Afhankelijk van de aard van de ontplofbare stoffen (zie Seveso II-richtlijn) gelden drempelwaarden voor het opstellen van een "kennisgeving" van 10 of 50 ton en voor het opstellen van een "veiligheidsrapport" van 50 of 200 ton. Voor deze opslagplaatsen kunnen maatregelen volgen uit het veiligheidsrapport.

Bijlage

Inrichting	Inplanting	Afstand tot woonzone	Hoeveelheid	PV-onderrichting
Edhaco Starrenhoflaan 6 Kapellen	ambachtelijke zone	geen woonbebouwing in onmiddellijke omgeving	ARS-vergunning voor 9.152 kg pyrotechnisch sas milieuvergunningsaanvraag ingediend	
Alpeco Starrenhoflaan 9 Kapellen	ambachtelijke zone	geen woonbebouwing in onmiddellijke omgeving	ARS-vergunning voor 6.852 kg pyrotechnisch sas milieuvergunningsaanvraag	
Drouard Lammerdries Olen	industriezone	geen woonbebouwing in onmiddellijke omgeving	ARS-vergunning voor 2.050 kg pyrotechnisch sas milieuvergunning	
Pyrotechnics Gaverstraat 35A Geraardsbergen	industriezone	± 200 m (± 150 m van gebouwen in nutszone)	ARS-vergunning voor 1.000 kg pyrotechnisch sas	geen milieuvergunning vergunningsaanvraag indienen
Geurts Schurhovenveld Sint-Truiden	industriezone		ARS-vergunning voor 15.000 kg pyrotechnisch sas niet in exploitatie (staat te koop)	
Van Gelabbeek Europark 11 Lanaken	industriezone		ARS-vergunning voor 3.000 kg pyrotechnisch sas 10 kg aanwezig	
Wimmers-Hermans Schoorstraat 7-9 Maaseik	industriezone	± 1.500 m	ARS-vergunning voor 6.025 kg pyrotechnisch sas ± 3.000 kg aanwezig	geen milieuvergunning vergunningsaanvraag indienen
Maertens Jagersborgweg 10 Maaseik	industriezone	± 1.500 m	ARS-vergunning voor 7.000 kg pyrotechnisch sas ± 1.500 kg aanwezig	geen milieuvergunning vergunningsaanvraag indienen
Bex Bosstraat 6 Bocholt	ambachtelijke zone	> 250 m	ARS-vergunning voor 26.052 kg pyrotechnisch sas milieuvergunning	

Inrichting	Inplanting	Afstand tot woonzone	Hoeveelheid	PV-onderrichting
FN Heiwijkerweg 62 Zutendaal	industriezone	> 200 m	onoverzichtelijke ARS- vergunningstoestand aanwezig : 19,6 ton PS voor derden (zie verder) 21,7 ton PS aangeslagen door parket Turnhout 26 ton kruit FN 200kg PS FN	geen milieuvergunning vergunningsaanvraag indienen
FDM Europe Heiwijkerweg 62 Zutendaal	industriezone	> 200 m	1.840 kg pyrotechnisch sas aanwezig	geen milieuvergunning vergunningsaanvraag indienen
Sinomax Heiwijkerweg 62 Zutendaal	industriezone	> 200 m	2.760 kg pyrotechnisch sas aanwezig	geen milieuvergunning vergunningsaanvraag indienen
Beko Heiwijkerweg 62 Zutendaal	industriezone	> 200 m	3.670 kg pyrotechnisch sas aanwezig	geen milieuvergunning vergunningsaanvraag indienen
Pelkmans Heiwijkerweg 62 Zutendaal	industriezone	> 200 m	1.940 kg pyrotechnisch sas aanwezig	geen milieuvergunning vergunningsaanvraag indienen
Dewico Heiwijkerweg 62 Zutendaal	industriezone	> 200 m	4.100 kg pyrotechnisch sas aanwezig	geen milieuvergunning vergunningsaanvraag indienen
Vanglabeeck Heiwijkerweg 62 Zutendaal	industriezone	> 200 m	5.320 kg pyrotechnisch sas aanwezig	geen milieuvergunning vergunningsaanvraag indienen

ARS : algemeen reglement op de springstoffen (KB van 23 september 1958)

PS : pyrotechnisch sas

Vraag nr. 248
van 15 juni 2000
van de heer JOHAN MALCORPS

Slachthuisslib – Bestemming

Exploitanten van slachthuizen en verwerkers van dierlijk afval kunnen het door hen geproduceerde slib legaal laten verwerken bij een vergund verwerker of door toepassing van het slib als meststof of bodemverbeterend middel (secundaire grondstof) in de landbouw. Dit laatste mits men beschikt over een gebruikscertificaat van de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest (OVAM), de Vlarea-norm respecteert, beschikt over een ontheffing van het Ministerie van Landbouw en melding doet aan de Mestbank (Vlarea : Vlaams Reglement voor Afvalvoorkoming en -beheer).

Vorig jaar bleek dat heel wat slib uit deze sector terecht kwam in diervoeding, en dat ondanks het verbod opgenomen in het koninklijk besluit van 8 februari 1999. In het verlengde daarvan werden de nodige meetcampagnes verricht bij slachthuizen en verwerkers van dierlijk afval.

1. Kan de minister mededelen of er inmiddels zicht is op de bestemming van de diverse slibstromen afkomstig uit deze sector ?

Hoeveel slib komt er nog terecht in de landbouw en in hoeveel gevallen voldoet men daarbij aan de hierboven genoemde voorwaarden ?

2. Is verwerking van eigen slib in het eigen productieproces in bepaalde bedrijven nog toegelaten ?

Kan er nog waterzuiveringsslib terechtkomen in diervoeding ?

3. Hoeveel slib van slachthuizen en verwerkers van dierlijk afval wordt uitgevoerd ?

Antwoord

1. Met betrekking tot deze problematiek hebben zowel de afdeling Milieu-inspectie, OVAM als de Vlaamse Landmaatschappij (Mestbank) bevoegdheden. De gegevens verstrekt en de acties ondernomen door deze diensten, worden hierna opgesomd.

a) Afdeling Milieu-inspectie van Aminal

In de loop van de tweede helft van 1999 werden bij een controleactie van de afdeling Milieu-inspectie in het kader van de dioxinecrisis in totaal 102 slachthuizen en 23 verwerkers van dierlijk afval gecontroleerd. In het totaal ging het om 117 bedrijven, omdat acht slachthuizen ook vergund zijn als verwerker van (meestal eigen) dierlijk afval. Zeven vestigingen waren tijdelijk inactief of definitief gestopt.

Met betrekking tot de bestemming van de verschillende slibstromen bleek het volgende :

- 63 % van de gecontroleerde slachthuizen en 43 % van de gecontroleerde verwerkers van dierlijk afval voerden minstens één van de geproduceerde slibstromen af naar vergunde verwerkers ;
- 21 % van de gecontroleerde slachthuizen voerde roostergoed af naar Rendac. De verwerking van roostergoed bij Rendac kan omdat de verwerkingsproducten nog steeds ter vernietiging (verbranding) worden aangeboden ;
- 35 % van de gecontroleerde slachthuizen en 25 % van de gecontroleerde verwerkers van dierlijk afval voerden minstens één van de geproduceerde slibstromen af naar de landbouw. Opvallend hierbij is dat slechts een beperkt aantal bedrijven over de nodige documenten hiertoe beschikte :

gebruikscertificaat : 18 % van de slachthuizen en 63 % van de verwerkers die minstens één slibstroom naar de landbouw afvoerden ;

ontheffing van het federale Ministerie van Landbouw : 9 % van de slachthuizen en 50 % van de verwerkers die minstens één slibstroom naar de landbouw afvoerden ;

melding aan de Mestbank : 41 % van de slachthuizen en 63 % van de verwerkers die minstens één slibstroom naar de landbouw afvoerden.

- Van de bedrijven die een gebruikscertificaat bezaten, werden er vijf bemonsterd. Slechts één slibstroom voldeed niet aan de Vlarea-normen voor het gebruik van slib als meststof of bodemverbeterend middel.
- In 20 % van de gecontroleerde slachthuizen en 43 % van de gecontroleerde verwerkers van dierlijk afval werd minstens één slib-

stroom niet afgevoerd in afwachting van een legale bestemming voor het slib.

In het "Plan Preventieve Controles 2000" is door de afdeling Milieu-inspectie een nieuwe controleactie bij de slachthuizen en verwerkers van dierlijke afvalstoffen opgenomen en die is lopende. De resultaten ervan zijn nog niet bekend.

b) Vlaamse Landmaatschappij (Mestbank)

De Mestbank heeft onder andere als taak alle meststromen naar de Vlaamse cultuurgronden in kaart te brengen. In deze optiek moet ook elk transport van slib, dus ook van slib afkomstig van slachthuizen en van de verwerkers van dierlijk afval, aan de Mestbank worden gemeld. Door een overeenkomst tussen OVAM, het federale Ministerie van Landbouw en de Mestbank worden de vereiste goedkeuringen van OVAM en van het federale Ministerie van Landbouw voor spreiding van slib op cultuurgrond in Vlaanderen onmiddellijk aan de Mestbank meegedeeld. Hierdoor worden door de Mestbank enkel de transporten van slib naar cultuurgronden in Vlaanderen waarvoor de vereiste goedkeuringen zijn afgeleverd, toegestaan.

Volgens de gegevens doorgegeven aan de Mestbank zijn er momenteel acht bedrijven in de slachthuis- en slachtafvalverwerkingssector die zowel een gebruikscertificaat hebben voor het gebruik van slib als meststof of bodemverbeterend middel, afgeleverd door OVAM, als een toelating hebben voor het verhandelen van zuiveringsslib als een meststof of bodemverbeterend middel, afgeleverd door de federale Ministerie van Landbouw. Hiervan zijn twee bedrijven actief in de gelatineproductie, vier slachthuizen en vier vleesverwerkende bedrijven. In totaal hebben deze acht bedrijven in 1999 36.459 ton slib afgezet op cultuurgronden in Vlaanderen. Dit komt overeen met 372.431 kg P_2O_5 (*disfosforpentoxide – red.*) en 341.986 kg stikstof.

In totaal waren in 1999 vijftien bedrijven in de betrokken sectoren in orde betreffende de afzet van het slib in de landbouw. Het certificaat van OVAM en/of de toelating van het federale Ministerie van Landbouw van zeven bedrijven is in de loop van 1999 vervallen. Dus in 2000 is het aantal bedrijven met de vereiste toelatingen gedaald van vijftien naar acht. De vijftien bedrijven die voor ten minste een deel van 1999 de vereiste toelatingen hadden, hebben in totaal in

1999 37.163 ton slib afgezet. Dit betekent in totaal 374.833 kg $n P_2O_5$ en 344.782 kg stikstof.

Buiten de bovenvermelde bedrijven zijn er ook nog negen bedrijven in bedoelde sectoren die ooit een certificaat ontvingen van OVAM, maar geen toelating hebben aangevraagd of hebben verkregen van het federale Ministerie van Landbouw.

Bij het afvoeren van slib naar de landbouw als meststof laat de Mestbank enkel transporten toe van bedrijven die zowel een geldig gebruikscertificaat, als een geldige ontheffing hebben gekregen. Op dit moment zijn dit dus acht bedrijven voor de betrokken sector.

c) OVAM

De OVAM heeft, om een duidelijk beeld te krijgen van ontstaan, samenstelling en bestemming van verschillende slibstromen die vrijkomen bij slachthuizen en verwerkers van dierlijk afval, eind oktober 1999 een uitgebreide vragenlijst rondgestuurd via de betrokken beroepsverenigingen. Via deze gegevens zou de OVAM immers milieuhygiënisch verantwoorde alternatieven kunnen zoeken voor de vrijgekomen slibstromen. Op deze vragenlijst is echter zo goed als geen reactie gekomen.

2. De verwerking van het eigen slib in het eigen productieproces is momenteel in geen enkel bedrijf nog toegelaten. Indien er nog enige vorm van waterzuiveringsslib terechtkomt in dierlijke voeding (hetzij slib van de mechanische voorzuivering, hetzij slib van de vetfloratie, hetzij biologisch slib), is dit een welbewuste overtreding.

In de milieuvergunning voor vier bedrijven (Rendac in Denderleeuw, Klaassen in Ravels, Baert-Verlee in Temse en Van Pollaert in Dendermonde) is, ondanks de verbodsbepaling van het koninklijk besluit van 8 februari 1999, het verwerken van het geproduceerde slib in het eigen productieproces toegelaten, voorzover de afgeleverde eindproducten niet in de diervoeding terechtkomen. Er is in overleg tussen de afdelingen Milieuvergunning en Milieu-inspectie besloten om, omwille van de duidelijkheid, de milieuvergunningsvoorwaarden voor deze vier bedrijven ambtshalve aan te passen.

Op Europees vlak heeft men wel een nuanceering gemaakt voor het verbod op het gebruik van slib in de diervoeding, ter verduidelijking van de oorspronkelijke verwoording in beschik-

king 91/516 : terwijl in beschikking 91/516 geen definitie wordt gegeven van de termen "slib" of "afvalwater", doet de nieuwe beschikking 200/285/EG dit wel.

Slib wordt er gedefinieerd als "alle afval dat is verkregen in de diverse stadia van de behandeling van stedelijk, huishoudelijk en industrieel afvalwater, ongeacht de verdere behandeling van dat afval en ongeacht de oorsprong van het afvalwater".

Bijgevoegd wordt dat de term "afvalwater" geen betrekking heeft op "proceswater", wat wil zeggen dat de afvalstoffen die enkel in aanraking komen met schoon en gezond water uit onafhankelijke circuits, niet worden beschouwd als "slib". Indien het Ministerie van Middenstand en Landbouw deze beschikking omzet in een koninklijk besluit, zullen deze "afvalstoffen" wel opnieuw worden toegelaten als grondstof in de diervoeding.

3. Slibs van waterzuiveringsinstallaties dient te worden uitgevoerd volgens de oranjelijstprocedure van de verordening 259/93. Dit houdt in dat er een kennisgevingsdossier bij de OVAM moet worden ingediend, en de OVAM expliciet toelating moet geven voor de uitvoer ervan.

Er zijn momenteel drie toelatingen gegeven :

- twee toelatingen aan de firma Rendac NV, voor de uitvoer van 20.000 ton slib afkomstig van slachthuizen en vleesverwerkende nijverheid naar de vergistingsinstallatie in Duitsland, geldig tot 1 mei 2001 ;
- één toelating aan de firma Klaassens, voor de uitvoer van 3.000 ton slib afkomstig van het slachthuis en de verwerkingsinstallatie voor dierlijk afval naar een vergistingsinstallatie in Duitsland, geldig tot 31 december 2000.

Dit jaar werd reeds ongeveer 7.000 ton slib van slachthuizen en verwerkers van dierlijk afval uitgevoerd.

Bedrijven die niet aan de verplichting van verordening 259/93 voldoen, kunnen bij wegcontroles door de rijkswacht, in samenwerking met OVAM, tegen de lamp lopen.

**Vraag nr. 249
van 15 juni 2000
van mevrouw MARLEEN VAN DEN EYNDE**

Containerparken – Milieuvergunning

In oktober 1999 werkten tien van de 320 Vlaamse gemeentelijke containerparken nog steeds zonder vergunning.

Voor de provincie Oost-Vlaanderen bleef hierbij in gebreke.

1. Zijn deze tien gemeentelijke containerparken momenteel reeds vergund ?
2. Welke initiatieven neemt de minister indien deze containerparken nog steeds niet in het bezit zijn van een vergunning ?

Antwoord

1. In de provincie Oost-Vlaanderen werden tot oktober 1999 tien gemeentelijke containerparken zonder vergunning geëxploiteerd. Inmiddels is de toestand geregulariseerd van vier containerparken, met name in Oudenaarde, Lovendegem, De Pinte en Lierde.

Voor de overige zes containerparken is de toestand als volgt :

- Wachtebeke : de dossiers betreffende de bouwvergunningsaanvraag en de milieuvergunningsaanvraag werden door het college van burgemeester en schepenen op 29 juni 2000 goedgekeurd en aan de vergunningverlenende overheid gestuurd ;
- Moerbeke : een bouwvergunning (regularisatieaanvraag) werd ingediend, een milieuvergunningsaanvraag is nog niet ingediend ;
- Oosterzele : sedert 1 mei 2000 wordt de exploitatie waargenomen door de intercommunale ILVA (*Intercommunale Vereniging Land van Aalst – red.*). Een milieuvergunningsaanvraag is lopende. Een bouwvergunningsaanvraag voor een gedeelte van het containerpark (regularisatie) en voor de aanpassingswerken dient nog te gebeuren ;
- Kluisbergen : exploitatie door de intercommunale ILVA. De bestaande illegale exploitatie betreft een tijdelijk containerpark. De aanleg van het definitief containerpark waarvoor reeds een milieuvergunning bestaat, is afhankelijk van het verkrijgen van de bouwvergunning (dossier ingediend). De realisatie en opening worden verwacht begin 2001 ;

- Haaltert : exploitatie door de intercommunale ILVA. De milieuvergunningaanvraag voor een kortlopende vergunning van het tijdelijk containerpark werd door de bestendige deputatie geweigerd. Men opteert ervoor om het tijdelijk containerpark op korte termijn te herlokaliseren, mits het verkrijgen van een kortlopende milieuvergunning. De planning voor het definitieve containerpark is nog niet rond als gevolg van problemen bij het verwerven van de noodzakelijke gronden ;
 - Lede : exploitatie door de intercommunale ILVA. De milieuvergunning voor het definitief containerpark dateert van 10 oktober 1996. Het containerpark kon echter nog niet worden gerealiseerd wegens problemen met de grondverwervingen ; de onteigeningsmachtiging voor het containerpark ligt bij de bevoegde minister ter ondertekening voor. Inmiddels wordt een tijdelijk containerpark geëxploiteerd. De milieuvergunning voor een kortlopende vergunning werd door de bestendige deputatie geweigerd. Tegen deze weigering werd beroep ingediend.
2. Ik stel vast dat reeds enkele containerparken inmiddels met een vergunning werken. Voor de andere containerparken (of tijdelijke containerparken) worden door de exploitanten voldoende initiatieven genomen om de bestaande toestand te regulariseren en/of om een definitief containerpark te realiseren. Ik acht het sluiten van de niet-vergunde containerparken niet opportuun, omdat er door de exploitanten niet direct een haalbaar alternatief kan worden geboden aan de talrijke bezoekers van deze goed draaiende containerparken ; alleen het sluikstorten kan erdoor worden aangemoedigd.

In het Uitvoeringsplan Huishoudelijke Afvalstoffen 1997-2001 staat vermeld dat in alle gemeenten met meer dan 10.000 inwoners een containerpark operationeel dient te zijn ; gemeenten met meer dan 30.000 inwoners dienen minimaal over twee containerparken te beschikken.

In de jaarlijkse voortgangsrapportage van het Uitvoeringsplan Huishoudelijke Afvalstoffen 1997-2001 worden de containerparken geëvalueerd. De niet-vergunde of tijdelijke containerparken wordt verzocht zich zo snel mogelijk in regel te stellen. Gemeenten zonder containerpark sluiten een overeenkomst af met een ge-

meente of een intercommunale voor het gebruik van een naburig containerpark.

**Vraag nr. 250
van 15 juni 2000
van mevrouw PATRICIA CEYSENS**

Waterwinning Cadol Heverlee – Methanoltoevoeging

Bij besluit van de toenmalige Vlaamse minister van Leefmilieu en Tewerkstelling van 10 april 1997 werd aan de Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening (VMW) toelating verleend om voor een termijn van dertien jaar en met ingang van 10 april 1997 maximaal 60 gram methanol per kubieke meter water als toevoegsel bij de bereiding van leidingwater te gebruiken in het pompstation Cadol in Heverlee.

Het algemeen milieubeleid legt nochtans iedereen op om steeds de beste beschikbare techniek (BBT) toe te passen.

Gelet op het feit dat er vandaag naar verluidt betere technieken bestaan, rijst de vraag naar de actualisering van dit ministerieel besluit.

Wordt het ministerieel besluit van 10 april 1997 behouden, of worden er initiatieven genomen om het te herroepen ?

Antwoord

Situering

Het nitraatgehalte van de winning Cadol in Heverlee neemt nog steeds toe. De toegepaste menging met nitraatvrij water uit een krijtput is nu reeds onvoldoende om de winning van Cadol op de vereiste capaciteit te laten werken voor de drinkwatervoorziening van de stad Leuven. De nitraatverwijdering is dan ook dringend om de levering te kunnen bestendigen van kwaliteitsvol drinkwater dat beantwoordt aan de normen van het besluit van de Vlaamse regering van 15 maart 1989 houdende vaststelling van een technische reglementering inzake drinkwater, alsook aan de nieuwe Europese drinkwaterrichtlijn van 3 november 1998.

De toelating voor de dosering van methanol in de nitraatverwijderingsinstallatie Cadol werd verkregen via het ministerieel besluit van 10 april 1997.

Teneinde deze toelating effectief te kunnen benutten, heeft de VMW een milieuvergunning aangevraagd voor de opslag van 35.000 liter methanol in een bovengrondse tank. Op 27 januari 2000 is de vergunning hiervoor verleend door de bestendige deputatie. Tegen deze beslissing hebben omwonenden bij mij beroep aangetekend. Vermits ik in deze procedure nog geen uitspraak heb gedaan, en aangezien de vraag van de Vlaamse volksvertegenwoordiger nauw gekoppeld is aan het vermelde milieuvergunningsdossier, wil ik mij in eerste instantie beperken tot een vrij algemene schets van de problematiek. Nadat ik een beslissing in de beroepsprocedure heb genomen, zal ik een vervolledigd antwoord bezorgen.

Beste beschikbare technieken

Het nitraatprobleem meldde zich voor het eerst aan begin jaren tachtig in de oppervlaktewaterwinning De Blankaart.

Om een nitraattechnologie te ontwikkelen, begon de VMW aan een eigen onderzoek. In een preliminair onderzoek werden ionenuitwisseling, omgekeerde osmose en biologische denitrificatie onderzocht. Ionenuitwisseling en omgekeerde osmose waren niet nitraatspecifiek genoeg en de afvoer van het brijn stelde een probleem. De biologische denitrificatie bleek de beste methode voor de verwijdering van nitraten, gezien de selectieve verwijdering en de productie van het schadeloze stikstofgas.

Als energiebron werd toen bewust gekozen voor methanol, omdat deze laagmoleculaire stof efficiënt door de denitrificerende bacteriën wordt benut en omdat ook eventuele afbraakproducten gemakkelijk biodegradeerbaar zijn. Andere en duurere koolstofbronnen leiden tot de productie van meer biomassa, een hoger verbruik aan chemicaliën en een groter reactorvolume.

Naast de nitraatverwijdering zelf werd ook gedurende twee jaar de nabehandeling uitvoerig bestudeerd door middel van een proefinstallatie en verder verfijnd op de waterwinning van Cadol in Heverlee.

Op 3 januari 1990 werd aan de VMW de toelating verleend voor het gebruik van methanol als toevoegstof bij de bereiding van drinkwater in het productiecentrum De Blankaart. Deze toelating werd verleend voor twintig jaar. In oktober 1997 werd de industriële installatie van 750 m³/h in De Blankaart in bedrijf genomen.

Zoals ik reeds heb vermeld, heeft de VMW de toelating voor de dosering van methanol in de nitraatverwijderingsinstallatie Cadol verkregen via het ministerieel besluit van 10 april 1997. In september 1997 was het ontwerp volledig klaar voor deze tweede nitraatverwijderingsinstallatie van de VMW. Daarop werd de markt geconsulteerd voor de realisatie ervan.

In tussentijd werd de membraantechnologie verder ontwikkeld, waarbij gebruik wordt gemaakt van nitraatspecifieke membranen. De Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening liet een haalbaarheidsstudie uitvoeren van nitraatverwijdering door middel van membranen op de waterwinning Meeswijk. Ik heb deze studie, vermits niet in mijn bezit, opgevraagd.

Naar aanleiding van het beroepdossier én van de evaluatie van het in de vraag van de Vlaamse volksvertegenwoordiger vermelde ministerieel besluit, worden op mijn kabinet de verschillende methodes voor nitraatverwijdering uit drinkwater geëvalueerd. Het is evident dat ik hiervoor in eerste instantie de diverse adviezen gebruik die mij zijn verstrekt in het kader van de milieuvergunningsprocedure. Hiernaast winnen mijn medewerkers ook informatie in bij diverse technische en wetenschappelijke instellingen en maatschappijen die onderzoek verrichten inzake drinkwaterproductie, of voor de productie van drinkwater instaan.

Bij de evaluatie zijn volgende elementen relevant :

- een kosten-bateninschatting van de opslag en het gebruik van methanol op de site Cadol in Heverlee, en een evaluatie van het gebruik van methanol in het algemeen ;
- de mogelijke alternatieve technieken in relatie tot de vastgestelde "kosten" (met een ruimer blikveld dan alleen membraantechnologieën) ;
- de te verwachten ontwikkelingen inzake drinkwaterbereiding (voorzover een dergelijke inschatting mogelijk is) ;
- de kostprijs (toepassing van het BBT-principe).

Besluit

Na afronding van de beroepsprocedure in het kader van de milieuvergunning zal ik een vervolledigd antwoord bezorgen. Het is echter nu reeds duidelijk dat er een gestage evolutie is in het aanbod technieken voor nitraatverwijdering. Een re-

gelmatige BBT-toetsing van de aangewende systemen is daarom onontbeerlijk.

Vraag nr. 252
van 16 juni 2000
van de heer JAN LOONES

Mestverwerkingsproject Diksmuide – Vergunningen

In het kader van het mestdecreet zetten vele landbouwers zich volledig in om de normen van het Mestactieplan te halen, en dus zo min mogelijk drijfmest in het milieu te laten terechtkomen.

Zo is er recentelijk in het West-Vlaamse Esen (Diksmuide) een mestverwerkingsproject voorgesteld dat resulteert in twee eindproducten : zuiver water en een vaste substantie (Krant van West-Vlaanderen van 9 juni 2000).

De betrokken landbouwers vragen aan de minister de vergunning om dat zuiver water te mogen lozen in de omliggende grachten en beken. Goed beseffende dat de IJzervallei een captatiegebied is voor de drinkwatervoorziening, leggen de landbouwers er de nadruk op dat dit eindproduct (zuiver water) geen nitraten en fosfaten bevat en volledig veilig is voor het milieu.

Het tweede eindproduct, de vaste substantie, zou via compostering worden omgevormd tot grondverbeteraar, die dan naar Frankrijk – waar een grote vraag is naar organische mest – kan worden uitgevoerd.

Ook voor deze mestexport vragen de betrokken landbouwers van de minister een vergunning, liefst met een attest dat de mest vrij is van ziektekiemen.

Zij zijn bovendien vragende partij voor een doordacht exportbeleid terzake. In een gecommercialiseerde versie zou er namelijk twintig ton mest per jaar worden verwerkt, en meteen zou aan de normen van het Mestactieplan kunnen worden voldaan.

Voor de kleinere, familiale landbouwbedrijven, die soms 10.000 frank per hectare moeten betalen om hun mest uit te rijden op andermans land, zou dit project de redding van hun bedrijf kunnen betekenen.

1. Werde het bovenvermelde project door de minister al geëvalueerd ?

2. Hoever staat het met de vergunning voor het lozen van het zuiver water, een van de eindproducten van de mestverwerking, in de omliggende beken en grachten ?

3. Worden er initiatieven genomen in verband met de export naar Frankrijk van het andere eindproduct, de organische mest ?

Antwoord

1. De naam van het project waarover het krantenartikel handelt, is niet vermeld. Vermoedelijk gaat het over het procédé GEMA of het procédé Ecoflanders.

Van het eerste procédé is mij geen gedetailleerde informatie bekend. Het procédé Ecoflanders is mij technisch bekend, daar dit project voorgesteld is op de Task Force Mestverwerking van 4 juli 2000.

Dit procédé heeft een tijdelijke milieuvergunning gekregen voor de verwerking van 1.000 ton varkensmest per jaar.

2. Volgens de indelingslijst van Vlarem I, het Vlaams Reglement betreffende de Milieuvergunning, moet voor mestverwerkingsinstallaties met een capaciteit van 2 ton tot 1.000 ton per jaar een milieuvergunning worden aangevraagd bij het gemeentebestuur van de gemeente waar de installatie wordt gebruikt. Voor installaties waarin jaarlijks meer dan 1.000 ton zal worden verwerkt, moet een vergunningsaanvraag worden ingediend bij de bestendige deputatie van de betrokken provincie.

Bovendien is ook het lozen van bedrijfsafvalwater in het oppervlaktewater een vergunningplichtige activiteit waarvoor een aanvraag moet worden ingediend.

Volgens mijn informatie van het Vlaams Coördinatiecentrum Mestverwerking (VCM) werd voor dit procédé een tijdelijke milieuvergunning of proefvergunning afgeleverd voor de verwerking van 1.000 ton varkensmest per jaar.

Volgens de door mijn administratie bekende gegevens werd er voor dit project evenwel nog geen milieuvergunningsaanvraag ingediend, noch bij een gemeente, noch bij een bestendige deputatie van een provinciebestuur.

Op de vraag hoever het staat met de vergunning voor het lozen van het effluent van deze installatie, kan ik enkel antwoorden dat er slechts van het afleveren van een vergunning sprake kan zijn indien er eerst bij de juiste instantie (de gemeente of de provincie) een vergunningsaanvraag werd ingediend. Bovendien zal dit afhankelijk zijn van de lokale omstandigheden, met name in welk oppervlaktewater het bedrijfsafvalwater wordt geloosd.

Ikzelf moet slechts vergunningsaanvragen behandelen in tweede aanleg indien er tegen een vergunningsbeslissing van een bestendige deputatie beroep werd ingesteld.

Naast de decretaal vastgelegde procedures voor vergunningsaanvragen, waar ikzelf in uitzonderlijke gevallen initiatieven moet beoordelen, werd door de Vlaamse regering een Task Force Mestverwerking in het leven geroepen, waar initiatiefnemers projecten kunnen voorstellen en toetsen aan de verwachtingen en eisen van de verschillende administraties en vertegenwoordigers van mijn kabinet vooraleer een vergunningsaanvraag wordt ingediend. Deze Task Force moet als katalysator dienen om initiatieven sneller van de grond te laten komen. Zoals reeds vermeld, is het procédé Ecoflanders daar reeds voorgesteld. Het procédé GEMA evenwel niet.

3. Voor het concrete project zijn geen initiatieven bekend in verband met de export van organische mest naar Frankrijk.

Het VCM heeft wel meegedeeld in september 2000 richtlijnen en informatie te verstrekken inzake de export naar Frankrijk.

Vraag nr. 253
van 20 juni 2000
van de heer KRIS VAN DIJCK

Krengencontainer – Proefproject

Als huisdieren sterven, worden zij meegenomen door de dierenarts die het overlijden heeft vastgesteld. In vele gevallen worden zij echter begraven in de tuin, of gewoonweg ergens gedumpt.

Nu heeft de afvalstoffenmaatschappij OVAM (Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest) een proefproject op poten gezet in Schoten en Gent. Op de containerparken werd een krengencontainer geplaatst waar men zijn

overleden huisdier in een koelunit kan opbergen. Deze worden periodiek geleidigd door een erkende firma, om de krengen dan te verbranden in een oven. Wat uit gezondheids- en milieuoogpunt onze voorkeur wegdraagt.

1. Hoever staat het met dit proefproject ?
2. Bestaan er plannen om in elk Vlaams containerpark een dergelijke unit te plaatsen ?

Zo ja, met welke timing ?

3. Gaat hier een sensibiliseringscampagne aan vooraf ?

Antwoord

1. In het kader van een onderzoek dat een juridische, technische en economische doorlichting beoogt van de haalbaarheid van centrale inzameling van dierlijk afval van particulieren, werd eind 1999 door de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest in samenwerking met de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten (VVSG) een overeenkomst gesloten met de gemeenten Schoten en Gent. Reeds op het einde van 1998 werden de eerste stappen gezet in wat uiteindelijk het onderzoeksproject "ophaling en verwerking van dierlijk afval in steden en gemeenten" zou worden.

De gemeenten Schoten en Gent plaatsen op hun respectieve containerparken een gekoelde container waar particulieren met hun kleine hoeveelheden dierlijk afval (i.e. dode gezelschapsdieren, slachtafval van thuis- en rituele slachtingen, e.d.) terecht kunnen. Om hiermee wettelijk in orde te zijn, dienden de milieuvergunningen van de beide containerparken te worden aangepast. De procedures hiervoor werden doorlopen.

Verder dienden de koelcontainers te worden aangekocht en geïnstalleerd.

Op 1 juni 2000 begon Schoten met het daadwerkelijk aanvaarden van dierlijk afval van particulieren.

Vanaf 1 juli 2000 is de koelcontainer in Gent operationeel, maar met het aanvaarden van dierlijk afval van particulieren wordt pas begin augustus begonnen.

OVAM zal deze projecten uiteraard van nabij blijven opvolgen.

De bedoeling van het project is om over een periode van één jaar te onderzoeken wat in de praktijk problemen, mogelijkheden en aandachtspunten zijn indien dierlijk afval van particulieren op een containerpark wordt aanvaard, dit om invloeden in verband met seizoenschommelingen (vooral zomerse omstandigheden) te kunnen inschatten en om het onderzoek over een representatieve periode te spreiden.

Na verloop van tijd zullen de resultaten van de studie worden gebundeld in een eindrapport met aanbevelingen.

2 en 3. Er bestaan nog geen concrete plannen om in elk Vlaams containerpark een koelcontainer ter aanvaarding van particulier dierlijk afval te plaatsen. Na afronding van de studie zullen steden en gemeenten worden ingelicht over de resultaten. Deze resultaten zullen eveneens worden verwerkt in het nieuwe Uitvoeringsplan Huishoudelijk Afval. De beslissing omtrent het plaatsen van een koelcontainer op het containerpark zal aan de gemeenten worden overgelaten.

Het is wel zo dat een aantal steden met een groot aandeel islamitische bewoners geïnteresseerd zijn in verband met afval van thuislachten.

Overleg en samenwerking met deze specifieke gemeenten kunnen verder worden uitgediept in de toekomst. Verdere informatievoorziening en sensibilisering zullen gebeuren ten aanzien van de doelgroepen.

Vraag nr. 254
van 20 juni 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Nitraatgevoelige zone Tongeren-Riemst – Afbakening

De afbakening van de kwetsbare zone van de Krijtaquifer in de streek van Riemst-Sluizen-Mal blijft terecht aanleiding geven tot betwisting. Bij het totstandkomen van het MAP-decreet werd er reeds op gewezen dat de afbakening van deze zone erg betwistbaar was : wetenschappelijk onderzoek bewees dit (MAP : Mestactieplan). In de studie van prof. dr. Van Autenboer in opdracht van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, administratie

voor Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu, dienst Water- en Bodembeleid, werd er namelijk op gewezen dat het gebied Riemst-Sluizen tot de formatie Sint-Huibrechts-Hern behoort en niet tot de formatie Krijt. De strenge bemestingsnorm, opgenomen in het MAP voor de formatie Krijt, was dus totaal overbodig voor het gebied Riemst-Sluizen.

In een brief van 11 maart 1997 aan de toenmalige minister van Leefmilieu en Tewerkstelling schreef de VMW (Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening) : "De intekening van het nutsgebied rond Riemst en Tongeren (Mal en Sluizen) als zone A binnen het nitraatgevoelige gebied van de Krijtwaterlaag, wijkt af van het voorstel van de VMW, gedaan aan Aminoal in november 1993. Voorgesteld was in dit nutsgebied alleen het ruimere uitrijverbod toe te passen en niet de strenge bemestingsnorm. De raad van bestuur van de VMW wenst haar vroeger standpunt daarover te handhaven zoals het is geformuleerd aan Aminoal in november 1993" (Aminoal : administratie Milieu-, Natuur, Land- en Waterbeheer).

Ondanks deze – in mijn ogen – objectieve weerlegging van de huidige toestand, werd de situatie in het verleden niet veranderd.

Onlangs verklaarde de minister nogmaals advies te vragen om eventuele fouten te corrigeren.

Kreeg zij ondertussen dit advies reeds ?

Zo ja, wat is de concrete inhoud van dit advies nu ? Wijkt het af van de vorige adviezen ? Om welke redenen ?

Zo neen, wanneer wordt dit advies verwacht ?

Antwoord

De afbakening als nitraatgevoelige zone voor het grondwater van de streek rond Tongeren en Riemst in het kader van het decreet van 24 januari 1984 houdende maatregelen inzake het grondwaterbeheer berust op het feit dat de in dit gebied aanwezige Krijtaquifer freatisch van aard is. Dit wil zeggen dat er geen afsluitende (klei)laag boven het Krijt aanwezig is die deze aquifer tegen verontreiniging met nitraten kan beschermen.

Het voorkomen van de zandige laag van de formatie van Sint-Huibrechts-Hern boven het Krijt, betekent niet dat het Krijt minder gevaar zou lopen om met nitraat te worden verontreinigd. De formatie van Sint-Huibrechts-Hern is een veeleer dunne

niet afsluitende laag die bovendien slechts plaatselijk aanwezig is.

Gezien de belangrijkheid als drinkwatervoorraad en gezien de gevoeligheid van de Krijtaquifer voor verontreiniging door nitraat, kan niet worden uitgemaakt op basis van de huidige kennis dat een wijziging zou moeten worden aangebracht aan de afbakening van de nitraatgevoelige zone. Alleen door middel van een fundamentele studie naar de doorlatendheid voor nitraten op basis van de dikte van de formatie van Sint-Huibrechts-Hern, kan uitsluitsel worden gegeven over de bescherming die deze laag aan de Krijtaquifer kan bieden.

Vraag nr. 255
van 20 juni 2000
van de heer PAUL VAN GREMBERGEN

Europees Greenlight-programma – Deelname

Zie :
 Minister-president van de Vlaamse regering,
 Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken
 en Energie
 Vraag nr. 358
 van 20 juni 2000
 van de heer Paul Van Grembergen
 Blz. 275

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken en Energie.

Vraag nr. 256
van 20 juni 2000
van de heer DIDIER RAMOUDT

Electrabel Oostduinkerke – Milieuvergunningen

In Oostduinkerke ligt achter de Koksijdsesteenweg een elektriciteitscentrale van Electrabel. De centrale evenals de pylonen liggen in een gebied dat valt onder het duinendecreet en dat beschermd is als voor het duingebied belangrijk landbouwgebied.

In het licht daarvan dient Electrabel over de nodige milieuvergunningen te beschikken.

1. Beschikt Electrabel over de nodige milieuvergunningen voor de centrale in Koksijde ?
2. Over welke klasse milieuvergunning dient Electrabel te beschikken ?
3. Wanneer werd ze toegekend ? Wanneer vervalt ze ?
4. Kan de overheid bij het vervallen van de vergunning een nieuwe milieuvergunning geven aan dit zonevreemd bedrijf ?

Antwoord

1. Het betreft hier geen elektriciteitscentrale, maar een omvormingsstation bestaande uit :
 - een hoogspanningstransformator van 125 MVA ;
 - 3 nulpunttransformatoren van 160 kVA ;
 - 2 hoogspanningstransformatoren van 40 MVA ;
 - 2 batterijen accumulatoren van respectievelijk 110 V – 15 Ah, en 110 V – 214 Ah.

De basisvergunning werd door de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen verleend op 1 april 1965 voor een termijn van dertig jaar. Op 13 februari 1992 werd door dezelfde bevoegde overheid nog een vergunning verleend voor een uitbreiding voor een termijn eveneens verstrijkend op 1 april 1995.

Door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Koksijde werd op 18 oktober 1994 de milieuvergunning toegekend voor het verder exploiteren van dit omvormingsstation, voor een termijn verstrijkend op 18 oktober 2014.

2. De bedoelde inrichting is volgens titel I van het Vlarem ingedeeld in de tweede klasse, zodat het college van burgemeester en schepenen van Koksijde bevoegd is om in eerste aanleg uitspraak te doen over milieuvergunningsaanvragen.
3. Zoals uit het eerste deelantwoord blijkt, is de lopende vergunning geldig tot 18 oktober 2014.
4. In de Vlarem-reglementering zijn geen expliciete verbodsregels opgenomen voor de exploitatie

van een dergelijke inrichting in een gebied dat valt onder het duinendecreet. De toelaatbaarheid van een inrichting wordt in het kader van een milieuvergunningaanvraag evenwel ook getoetst aan de verenigbaarheid met de stedenbouwkundige voorschriften. Dit is gebeurd bij de hervergunningaanvraag in 1994.

Voor deze klasse 2-inrichting bepaalt de Vlaamse regelgeving niet dat verplicht advies moet worden gevraagd aan de afdeling Ruimtelijke Ordening, Huisvesting en Monumenten en Landschappen West-Vlaanderen. De stedenbouwkundige beoordeling is in deze dan ook gebeurd door het college van burgemeester en schepenen. De overwegingen van de verleende milieuvergunning verwijzen niet naar het Duinendecreet; er werd geoordeeld dat "de inrichting wel degelijk zonevreemd is, doch dat de bestaande inrichting als van openbaar nut kan beschouwd worden en dat om deze reden de vergunning toch kon verleend worden".

Het duinendecreet legt slechts expliciete regels op (in principe een bouwverbod) voor werken die vergunningplichtig zijn in het kader van de wetgeving op de stedenbouw, doch omvat geen reglementering (dus ook geen verbodsbepaling) inzake het vernieuwen van de milieuvergunning van inrichtingen die reeds over een bouwvergunning beschikken.

Ervan uitgaande dat een inrichting volgens het vigerende plan van aanleg zonevreemd is, moet de vergunningverlenende overheid evalueren of door het voortzetten van de exploitatie de goede ruimtelijke ordening niet wordt geschonden. Wanneer zij oordeelt dat deze niet wordt geschonden, is zij gerechtigd een milieuvergunning af te leveren. Hier geldt echter wel de beperking dat het vernieuwen van de milieuvergunning van een zonevreemde inrichting niet kan wanneer deze gelegen is in (o.m.) een natuurgebied of een natuurgebied met wetenschappelijke waarde (tenzij het een veeteeltinrichting betreft).

Ter vervollediging verwijs ik naar artikel 16 van het decreet inzake natuurbehoud, dat de voorkomingsplicht oplegt voor de overheid; dit impliceert dat de overheid bij het beoordelen van vergunningaanvragen erover dient te waken dat er geen vermijdbare schade aan de natuur wordt aangericht, en dit door het opleggen van voorwaarden of het weigeren van de vergunning. Ook artikel 30bis, § 2 van Vlaamse I vermeldt dat de vergunningverlenende overheid

voorwaarden moet opleggen zodat er geen vermijdbare schade aan de natuur kan ontstaan.

Ik ga er derhalve van uit dat het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Koksijde met vermelde overwegingen terzake heeft rekening gehouden. Aan de uitspraak van het college kan ik immers niets meer veranderen.

Vraag nr. 257
van 23 juni 2000
van mevrouw MARIJKE DILLEN

Plastiekafval – Reclame en tijdschriftenverpakking

Naar aanleiding van een publiciteitscampagne van een grote bank enige weken geleden, waarbij de instelling haar diensten wilde promoten op een paginagroot stuk plastic dat tussen de plooiën van de krant zat, was de reactie van de minister zeer duidelijk. Zij heeft aangekondigd dat ze onmiddellijk de uitgeverwereld zou aanmanen om dergelijke campagnes voortaan te weigeren. Zij zou ook de reclamesector aanschrijven met de duidelijke boodschap dat dergelijke advertenties niet kunnen.

1. Heeft de minister reeds het nodige gedaan teneinde de uitgeverwereld aan te manen om dergelijke reclamecampagnes te weigeren? Op welke wijze is dit gebeurd?

Wat is de reactie van de uitgever?

Zijn ze bereid in te gaan op de vraag van de minister? Of stellen ze zich veeleer negatief op?

Welke initiatieven heeft de minister in dit geval reeds genomen om herhaling te voorkomen?

2. De minister heeft aangekondigd dat ze ook tot de reclamewereld dergelijke aanmaning zou richten.

Is dit ondertussen gebeurd? Op welke wijze is dit gebeurd?

Wat is de reactie van de reclamewereld?

3. De reactie van de minister is volledig terecht, maar vereist een consequent beleid terzake. Meer en meer stellen we vast dat kranten, tijdschriften, publicaties, enzovoort, die per post worden verzonden, worden ingepakt in plastic. Los van het mogelijke gegeven dat de gebruikte plastic afbreekbaar materiaal is, is deze evolu-

tie ook negatief in het kader van een goed milieubeleid.

Heeft de minister reeds initiatieven genomen om ook aan deze evolutie paal en perk te stellen ? Welke initiatieven werden terzake reeds uitgewerkt ?

Antwoord

1. Meer en meer kan men in publicaties de aanwezigheid van niet-papieren materialen vaststellen, zoals reukstalen, cd's en dergelijke. Deze materialen kunnen in het papierafval terecht komen en zo de recyclage van deze afvalfractie bemoeilijken. Om dit te voorkomen, dient dit probleem aan de bron te worden aangepakt en dienen de uitgevers te worden geresponsabiliseerd.

Naar aanleiding van de aanvaardingsplicht papierafval is er een milieubeleidsvereenkomst (MBO) afgesloten met de uitgevers van dagbladen, tijdschriften, gratis regionale pers en dergelijke. De doelstellingen van deze MBO hebben betrekking op enerzijds het realiseren van een sectoriële recyclingvoet van 85 % in 2001 en anderzijds op het stimuleren van preventieve acties, onder andere met betrekking tot het gebruik van kunststofverpakkingen zoals zal worden besproken in het antwoord op vraag 3. De uitvoering ervan wordt opgevolgd door een begeleidingsgroep, waarin ook afgevaardigden van mijn kabinet en van de Vlaamse Gemeenschap zetelen, die op geregelde tijdstippen vergadert.

Naar aanleiding van de plastic advertentie in de dagbladen werden de uitgevers er tijdens de vergadering van de begeleidingsgroep van 18 mei 2000 op gewezen dat dergelijke advertenties in de toekomst dienden te worden vermeden. De uitgevers hebben deze boodschap alvast duidelijk vernomen en gesteld dit intern te zullen aankaarten.

2. Tot op heden is er nog geen gecoördineerde aanmaning gericht tot de ganse reclamewereld. Wel werden de adverteerders ad hoc aangeschreven en werd er telkens via persberichten de nodige ruchtbaarheid gegeven aan deze problematiek.

Op dit ogenblik loopt de evaluatie van de vermelde MBO. De aanwezigheid van niet-papieren materialen in publicaties is alvast als knelpunt opgenomen, waardoor de nodige initiatieven zullen worden opgelegd.

Op het ogenblik dat de evaluatie klaar is (eind 2000) is het geschikte moment gekomen om een optimaal onderbouwde vraag te stellen naar de ganse uitgeverswereld toe (veeleer dan naar de reclamesector).

3. Eén van de preventieve maatregelen die zijn opgenomen in de MBO rond papierafval heeft betrekking op de problematiek van het gebruik van kunststoffen verpakkingen voor het verzenden van dagbladen, tijdschriften en dergelijke. De organisaties die deze MBO hebben ondertekend, hebben zich ertoe verbonden om hun leden te adviseren het gebruik van kunststoffen voor de verpakking van hun publicaties te bespreken en zij dienen ernaar te streven dat het aantal periodieken dat met kunststof is verpakt, niet meer toeneemt ten opzichte van 1 januari 1998.

Naar aanleiding van deze maatregelen en naar aanleiding van de advertentiecampagne rond afvalpreventie, die is gevoerd in het kader van de MBO, is er wel reactie gekomen vanwege de producenten van kunststoffen, die van mening zijn dat kunststoffen in een te negatief daglicht worden gesteld.

De Deutsche Bank heeft ons alvast laten weten haar campagnes te herzien.

Vraag nr. 258 van 23 juni 2000 van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Vlaams Visserijcomité – Samenstelling

Op 26 mei 2000 besliste de Vlaamse regering over te gaan tot de nieuwe samenstelling van het Vlaams Visserijcomité. De veertien leden van dit comité worden voorgedragen door verschillende groepen gelinkt aan deze sector.

1. Welke leden werden voorgesteld door de verschillende groepen ?
2. Welke leden werden geselecteerd door de minister ? Op welke basis ?

Antwoord

1. Op 12 september 2000 waren er, wellicht wegens de vakantieperiode en het feit dat er dan minder bestuursvergaderingen plaatsvinden,

nog maar door acht van de dertien organisaties leden voorgedragen.

De Rederscentrale en de Zeebrugse Visveiling lieten weten dat zij wensen af te zien van hun mandaten. Twee leden hebben nog niet gereageerd, terwijl één lid uitstel vroeg tot na de bestuursvergadering van zijn organisatie van 19 september 2000.

2. Aangezien de kandidaatstellingen van de leden nog onvolledig zijn, werden nog geen kandidaten geselecteerd.

In principe zal de voorkeur van de organisaties, die meestal de meest competente mensen afvaardigen, worden gerespecteerd, tenzij er objectieve redenen (bv. evenredige vertegenwoordiging van mannen en vrouwen) zouden zijn om een andere keuze te maken.

Vraag nr. 259
van 23 juni 2000
van mevrouw MARIJKE DILLEN

Huisvuilophaling – Structurering

Het Vlaamse milieubeleid besteed bijzondere aandacht aan de ophaling van huisvuil. Terecht wordt gestreefd naar een zo groot mogelijke gescheiden ophaling. Hierbij is het belangrijk de burgers te motiveren en te sensibiliseren. Deze opdracht is geen eenmalige noodzaak, maar vereist continue inspanningen.

De steden en gemeenten hebben hierbij een grote bevoegdheid en verantwoordelijkheid. Een probleem blijft evenwel de grote verscheidenheid tussen de verschillende vormen van selectie van huisvuil die door de gemeenten en steden zijn ingevoerd, en de verscheidenheid van reglementen terzake.

In sommige gemeenten bijvoorbeeld wordt een strenge en strikte scheiding van huisvuil opgelegd. Andere gemeenten zijn veel soepeler en vereisen slechts een opsplitsing in GFT-afval (groente-, fruit- en tuinafval) en al de rest. Sommige gemeenten maken het gebruik van kleine containervuilbakken verplicht. Andere laten het gebruik van plasticzakken toe. Sommige gemeenten hebben de chip ingevoerd om het huisvuil te registreren, andere gemeenten vinden dit overbodig, enzovoort.

Dit is absoluut niet in het belang van de milieudoelstellingen terzake. Het bevordert evenmin de duidelijkheid en de doeltreffendheid.

Zonder te willen raken aan de autonomie van de steden en gemeenten, meen ik dat een vorm van eenheid in het te voeren beleid in Vlaanderen absoluut noodzakelijk is.

1. Heeft de minister een zicht op de verschillende vormen van scheiding van huisvuil die door de Vlaamse steden en gemeenten worden doorgevoerd ?

Welke systemen zijn van kracht ? Bestaat hierbij per systeem een overzicht van de gemeenten die dit opleggen ?

2. Een eenvormigheid binnen het huisvuilophalingsbeleid in Vlaanderen is noodzakelijk.

Heeft de minister reeds initiatieven genomen waarbij naar een zekere eenvormigheid wordt gestreefd ? Zijn er reeds decretale initiatieven terzake gepland ?

3. Er is in vele gemeenten ernstige kritiek betreffende de regelmaat waarmee huisvuil wordt opgehaald. Zo zijn er vele gemeenten waar GFT-afval slechts eenmaal om de veertien dagen wordt opgehaald. Dit heeft tot gevolg dat de mensen niet behoorlijk selecteren en hun GFT-afval bij de rest van het afval voegen, wat in strijd is met een goed afvalbeleid.

Zijn er reeds initiatieven genomen, eventueel in samenwerking met de minister van Binnenlandse Aangelegenheden die bevoegd is voor de steden en gemeenten, om een grotere regelmaat in de huisvuilophaling door te voeren ?

Ook het aspect van de kostprijs is niet onbelangrijk. Zijn hier reeds dergelijke initiatieven genomen ?

4. Talrijke gemeenten hebben een chip laten plaatsen in de huisvuilbakken om aard en omvang van het huisvuil te registreren.

Wat wordt precies door dergelijke chip geregistreerd ?

Antwoord

1. Jaarlijks inventariseert de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest

(OVAM) de door de gemeenten toegepaste inzamelsystemen van huishoudelijke afvalstoffen.

Er zijn *haalmethodes* van toepassing : huis-aan-huisophalingen met frequenties die variëren van wekelijks tot zesmaandelijks afhankelijk van de afvalstof die gescheiden wordt opgehaald. Huis-aan-huisophalingen kunnen ook op afroep gebeuren. Er zijn ook *brenghethodes* van toepassing : glasbollen, textielcontainers, containerpark.

De OVAM beschikt per inzamelsysteem en per gemeente over overzichten.

2. Het Uitvoeringsplan Huishoudelijke Afvalstoffen 1997-2001 bepaalt welke afvalstoffen selectief door de gemeenten moeten worden ingezameld en op welke wijze dit moet gebeuren. Daarbij wordt gestreefd naar een uniforme benadering. 100 % uniformiteit wordt echter niet nagestreefd, wegens de diversiteit onder de 308 gemeenten (landelijk, stedelijk, groot, klein). De beschikbaarheid van verwerkingsinstallaties voor GFT-afval of voor groenafval gecombineerd met het maximaal promoten van thuiscomposteren deelt de gemeenten in groenafvalregio's en GFT-regio's in.

Bij het opstellen van het ontwerp van Uitvoeringsplan Huishoudelijke Afvalstoffen 2002-2006 zal een evaluatie worden gemaakt van de selectieve inzamelsystemen. Nu al staat vast dat het afvalbeleid vooral gediend is met maatwerk. Afhankelijk van de lokale omstandigheden zal de lokale overheid de meest effectieve methodes moeten gebruiken.

Hierdoor kan en zal het voorkomen dat er verschillen zijn tussen gemeenten. De gehanteerde principes moeten wel overal hetzelfde zijn (bv. 100 % doorrekenen aan de burger van de directe kosten voor de inzameling en verwerking van het restafval).

3. Het Uitvoeringsplan Huishoudelijke Afvalstoffen 1997-2001 bepaalt dat GFT-afval minstens eenmaal om de veertien dagen moet worden opgehaald.

Gemeenten kunnen er echter voor opteren om wekelijks dergelijke ophaling te organiseren. Voornamelijk gemeenten waar GFT-afval wordt ingezameld via composteerbare zakken, hanteren deze wekelijkse afhaalfrequentie. In de zomer schakelen ook gemeenten waar GFT-afval wordt ingezameld door middel van GFT-

containers over op een wekelijkse ophaalfrequentie. Omdat een beperkt aantal inwoners zijn GFT-afval in de huisvuilzak steekt wegens de te lage ophaalfrequentie, moet deze ophaling echter niet noodzakelijk worden geïntensifieerd. Hoe frequenter de ophaling, hoe meer GFT-afval wordt ingezameld en hoe minder wordt thuisgecomposteerd. Bovendien stijgen daardoor de ophaalkosten van het GFT-afval.

Er zijn geen initiatieven genomen samen met Binnenlandse Aangelegenheden in verband met het opdrijven van de huisvuilophaling, omdat zij niet bevoegd zijn voor het bepalen van het gemeentelijk afvalbeleid.

De OVAM plant in samenwerking met de Vereniging van Vlaamse Provincies (VVP) en de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten (VVSG) de verspreiding van een modelpolitie-reglement inzake ophaling en inzameling van huishoudelijke afvalstoffen, evenals van een modelretributiereglement gebaseerd op het principe "de vervuiler betaalt". Deze aanbevelingen zullen aan alle gemeenten worden bezorgd in het najaar 2000. Het behoort echter tot de gemeentelijke beleidsvrijheid om retributies en huisvuilbelastingen in te stellen. Ook de vorm en aard van de inzamelrecipiënten kunnen gemeenten vrij bepalen.

Uiteindelijk moet het probleem ook niet worden overdreven. Het is niet omdat in gemeente X een andere soort/kleur van container wordt gebruikt dan in gemeente Y, dat dit schadelijk is voor het afvalbeleid. Wel is het van belang dat gemeenten alle belangrijke principes toepassen (zoals "de vervuiler betaalt"). Daarbij moeten ze wel rekening houden met aspecten van volksgezondheid, milieuhygiëne (reinheid van de gemeente) en milieuhinder, en ten slotte ook met de arbeidsomstandigheden van de ophalers.

4. Diverse gemeenten en intercommunales zamen huisvuil en/of GFT-afval in door middel van containers waarop een chip is aangebracht.

Dergelijke chip registreert het adres van de aanbieder van het afval, evenals het gewicht of het volume van het aangeboden afval of van de frequentie van het aanbieden van het afval. Hieraan gekoppeld gebeurt de facturatie : wie meer afval aanbiedt, zal meer betalen dan wie afval voorkomt (bv. thuiscomposteren) en afval maximaal selecteert.

Vraag nr. 260
van 23 juni 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Vlaamse openbare instellingen – Beheersorganen

Zie :
 Minister-president van de Vlaamse regering,
 Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buiten-
 lands Beleid en Europese Aangelegenheden
 Vraag nr. 92
 van 23 juni 2000
 van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen
 Blz. 266

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden bezorgd door de heer Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden.

Vraag nr. 261
van 23 juni 2000
van mevrouw MARIJKE DILLEN

Hooge Maey Antwerpen – Sanering

In 1990 is er een overeenkomst afgesloten tussen de Vlaamse regering en de stad Antwerpen betreffende de sanering van de stortplaats Hooge Maey, waarbij de Vlaamse overheid een aanzienlijke financiële bijdrage vooropstelde in de totale kostprijs voor de sanering, geraamd op 850 miljoen frank.

Bij besluit van 27 oktober 1998 werd een budget van 500 miljoen frank ter beschikking gesteld, ter verhoging van het aanvankelijke budget van 366,5 miljoen frank, wat een bijdrage betekent van 27,5 % in de totale kostprijs, die op dat ogenblik was opgelopen tot 1,8 miljard frank.

1. De saneringswerken, de herinrichting en de exploitatie van de stortplaats moeten worden uitgevoerd door een Intercommunale Hooge Maey.

Wat is de stand van zaken betreffende de oprichting en de werking van deze intercommunale ?

Wie participeert hierin en wat is het aandeel van elke participatie ?

2. Wat is de huidige stand van zaken van dit bodemsaneringsproject ?

Wanneer zijn de werken aangevat en wat is de geplande einddatum ?

Door wie worden de saneringswerken uitgevoerd ?

3. Wat is de huidige raming van de kostprijs voor deze werken ?

4. De intercommunale is ook verantwoordelijk voor de herinrichting van de stortplaats.

Wat is hier de stand van zaken ?

Op welke wijze wordt de herinrichting uitgewerkt ?

Wat is de kostprijs hiervan en door wie worden de kosten gedragen ?

Antwoord

1. De Intercommunale Hooge Maey werd opgericht op 14 december 1998.

De intercommunale heeft tot doel de verwerking van het restafval voor haar publieke vennoten te waarborgen. Op dit ogenblik exploiteren zij de stortplaats Hooge Maey, waar zij het restafval storten.

In de Intercommunale Hooge Maey participeren de volgende partijen :

- de stad Antwerpen met 381.519 aandelen ;
- de gemeente Aartselaar met 283 aandelen ;
- de gemeente Bornem met 100 aandelen ;
- de gemeente Duffel met 100 aandelen ;
- de gemeente Kapellen met 100 aandelen ;
- de gemeente Stabroek met 100 aandelen ;
- de Intercommunale voor Huisvesting voor Burcht en Omliggende Gemeenten (Ibogem) met 20.511 aandelen ;
- de Intercommunale voor Grondbeleid en Expansie Antwerpen (Igean) met 103.980 aandelen ;

- de Intercommunale voor Ontwikkeling van het Gewest Mechelen en Omgeving (Igemo) met 71.003 aandelen ;
- de Intercommunale voor Slib- en Vuilverwijdering van Antwerpse Gemeenten (Isvag) met 52.904 aandelen ;
- de provincie Antwerpen met 105.100 aandelen ;
- de NV Indaver met 315.300 aandelen.

De hierboven vermelde aandelen hebben een waarde van 1.000 frank.

Het geplaatste kapitaal is vastgelegd op 1.051.000.000 frank.

De stad Antwerpen heeft het gebruiksrecht en het recht van opstal op de terreinen van de Hooge Maey ingebracht in de intercommunale.

2 Het bodemsaneringsproject is in uitvoering.

Dit project loopt over zeven jaar en wordt in fasen uitgevoerd. De werken die reeds werden uitgevoerd, zijn de plaatsing van de monitoringputten en de percolaatschachten met het bufferbekken.

De monitoringputten dienen om het grondwater rond de stortplaats te controleren. De percolaatschachten hebben als doel het percolaatwater af te pompen naar het waterzuiveringsstation en het stortgas af te voeren voor verdere verwerking.

De bouw van de monitoringputten werd gestart op 19 april 1999. De percolaatschachten werden geplaatst vanaf 3 mei 1999. Deze werken werden na het houden van een beperkte offerte-vraag gegund aan de NV Benvitec voor de monitoringputten en aan de TV Bitumar-Soils-Preusag voor de percolaatschachten.

3. De kostprijs voor de uitgevoerde werken bedraagt 113.399.771 frank, exclusief BTW.

De totale uitvoering van het bodemsaneringsproject zal worden beëindigd in 2006. De totale raming van de werken zoals beschreven in het bodemsaneringsproject is 1.818.500.000 frank.

4. De herinrichting van de stortplaats is nog niet gestart.

In het ondernemingsplan van 18 mei 1998 is een bedrag van 620 miljoen opgenomen voor de herinrichting van de stortplaats. Deze investering is evenwel afhankelijk van de gestelde voorwaarden in de nog te vragen bijkomende vergunningen.

Vraag nr. 263 van 23 juni 2000 van mevrouw MARIJKE DILLEN

Bossen – Gezondheidstoestand

Uit recente gegevens blijkt dat één op vijf bomen in Vlaanderen ernstig ziek is. De aangetaste bomen vertonen zware ontbladeringsverschijnselen. Het risico bestaat daarenboven dat een groot deel van deze bomen zal afsterven.

Ons land scoort binnen Europees verband niet goed.

1. Heeft de minister kennis van deze ernstige problematiek ?

Wat zijn de oorzaken ?

2. Op welke wijze wordt de problematiek van de zieke bomen aangepakt ?

Is er hiervoor reeds een plan uitgewerkt ? Zo ja, wat houdt het in en wat is de timing terzake ?

3. België scoort op Europees niveau niet goed.

Aan de hand van welke normen wordt dit beoordeeld ?

Bestaat er overleg binnen Europees verband om dit probleem aan te pakken ?

Heeft de minister kennis van de wijze waarop in de ons omringende landen dit probleem wordt aangepakt ? Zo ja, hoe gebeurt dit ?

Antwoord

1. In uitvoering van EU-verordening 3528/86 betreffende de bescherming van de bossen in de Gemeenschap tegen luchtverontreiniging, wordt sinds 1987 een jaarlijkse inventaris opgemaakt van de gezondheidstoestand van de bossen in het Vlaams gewest. Het Instituut voor Bosbouw en Wildbeheer is als wetenschappelijke instelling van de Vlaamse Gemeenschap belast met

de uitvoering van deze inventarisatie en staat tevens in voor de rapportering van de resultaten. De resultaten worden verspreid in de vorm van jaarrapporten, artikels en via de pers naar het ruime publiek.

Het doel van deze inventaris is :

- jaarlijks een algemene beschrijving te geven van de gezondheidstoestand van de bossen in het Vlaamse gewest ;
- de gezondheidstoestand van enkele belangrijke boomsoorten afzonderlijk te bespreken ;
- wijzigingen in de bosgezondheidstoestand ten opzichte van voorgaande jaren vast te stellen.

In **bijlage 1** is een kort overzicht gegeven van de algemene bosgezondheidstoestand in Vlaanderen.

De beoordeling van de gezondheidstoestand van de bossen gebeurt op basis van een internationaal uniforme methodiek, zoals bepaald in EU-verordening 1696/87, waarbij het bladverlies en de bladverkleuring van de bomen de belangrijkste criteria zijn. Deze indicatoren geven een totaalbeeld van de inwerking van verschillende factoren op de gezondheidstoestand van de bomen.

Uit de resultaten blijkt dat de bosgezondheidstoestand wordt bepaald door een complex van factoren, waarbij insectenaantastingen, schimmelinfecties, ongunstige weersomstandigheden en luchtverontreiniging tot de belangrijkste behoren. Ook de bosbouwkundige voorgeschiedenis kan hierbij een rol spelen (boomsoortenkeuze niet aangepast aan de standplaats, onaangepaste behandeling, ...).

Wat de schade door luchtverontreiniging betreft, blijkt dat directe schade, dit is rechtstreekse beschadiging van het bladweefsel door hoge concentraties aan pollutanten, in het Vlaamse gewest slechts uitzonderlijk voorkomt en dus een marginale rol speelt (bv. schade door fluor-gassen). Luchtverontreiniging veroorzaakt wel indirecte schade door een negatieve beïnvloeding van de processen in de bosbodem (verzuring, uitloging van voedingsstoffen). Hierdoor wordt tevens de gezondheidstoestand van de bomen negatief beïnvloed. De verzwakking van

de bomen die hieruit kan volgen, leidt tot een verminderde weerstand tegen klassieke schade-factoren, zoals insectenaantastingen, schimmelinfecties en ongunstige weersomstandigheden.

2. Het onderzoek naar de bosgezondheidstoestand in het Vlaamse gewest en de factoren die aan de basis liggen van een verminderde bosgezondheid, neemt een belangrijke plaats in het wetenschappelijk programma van het Instituut voor Bosbouw en Wildbeheer in. Het werkt hiertoe nauw samen met de afdeling Bos en Groen van het Ministerie van de Vlaamse gemeenschap.

Voor het bosbodembkundig onderzoek werken beide overheidsdiensten samen met gespecialiseerde laboratoria van de Universiteit Gent, de Katholieke Universiteit Leuven, het Instituut voor Scheikundig Onderzoek en de Bodembkundige Dienst van België. Verder zijn er contacten met de Vlaamse Milieumaatschappij en het Vlaams Instituut voor Technologisch Onderzoek. Dit onderzoek maakt deel uit van internationale samenwerkingsprogramma's (zie ook antwoord op vraag 3) en gebeurt volgens internationaal aanvaarde methodes, teneinde de vergelijkbaarheid van de resultaten met de overige landen te waarborgen.

De meetnetten in het kader van dit onderzoek omvatten :

- bosvitaliteitsmeetnet : jaarlijkse inventaris van de bosgezondheidstoestand in het Vlaamse gewest sinds 1987. Het systematisch netwerk van proefvakken in een 4 x 4 km-verband omvat 72 proefvakken met 1.728 bomen ;
- bosbodemetnet (sinds 1988) : meetnet met 12 proefvakken verspreid over alle Vlaamse provincies waarin het onderzoek gericht is op de oorzaken van een verminderde bosvitaliteit. In dit meetnet worden de depositie van pollutanten, de bosbodem, de groei en voedingstoestand van de bomen, de bosgezondheidstoestand, de vegetatie en de weersomstandigheden doorlopend gevolgd ;
- meettoren Brasschaat (sinds 1995) : in het domeinbos "De Inslag" worden de concentraties aan gasvormige pollutanten (SO_2 , NO_x , NH_3 , O_3) permanent gevolgd. (SO_2 : zwavel-dioxide ; NO_x : stikstofoxiden ; NH_3 : ammoniak ; O_3 : ozon – red.)

Er werd tevens onderzoek verricht naar de mogelijkheden voor bekalking van de bossen als mogelijke herstelmaatregel en naar specifieke vitaliteitsproblemen bij soorten als zomereik, grove en Corsicaanse den.

Uit dit en ander aansluitend onderzoek werden een aantal concrete aanbevelingen gedaan naar het bosbeheer. Zo wordt aangeraden de homogene naaldboombestanden om te vormen naar meer gemengde bestanden. Ook voor de loofboombestanden wordt aangeraden meer secundaire loofboomsoorten in te brengen, wat aanleiding moet geven tot een betere humusstructuur in de bestanden. Door deze bosvorming wordt tevens aan risicospreiding gedaan (meer boomsoorten). In sterk belaste bosgebieden kan deze maatregel, binnen bepaalde randvoorwaarden, worden gecombineerd met de toediening van nutriënten.

Deze bosvorming vormt één van de hoofdlijnen in het bosbeleid in het Vlaamse gewest en is ingeschreven in de "Beheersvisie bos" van de afdeling Bos en Groen.

Nutriëntengiften werden tot op heden slechts op beperkte schaal uitgevoerd in de bossen in het Vlaamse gewest. Aangezien deze maatregel tevens ongewenste nadelige gevolgen kan hebben (o.a. verruiging van de vegetatie), is een ongenueanceerde toepassing ervan niet wenselijk.

Samen met de omvorming dient afgestapt te worden van het kaalslagsysteem waarbij in één enkele handeling alle bomen worden afgevoerd. Verjongingskappen gebeuren beter aan de hand van kleine groepjes, of onder een zogenaamde schermstelling waarbij het kronenscherm pas geleidelijk wordt uitgedund.

Ook dient meer aandacht te worden besteed aan de geregelde dunningskappingen die noodzakelijk zijn om de structuurontwikkeling en boomsoortensamenstelling te sturen. Bij het uitdunnen van de bestanden dient erop te worden gelet zoveel mogelijk organisch materiaal in de bestanden te laten (takken, schors, ...).

Buiten maatregelen die een bosbeheerder zelf kan nemen, spelen uiteraard ook een groot aantal andere factoren een rol, factoren die beheerst moeten worden teneinde een verantwoorde basismilieukwaliteit te bereiken.

Voor de brongerichte aanpak kan worden verwezen naar het verdrag betreffende grensover-

schrijdende luchtverontreiniging over lange afstand (LRTAP), dat door België werd ondertekend in 1982. Teneinde grensoverschrijdende problemen als verzuring en vermisting te bestrijden, werden voor verschillende pollutanten protocollen bij het LRTAP-verdrag goedgekeurd :

- het Protocol van Helsinki van 1985 betreffende de beheersing van zwavelemissies (SO₂) : de doelstelling, een vermindering van de totale zwavelhoudende emissies met 30 % over de periode 1980-1993, werd behaald ;
- het Protocol van Sofia betreffende een stabilisatie van de emissies van stikstofoxides (NO_x) in 1994 op het niveau van 1987 : de stabilisering en zelfs een daling werden vanaf 1995 bereikt (1 jaar vertraging) ;
- het Protocol van Oslo betreffende een verdere vermindering van de zwavelemissies (70 % reductie van SO₂ in 2000, 72 % in 2005 en 74 % in 2010 t.o.v. 1980) : in 1998 werd reeds een reductie van 75 % ten opzichte van 1980 gerealiseerd ;
- het Protocol van Göteborg van 30 november 1999 ter bestrijding van verzuring, eutrofiëring en ozon in de omgevingslucht, dat op 4 februari 2000 door België werd ondertekend en waarvoor de ratificatieprocedure nog moet starten : dit protocol voorziet in verregaande reducties voor SO₂ (-71,5 %), NO_x (-46,6 %) en NH₃ (-31 %) in 2010 ten opzichte van 1990.

Daarnaast zijn er in het kader van de EU verschillende richtlijnen in voorbereiding ter bestrijding van verzuring en vermisting. Verder bouwend op het Protocol van Göteborg is er bijvoorbeeld de ontwerprichtlijn nationale emissiemaxima, waarin voor België nog ambitieuzere emissiereducties zijn opgenomen.

Bestaande maatregelen op Europees (brandstoffen, voertuigen, inrichtingen), op federaal (brandstoffen en voertuigen) en op gewestelijk vlak (inrichtingen) omvatten onder meer een stapsgewijze verlaging van het zwavelgehalte in de brandstoffen en een verscherping van de NO_x-emissiegrenswaarden voor nieuw op de markt gebrachte voertuigen. De Europese maatregelen voor inrichtingen (grote stookinstallaties, huisvuilverbrandingsinstallaties, ...) werden voor Vlaanderen overgenomen in Vla-

rem II, dat ook emissiegrenswaarden bepaalt voor andere inrichtingen en sectoren ;

Voor de realisatie van onder meer het Protocol van Göteborg en de richtlijn nationale emissie-maxima zullen verregaande, bijkomende maatregelen moeten worden gerealiseerd voor de verschillende doelgroepen (landbouw, industrie, huishoudens, transport).

3. Zoals reeds werd vermeld, wordt het bosvitaliteitsonderzoek in het Vlaamse gewest uitgevoerd in EU-verband. Deze EU-actie is op haar beurt te situeren in ruimer Europees verband. Onder VN-vlag (ECE : Europese Economische Commissie) werd in 1985 reeds een internationaal samenwerkingsverband in uitvoering van de internationale conventie betreffende de grensoverschrijdende luchtvervuiling. Dit programma is het "International Cooperative Programme on the Assessment and Monitoring of Air Pollution Effects on Forests", kortweg het ICP-Forests genoemd. De beoordeling van de gezondheidstoestand gebeurt aan de hand van een internationaal uniforme methodiek, gesteund op een visuele beoordeling van twee criteria, namelijk blad/naaldverlies en blad/naaldverkleuring. In alle landen die meewerken aan het ICP-Forests worden deze criteria gehanteerd voor de beoordeling van de bosgezondheidstoestand.

Terreinwaarnemers schatten het blad/naaldverlies in trappen van 5 %. Wat verkleuring betreft, wordt een indeling in klassen gehanteerd. Bij de rapportering worden de resultaten uitgedrukt als het percentage bomen dat in de respectieve bladverlies- of verkleuringsklasse valt (zie **bijlage 2**).

Bomen worden als "beschadigd" genoteerd wanneer ze meer dan 25 % blad/naaldverlies vertonen. De opname van beschrijvende parameters levert bijkomende informatie betreffende het voorkomen van kroonsterfte, waterscheuten, vorst- en exploitatieschade, insectenaantastingen en schimmelinfecties.

Overleg over deze problematiek vindt zowel plaats in EU-verband (o.a. het Permanent Bosbouwcomité en de Scientific Advisory Group), als op niveau van de VN.

Vertegenwoordigers van de administratie en het Instituut voor Bosbouw en Wildbeheer zijn vertegenwoordigd in deze overlegorganen.

Over de jaren werd de noodzaak aanvoeld om binnen het ICP-Forests een aantal gespecialiseerde expertpanels op te richten. Vlaanderen neemt momenteel het voorzitterschap waar van het "Forest Soil Expert Panel" en was derhalve verantwoordelijk voor de opstelling van de handleiding waarin de uniforme bosbodemonderzoeksmethode staat beschreven. Tevens werd in Gent (UG, Geologisch Instituut) een "Forest Soil Coordinating Centre" (FSCC) opgericht, dat als taak heeft de gegevens van het grootschalig bosbodemonderzoek op Europees niveau te verzamelen. Dit centrum wordt gefinancierd door het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap (Instituut voor Bosbouw en Wildbeheer), de Europese Unie en de Verenigde Naties. In mei 2000 werd in Gent de zestiende Task Force Meeting van het ICP-Forests georganiseerd, waaraan vertegenwoordigers uit dertig landen deelnamen.

Uit het overleg in deze fora blijkt dat in de ons omringende landen net zoals in Vlaanderen zowel brongerichte als effectgerichte maatregelen ter bestrijding van verzuring en vermisting worden genomen (cfr. antwoord op deelvraag 2).

Bijlage 1 : Beknopt overzicht van de resultaten van de bosvitaliteitsinventaris 1999 in het Vlaamse gewest

Algemeen

21,9 % van de bomen wordt als "beschadigd" beschouwd : 21 % vertoont matig bladverlies, 0,7 % sterk bladverlies en 0,2 % is afgestorven. Abnormale bladverkleuring wordt bij 5,6 % van de bomen waargenomen.

Ten opzichte van 1998 blijft het aandeel beschadigde bomen vrijwel stabiel. Van de gemeenschappelijke bomen was in '98 21,9 % beschadigd, in '99 22,1 %. Het aandeel bomen met abnormale verkleuring daalt van 6,1 % naar 5,7 %.

Loofbomen

Het percentage beschadigde loofbomen bedraagt 22,8 %. Het aandeel abnormaal verkleurde loofbomen is 6,5 %. In vergelijking met 1998 is er een afname van het percentage beschadigde loofbomen met 1,6 % punten. Het aandeel gemeenschappelijke bomen met verkleuring stijgt van 5,9 % naar 6,6 %.

Naaldbomen

Bij de naaldbomen is 20,2 % van de bomen beschadigd. 3,7 % van de kronen vertoont abnormale verkleuring. In tegenstelling tot de loofbomen is er een merkbare toename ten opzichte van de voorgaande inventaris. Het aandeel gemeenschappelijke beschadigde bomen stijgt van 16,4 % naar 20,6 %. Het percentage verkleuring daalt daarentegen van 6,5 % naar 3,8 %.

Tabel 1. Procentueel verdeling van de steekproefbomen per blad-/naaldverliesklasse in 1999

Soort	Gezond (0-10%)	Risicobomen (11%-25%)	Matig	Beschadigd Sterk	Dood	Beschadigd Totaal
Totaal	20,9	57,2	21	0,7	0,2	21,9
Loofbomen	25,4	51,8	21,7	0,9	0,2	22,8
Naaldbomen	11,6	68,2	19,6	0,4	0,2	20,2
Beuk	43,9	47	7,1	2	0	9,1
Populier	18	38	43	1	0	44
Zomereik	13,1	57,9	28,2	0,6	0,2	29
Am. eik	33,3	57	9,7	0	0	9,7
Cors. den	5	72,5	21,7	0,8	0	22,5
Grove den	13,4	67,2	19	0,2	0,2	19,4

Bijlage 2 : Visuele beoordeling van de gezondheidstoestand

De doorslaggevende factor bij het bepalen van de gezondheidstoestand is de bladbezetting van de boomkroon.

Het bladverlies wordt door de waarnemers in trappen van 5 % geschat. Bomen met maximum 10 % bladverlies worden als gezond beschouwd. Kronen met 11 à 25 % bladverlies worden als risicoboom aangeduid en in een waarschuwingsklasse ondergebracht. Vanaf meer dan 25 % bladverlies is er sprake van beschadigde bomen. Bomen met matig bladverlies (tot en met 60 %) zijn licht beschadigd ; bomen met ernstig bladverlies (meer dan 60 %) zijn ernstig beschadigd. Dode bomen worden in de hoogste bladverliesklasse ondergebracht.

Voor de bladverkleining worden dezelfde klassengrenzen gehanteerd. Men spreekt van abnormale verkleuring wanneer de verkleuring meer dan 10 % van de boomkroon beslaat.

Tabel 1. Indeling in blad-/naaldverliesklassen en verkleuringsklassen

Klasse	Blad-/naaldverlies (%) Verkleuring (%)	Mate van blad-/naaldverlies of verkleuring
0	0-10	geen
1	11-25	licht
2	26-60	matig
3	61-99	sterk
4	100	dood

**Vraag nr. 264
van 23 juni 2000
van de heer FRANS RAMON**

Stort Lendeledede – Reglementering en controle

De buurtbewoners van het stort in Lendeledede, die enkel pleiten voor een reglementaire uitbating van het stort uitgebaat door de NV Stevan, stellen een

aantal feiten vast die op zijn minst vragen oproepen.

- Het afdekken van het stort gebeurt met oud stortmateriaal in plaats van met aarde of klei. Het gevolg is visuele hinder.
- Verplichte grachten voor afwatering ontbreken, met als gevolg dat buurtbewoners water en slijk in hun garage en op hun eigendom binnenkrijgen.
- De stortplaats ligt heel dicht bij woongebieden, met alle gevolgen van dien inzake visuele hinder, geurhinder, enzovoort.
- Storten gebeurt in ophoging en de toegelaten hoogte wordt overschreden. Dit storten in ophoging veroorzaakt daarenboven extra hinder (visuele hinder, geurhinder, ...).
- Er gebeuren blijkbaar wel inspecties vanuit de provincie West-Vlaanderen, maar daar wordt geen gevolg aan gegeven.
- Op deze private stortplaats worden nog steeds huishoudelijke afvalstoffen gestort.
- In de feiten wordt vanuit verschillende plaatsen in het land aangevoerd.

1. Hoeveel inspecties van dit stort gebeurden er de laatste zes maanden, door welke instanties en welk gevolg werd daaraan gegeven ?

Kunnen buurtbewoners inzage krijgen van de verslagen opgesteld na de uitgevoerde inspecties ?

Hoe worden trouwens in het algemeen stortplaatsen geïnspecteerd ?

2. Hoe kan in de toekomst worden verzekerd dat het stort (elk stort) reglementair wordt uitgebraat ?
3. Voor de stortplaats Lendelede werd een vergunning uitgereikt voor het storten van huishoudelijk afval, omdat toendertijd de verbrandingsovens van Harelbeke en Oostende werden gesloten. Die ovens werken echter opnieuw en daarmee zijn de externe factoren die tot de "uitzondering" hebben geleid, weggevallen. De vergunning is echter gebleven.

Bestaan er plannen om die vergunning vroegd in te trekken ?

Of wordt ze eventueel verlengd ?

4. Hoe beoordelen bevoegde instanties en overheden de ruimtelijke scheiding, tussen stortplaatsen voor afvalstoffen en woongebieden ?

Wordt alles overgelaten aan het inlevingsvermogen van de bevoegde ambtenaar ?

5. De afstand tussen stort en bewoners is absoluut niet in het belang van de buurtbewoners gerelementeerd.

In artikel 5.2.1.4. van Vlarem II-bis worden algemene bepalingen opgenoemd betreffende de afstand van inrichtingen voor de verwerking van afvalstoffen ten opzichte van woonwijken, recreatiegebieden, groengebieden, enzovoort. Dit artikel is veel minder gedetailleerd dan de vroegere bepalingen. Daarin werd immers gestipuleerd dat een afstand van minimum 200 m moest worden gerespecteerd tussen stortplaatsen en woongebieden, recreatiegebieden, ... Met Vlarem II-bis werd dus eigenlijk elk verhaal van bewoners inzake afstand onmogelijk gemaakt.

Worden er initiatieven genomen om hier een meer adequate regeling uit te werken, die bijvoorbeeld een afstandsregel van 500 meter zou invoeren ?

Is het met andere woorden de bedoeling het nieuwe artikel 5.2.1.4. van titel II van Vlarem te wijzigen ? Of is het de bedoeling blijvend af te zien van afstandsregels ?

Antwoord

1. De controle van de stortplaatsen in het Vlaamse gewest inzake vergunningstoestand en naleving van de vergunningsvoorwaarden gebeurt door de afdeling Milieu-inspectie.

De controle gebeurt enerzijds routinematig en anderzijds aan de hand van een checklist die inzake naleving van de Vlarem II-voorwaarden door de afdeling Milieu-inspectie werd opge maakt.

In de eerste helft van 2000 werden er door de afdeling Milieu-inspectie zes controles op de betrokken stortplaats uitgevoerd.

Naar aanleiding van de uitgevoerde inspecties werden er door Milieu-inspectie schriftelijke onderrichtingen aan de exploitant verstuurd

met betrekking tot een aantal maatregelen ter beperking van de stof- en visuele hinder en naleving van de vergunningsvoorwaarden. De gegeven onderrichtingen werden door de exploitant opgevolgd.

De inzage van de opgestelde inspectieverslagen valt, net zoals bij andere bestuursdocumenten, onder de wetten inzake de openbaarheid van bestuur.

2. De reglementaire uitbating van een stortplaats wordt nagestreefd door controle op de exploitatievoorwaarden die in de milieuvergunning worden opgelegd.
3. De stortplaats in Lendeledede is vergund voor het storten van niet-gevaarlijke huishoudelijke afvalstoffen en niet-gevaarlijke bedrijfsafvalstoffen vergelijkbaar met huishoudelijke afvalstoffen. De aanvoer van huisvuil van de Intercommunale Vereniging voor Vuilverwijdering en -verwerking voor Oostende en Ommeland (IVOO) en de Intercommunale Maatschappij voor Openbare Gezondheid in het Gewest Kortrijk (IMOG) vond plaats in volgende periodes :

Intercomunale	Hoeveelheid	Periode
IVOO	1.059 ton	van 12.05.1998 tot 10.06.1998
IMOG	3.135 ton	van 21.04.1999 tot 05.11.1999

Het opnieuw storten van huisvuil op de stortplaats kan enkel mits hiervoor een nieuwe toelating van de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest (OVAM) wordt verkregen.

Een milieuvergunning, in casu voor een stortplaats van afval, wordt overeenkomstig de Vlarem-reglementering verleend voor een bepaalde termijn, die maximum twintig jaar kan bedragen. Het vervroegd intrekken van een toegekende milieuvergunning kan enkel bij wijze van sanctie binnen de titel I van het Vlarem bepaalde gevallen. Wel kunnen volgens artikel 45 van titel I van het Vlarem de vergunningsvoorwaarden worden gewijzigd, ook ambtshalve door de bevoegde overheid. Een eventuele vergunning voor de verdere exploitatie daarentegen moet door de exploitant worden aangevraagd. Over dergelijke milieuvergunningsaan-

vraag (inclusief milieueffectrapport) wordt volgens de gewone Vlarem-procedure beslist.

De verleende milieuvergunning doet evenwel geen afbreuk aan de stortverboden opgelegd in het Vlaams Reglement voor Afvalvoorkoming en -beheer (Vlarea).

- 4 en 5. Zoals de Vlaamse volksvertegenwoordiger terecht opmerkt, was in de op 7 januari 1992 goedgekeurde titel II van het Vlarem inderdaad een concrete afstandsregel opgelegd. In de huidige titel II van het Vlarem goedgekeurd op 1 juni 1995 werd deze concrete afstandsregel vervangen door de verplichting rekening te houden "met de aanwezigheid in de omgeving van en de afstand tot" woonwijken en een reeks van andere gebieden. De beoordeling van de toelaatbaarheid gebeurt echter in het kader van de milieuvergunningsaanvraag, en is dus niet "overgelaten aan het inlevingsvermogen van de bevoegde ambtenaar". Vermits een stortplaats in de eerste klasse is ingedeeld, wordt het eindadvies ten behoeve van de vergunningverlenende overheid in deze, steeds geformuleerd door een milieuvergunningscommissie.

Op dit ogenblik wordt de Vlarem-reglementering geëvalueerd. Een van de aandachtspunten is of de huidige regeling voldoende garanties geeft inzake afstand en overlast, of dat er beter weer een concrete afstandsregel wordt opgelegd.

**Vraag nr. 265
van 28 juni 2000
van de heer CHRISTIAN VAN EYKEN**

UCB Drogenbos – Milieu

Omwonenden van het bedrijf UCB in Drogenbos klagen geregeld over geluidshinder afkomstig van dit bedrijf.

1. Welke types van controle worden uitgevoerd door Aminoal (administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer) ? Wat zijn hiervan de resultaten ?
2. Hoeveel ton solventen worden in dit bedrijf gestockeerd ? Welke soorten ?
3. Vroeger waren er afvalwaterlozingen van dit bedrijf in de Zenne. Naar verluidt hebben ze nu een eigen waterzuiveringsinstallatie.

Wie controleert de goede werking ervan ? Volgens welke frequentie ?

Zijn er geen lozingen meer in de Zenne ? Zo ja, van welke oorsprong ?

4. Welke veiligheidsmaatregelen zijn er genomen in geval van brand of een ander incident ?

Zijn er evacuatieplannen voor de buurtbewoners ?

Welke instanties worden er verwittigd, gelet op de ligging van het bedrijf in een stedelijk gebied ?

Is er een rampenplan ?

Wordt er een herlokalisering van het bedrijf overwogen ?

5. Welke maatregelen werden er getroffen opdat er geen lozingen van solventgassen in de lucht zouden zijn ?
6. Wordt de informatie in verband met vervuiling uitgewisseld met het aangrenzende Brussels Hoofdstedelijk Gewest ? Met welk bestuur ?

Antwoord

1. De types van controle die worden uitgevoerd door Aminal, en meer in het bijzonder de afdeling Milieu-inspectie van Aminal, betreffen alle aspecten van het leefmilieu waarvoor deze afdeling bevoegd, is zoals water, lucht, bodem, afval, externe veiligheid en geluid. Gelet op de aard van het bedrijf in kwestie, werd hoofdzakelijk aandacht besteed aan de emissies naar water en lucht. Tevens werd de inrichting gecontroleerd in het kader van de naleving van de Seveso II-richtlijn.

Ernstige klachten met betrekking tot geluidshinder zijn de afdeling Milieu-inspectie tot op heden niet bekend.

Met betrekking tot de vraag van de Vlaamse volksvertegenwoordiger naar de resultaten van de metingen van de afdeling Milieu-inspectie, verwijs ik naar het decreet van 18 mei 1999 betreffende de openbaarheid van bestuur. Aangezien de gevraagde meetresultaten deel uitmaken van gerechtelijke vooronderzoeken, die werden opgestart ingevolge de processen-verbaal van de afdeling Milieu-inspectie, kunnen

deze enkel worden meegegeeld mits uitdrukkelijke machtiging van de procureur-generaal bij het hof van beroep (art. 125 KB van 28 december 1950).

2. UCB kan circa 1.000 ton solventen stockeren. De belangrijkste zijn toluen, dimethylformamide, heptaan, hexaan, ethylacetaat en methyl-ethylketon.
3. – UCB Drogenbos heeft op het ogenblik twee afvalwaterlozingen. Beide lozingen komen samen in een punt in de Zenne (op het VHA-segment 10775 (Vlaamse Hydrografische Atlas) met lozingspuntnummer 23098.0014).

Op het eerste punt wordt uitsluitend sanitair afvalwater en koelwater geloosd. Het bedrijf heeft er ten behoeve van de debietsmeting een meetgoot (venturi) geplaatst (van het type CRA ISO 1438 – 200 l/s). Het bedrijf beschikt er ook over een eigen monsternameapparaat waar het geloosde water debietproportioneel of tijdsproportioneel kan worden bemonsterd.

Op het tweede punt wordt industrieel afvalwater geloosd, nadat dit werd gezuiverd door een bedrijfseigen waterzuivering (zie verder). De debietmeting gebeurt hier door een inductieve gesloten debietmeter. Deze is eveneens gekoppeld aan een automatisch monsternameapparaat voor debiet- of tijdsproportionele bemonstering van het geloosde water.

- De dagdagelijkse controle op de goede werking en de frequentie van controle van de zuiveringsinstallatie is, net zoals de controle van de overige productieprocessen, een verantwoordelijkheid van het bedrijf.

Het bedrijf is ook onderhevig aan een zelfcontroleprogramma zoals gestipuleerd in de Vlare II-regelgeving. De resultaten van deze zelfcontrolemetingen moeten ter inzage liggen van de toezichthoudende ambtenaren.

- Door het bedrijf wordt minstens eenmaal per jaar een meetcampagne georganiseerd voor de bepaling van de vuilvrachten in het geloosde afvalwater in het kader van de wetgeving op de afvalwaterheffingen.

De bemonstering gebeurt steeds aan de meetconstructie vlak bij het lozingspunt.

Deze campagnes worden gecontroleerd door de Vlaamse Milieumaatschappij (VMM). In 1999 gebeurde deze meetcampagne tussen 13 september en 17 september tegelijk voor beide lozingspunten.

- Om een inzicht te krijgen in de kwaliteit en kwantiteit van het geloosde afvalwater, en dus onrechtstreeks ook in de goede werking van de waterzuiveringsinstallatie, wordt ieder jaar een debietproportionele bemonsteringscampagne georganiseerd door de Vlaamse Milieumaatschappij in het kader van de emissie-inventaris en/of controle op de heffingenaangifte.

Deze campagnes gebeuren onaangekondigd en in de maand van de hoogste productie. Voor 1999 was dat in de periode van 1 februari 1999 tot 10 februari, ook op beide lozingspunten. Voor 2000 gebeurde dit tussen 19 januari 2000 en 28 januari 2000.

- Verder wordt vanaf februari 2000 iedere maand een schepstaal genomen voor de inventarisatie van microverontreiniging ; tot nu toe zijn er vijf stalen genomen van het industrieel afvalwater.

Deze bemonsteringen gebeuren in het kader van een algemene inventarisatie van onder meer chemische bedrijven, en zijn niet specifiek gericht op UCB Drogenbos.

- Ten slotte worden de afvalwaterlozingen, zoals reeds vermeld onder antwoord 1, gecontroleerd door de afdeling Milieu-inspectie van Aminimal. Hierbij wordt geen vooraf bepaalde frequentie vooropgesteld.

Ter informatie kan wel worden meegedeeld dat het bedrijf in kwestie of een onderdeel ervan, sedert 1 januari 1998 werd onderworpen aan 31 controles door de toezichthoudende ambtenaren van de afdeling Milieu-inspectie.

Inmiddels werd door UCB ten gevolge van vastgelegde overtredingen en de eraan gekoppelde aanmaningen van de afdeling Milieu-inspectie besloten om de bestaande fysico-chemische zuiveringsinstallatie ter behandeling van het bedrijfsafvalwater uit te breiden met een biologische zuivering. De bouw van deze bijkomende behandeling werd inmiddels voltooid, doch wegens onverwachte bouwkundige problemen (onder meer een rechtsprocedure met de bouwheer) heeft de

opstart, die oorspronkelijk gepland was voor 1998, ernstige vertraging opgelopen. De opstart wordt niettemin nog verwacht voor 2000.

4. Wat de veiligheidsmaatregelen betreft, wordt verwezen naar de bestaande rampenplanprocedures bij de gemeente en de provincie. De afdeling Milieu-inspectie is in het bezit van het interventieplan.

UCB heeft een eigen interne interventieploeg en heeft geregeld contacten met de preventiediensten van de brandweer van Halle, Brussel en Anderlecht. Het intern interventieplan werd ook ter beschikking gesteld van de brandwerddiensten, politie, rijkswacht en gemeentebeheer. Bij incidenten wordt steeds de Dienst 100 verwittigd.

Eventuele evacuatieplannen voor de buurtbewoners zijn niet bekend bij mijn administratie.

Verder kan worden vermeld dat in 1997 in opdracht van de afdeling Milieu-inspectie een veiligheidsonderzoek werd uitgevoerd door AIB-Vinçotte bij de Radcure New Plant-afdeling van UCB, met als doel de externe risico's voor de omgeving te onderzoeken. Het rapport hierover verscheen in 1998 en raadt aan, gebruikmakend van één van de reeds uitgewerkte en gepubliceerde auditsystemen, een geïntegreerd veiligheidsorganisatie te verwezenlijken.

Een reeks bouwstenen zijn reeds aanwezig, zoals bestaande procedures en/of praktijken, een gecertificeerde ISO 9001, een milieuzorgsysteem in implementatiefase, de jarenlange Seveso-ervaring in de zusterfabriek van Gent en het engagement van het managementteam inzake milieu en veiligheid. Verdere stappen worden ondernomen, zoals een uitvoerige analyse van bestaande situatie ten opzichte van de MES-vereisten (een evaluatiesysteem waarbinnen de risico's voor zware ongevallen centraal staan), een actieplan met streefdata en het laten opstellen van een veiligheidsrapport. De minimumtermijn die nodig is om de ingrijpende organisatiewijziging met gunstig resultaat te verwezenlijken, bedraagt volgens het rapport minstens twee jaar.

Mijn administratie is niet op de hoogte van eventuele herlokalisatieplannen.

5. Aangaande de luchtmissies kan worden meegedeeld dat reeds in 1996 in opdracht van de afdeling Milieu-inspectie een onderzoek werd uit-

gevoerd door de Vlaamse Instelling voor Technologisch Onderzoek (VITO), teneinde een massabalans op te stellen bij de afdeling "irradiatieharsen" van UCB. Naderhand werd een thermische oxidatie-eenheid ter vernietiging van de toluenuitstoot geplaatst en sinds 1999 in werking gesteld. In het kader van de zelfcontrole worden in opdracht van UCB door een erkend laboratorium de emissies naar de lucht van de andere afdelingen geïnventariseerd. Op basis van de meetresultaten heeft UCB beslist om de afvalgassen uit de betrokken afdelingen te collecteren en te oxideren. UCB heeft daartoe een technische studie laten uitvoeren en een ontwerpproject laten opstellen. De opstart van de installatie is gepland voor oktober of november 2000.

De bestendige deputatie van de provincie Vlaams-Brabant heeft op 8 juni 2000 een milieuvergunning verleend voor de thermische oxidatie-eenheid gekoppeld aan een warmterecuperator. De installatie van het thermische oxidatie-eenheid zal de luchtmissie van de betrokken afdelingen (acrylaten en crylcoat) beperken tot de emissienormen van Vlarem II. Tevens zal de geurhinder bij normale werkomstandigheden worden opgelost.

6. In verband met de mogelijke vervuiling afkomstig van UCB wordt de informatie niet systematisch uitgewisseld met het Brussels Gewest.

Niettemin worden de vragen vanuit het Brussels Gewest, in casu het Brussels Instituut voor Milieu (BIM), via de geëigende weg systematisch beantwoord.

Vraag nr. 266
van 28 juni 2000
van de heer CHRISTIAN VAN EYKEN

Vlarea – Aanvaardingsplicht

Het Vlaams Reglement voor Afvalvoorkoming en -beheer (Vlarea) voorziet in een aanvaardingsplicht.

1. Wat is de stand van zaken van deze verplichting ?
2. In welke mate wordt dit uitgevoerd ?

Antwoord

In hoofdstuk 3 van het Vlaams Reglement inzake Afvalvoorkoming en -beheer worden de afvalstoffen aangeduid waarvoor een aanvaardingsplicht geldt, namelijk papierafval, voertuigwrakken of afgedankte voertuigen, afvalbanden, bruin- en witgoed (radio's, diepvriezers, ...), accu's en batterijen. Artikel 3.1.1.3. en 3.1.1.1. vermelden de wijze waarop men deze aanvaardingsplicht kan invullen : hetzij op individuele basis door het indienen van een afvalbeheerplan, hetzij op collectieve basis door het afsluiten van een milieubeleidsvereenkomst (MBO), of door het indienen door een erkende afvalbeheerorganisatie van een gemeenschappelijk afvalbeheerplan. Afvalbeheerplannen worden ter goedkeuring aan de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest (OVAM) voorgelegd.

Om efficiëntieredenen, zowel inzake uitvoering voor degenen die aan de aanvaardingsplicht zijn onderworpen, als inzake controle voor de overheid, geniet de milieubeleidsvereenkomst de voorkeur. Tot op heden is er slechts één individueel afvalbeheerplan bij de OVAM ingediend. De aanvaardingsplichten worden in de regel ingevuld door uitvoering te geven aan milieubeleidsvereenkomsten.

Als randbemerking hierbij het volgende. Uitgaande van het principe "de vervuiler betaalt", ligt het voor de hand om de aanvaardingsplicht uit te breiden tot heel wat andere stromen. De ervaring met betrekking tot het moeizaam afsluiten van milieubeleidsvereenkomsten noopt ons ertoe het instrument in vraag te stellen. Daartoe is een studie uitbesteed, waarbij wordt nagegaan wat de criteria of kenmerken zijn van een bepaalde productgroep, sector of afvalstroom die kunnen bepalen of een milieubeleidsvereenkomst succesvol kan worden afgesloten en uitgevoerd.

De stand van zaken van de milieubeleidsvereenkomsten en de mate van uitvoering volgen hierna voor de verschillende afvalstromen.

1. Papierafval

Voor deze afvalstroom zijn twee milieubeleidsvereenkomsten afgesloten.

De milieubeleidsvereenkomst papier met *de uitgevers* richt zich enerzijds op preventie. An-

derzijds dienen op gebied van recuperatie van papierafval de volgende sectoriële recyclingvoeten, uitgedrukt in gewichtspercentage, te worden behaald :

- 1998 : 60 %
- 1999 – 2000 : 80 %
- vanaf 2001 : 85%

De uitgeversorganisaties die de milieubeleids-overeenkomst hebben ondertekend, stellen aan het Vlaams Gewest jaarlijks informatieve advertentieruimte ter beschikking voor een waarde van ongeveer 130 miljoen frank exclusief BTW. Op vraag van de lokale besturen is dit jaar effectief de mogelijkheid geboden om een lokale invulling te geven aan de advertentieruimte. Enkele intercommunales hebben daarvan gebruikgemaakt. De vraag naar inspraak over de keuze van het onderwerp van de advertentiecampa-gne, alsook naar een gerichte invulling volgens de doelgroep van het betrokken magazine blijft.

Omtrent de preventie van afval werden onder andere bepalingen genomen over een stand still van het gebruik van kunststoffen voor de verpakking van de publicaties, het gebruik van milieuvriendelijke inkt, lijmen en papier, het promoten van een éénvormige stickeractie en het bepalen van reductiecijfers van de effectief bedeelde oplages van de gratis regionale pers. Met betrekking tot de verwerking en bevordering van de afzet werden eveneens bepalingen opgenomen.

In 2000 wordt de stickeractie opgezet met als doel de verdeling van gratis regionale pers en folders te vermijden bij wie niet geïnteresseerd is in dit medium, zoals opgenomen in de MBO. De effecten hiervan zullen worden gemeten in de komende periode.

De milieubeleids-overeenkomst is afgesloten tussen de verschillende partijen op 17 april 1998.

Tegen het najaar is een evaluatierapportage gepland over deze milieubeleids-overeenkomst.

De *milieubeleids-overeenkomst papier met de reclamector* heeft dezelfde milieudoelstellingen. De middelen die hiertoe worden ingezet, zijn anders. De leden van de ondertekenende organisaties verbinden zich ertoe om jaarlijks een vaste som van 0,15 frank per kilogram papier

dat in verbruik werd gebracht in het Vlaamse gewest, bij te dragen aan een fonds. Hiertoe werd de VZW Interventiefonds Oud Papier opgericht. De middelen worden aangewend om de gemeentelijke selectieve inzameling te ondersteunen.

De bijdrage van 0,15 frank per kilogram houdt geen rekening met de reële kosten van de selectieve inzameling, dit in tegenstelling met de corresponderende overeenkomst in het Brusselse gewest.

De eerste uitbetalingen aan de gemeenten vanuit het Interventiefonds worden in het najaar verwacht.

De milieubeleids-overeenkomst werd afgesloten op 17 april 1998.

2. Voertuigwrakken

De Vlaamse milieubeleids-overeenkomst afgedankte voertuigen en gelijkaardige overeenkomsten in de andere gewesten zijn ondertekend op 30 maart 1999.

In deze overeenkomst wordt aangegeven op welke wijze men aan de aanvaardingsplicht gaat voldoen. De verwerking van afgedankte voertuigen moet leiden tot 85 % nuttige toepassing, waarvan 80 % hergebruik en recyclage in 2005 en respectievelijk 95 % en 85 % in 2015. Het huidige netwerk van inzameling en verwerkingsinrichtingen wordt gerespecteerd, met uitzondering van de definitieve vernietiging van het voertuig, die dient te gebeuren in een erkend centrum. De effectieve vernietiging van het voertuig wordt gekoppeld aan het uitschrijven van het voertuig bij de Dienst voor Inschrijving van de Voertuigen (DIV). De erkenningsregeling voor dergelijke centra is goedgekeurd door de Vlaamse regering op 28 april 2000.

Het beheersorganisme Federauto is opgericht op 15 juni 1999 door alle betrokken federaties, met de taak invulling te geven aan de MBO. Met het oog op de monitoring van de doelstellingen wordt een EDP-systeem opgezet (*EDP : Electronic Data Processing – red.*). Febelauto publiceerde reeds een eerste activiteitenverslag.

3. Afvalbanden

De milieubeleids-overeenkomst afvalbanden werd finaal ondertekend op 14 januari 2000. Zij geeft enkel invulling aan de aanvaardingsplicht

– het Vlarea gaat verder – wat de afvalbanden afkomstig van personenwagens betreft. De beheersorganisatie VZW Recytyre is reeds actief sinds begin 1998.

Recytyre heeft een eigen erkenningsregeling uitgewerkt voor de verschillende operatoren die betrokken zijn bij de inzameling en verwerking van afvalbanden. Alhoewel een groot deel van de operatoren zich heeft laten erkennen, wil Recytyre een wettelijke erkenningsregeling, zodat alle operatoren verplicht zouden werken volgens dezelfde regels.

Recytyre heeft vooralsnog gekozen om geen centraal fonds te creëren. Het is aan de bandenverkoper om te beslissen of hij een milieubijdrage aanrekenet voor de latere verwerking van de band, en of hij kiest voor een Recytyre-erkende operator.

4. Bruin- en witgoed

Met betrekking tot de producentenverantwoordelijkheid voor bruin- en witgoed zijn reeds jaren onderhandelingen lopende. Zo werd met het oog op de invoering op een optimale wijze van de aanvaardingsplicht voor bruin- en witgoed het studiesyndicaat Belelec opgericht. Eind 1998 werd door Belelec een eindrapport aan de drie ministers van Leefmilieu bezorgd met een aantal concrete aanbevelingen, die onder meer betrekking hadden op de doelstellingen, de relatie met de gemeenten, de definitie van bruin- en witgoed, de financiering, ...

In juni 2000 is een principiële akkoord bereikt met de belangrijkste betrokken federaties over een ontwerp milieubeleidsvereenkomst. De eerste stappen zijn reeds gezet om dit ontwerp in procedure te brengen zoals bepaald in het decreet milieubeleidsvereenkomsten. Een gelijkwaardige overeenkomst wordt gepland in de andere gewesten.

De inzameling zal gebeuren, zowel via de sector op basis van een één-voor-één-regeling, als via de gemeenten. De gemeenten plannen een inzameling via de containerparken, voorzover dit geen overbelasting van het park met zich meebrengt. De nog door de sector op te richten beheersorganisaties stellen containers ter beschikking op de containerparken en zorgen voor aangepaste verwerking, met het oog op het bereiken van de recyclagedoelstellingen. De ontwerp-MBO voorziet in de oprichting van regionale overslagstations (ROS), waar de in de ge-

meente en in de sector ingezamelde toestellen worden gescheiden op hergebruik en verwerking. De kringloopcentra krijgen de mogelijkheid hun nut naar hergebruik te bewijzen.

Verwacht wordt dat het systeem zal starten op 1 januari 2001.

5. Accu's

Momenteel wordt er samen met Federauto onderhandeld over een milieubeleidsvereenkomst rond loodstartaccu's. Hoge inzamel- en verwerkingspercentages worden nu reeds gehaald wegens de positieve economische waarde van accu's.

Aangezien de bepalingen van de ontwerp milieubeleidsvereenkomst in deze situatie weinig bijkomende uitwerking vragen (tenzij gegevensverzameling en rapportage), wordt over deze overeenkomst snel een akkoord verwacht, waarna de openbare procedure kan worden ingezet.

6. Batterijen

Op 17 juni 1997 werd door de drie gewesten en Bebat, Fonds Ophaling Batterijen VZW, een protocolovereenkomst afgesloten betreffende de selectieve inzameling en verwerking van gebruikte batterijen. Bebat werd door de voornaamste producenten en invoerders van batterijen opgericht, en dit met het oog op het verkrijgen van een vrijstelling van milieutaksen van 20 frank per batterij. De wet op de milieutaksen voorziet in een vrijstelling wanneer door de industrie een inzamelsysteem voor batterijen is opgezet en door dit systeem bepaalde inzamelpercentages worden behaald. De protocolovereenkomst regelt de inzameling en verwerking van gebruikte batterijen in dit kader. De overeenkomst bepaalt de inzamelpercentages die jaarlijks dienen te worden behaald. In 2000 is dat 75 %. Bebat tracht dit te bereiken door het voeren van informatie- en sensibiliseringscampagnes via diverse kanalen. Het effectief inzamelpercentage voor 1999 ligt om en bij de 63 %, wat in vergelijking met de ons omringde landen vrij hoog is.

De gebruikte batterijen kunnen door de particulieren worden teruggebracht naar de detailhandel, waar Bebat inzamelrecipiënten heeft geplaatst. Er is ook een inzameling gepland via de scholen, bedrijven, overheidsinstellingen, ... Aangezien batterijen tevens door de gemeen-

ten/intercommunales worden ingezameld, regelt de overeenkomst eveneens de samenwerking tussen de gemeenten/intercommunales en Bebat. Alle ingezamelde gebruikte batterijen dienen te worden verwerkt conform de wetgeving terzake en mits toepassing van de beste beschikbare technieken die op economisch vlak realiseerbaar zijn.

Om in overeenstemming te zijn met het Vlarea moet deze protocolovereenkomst worden omgevormd tot een milieubeleidsvereenkomst. Voor de batterijen gelden immers twee wetgevende bepalingen, namelijk de aanvaardingsplicht volgens het Vlarea en de wet op de milieutaksen. De verwijderingsbijdrage werd ondertussen verhoogd tot 5 frank per batterij wegens hogere kosten voor recyclage.

Vraag nr. 267
van 28 juni 2000
van mevrouw MARLEEN VAN DEN EYNDE

Processierupsenplaag – Maatregelen

Na de Kempen, die reeds enkele jaren worden geïsteerd door processierupsen, wordt nu ook de zuidelijke rand van Antwerpen geplaagd door de aanwezigheid van deze hinderlijke diertjes.

Door de alertheid van enkele bewoners van de wijk Predikherenvelden in Rumst werd de processierupsenplaag opgemerkt, waarna milieudienst en brandweer een plan hebben uitgewerkt voor de bestrijding ervan. Dit is blijkbaar een enorme klus, waar de gemeentearbeiders van Rumst momenteel de handen vol mee hebben.

Deze plaag blijkt echter geen normaal fenomeen te zijn. Het Provinciaal Instituut voor Hygiëne reageerde alvast geschrokken op het bericht dat deze processierupsen zich nu al hebben doorgezet tot in de zuidelijke rand van de stad Antwerpen.

1. In welke gemeenten werd er reeds in het verleden een processierupsenplaag vastgesteld ?
2. Wat is het schadelijke effect van deze diertjes ?
3. Welke methoden worden aangewend tot bestrijding van deze plaag ?
4. Vallen de kosten voor bestrijding van deze plaag volledig ten laste van de gemeente ?

5. Welke preventieve maatregelen worden er getroffen ?

Antwoord

1. De eikeprocessiev�inder komt voor in Zuid- en Midden Europa. Sporadisch kwam hij in het verleden in België en Nederland voor, met onder andere plagen in 1859 en 1877. In de twintigste eeuw, in het begin van de jaren zeventig, kwam de soort geregeld voor, en vanaf 1993 was de rups een geregelde verschijning en haalde ze ook geregeld de media. In België is de voornaamste concentratiezone de regio met de gemeenten Turnhout, Poppel, Mol en Balen, Lommel, Hamont-Achel, Bocholt en Bree. In 1996 kwam de soort ook voor in de regio West- en Midden-Limburg en het Limburgse Maasland.

In 2000 worden er twee nieuwe feiten vastgesteld.

- De echte grote pesthaarden van Antwerpen en Limburg hebben zich van de as Ravels-Turnhout-Balen naar het westen verplaatst, met name Wuustwezel-Hoogstraten, en in mindere mate Merksplas, Kapellen en Essen. In Limburg zijn er volgens de Limburgse Intercommunale voor Milieubeheer in 2000 geen belangrijke meldingen.
 - Een uitbreiding van de soort naar verschillende gebieden waar ze vroeger niet voorkwam in de provincie Antwerpen, vooral in Rumst, Hoboken en Antwerpen, maar ook naar andere provincies, in Oost-Vlaanderen in Kruibeke, Temse en Sint Niklaas, in Vlaams-Brabant in Zemst en Rotselaar.
2. De rupsen van de eikeprocessiev�inder komen midden april uit het ei. Vanaf het derde larvale stadium groeien er brandharen, die sterk in aantal toenemen bij de volgende twee larvale stadia. Deze brandharen zijn 2-3 mm lang, komen gemakkelijk los bij aanraking en hebben een karakteristieke pijlvorm met weerhaakjes. Door hun bijzondere vorm kunnen zij gemakkelijk de oppervlakkige lagen van huid, ogen en bovenste luchtwegen binnendringen.
 - Effecten op de huid : binnen acht uur heftige irritatie en ontstekingsreactie, een pijnlijk rode huiduitslag met hevige jeuk. Door zweet, krabben of wrijven of via de kleren kunnen de haren zicht gemakkelijk versprei-

den naar andere lichaamsdelen. Zonder behandeling verdwijnen de klachten na twee weken.

- Effecten op de ogen : binnen één tot vier uur een heftige pijnlijke reactie van het oogbindvlies en/of hoornvlies. In zeldzamere en vooral in de pers gemelde gevallen kunnen brandharen diepere slijmvlieslagen van het oog binnendringen en aanleiding geven tot een knobbelvormige ontsteking, waarbij het verband met brandharen dikwijls niet wordt gelegd. Operatieve verwijdering van de brandharen is nodig.
- Effecten op bovenste luchtwegen : na inademing kunnen de brandharen ook irritatie of ontsteking geven van de bovenste luchtwegen, gelijkend op een neusverkoudheid.

Opmerkelijk is wel dat de soort in zijn natuurlijke verspreidingsgebied (Zuid- en Midden Europa) door de aanwezigheid van natuurlijke vijanden minder als een plaagsoort wordt beschouwd.

3. Van januari tot en met juni beoordeelt men aan de hand van het aantal eipakketten in de boomtoppen de ernst van een eventuele aantasting. De intensiteit van het zoeken naar eipakketten is de laatste jaren sterk afgenomen wegens zeer arbeidsintensief.

Meestal worden op vraag van gemeenten gericht bepaalde risicolocaties onderzocht. Vervolgens beoordeelt men of in het besmette gebied veel mensen met rupsen in aanraking komen aan de hand van de bevolkingsdichtheid of het aantal bezoekers. Hoe meer mensen, hoe groter de gezondheidsrisico's en dan komen ook minder milieuvriendelijke methodes (en de noodzaak om preventief de bomen te bespuiten met een vrij milieuvriendelijk biologisch middel : zie hieronder voor meer uitleg) in aanmerking. Ten slotte bepaalt de boomhoogte of een gekozen methode ter plaatse wel uitvoerbaar is.

De methode die wordt aangewend, wordt dus bepaald door de ligging, de graad van aantasting en de boomhoogte.

- Geen maatregelen nemen : in natuur- en bosgebieden. De natuurlijke vijanden van de rups dienen de kans te krijgen zich hier massaal te ontwikkelen. Bezoekers worden via folders en informatiepanelen gewaarschuwd voor de aanwezigheid van de eikeprocessierups.

- Branden en zuigen : de jonge rupsen bevinden zich in nesten die met propaanbranders worden weggebrand. Men kan aldus snel en flexibel werken, vooral in het begin van het seizoen. In combinatie hiermee worden grote hoeveelheden rupsen opgezogen met industriële stofzuigers, een mesttank of een kolkenzuiger.

Deze gecombineerde methode levert op termijn de minste risico's op voor mens en milieu.

- Bladbespuiting : bij grotere aantastingen buiten het bos- en natuurgebied wordt gespoten met biologische of chemische middelen (voornamelijk in het derde en vierde larvale stadium).

Vanwege risico's voor mens en milieu moet dit beperkt blijven tot plaatsen waar zuiger of brander de rups niet kan bereiken, dus in hoge bomen. Het gif wordt door de rups opgenomen via het blad, zodat de bomen voldoende bladeren moeten hebben om spuiten effectief te maken. Chemische bestrijding wordt best alleen in het buitengebied toegepast.

Eens het vierde larvale stadium voorbij wordt het gebruik van eender welke bespuiting afgeraden. Men kan dan nog wel rupsen doden, maar als ze niet worden verwijderd, blijven de brandharen ter plekke en kunnen ze hinder veroorzaken. Hoewel het veel werk met zich mee kan brengen (bv. dit jaar in Rumst), wordt aangeraden toch alleen maar te branden.

- Preventieve bladbespuiting : de bomen worden bespoten met een bacterie (*Bacillus thuringiensis*). Het is een zeer selectief middel, met andere woorden met een klein effect op andere insecten en onschadelijk voor de mens. Enkel het vroege derde larvale stadium (slechts één segment brandharen) is er gevoelig aan.
- Overige maatregelen : in de zomer dienen overgebleven spinsels met poppen te worden verwijderd, met minder eiafzettingen en aantastingen in het volgende jaar tot gevolg. Lege nesten en spinsels die achtergebleven zijn in de bomen of op de grond zijn gevallen, kunnen een hinder zijn in bebouwde gebieden en dienen er te worden vernietigd. In het buitengebied verschuilen er zich vele na-

tuurlijke vijanden van de rups in deze nesten, zodat ze daar niet worden verwijderd.

4. Tot 1997 konden gemeenten subsidie krijgen van de provincie voor de bestrijding van de eikeprocessierups. Daarna dienden de gemeenten zelf in te staan voor de bestrijding.

Eveneens in 1997 werd met steun van de Europese Gemeenschap een grensoverschrijdend Interreg-project beëindigd met als titel : "Eikeprocessierupsen...natuurlijk ongemak". Dit leverde een "beslismodel beheer eikeprocessierups" op, dat als leidraad kan worden gebruikt voor de te nemen maatregelen. Deze studie behandelde twee provincies : Antwerpen met als contactpartner het Provinciaal Instituut voor Hygiëne (PIH) en Limburg met als contactpartner de Limburgse Intercommunale voor Milieubeheer.

Na de uitvoering van deze studie verdwenen in het contactpunt in Limburg de personen die het dossier opvolgden en is vooral in het Provinciaal Instituut voor Hygiëne in Antwerpen een grote kennis en knowhow over het probleem voorhanden.

5. Volgende preventieve maatregelen worden getroffen.

- In natuur- en bosgebieden waar geen bestrijding gebeurt, wordt de bezoeker gewaarschuwd via infopanelen. In 1998 werden in vrijwel alle openbare domeinbossen en langs de fietspaden langs kanalen infoborden geplaatst.

Vermits de besmettingsgraad in deze domeinbossen deze zomer zeer laag was, overweegt de afdeling Bos en Groen deze panelen na dit seizoen te verwijderen.

- In de grote bekende haarden doet het PIH aan monitoring van de processierups populatie en geeft daarbij advies aan de gemeenten wanneer ingrepen noodzakelijk zijn.
- In nieuwe haarden kan enkel post facto worden ingegrepen. In deze nieuwe haarden kan het volgende jaar wel aan preventie worden gedaan.
- In het najaar plant het PIH een contactvergadering met de provincies waar zich voor het eerst besmettingen voordeden, om tot een uitwisseling van gegevens te komen.

Vraag nr. 268
van 28 juni 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Gescheiden afvalophaling – Evaluatie

Selecteren van afval wordt een goede gewoonte. Alhoewel het afvalbeleid gemeentelijk wordt georganiseerd, geeft de Vlaamse overheid via de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest (OVAM) geregeld stimuli.

Niet alleen het consequente beleid van de Vlaamse overheid, maar ook de vele praktische vergaderingen belegd door de vele (vrouwen)verenigingen hebben selecteren van afval tot een algemeen aanvaarde norm gemaakt.

Toch rijzen er problemen:

- heel wat mensen zitten met praktische vragen over hoe juist selecteren ;
- er is ruimte nodig in een huis of appartement om alles afzonderlijk te selecteren ;
- er kruipt veel tijd in het goed sorteren en het wegbrengen van gesorteerd afval ;
- alle te selecteren afval wordt niet overal huis-aan-huis opgehaald ;
- het aantal ophaalbeurten ligt laag : dit wordt vooral in de zomermaanden ervaren ;
- om individueel alles naar het containerpark te brengen, moet men over eigen vervoer beschikken en de nodige kracht en tijd hebben.

Om op de praktische vragen een afdoend antwoord te geven, is schriftelijke informatie alleen onvoldoende. Daarom gebeurt dit best via verschillende kanalen, dus ook via het verenigingsleven en andere belangstellende groepen. Een breed actieprogramma is daarenboven sensibiliserend. De actie "nieuwe spelling" is allicht een voorbeeld dat ook voor informatie over het selecteren van huishoudelijk afval kan worden gebruikt.

1. Werd het inschakelen – en financieel belonen – van sociaal-culturele organisaties in het verspreiden van informatieacties rond selecteren van afval reeds overwogen ? Zo ja, wat zijn de concrete plannen ?

2. Is het huidige ophaal- of containerparkstelsel reeds geëvalueerd uit het oogpunt van gelijke kansen voor alle mensen? Met welk resultaat?

Antwoord

1. Een sleutel tot succes voor het optimaal selectief inzamelen van huishoudelijke afvalstoffen is het intensief en duidelijk informeren van de inwoners. Daarbij kunnen meerdere infokanalen worden ingezet.

De OVAM voert informatiecampagnes op Vlaams niveau, bijvoorbeeld de preventiecampagnes, ... Evenwel overlegt de OVAM dergelijke campagnes met provincies, intercommunales en gemeenten en met federaties, belangenverenigingen, ... om deze campagnes op lokaal niveau te versterken en meer concrete invulling te geven.

De meeste lokale besturen voeren, al dan niet in het kader van een OVAM-campagne, een communicatiebeleid gericht op specifieke doelgroepen: scholen, handelaars, bevolking, gepensioneerden, vrouwenbewegingen, organisatoren en evenementen, jeugdbewegingen, compostmeesters. Elke doelgroep kan immers op zijn manier bijdragen tot het verkleinen van de afvalberg of tot het optimaal selecteren van zijn afvalstoffen. Het inschakelen van socio-culturele organisaties bij het verspreiden van informatie rond afval selecteren, gebeurt daarbij meer en meer.

Gemeenten die optie 7 van het gemeentelijke milieuconvenant 2000-2001 hebben ondertekend, moeten in het kader van een duurzaam gemeentelijk milieu- en natuurbeleid intensief communiceren met doelgroepen en ontvangen daarvoor subsidies. Diverse gemeentebesturen belonen vrijwilligers of culturele organisaties in dit duurzaam beleidskader, waaronder afvalvoorkoming ressorteert, of in het kader van het meewerken aan de selectieve inzameling van huishoudelijk afval, met inbegrip van het organiseren van de sensibilisering van de bevolking.

In het kader van het opstellen van het ontwerp van Uitvoeringsplan Huishoudelijke Afvalstoffen 2002-2006 zal worden bekeken welke communicatiekanalen optimaal kunnen worden ingezet voor het sensibiliseren van de bevolking. De sociaal-culturele organisaties zullen hier deel van uitmaken.

2. In het kader van het opstellen van het ontwerp van Uitvoeringsplan Huishoudelijke Afvalstoffen 2002-2006 worden de huidige selectieve inzamelsystemen geëvalueerd.

Het is de bedoeling om te komen tot een selectief inzamelsysteem waarbij alle inwoners, ook de niet-mobiele, gehandicapten, gepensioneerden, eng behuisden, ... optimaal kunnen deelnemen aan de diverse selectieve inzamelingen.

Vraag nr. 269 van 28 juni 2000

van mevrouw **MARLEEN VAN DEN EYNDE**

Parkvijver Lint – Slibvervuiling

Enkele weken geleden liet de gemeente Lint het slib uit zijn parkvijver ruimen.

Men wilde dit slib laten drogen op de gronden van het industrieterrein Lerenveld, eveneens gelegen in Lint. Doch na tussenkomst van de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest (OVAM) werd een verbod uitgevaardigd voor het storten van het verontreinigde slib, ook al zou de bodem van het industrieterrein dezelfde samenstelling hebben als het slib.

1. Om welke verontreiniging gaat het hier?
2. Wat is de oorzaak van de verontreiniging?
3. Wat zijn de gevaren ervan?
4. Welke initiatieven neemt OVAM terzake?

Antwoord

1. Het slib afkomstig van de parkvijver van de gemeente Lint is ten opzichte van de normering van het Vlaams Reglement voor Afvalvoorkoming en -beheer (Vlarea) voor het gebruik van secundaire grondstoffen als bodem verontreinigd met chroom (overschrijding van de norm met ongeveer 25 %).

Dit impliceert dat de specie uit de vijver niet als bodem kan worden hergebruikt en bijgevolg dient te worden afgevoerd naar hetzij een reinigingsbedrijf, hetzij een stortplaats vergund voor ruimingsspecie.

2. Volgens de gegevens verstrekt door het gemeentebestuur van Lint zou het hier om een historische verontreiniging gaan.
3. Op basis van enerzijds de beperkte overschrijding van de chroomnorm en anderzijds de resultaten van de andere geanalyseerde parameters, dient het slib als een niet-gevaarlijke afvalstof te worden beschouwd.
4. De OVAM heeft op basis van de onderzochte analyseresultaten een gebruikscertificaat geweigerd om het slib aan te wenden als ophogingsmateriaal op percelen gelegen in de KMO-zone aan het Lerenveld.

**Vraag nr. 270
van 28 juni 2000
van mevrouw MARLEEN VAN DEN EYNDE**

Brasschaatsesteenweg Kalmthout – Heraanleg

De verzengende hitte van de afgelopen dagen heeft de Brasschaatsesteenweg in Kalmthout geen goed gedaan. Deze oude weg (1939) heeft in het verleden reeds veel te lijden gehad door overstromingen, maar ook door het vele vrachtverkeer dat hij dagelijks te verwerken krijgt.

De plannen voor de heraanleg van de Brasschaatsesteenweg zouden volgens de burgemeester van Kalmthout klaar zijn. Maar door opmerkingen van de betrokken partijen, waaronder het Vlaams Gewest en de Vlaamse Milieumaatschappij, heeft het dossier vertraging opgelopen.

1. Wat zijn de opmerkingen van het Vlaams Gewest en de Vlaamse Milieumaatschappij ?
2. In hoeverre dienen deze plannen nog te worden aangepast aan de opmerkingen ?
3. Welke subsidie wordt aan de gemeente Kalmthout toegekend voor de volledige uitvoering en heraanleg ?
4. Wanneer kunnen de werken in principe een aanvang nemen ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Steve Stevaert, minister vice-president

van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken en Energie.

Gecoördineerd antwoord

1. De studie voor de herinrichting voor de doortocht in Achterbroek (Kalmthout) wordt uitgevoerd door het studiebureau "Groep Planning" in opdracht van het gemeentebestuur. Het dossier van de gemeente Kalmthout met betrekking tot de heraanleg van de Brasschaatsesteenweg werd reeds in september 1997 besproken door de ambtelijke commissie. Deze commissie voert een technische evaluatie van de dossiers door en keurt het plafondbedrag van de subsidie goed. Er was een aangepaste raming nodig om het subsidiebedrag te kunnen bepalen. Op 2 augustus 1998 werd de subsidie vastgelegd ten laste van de kredieten van het MINA-fonds. Het vastgestelde bedrag is 7.313.011 frank. Door de vastlegging op de kredieten van het kalenderjaar 1998 werd de uiterste datum voor de start van de aanbesteding vastgesteld op 1 juni 1999.

Op 1 februari 1999 ontving de Vlaamse Milieumaatschappij van de gemeente een schrijven met de vraag om de aanbestedingsdatum uit te stellen, aangezien de administratie Wegen en Verkeer (AWV) pas voor 2000 kredieten had ingeschreven voor bovengenoemde werken. Gelet op het feit dat AWV de werken zou aanbesteden, was het niet noodzakelijk om de aanbestedingsdatum te verplaatsen. Wanneer AWV als bouwheer optreedt, wordt de gemeente immers niet verantwoordelijk gesteld voor het overschrijden van de vastgestelde termijn en vervalt de subsidie niet.

Begin april 1999 werd vervolgens door de gemeente gevraagd om het project te mogen uitbreiden met werken in de Achterbroek. Uit de studie (herscreening) van het gebied door Aquafin bleek dat de aanpassing van de rioleering in de Brasschaatsesteenweg noodzakelijk was, samen met het bouwen van twee overstorten en een stuwpunt om de wateroverlast in Achterbroek te kunnen vermijden. Op 21 september 1999 heeft de Vlaamse Milieumaatschappij aan de gemeente gemeld dat de uitbreiding van het dossier kon worden aanvaard en dat het voorontwerpdossier, opgemaakt conform het subsidiebesluit, moest worden ingediend.

Op 22 december 1999 ontving de Vlaamse Milieumaatschappij het voorontwerpdossier. Tijdens de commissievergadering van 19 januari 2000 werd het dossier besproken. Het kon niet worden goedgekeurd om volgende redenen :

- de aan te sluiten vuilvracht dient te worden vermeld ;
- de drempelpeilen van de overstorten dienen op de grondplannen te worden aangegeven ;
- het ontwerp van het retentiebekken dient verder te worden uitgewerkt : afmetingen, peilen, nuttige volume en waterpeil van de beek dienen minimaal gegeven ;
- het lengteprofiel van de uitbreiding dient te worden bezorgd ;
- het gedeelte ten laste van de gemeente dient te worden opgesplitst in een subsidieerbaar en een niet-subsidieerbaar aandeel.

Deze opmerkingen werden op 31 januari 2000 aan de gemeente overgezonden door de Vlaamse Milieumaatschappij.

Tot op heden ontving de Vlaamse Milieumaatschappij geen antwoord van de gemeente.

2. Zoals hierboven vermeld, dient de gemeente het ontwerp van het retentiebekken en het lengteprofiel van het bijkomend deel nog te bezorgen.
3. De kostenverdeling is als volgt :
 - wegenwerken : de rijwegverhardingen vallen ten laste van het Vlaams Gewest, de voetpadverharding ten laste van de gemeente ;
 - rioleringswerken : de droogwederafvoer (DWA) is ten laste van de gemeente, de kosten voor de afvoer van regenwater worden evenredig verdeeld volgens de debieten afkomstig van de rijweg (t.l.v. het Vlaams Gewest) ten opzichte van het debiet afkomstig van de voetpaden en aangelanden (t.l.v. de gemeente). De berekeningsnota hiervoor moet door de rioleringsontwerper worden opgesteld.

Ten laste van het MINA-fonds werd voorlopig reeds 7.323.011 frank vastgelegd. Het bedrag van het bijkomende deel is nog niet bepaald,

aangezien het voorontwerpdossier nog niet werd goedgekeurd. De subsidie bedraagt echter 50 % van de kosten ten laste van de gemeente verbonden aan de rioleringswerken (exclusief wegenwerken).

4. Wanneer de gemeente de noodzakelijke technische gegevens bezorgt aan de Vlaamse Milieumaatschappij, en wanneer deze gegevens voldoen, kan het voorontwerpdossier door de ambachtelijke commissie worden goedgekeurd en kan de subsidie worden vastgelegd ten laste van de kredieten van het MINA-fonds.

Na deze vastlegging dient het ontwerpdossier, opgemaakt conform het goedgekeurde voorontwerpdossier, door de gemeente aan de provinciegouverneur ter goedkeuring te worden overgezonden.

Na de goedkeuring door de gouverneur kan de aanbesteding worden ingezet. Op basis van het gunningsdossier wordt door de provinciegouverneur het definitief bedrag van de gewestbijdrage vastgesteld, waarna de toewijzing aan de aannemer mag plaatsvinden.

Pas dan kunnen de werken worden aangevat. In principe kan de aanbesteding nog dit jaar gebeuren en kunnen de werken aanvangen in het voorjaar van 2001.

**Vraag nr. 271
van 3 juli 2000
van de heer JAN LOONES**

Zwembaden op campings – Redders

Naar verluidt zou de campingfederatie CKVB (Nationale Centrale voor Kampeer- en Vakantiebestedingsbedrijven) een beargumenteerd document tot voorstel van wijziging van de milieuwetgeving inzake zwemgelegenheden op kampeerterreinen voorleggen aan de minister (Recrea-magazine Nr. 004 van 6 juni 2000).

Ongeveer 20 % van de terreinen voor openluchtrecreatieve verblijven beschikt over een zwemgelegenheden voor de kampeerders.

De milieuwetgeving (Vlarem 11) heeft terzake een reeks normen opgelegd omtrent toezicht, infrastructuur, hygiëne en waterbehandeling.

Volgens de campingfederatie CKVB ontsnapt de hotel- en appartementsector (in tegenstelling tot de campingsector) aan deze wetgeving op het punt van verplicht toezicht, en dient deze sector enkel te voldoen aan de voorwaarden die betrekking hebben op het waterbehandelingssysteem, de kwaliteitsvereisten van het water en de opslag van chemicaliën.

Het aanwerven van een redder is voor kampeeruitbaters nochtans een waar probleem.

Redders verdienen nu eenmaal veel beter op het strand of in een publiek zwembad, en willen in het beste geval ook pas aan het werk met een contract voor een volledig seizoen. Aangezien het bij campings meestal om openluchtzwembaden gaat, moet de redder bij sluiting ervan wegens slecht weer toch worden doorbetaald. In het voor- en naseizoen is het daarenboven, door de geringe bezetting, financieel onhaalbaar om een redder aan te stellen voor een paar enkelingen. Maar zelfs al heeft de uitbater voldoende middelen, dan nog krijgt hij meestal de kans niet om ook maar één redder aan te werven.

Komt daarbij dat de concurrentiepositie van de kampeersector in Vlaanderen tegenover het buitenland onhoudbaar wordt. Zo krijgt in Frankrijk – campingland bij uitstek – de campinguitbater de vrijheid om al dan niet een redder op te stellen.

Volgens de campingfederatie CVKB kan deze discriminerende situatie niet langer blijven duren en moeten de zwembaden op terreinen voor openlucht recreatieve verblijven op dezelfde manier worden behandeld als deze verbonden aan hotels en appartementen, aangezien deze verblijfsvormen volgens haar volkomen vergelijkbaar zijn.

1. Werde er reeds overlegd met de campingsector over het voorstel tot wijziging van de milieuwetgeving inzake het verplicht toezicht op zwembaden op kampeerterrinen ?

Zo ja, met welk resultaat ?

2. Wordt er ook bij ons gestreefd naar een soepelere houding tegenover de campingsector inzake de aanstelling van redders voor zwembaden op kampeerterrinen, naar het Franse voorbeeld ?

Antwoord

1. Vooreerst kan worden opgemerkt dat volgens de Vlarem-indelingslijst (indelingsrubriek 32.8.1) enkel baden die verbonden zijn aan privé-woningen en die niet voor het publiek worden opengesteld, niet zijn ingedeeld en bijgevolg ook niet zijn onderworpen aan de milieuvoorwaarden van titel II van het Vlarem.

Voor de baden verbonden aan hotels of appartementsgebouwen die niet voor het publiek worden opengesteld, zijn volgens artikel 5.32.9.1.1, § 1 van titel II van het Vlarem slechts een beperkt aantal bepalingen van de sectorale milieuvoorwaarden van afdeling 5.32.9 van toepassing.

Voor de zwemgelegenheden verbonden aan kampeerterrinen gelden daarentegen alle sectorale milieuvoorwaarden van voormelde afdeling. Dit is echter ook het geval voor de zwemgelegenheden verbonden aan vakantiedorpen, zodat in deze bezwaarlijk van discriminatie kan worden gesproken. Overigens kan worden aangenomen dat in het kader van de concurrentie ten aanzien van het buitenland de veiligheid van de bezoekers ook een belangrijke troef kan zijn.

Rekening houdende met de door de Vlaamse volksvertegenwoordiger vermelde reddersproblemen, werd reeds bij besluit van 19 januari 1999 van de Vlaamse regering in de sectorale voorwaarden van afdeling 5.32.9 van titel II van het Vlarem de mogelijkheid toegevoegd van een afwijkende regeling mits de exploitant een toezichtsplan opstelt en naleeft (artikel 5.32.9.3.2, §3 bis voor niet-overdekte baden).

Tot dusver werd geen nieuw overleg gevoerd over een verdere soepeling van deze recente reglementering.

2. Zoals blijkt uit het antwoord op de eerste deelvraag, is er voor zwemgelegenheden bij openlucht recreatie reeds een soepelere afwijkende regeling wat het vereiste aantal redders betreft mogelijk, op voorwaarde dat de exploitant een toezichtsplan voor de veiligheid van de bezoekers opstelt en naleeft.

Vraag nr. 272
van 3 juli 2000
van mevrouw SONJA BECQ

Waterzuiveringsstation Merchtem – Stand van zaken

De beroering rond het waterzuiveringsstation in Merchtem is nog lang niet van de baan.

Na mijn vraag om uitleg verklaarde de minister dat zij in Merchtem wilde experimenteren met een kleinschalige waterzuivering (KWZI), wat veronderstelt dat op verschillende plaatsen een deel van de waterzuivering gebeurt (*Handelingen C86 van 10 februari 2000, blz. 25-26 – red.*). Een mogelijke gewestplanwijziging betrof locaties als Terlinden of de Hoge Wei. Thans is er vanuit de VLD-meerderheid sprake van een vestiging op de Doren, waarvoor dan een bijzonder plan van aanleg (BPA) moet worden goedgekeurd.

Verschillende verhalen doen de ronde, wat het voor de inwoners almaar moeilijker maakt.

1. Wat houdt het project "kleinschalige waterzuivering in Merchtem" in ?
2. Gaat het om rietvelden en/of waterzuiveringsinstallaties ? Op hoeveel plaatsen – en waar – moeten die dan gevestigd zijn ? Om welke grootte (inwonersequivalent) of oppervlakte gaat het ?
3. Moet er aan specifieke voorwaarden worden voldaan (hoogte van vestigingsplaats, scheiding leidingen rioolwater-regenwater, ...) ?
4. Bestaat er een vergelijkende studie met een kosten-batenanalyse van de verschillende vestigingsplaatsen en waterzuiveringssystemen ? Zo ja, wat is de conclusie ?
5. Kunnen er garanties worden gegeven dat rietvelden geen geur verspreiden ?

Antwoord

1. Voor het zuiveringsgebied Merchtem (dat naast de gemeente Merchtem ook delen van de gemeenten Opwijk, Meise, Londerzeel en Asse omvat) werd in het bovengemeentelijk investeringsprogramma 1998 in een rioolwaterzuiveringsinstallatie (RWZI) voorzien. In het technisch plan van dit project kwam de NV Aquafin, na de afweging van alle ecologische, finan-

ciële, technische en maatschappelijke argumenten, tot de conclusie dat centrale zuivering door middel van een grote, klassieke RWZI het meest aangewezen scenario was.

In mijn opdracht werd echter recentelijk de mogelijkheid onderzocht van de combinatie van één minder grote RWZI voor de centrale woonkern, met een aantal plaatselijke zuiveringen of kleinschalige zuiveringen voor de meer afgelegen woonkernen. Door de Vlaamse Milieumaatschappij werd in dit kader een inventaris opgemaakt van potentiële gebieden voor kleinschalige projecten in het deel van de gemeente Merchtem behorende tot het zuiveringsgebied Merchtem. Op basis van deze inventaris heb ik de gebieden Brusselsesteenweg (Kwetstenbeek) en Terlinden geselecteerd als proefprojecten voor kleinschalige waterzuivering. Beide worden momenteel verder uitgewerkt met betrekking tot de locatie voor de KWZI, de keuze van de zuiveringstechniek, de mogelijkheden voor de scheiding van afvalwater en hemelwater, ...

Naast beide proefprojecten voor kleinschalige zuivering blijft er, zoals reeds vermeld, een klassieke zuivering gepland voor de centrale woonkern. Voor deze RWZI werden reeds een aantal alternatieve locaties voorgesteld. Wat de procedure met betrekking tot de gewestplanwijziging voor de zuiveringsinstallatie Merchtem betreft, werd recentelijk de beslissing genomen om de geplande locatie (aan de Burchtlaan, beter bekend als Hoge Wei) bij de definitieve vaststelling voor het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse uit het ontwerp van gewestplanwijziging te schrappen. De oorspronkelijke locatie die de NV Aquafin op het oog had ter hoogte van de zone Terlinden, werd evenmin (her)opgenomen. Dit betekent meteen dat de realisatie van de (centrale) zuiveringsinstallatie pas mogelijk is als men via andere wegen de nodige initiatieven neemt (BPA, nieuw decreet op de ruimtelijke ordening,...).

Op de vragen 2, 3, 4 en 5 kan op dit ogenblik geen duidelijk antwoord worden gegeven, omdat de studie en het onderzoek nog niet voltooid zijn.

Vraag nr. 273
van 3 juli 2000
van mevrouw MARLEEN VAN DEN EYNDE

Gemeentelijke milieuconvenants – Duurzaamheidsambtenaar

1 mei was de afsluitingsdatum voor het ondertekenen van optie 7 van het gemeentelijk milieuconvenant. De Nieuwsbrief van de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten (VVSG) is echter niet mals voor de inhoud van de optie 7 van het milieuconvenant, en stelt dat de handleiding vol verrassingen zit.

1. Hoeveel gemeenten hebben optie 7 van het gemeentelijk milieuconvenant afgesloten ?
2. Klopt het dat pas na het verstrijken van de twee jaar de subsidie zal worden uitgekeerd ?
3. Heeft de minister al initiatieven genomen naar aanleiding van de negatieve reacties van de intercommunales, die liever een ambtenaar willen aanwerven voor alle gemeenten samen, in plaats van een duurzaamheidsambtenaar voor iedere gemeente ?

Antwoord

1. Op 13 april 2000 liet ik aan alle Vlaamse steden en gemeenten weten dat de uiterste instapdatum in het jaar 2000 voor de optie 7 werd opgeschoven met twee maanden (1 juli 2000 in plaats van 1 mei 2000). Dit gaf enige ademruimte voor de gemeenten om de nodige consultaties van raadscommissies of adviesraden te doen.

Tot nu toe onderschreven 81 gemeenten de optie 7 van het gemeentelijk milieuconvenant 2000-2001. Volgend jaar zal er tijdens de periode 1 januari 2001 – 1 mei 2001 weer gelegenheid zijn om de optie 7 te ondertekenen.

2. Dit klopt niet. Optie 7 is, zoals de meeste subovereenkomsten, een overeenkomst waarbij er jaarlijks door de gemeenten verbintenissen moeten worden nagekomen. Deze verbintenissen worden dan ook per jaar geëvalueerd, gecontroleerd en vergoed.
3. Het gemeentelijk milieuconvenant is in de eerste plaats een overeenkomst tussen een gemeente en het gewest. Het is dus in de eerste plaats de bedoeling afspraken te maken met de gemeente die in ruil voor subsidies een aantal verbintenissen onderschrijft. Het convenant is een overeenkomst die de gemeente op vrijwillige basis onderschrijft. Daarnaast bestaat eveneens een provinciaal milieuconvenant, dat door alle vijf provincies werd ondertekend.

Bij de totstandkoming van de tekst van het gemeentelijk milieuconvenant 2000-2001 (en de handleiding) werden vertegenwoordigers van de gemeenten en de provincies betrokken. Dit convenant heeft als een van de belangrijkste doelstellingen het promoten van duurzame ontwikkeling binnen het gemeentelijk beleid. In het gemeentelijk milieuconvenant 2000-2001 is dan ook een belangrijk budgettair deel aan optie 7 "duurzaam gemeentelijk beleid" toegekend, met daarbij de aanstelling van een duurzaamheidsambtenaar.

Een duurzaamheidsambtenaar kan zowel op gemeentelijk, intergemeentelijk als provinciaal vlak worden aangeworven, hoewel gezien de hierna geschetste principes de aanwerving op gemeentelijk vlak de voorkeur geniet. Sowieso blijven dezelfde bepalingen met betrekking tot deze aanwerving van kracht, zoals – naast de personele voorwaarde – de klemtoon op sensibilisatie, doelgroepenoverleg en integratie van beleid. Om die reden is vertrouwdsheid met de gemeentelijke diensten en het sociaal weefsel van een gemeente zeer belangrijk.

Naast de personele voorwaarde is immers ook het toekomstig profiel van deze duurzaamheidsambtenaar van groot belang. In overeenstemming met de uitgangspunten van duurzame ontwikkeling, dient in de eerste plaats te worden gewerkt aan een draagvlakverbreding en aan integratie van beleid, waarbij de integratie van milieubeleid een eerste stap kan zijn. Ik ga ervan uit dat de kennis van de gemeentelijke diensten én de fysieke inzetbaarheid op het gemeentelijk terrein zelf van deze duurzaamheidsambtenaren, belangrijke factoren zijn voor het slagen van de optie. Hij/zij moet zich effectief vlot kunnen bewegen tussen de gemeentelijke diensten, er als het ware deel van uitmaken.

Deze duurzaamheidsambtenaar heeft onder andere volgende belangrijke taken.

- Zorgen voor integratie : de duurzaamheidsambtenaar moet zorgen voor de uitvoering van actieplannen op verschillende uiteenlopende domeinen. Deze vijf domeinen zijn : voorkoming van huishoudelijke afvalstoffen ; duurzaam gebruik van water ; gebruik van duurzame grondstoffen ; gebruik van bestrijdingsmiddelen ; zuinig energiegebruik.

Van de duurzaamheidsambtenaar wordt verwacht dat hij deze domeinen met elkaar integreert (interne integratie) en dat bij verban-

den legt met andere diensten en bevoegdheidsdomeinen om tot een optimale afstemming te komen, zoals met mobiliteit, ontwikkelingsamenwerking en welzijn (externe integratie). Dienstoverschrijdende samenwerking biedt de meeste kansen op succes.

De duurzaamheidsambtenaar moet aandacht hebben voor het globale verhaal dat samenhangt met een duurzaam lokaal beleid. In die zin is een team van sectorgerichte medewerkers die elk hun deel van optie 7 uitwerken, zonder een verband te leggen naar de overige sectoren én naar duurzame ontwikkeling, een niet-gewenste situatie.

- Sensibiliseren : de duurzaamheidsambtenaar staat in nauw contact met de bevolking en heeft een belangrijke sensibiliseringsopdracht, zowel binnen de eigen gemeentelijke diensten als naar buiten toe.

Het binnendringen in een sociaal netwerk van verenigingen op het gemeentelijk terrein om aan draagvlakverbreding te werken, biedt de meeste kansen als deze man of vrouw ook erg vertrouwd is of wordt met de gemeentelijke structuren en het sociaal weefsel van verenigingen.

Vraag nr. 274
van 4 juli 2000
van de heer CARL DECALUWE

Kabinetsmedewerkers – Detacheringen

Zie :
Minister vice-president van de Vlaamse regering,
Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken
en Energie
Vraag nr. 375
van 4 juli 2000
van de heer Carl Decaluwe
Blz. 287

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden.

Vraag nr. 275
van 6 juli 2000
van mevrouw MARLEEN VAN DEN EYNDE

Fort III Borsbeek – Bodemonderzoek

Momenteel is er in het kader van de luchthaven van Deurne heel wat deining rond het al dan niet beschermen van het Fort III als monument.

Het belang van het Fort III als beschermd monument wordt in ieder geval een heel omstrede gegeven. Temeer omdat er in een klein persbericht werd beweerd dat er in het Fort III cadmium aanwezig zou zijn.

1. Kan de minister bevestigen dat er inderdaad cadmium aanwezig is ?
2. Werd er ooit een bodemonderzoek uitgevoerd in het fort ?
3. Lijkt het niet raadzaam om eerst de nodige onderzoeken uit te voeren naar mogelijke verontreinigingen, alvorens de beschermingsprocedure wordt ingezet ?

Antwoord

1. De Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest (OVAM) beschikt over geen oriënterend bodemonderzoek aangaande de vermelde locatie. In het verleden is er wel een studie gebeurd in het kader van een hydrocyclonageproject op het slib. In het slib zijn verhoogde concentraties van zware metalen aangetroffen.

In de onderwaterbodemstalen die werden genomen in het kader van dit project werden geen duidelijke verhoogde waarden aangetroffen.

2. De onderzoeksresultaten waarover de OVAM beschikt, passen niet in een oriënterend bodemonderzoek aangaande de vermelde locatie.

In het verleden werd wel een onderzoek uitgevoerd naar het slib aanwezig in één van de grachten.

3. Het bodemsaneringsdecreet legt in een aantal situaties een onderzoeksplicht op. De bescherming als monument is geen actie waarbij een onderzoeksplicht of eventuele saneringsplicht wordt gegenereerd. De bescherming van een terrein impliceert geen gewijzigd gebruik van

het terrein. Het bevestigt veeleer het huidige gebruik.

Een bodemonderzoek is vooral belangrijk naar de gebruikers van een terrein zelf in volgende twee gevallen :

- indien het gebruik van een grond wordt gewijzigd, aangezien het relevant is om te weten of dat gewijzigd gebruik niet wordt gehinderd door de aanwezige verontreiniging ;
- indien grondwerken zullen worden uitgevoerd, teneinde zeker te zijn dat grond die zal moeten worden verzet geen aanleiding zal geven tot een belangrijke bodemverontreiniging op een andere plaats.

Aangezien de bescherming geen enkele ingreep inhoudt in het terrein of in het gebruik dat ervan wordt gemaakt, is er geen noodzaak om een bescherming de facto te koppelen aan een voorafgaand bodemonderzoek.

**Vraag nr. 276
van 6 juli 2000
van de heer JAN LAURYS**

Oude zandgroeve Diest – Ophoging

De oude zandgroeve in Diest is gelegen langs de Barenbergse Weg (kadastrale percelen 5de afdeling sectie E, nummers 302d, 302e, 303d, 303e en 305) op de uithoek van een natuurgebied en is bereikbaar via een verharde weg (asfalt).

In augustus 1979 werd een gedeelte van de vroegere zandwinning geëffend en werd er een voetbalterrein op aangelegd. Zonder advies of toelating werden een kantine met aanhorigheden en vier hoge betonnen verlichtingspalen opgericht. Sinds 1994 is dit terrein in onbruik en in 1995 werden de kantine en bijhorigheden afgebroken. In de loop van 1999 werden weinig natuurvriendelijke silo's voor "groenvoer" eveneens verwijderd. Het voormalige Prinsenbos, eertijds in eigendom van de Prins van Oranje Nassau, dat volgens de akte uit 1781 wordt omschreven als "heide met hout geplant" gelegen aan de oostzijde van de stad Diest, blijft ontluisd achter.

De huidige eigenaars geven zich rekenschap van het feit dat in het verleden verkeerde handelingen zijn gesteld. Zij wensen deze, ook uit historische overwegingen, ongedaan te maken.

De vraag die hierbij rijst is of het verbod enige wijziging aan te brengen in een natuurgebied zover strekt dat er niets meer aan een bestaande toestand kan worden gewijzigd, terwijl de doelstelling van de eigenaar is de natuurwaarde maximaal te dienen en te herstellen.

Ook het principe "herstel in de oorspronkelijke toestand" lijkt hier erg van toepassing. De aanvrager wil de groeve tot ongeveer drie meter boven het huidige maaiveld ophogen en herbebossen met loofhout (berk, zomereik, kastanje, hazelnoot). De ophoging zou gebeuren met gezuiverde baggerspecie, afgedekt met een laag teelaarde.

De afdeling Natuur heeft ongunstig advies uitgebracht en de afdeling Bos en Groen treedt het advies van de afdeling Natuur bij. Wel stelt de afdeling Natuur dat zij geen bezwaar heeft tegen een bestemmingswijziging voor het betrokken gebied.

1. Is het aanvoeren van gezuiverde baggerspecie in deze vroegere zandwinning gelegen in natuurgebied, een element geweest om het advies negatief te beïnvloeden ?
2. Wordt er gedacht aan een bestemmingswijziging naar bosgebied ?
3. Wat staat de maatregelen om de oorspronkelijke toestand te herstellen in de weg ?
4. Door kunstmatige ingrepen hebben zich verschillende waardevolle biotopen ontwikkeld, weliswaar vreemd aan de oorspronkelijke begroeiing.

Weegt dit op tegen het herstel in de oorspronkelijke toestand ?

Antwoord

De oude zandgroeve langs de Barenbergse Weg in Schaffen is volgens het gewestplan Aarschot-Diest gelegen in een natuurgebied.

In uitvoering van de stedenbouwwetgeving zijn in natuurgebieden enkel werken toegestaan die gericht zijn op het behoud, de bescherming en het herstel van het natuurlijk milieu. In uitvoering van artikel 16 van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu, is de vergunningverlenende overheid verplicht om door het opleggen van voorwaarden of het weigeren van de vergunning of toestemming ervoor te zorgen dat er geen vermijdbare schade aan de natuur kan ontstaan.

De aanvraag tot reliëfwijziging die door de administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer (Aminal) negatief werd geadviseerd, had betrekking op een gedeelte van het kadastraal perceel 302e, met name een rechthoekig perceel dat grotendeels overeenkomt met het vroegere voetbalveld langs de Barenbergse Weg. De vegetatie op het terrein bestaat momenteel uit een voedselarm schraal grasland met plaatselijk wat aanzetten tot heideontwikkeling. Op een deel van het terrein werden in het recente verleden een aantal grote hopen grond gestort.

Het negatief advies van de administratie is gebaseerd op de overweging dat het terrein in zijn huidige toestand en mits het verwijderen van de aangevoerde grond, reële potenties heeft om overeenkomstig zijn bestemming te evolueren tot een waardevol natuurgebied.

De graslanden kunnen mits een aangepast beheer evolueren tot in Vlaanderen vrij zeldzame heischrale graslanden, die bovendien rechtstreeks aansluiten bij het heideverleden van de omgeving van het Prinsenbos. Door het aanhogen van het terrein met vreemd voedselrijk materiaal, met name met baggerslib en teelaarde, zou het oorspronkelijk reliëf misschien wel in zekere mate kunnen worden hersteld, maar zouden de ecologische standplaatskenmerken grondig worden gewijzigd en ongetwijfeld aanleiding geven tot het ontstaan van meer banale vegetaties van voedselrijke verstoorte milieus. Een echt herstel van de oorspronkelijke toestand is slechts mogelijk en zou slechts overwogen kunnen worden wanneer dit zou gebeuren met materialen die een vergelijkbare samenstelling hebben als die van het oorspronkelijk materiaal. Bij gebrek daaraan, vormt natuurontwikkeling op de bestaande en weliswaar gewijzigde uitgangssituatie de zekerste weg om de bestemming van het gebied te realiseren.

Op de vragen kan daarom het volgende antwoord worden gegeven.

1. Het negatief advies is inderdaad gebaseerd op de overweging dat de gezuiverde baggerspecie niet geschikt is om ter plaatse aan natuurherstel te doen.

De heischrale bos- en graslandvegetaties die vroeger ter plaatse aanwezig waren, kunnen niet worden gecreëerd op een substraat van baggerslib of voedselrijke teelaarde.

2. Een bestemmingswijziging naar bosgebied zou ten gronde niets veranderen aan het beoorde-

lingskader dat aanleiding geeft tot het negatief standpunt van de administratie.

3. Een herstel in de oorspronkelijke toestand kan slechts worden overwogen wanneer de voorgestelde maatregelen minstens even goede of betere perspectieven bieden voor het ontwikkelen van een waardevol biotoop dan wat bij het behoud van de huidige toestand bereikbaar is.

Het gebruik van een voor heideherstel geschikt substraat is daarbij een fundamentele voorwaarde.

4. De vegetaties die momenteel in de zandgroeve aanwezig zijn, bevinden zich weliswaar op een vergraven terrein, maar het substraat is in wezen niet erg verschillend van wat in de onmiddellijke omgeving aanwezig is en laat in elk geval een verdere evolutie naar een ter plaatse thuishorend schraal grasland toe.

De vooropgestelde opvulling zou het vroegere reliëf herstellen, maar tegelijkertijd een fundamenteel gewijzigde standplaats opleveren en kan derhalve niet als een herstel in de oorspronkelijke toestand worden geschouwd.

Vraag nr. 277
van 7 juli 2000
van de heer BRUNO TOBBACK

Dijle – Waterkwaliteit en visstand

De waterkwaliteit van de waterlopen is globaal genomen slecht tot zeer slecht. De jongste jaren hebben grote saneringsinspanningen er wel toe geleid dat in heel wat waterlopen de kwaliteit verschoven is van zeer slecht naar slecht en van slecht naar matig. Het aandeel aan goede en zeer goede kwaliteit blijft echter zeer beperkt ("Natuurrapport 1999. Toestand van de natuur in Vlaanderen : cijfers voor het beleid", Kuijken E. (red.), Mededelingen van het Instituut voor Natuurbehoud 6, Brussel, 1999, blz. 41).

Een tiental jaar geleden gaf de bedenkelijke waterkwaliteit van het Kanaal Leuven-Dijle (Leuvense Vaart) geregeld aanleiding tot vissterfte. De voorbije jaren echter zijn zowel de waterkwaliteit als de visstand er duidelijk op vooruitgegaan. Dit zou onder meer het gevolg zijn van kwaliteitsverbetering van de Dijle, die instaat voor de voeding van het kanaal. De Dijle stroomopwaarts van Leuven wordt tot een van de meest waardevolle riviertrajecten (soortenrijke levensgemeenschappen) gere-

kend (Vislijn, Infoblad voor de openbare visserij in Vlaanderen, Aminal, afdeling Bos en Groen-Visserijfonds, Jaargang 1998, blz. 6).

1. Wat is voor de Dijle de kwaliteitsverbetering (fysico-chemische en biologische kwaliteit) voor de jaren 1998 en 1999 ?
2. Welke vooruitgang verwacht men de komende jaren ?

Wanneer wordt een optimaal niveau van de waterkwaliteit verwacht ?
3. Op welke plaatsen is de visstand op de Dijle het grootst en op welke plaatsen bijna onbestaand ?

Antwoord

1. Een belangrijke parameter voor de beoordeling van de waterkwaliteit is de opgeloste zuurstof. De aanwezigheid van een voldoende hoge concentratie aan opgeloste zuurstof is van zeer groot belang voor het (vis)leven in het water en speelt een grote rol in zelfzuiverende processen van de waterloop.

De Italiaanse onderzoeker Prati ontwikkelde voor verscheidene parameters een transformatieformule om een gemeten waarde om te rekenen naar een onderling vergelijkbare kwaliteitsindex. Aan de hand van deze index kan de kwaliteitsklasse worden bepaald.

De Vlaamse Milieumaatschappij (VMM) gebruikt voor de beoordeling van de waterkwaliteit de Prati-index voor zuurstofverzadiging (PIO). Deze index krijgt niet alleen een slechte score bij lage zuurstofspanningen, maar ook bij oververzadiging ; die treedt immers op bij eutrofiëring – een verschijnsel dat de waterkwaliteit aantast.

De verkregen resultaten krijgen de volgende beoordeling :

Tabel 1 – Beoordeling van de waterkwaliteit op basis van de Prati-index voor opgeloste zuurstof

POI	Klasse	Kleur	Beoordeling ("waterkwaliteitsklasse")
0 – 1	1	blauw	niet verontreinigd
>1 – 2	2	groen	aanvaardbaar
>2 – 4	3	geel	matig verontreinigd
>4 – 8	4	oranje	verontreinigd
>8	5	rood	zwaar verontreinigd

Als **bijlage 1** wordt een overzicht gegeven van de PIO-waarden van de meetplaatsen op de Dijle van 1990 tot 1999.

In vergelijking met 1990 is de waterkwaliteit van de Dijle verbeterd stroomafwaarts Leuven.

Uit de vergelijking van 1999 en 1998 met de voorafgaande periode kan worden afgeleid dat de waterkwaliteit de laatste jaren stabiel is : stroomopwaarts Leuven "matig verontreinigd", stroomafwaarts "verontreinigd". In het stroomafwaartse gedeelte is de zuurstofhuishouding de afgelopen twee jaar wat slechter geworden. De verslechtering tussen Leuven en Keerbergen is (deels) te verklaren doordat op dit traject drie sterk verontreinigde waterlopen in de Dijle uitmonden : de Vunt in Wilsele-Putkapel, de Leibeek-Molenbeek in Wijgmaal en de Leibeek in Rotselaar.

Bij de beoordeling van de biologische waterkwaliteit wordt gebruikgemaakt van de Belgische Biotische Index (BBI), steunend op de aan- of afwezigheid van macro-invertebraten in het water. Als macro-invertebraten beschouwt men met het blote oog waarneembare ongewervelden als insecten, weekdieren, kreeftachtigen, wormen, en dergelijke. De BBI integreert twee factoren : de aan- of afwezigheid van verontreinigingsgevoelige soortgroepen en de diversiteit (het totaal aantal aangetroffen soortengroepen).

De indexwaarde schommelt tussen 0 (zeer slechte kwaliteit) en 10 (zeer goede kwaliteit). De verkregen resultaten krijgen volgende beoordeling :

Tabel 2 – Beoordeling van de biologische waterkwaliteit op basis van de Belgische Biotische Index

BBI	Kleur	Beoordeling
9 – 10	blauw	zeer goede kwaliteit
7 – 8	groen	goede kwaliteit
5 – 6	geel	matige kwaliteit
3 – 4	oranje	slechte kwaliteit
1 – 2	rood	zeer slechte kwaliteit
0	zwart	uiterst slechte kwaliteit

Het biologisch onderzoek evalueert de kwaliteit van een waterloop als biotoop. De fysisch-chemische kwaliteit van de waterkolom is daar slechts één – zij het uiterst belangrijk – onderdeel van. De kwaliteit van de waterbodem en de

fysische of structuurkenmerken van de waterloop zijn andere belangrijke elementen. De Belgische Biotische Index geeft een geïntegreerd beeld van de chemische, biotische en fysische karakteristieken van zowel de waterkolom als de waterbodem, de oevers, enzovoort. De BBI evalueert daarenboven de kwaliteit over een ruimere tijdspanne.

In vermelde **bijlage 1** wordt een overzicht gegeven van de BBI-waarden van de meetplaatsen op de Dijle van 1989 tot 1999.

In vergelijking met 1990 is de biologische waterkwaliteit van de Dijle verbeterd.

Uit de vergelijking van 1999 en 1998 met de voorafgaande periode kan worden afgeleid dat de biologische waterkwaliteit de laatste jaren stabiel is : stroomopwaarts Leuven een "matige kwaliteit", stroomafwaarts een "slechte kwaliteit". Onmiddellijk na de samenvloeiing met de Demer is de kwaliteit iets beter.

Een aspect van de biologische kwaliteit is de bioaccumulatie van pollutanten in vis. Op drie plaatsen op de Dijle werden een aantal vissen geanalyseerd op bioaccumulatie van pollutanten (zware metalen, polychloorbiphenylen en organochloorpesticiden). Het betreft metingen in palingen in Korbeek-Dijle, Heverlee (Arenberg) en Leuven (Dijlemolens). Polluentmetingen in biota zijn een geschikte indicator voor het voorkomen van deze stoffen in het milieu en geven bovendien informatie over de risico's van consumptie van deze vissen door de mens (hengelaar). Meestal waren de metingen het hoogst in Leuven en Heverlee. In vergelijking met de waarden gemeten in tachtig Vlaamse staalnameplaatsen, zijn vooral de hoge waarden voor kwik opvallend (tweede hoogste van Vlaanderen). De gemeten kwikconcentraties zijn *afwijkend* ten opzichte van de referentiewaarde (= gemiddelde concentratie in de twaalf meetplaatsen met laagste waarden), maar overschrijden niet de consumptienorm. Ook de hexachlorobenzeen- en de dieldrinconcentraties zijn hoog met telkens in Heverlee en Leuven waarden *afwijkend* ten opzichte van de referentie en *licht afwijkend* in Korbeek-Dijle. In de vissen van de Dijle worden zeer hoge concentraties van lindaan gemeten (Heverlee en Leuven : *sterk afwijkend* ; Korbeek-Dijle : *afwijkend*). De gehalten aan totaal-DDT zijn op de drie plaatsen *licht afwijkend* van de referentiewaarden. De PCB-concentraties zijn in het algemeen als *licht afwijkend* tot *afwijkend* te be-

schouwen en zijn ten opzichte van de overige Vlaamse waters in de middenmoot gesitueerd.

2. Vooreerst dient te worden benadrukt dat het Dijlebekken historisch gezien een vrij grote achterstand had qua uitbouw van de afvalwaterzuiveringsinfrastructuur in vergelijking met andere hydrografische bekkens in Vlaanderen. Via de omvangrijke investeringsprogramma's zowel op gemeentelijk als bovengemeentelijk vlak (cf. Aquafin) is hier ondertussen heel wat verandering in gekomen.

De goedgekeurde meerjareninvesteringsprogramma's bevatten de nodige ingrepen om de belangrijkste lozingen van huishoudelijke herkomst op te vangen en te saneren. Het dient evenwel te worden benadrukt dat de uitvoering van die maatregelen een minimale tijdsperiode vergt die in bepaalde gevallen (bijvoorbeeld noodzakelijkheid van gewestplanwijzigingen, uitblijven van de nodige vergunningen, budgettaire beperkingen, ...) langer kan uitvallen dan initieel gepland.

In het Dijlebekken waren eind '96 reeds volgende rioolwaterzuiveringsinstallaties (RWZI's) in werking (*IE : inwonersequivalent – red.*) : RWZI Neerijse (35.000 IE), RWZI Oud-Heverlee (1.800 IE), RWZI Leuven (50.000 IE), RWZI Kortenberg (24.000 IE), Zemst-Hofstade (5.500 IE), Mechelen-Noord (60.000 IE). In 1997, 1998 en 1999 werden geen nieuwe RWZI's opgestart. Opstart gepland voor 2000 : RWZI Bonheiden (5.700 IE). Opstart gepland voor 2001 : RWZI Bierbeek (18.000 IE). Opstart gepland voor tussen 2002 en 2005 : RWZI Steenokkerzeel-Noord (4.000 IE), RWZI Kampenhout (7.500 IE).

De aangegeven zuiveringscapaciteit betreft de ontwerpcapaciteit. Het betekent dus niet noodzakelijk dat de installaties met het afvalwater van evenveel inwoners belast zijn.

De zuiveringsinstallatie van Tervuren (15.000 IE) had reeds in 1996 operationeel moeten zijn, maar omdat er geen vergunningen werden verkregen, is de bouw nog steeds niet opgestart. De zuiveringsinstallatie van Melsbroek is geprogrammeerd op het investeringsprogramma 2001. Er zijn echter nog discussies betreffende de locatie en het al of niet samen zuiveren van het huishoudelijk afvalwater en het afvalwater afkomstig van de luchthaven.

Voor de RWZI Boortmeerbeek (54.000 IE) was de opstart gepland voor 1997. Doordat reeds tweemaal in beroep werd gegaan bij de Raad van State tegen de bouwtoelating, is de eerste steen nog steeds niet gelegd.

Met de operationalisering van de geplande RWZI's zal de inbreng van ongezuiverd afvalwater in het Dijlebekken verder afnemen. Dit zal zeker een positief effect hebben op de waterkwaliteit, maar precieze voorspellingen over de Prati-index en/of de BBI zijn niet te maken omdat tal van factoren hierbij een rol spelen.

3. Door het Instituut voor Bosbouw en Wildbeheer werden, in samenwerking met de Provinciale Visserijcommissie van Vlaams-Brabant en de Houtvesterij Leuven, afdeling Bos en Groen van de administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer (Aminal), in 1999 visbestandsopnames uitgevoerd op 23 staalnameplaatsen op de Dijle vanaf Florival tot in Battel (Vlaams-Brabant en Antwerpen). Een volledig overzicht van de onderzoeksresultaten zal binnenkort beschikbaar zijn (Visbestandsopnamen op de Dijle (1999), Van Thuyne et al., 2000, Wetenschappelijk Rapport van het Instituut voor Bosbouw en Wildbeheer, in voorbereiding). Daar met dezelfde techniek ook in 1994 werd gevist, zijn er vergelijkingen met vroeger mogelijk.

In de tabel als **bijlage 2** wordt een overzicht gegeven van de aangetroffen vissoorten op de verschillende staalnameplaatsen in 1999 en in 1994 (met inbegrip van de Visindex – Index voor Biotische Integriteit of IBI – die de ecologische kwaliteit van het meetpunt weergeeft) en de tabel als **bijlage 3** geeft de effectieve vangsten per soort en per staalnameplaats en per 100 meter.

Er werden 23 staalnameplaatsen geïnventariseerd op de Dijle vanaf de Vlaams-Waalse grens tot aan het "Zennegat". Het visbestand is gevarieerd ; niet minder dan 24 vissoorten werden aangetroffen, namelijk paling, brasem, kolblei, gibel, kroeskarper, karper, riviergrondel, blauwbandgrondel, vetje, winde, bittervoorn, blankvoorn, rietvoorn, zeelt, bermpje, bruine Amerikaanse dwergmeerval, snoek, regenboogforel, beekforel, driedoornige en tiendoornige stekelbaars, zonnebaars, pos en baars. Soorten die in 1999 werden gevangen maar niet in 1994 zijn : vetje, bruine Amerikaanse dwergmeerval, snoek, regenboogforel, beekforel en pos. Al de overige soorten (18) werden reeds in 1994 gevangen.

De meest verspreide soorten op de Dijle in 1999 zijn de riviergrondel en de exoot blauwband-

grondel, die zich sterk heeft weten te verspreiden op de Dijle. In 1994 was driedoornige stekelbaars de meest verspreide soort (in 1994 werden er wel minder staalnameplaatsen bevestigd). Riviergrondel is de frequentst aangetroffen soort, gevolgd door bermpje en blankvoorn ; in 1994 was dit bittervoorn, gevolgd door gibel en blankvoorn. Qua biomassa is karper de dominante soort, gevolgd door blankvoorn ; in 1994 was dit gibel, gevolgd door karper.

De grootste soortendiversiteit (18 soorten) wordt aangetroffen op de grens Haacht-Tremelo, waar de Grote Laakbeek in de Dijle uitmondt (in 1994 werden hier slechts 5 vissoorten gevangen). De visindex of IBI op deze plaats krijgt de score *kritisch* (IBI '94 was *kritisch-slecht*). In 1994 werd de grootste soortendiversiteit (12 soorten) gevangen op de grens Neerijse-Oud-Heverlee, aan de monding van de IJse, in 1999 werden hier 10 soorten gevangen. De visindex scoort hier *goed* in '99 en *matig* in '94. Algemeen kunnen we stellen dat op alle in 1994 en 1999 bemonsterde staalnameplaatsen de soortendiversiteit is toegenomen (behalve in Mechelen aan het Mechels Broek).

De grootste vangstdensiteit wordt aangetroffen in Heverlee aan de Arenbergmolen ; hier werd ongeveer 5 kg/100 m gevist (IBI '99 = *goed* ; IBI '94 = *matig*). In 1994 werd de grootste vangstdensiteit, 11,9 kg/100 m gevangen in de Dijlevertakking aan de molen van Rotselaar. Aan de monding van de IJse en in Korbeek-Dijle aan de monding van de Leigracht werden in 1999 vangstdensiteiten van ongeveer 10 kg/100 m gevonden. Algemeen kunnen we stellen dat op alle in 1994 en 1999 bemonsterde staalnameplaatsen de vangstdensiteiten zijn afgenomen, behalve in Wijgmaal en in Tremelo (monding Groot Laakbeek). Wat de visindex betreft, kunnen we besluiten dat voor de twaalf gemeenschappelijke plaatsen die zowel in '94 als in '99 werden bevestigd, de gemiddelde IBI is toegenomen van *kritisch* naar *matig*. Op vier van de twaalf is de visindex gelijk gebleven, op de overige acht staalnameplaatsen is de visindex erop vooruitgegaan.

Algemeen kan men stellen dat de ecologische kwaliteit van de Dijle in 1999 op basis van de visstandsgegevens stroomopwaarts Leuven *matig* tot *goed* is en stroomafwaarts Leuven *kritisch-slecht* tot *matig*.

Deze gegevens bevestigen de bekende verschillen in waterkwaliteit en structuurkwaliteit van deze waterloop tussen haar boven- en benedenloop.

(Bovenvermelde bijlagen liggen ter inzage bij het Algemeen Secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

Vraag nr. 278
van 7 juli 2000
van de heer BRUNO TOBBACK

Demer – Waterkwaliteit en visstand

De waterkwaliteit van de waterlopen is globaal genomen slecht tot zeer slecht. De jongste jaren hebben grote saneringsinspanningen er wel toe geleid dat in heel wat waterlopen de kwaliteit verschoven is van zeer slecht naar slecht en van slecht naar matig. Het aandeel aan goede en zeer goede kwaliteit blijft echter zeer beperkt ("Natuurrapport 1999. Toestand van de natuur in Vlaanderen : cijfers voor het beleid.", Kuijken E. (red.), Mededelingen van het Instituut voor Natuurbehoud 6, Brussel, 1999, blz. 41).

De Demer ontspringt in Genoelselderen, stroomt noordwaarts tot Bilzen en verder westelijk naar haar monding in de Dijle (Werchter). De biologische kwaliteit van de Demer stroomafwaarts van de samenvloeiing met de Munsterbeek is matig. Stroomopwaarts is ze zeer slecht tot slecht (Vlaamse Milieumaatschappij, Jaarrapport VMM, 1997). Maar vooral de benedenloop van de Demer is sinds ongeveer 1994 vrij spectaculair verbeterd. Op een aantal plaatsen kan men echter nog vrij hoge concentraties van zwevende stoffen, zink, koper en lood meten. Algemeen mag men de visstand op de Demer in 1997 omschrijven als vrij verscheiden. Het vrij spectaculaire herstel van de visstand heeft ertoe geleid dat de Demer opnieuw een zekere hengelattractiviteit vertoont. In Werchter, Aarschot en Diest wordt menig hengelaar aangetroffen ("Atlas van de Vlaamse beek- en riviervissen", samengesteld door verschillende auteurs onder leiding van prof. R.F. Verheyen (UIA), VZW WEL, Wijnegem, 1998, blz. 220-222).

1. Wat is voor de Demer de kwaliteitsverbetering (fysico-chemische en biologische kwaliteit) voor de jaren 1998 en 1999 ?
2. Welke vooruitgang verwacht men de komende jaren ?

Wanneer wordt een optimaal niveau van de waterkwaliteit verwacht ?

3. Op welke plaatsen is de visstand op de Demer het grootst en op welke plaatsen bijna onbestaan ?

Antwoord

1. Een belangrijke parameter voor de beoordeling van de waterkwaliteit is de opgeloste zuurstof. De aanwezigheid van een voldoende hoge concentratie aan opgeloste zuurstof is van zeer groot belang voor het (vis)leven in het water en speelt een grote rol in zelfzuiverende processen van de waterloop.

De Italiaanse onderzoeker Prati ontwikkelde voor verscheidene parameters een transformatieformule om een gemeten waarde om te rekenen naar een onderling vergelijkbare kwaliteitsindex. Aan de hand van deze index kan de kwaliteitsklasse worden bepaald.

De Vlaamse Milieumaatschappij (VMM) gebruikt voor de beoordeling van de waterkwaliteit de Prati-index voor zuurstofverzadiging (PIO). Deze index krijgt niet alleen een slechte score bij lage zuurstofspanningen, maar ook bij oververzadiging ; die treedt immers op bij eutrofiëring – een verschijnsel dat de waterkwaliteit aantast.

De verkregen resultaten krijgen de volgende beoordeling :

Tabel 1 – Beoordeling van de waterkwaliteit op basis van de Prati-index voor opgeloste zuurstof

POI	Klasse	Kleur	Beoordeling ("waterkwaliteitsklasse")
0 – 1	1	blauw	niet verontreinigd
>1 – 2	2	groen	aanvaardbaar
>2 – 4	3	geel	matig verontreinigd
>4 – 8	4	oranje	verontreinigd
>8	5	rood	zwaar verontreinigd

Als **bijlage 1** wordt een overzicht gegeven van de PIO-waarden van de meetplaatsen op de Demer van 1990 tot 1999.

In vergelijking met 1990 is de waterkwaliteit van de Demer verbeterd, met een gevoelige verbetering stroomafwaarts Hasselt.

Uit de vergelijking van 1999 en 1998 met de voorafgaande periode kan worden afgeleid dat

de zuurstofhuishouding tussen Aarschot en de monding in de Dijle gevoelig verbeterd is na 1997.

Tussen Hasselt en Testelt is een verdere verbetering opgetreden na 1996. Stroomafwaarts Hasselt is er geen uniform patroon in de kwaliteitswijzigingen.

Bij de beoordeling van de biologische waterkwaliteit wordt gebruikgemaakt van de Belgische Biotische Index (BBI), steunend op de aan- of afwezigheid van macro-invertebraten in het water. Als macro-invertebraten beschouwt men met het blote oog waarneembare ongewervelden als insecten, weekdieren, kreeftachtigen, wormen, en dergelijke. De BBI integreert twee factoren : de aan- of afwezigheid van verontreinigingsgevoelige soortgroepen en de diversiteit (het totaal aantal aangetroffen soortengroepen).

De indexwaarde schommelt tussen 0 (zeer slechte kwaliteit) en 10 (zeer goede kwaliteit). De verkregen resultaten krijgen volgende beoordeling :

Tabel 2 – Beoordeling van de biologische waterkwaliteit op basis van de Belgische Biotische Index

BBI	Kleur	Beoordeling
9 – 10	blauw	zeer goede kwaliteit
7 – 8	groen	goede kwaliteit
5 – 6	geel	matige kwaliteit
3 – 4	oranje	slechte kwaliteit
1 – 2	rood	zeer slechte kwaliteit
0	zwart	uiterst slechte kwaliteit

Het biologisch onderzoek evalueert de kwaliteit van een waterloop als biotoop. De fysisch-chemische kwaliteit van de waterkolom is daar slechts één – zij het uiterst belangrijk – onderdeel van. De kwaliteit van de waterbodem en de fysische of structuurkenmerken van de waterloop zijn andere belangrijke elementen. De Belgische Biotische Index geeft een geïntegreerd beeld van de chemische, biotische en fysische karakteristieken van zowel de waterkolom als de waterbodem, de oevers, enzovoort. De BBI evalueert daarenboven de kwaliteit over een ruimere tijdsperiode.

In vermelde **bijlage 1** wordt een overzicht gegeven van de BBI-waarden van de meetplaatsen op de Demer van 1989 tot 1999.

In vergelijking met 1990 is de biologische waterkwaliteit van de Demer sterk verbeterd.

Uit de vergelijking van 1999 en 1998 met de voorafgaande periode kan worden afgeleid dat de biologische waterkwaliteit verstoord is geworden door de zeer grote neerslaghoeveelheden in het jaar 1998. Abstractie gemaakt van 1998 is de biologische kwaliteit stroomafwaarts Hasselt "matig" en vrij stabiel sinds 1995 ; in Hasselt, Diepenbeek en Munsterbilzen is de kwaliteit verbeterd na 1996. In Bilzen is de kwaliteit verbeterd van "zeer slecht" naar "slecht" in 1999.

Een aspect van de biologische kwaliteit is de bioaccumulatie van polluenten in vis. Op de Demer werden op vier plaatsen een aantal vissen geanalyseerd op bioaccumulatie van polluenten (zware metalen, polychloorbiphenylen en organochloorpesticiden). De polluenten werden gemeten in spierweefsels van palingen van Linkhout, Diest (waterzuiveringsstations), Testelt en Aarschot. Polluentmetingen in biota zijn een goede graadmeter voor de aanwezigheid van deze stoffen in het milieu en geven bovendien informatie over de risico's van consumptie van deze vissen door de mens (henge-laars). Steeds waren de metingen het hoogst in Diest (waterzuiveringsstations), de laagste waarden werden meestal gemeten in Linkhout.

In vergelijking met de waarde gemeten in tachtig Vlaamse staalnameplaatsen, zijn vooral de hoge waarden voor lindaan opvallend met ten opzicht van de referentiewaarde (= gemiddelde concentratie in de twaalf meetplaatsen met laagste waarden) *sterk afwijkende* waarden in Diest en Testelt en *afwijkend* in Aarschot en Linkhout. Ook de endringehaltes zijn hoog in de Demervissen (*sterk afwijkend* in Diest, *afwijkend* in Testelt en Aarschot en *licht afwijkend* in Linkhout). Dieldrin is *afwijkend* in Diest en *licht afwijkend* in Aarschot, Testelt en Linkhout. De hexachlorobenzeen-concentraties zijn hoog in Diest (*afwijkend*) en Linkhout (*licht afwijkend*). De totaal-DDT-waarden zijn hoog in Diest (*afwijkend*). De PCB-concentraties zijn in het algemeen als *licht afwijkend* tot *afwijkend* te beschouwen en zijn in de middennoot gesitueerd ten opzichte van de overige Vlaamse waters.

2. Vooreerst dient benadrukt dat het Demerbekken historisch gezien een vrij grote achterstand had qua uitbouw van de afvalwaterzuiveringsinfrastructuur in vergelijking met andere hydrografische bekkens in Vlaanderen. Via de omvangrijke investeringsprogramma's zowel op ge-

meentelijk als bovengemeentelijk vlak (cf. Aquafin) is hier ondertussen heel wat verandering in gekomen.

De goedgekeurde meerjareninvesteringsprogramma's bevatten de nodige ingrepen om de belangrijkste lozingen van huishoudelijke herkomst op te vangen en te saneren. Het dient evenwel te worden benadrukt dat de uitvoering van die maatregelen een minimale tijdsperiode vergt, die in bepaalde gevallen (bijvoorbeeld noodzakelijkheid van gewestplanwijzigingen, uitblijven van de nodige vergunningen, budgettaire beperkingen, ...) langer kan uitvallen dan initieel gepland.

In het Demerbekken waren eind 1996 reeds volgende rioolwaterzuiveringsinstallaties (RWZI's) in werking (*IE : inwonersequivalent – red.*) : RWZI Nerem-Borgloon (1.000 IE), Borgloon-Tivoli (3.500 IE), RWZI Genk (107.000 IE), RWZI Hasselt (60.000 IE), RWZI Bokrijk (550 IE), RWZI Houthalen-Centrum (20.000 IE), RWZI Zonhoven (15.000 IE), RWZI Heusden (6.000 IE), RWZI Sint-Truiden (50.000 IE), RWZI Landen (13.000 IE), RWZI Tienen (38.000 IE), RWZI Beringen-Koersel (19.000 IE), RWZI Beringen-Beverlo (6.000 IE), RWZI Tessenderlo (25.500 IE). Werden in 1997 opgestart : RWZI Zoutleeuw (3.000 IE), RWZI Aarschot (24.000 IE). Werden in 1998 opgestart : RWZI Wimmertingen (9.000 IE), RWZI Kermt (8.000 IE), RWZI Houthalen-Oost (9.000 IE), RWZI Hoegaarden (5.000 IE), RWZI Diest (13.500 IE). Werd in 1999 opgestart : RWZI Beverst (20.000 IE).

Opstart gepland voor 2000 : RWZI Hoeselt (9.000 IE), RWZI Riksingem (3.900 IE), RWZI Hasselt-Kiewit (152 IE), RWZI Zolder (13.500 IE), RWZI Bierbeek-Kleinbeek (210 IE), RWZI Neervelp (1.300 IE), RWZI Zichem (6.000 IE), RWZI Rotselaar (13.500 IE).

Opstart gepland voor 2001 : RWZI Hoepertingen (3.500 IE), RWZI Alken (16.000 IE) ; RWZI Halen (26.000 IE) ; RWZI Roosbeek (3.200 IE) ; RWZI Vissenaken (2.000 IE) ; RWZI Messelbroek (7.300 IE).

Opstart gepland tussen 2002 en 2005 : RWZI Gelmen (6.000 IE) ; RWZI Geetbets (7.000 IE) ; RWZI Oplinter (4.200 IE) ; RWZI Wolfsdonk (7.000 IE) ; RWZI St.-Joris-Winge (4.000 IE).

De aangegeven zuiveringscapaciteit betreft de ontwerpcapaciteit. Het betekent dus niet noodzakelijk dat de installaties met het afvalwater van evenveel inwoners belast zijn.

Voor de RWZI's waarvan de opstart gepland is voor na 2000, zijn de werken in de regel nog niet aangevat. Eventueel kan er nog vertraging ontstaan door problemen bij het aanvragen/verkrijgen van de nodige vergunningen.

In de zuiveringszones Houthalen-Centrum en Sint-Truiden werden tussen 1997 en nu heel wat leidingen aangelegd waardoor de belasting van de aldaar aanwezige zuiveringsinstallaties sterk is toegenomen.

Met de operationalisering van de geplande RWZI's zal de inbreng van ongezuiverd afvalwater in het Demerbekken verder afnemen. Dit zal zeker een positief effect hebben op de waterkwaliteit, maar precieze voorspellingen over de Prati-index en/of de BBI zijn niet te maken, omdat tal van factoren hierbij een rol spelen.

3. In de samenwerking met de afdeling Bos en Groen van de administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer (Aminal) voerde het Instituut voor Bosbouw en Wildbeheer in opdracht van de Vlaamse Milieumaatschappij op 32 locaties op de Demer visbestandsopnames uit in 1999. De resultaten van het onderzoek zijn gepubliceerd in het rapport "Een beter visbestand in de Demer anno 1999" (Breine et al., 1999, IBW.Wb.V.R.99.069).

Er werd gevist vanaf de monding in de Dijle (Werchter) tot aan de bronnen in 's Herenelderen. In totaal werden 28 verschillende vissoorten aangetroffen : paling, brasem, alver, kolbie, gibel, karper, riviergrondel, blauwbandgrondel, vetje, kopvoorn, winde, elrits, bittervoorn, blankvoorn, rietvoorn, zeelt, grote modderkruiper, bierpje, bruine Amerikaanse dwergmeerval, snoek, Amerikaanse hondsvij, regenboogforel, beekforel, driedoornige stekelbaars, tien-doornige stekelbaars, pos, zonnebaars en baars.

Op bijna alle locaties werd een toename van het aantal vissoorten vastgesteld ten opzichte van vorige viscampagnes in 1995. Soorten die in 1995 ontbraken zoals elrits, alver en kopvoorn werden aangetroffen. Het voorkomen van zeldzame en beschermde soorten zoals het bierpje, de bittervoorn, de grote modderkruiper en het vetje geven de Demer een ecologische meerwaarde.

In de Demer is er een duidelijk onderscheid tussen de boven- en benedenloop : het aantal vissoorten neemt stroomafwaarts toe. Het visbestand is minimaal in de bovenloop ; geen vis in 's Herenelderen, 2 soorten nabij Alt-Hoeselt, 7 in Bilzen (Kooi) en 8 in Diepenbeek. In de midden- en de benedenloop komen tot 19 soorten voor op één locatie (Diest). Bijgevoegde tabel **(bijlage 2)** geeft een overzicht van de aangetroffen vissoorten op de verschillende staalnameplaatsen.

Het visbestand wordt geëvalueerd op basis van drie groepen parameters, die verband houden met : soortensamenstelling en rijkdom, trofische samenstelling, hoeveelheid vis en conditie. Hiermee wordt de Visindex – of Index voor Biotische Integriteit (IBI) – uitgerekend, die een waardebeoordeling is van de ecologische kwaliteit van het meetpunt. De biotische integriteit is, behalve aan de bron, op alle locaties toegenomen of gelijk gebleven in vergelijking met 1995. Een positieve evolutie van kritisch-slecht naar matig (14 % van de locaties) of naar slecht (28,5 %) is duidelijk. Over de ganse loop van de Demer is de IBI gemiddeld met 0,86 klasse-eenheden verbeterd (gedaald) : in 1995 $5,86 \pm 0,83$; in 1999 $5,00 \pm 1,07$.

Deze resultaten zijn ondanks de positieve evolutie niet zeer verheugend ; immers, 61 % van de locaties scoort kritisch en slechts 23,8 % scoort matig. Nergens werd een goede waardebeoordeling toegekend. Deze lichte kwaliteitsverbetering ten opzichte van 1995 is voornamelijk het gevolg van een toename van het aantal soorten en van de licht gewijzigde soortensamenstelling.

Globaal gezien, kunnen we uit deze waarnemingen besluiten dat de kwaliteit van het visbestand op de Demer een betere richting is ingeslagen, maar dat het realiseren van een goede tot uitstekende kwaliteit nog veel tijd en acties zal vragen.

(Bovenvermelde bijlagen liggen ter inzage bij het Algemeen Secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

**Vraag nr. 279
van 7 juli 2000
van mevrouw MARIJKE DILLEN**

Zwembaden – Aanpassingswerken

Enige tijd geleden was er een noodkreet van de zwembaden dat de aanpassing aan de nieuwe milieuwetgeving bijzonder veel geld ging kosten. Wat de stad Antwerpen bijvoorbeeld betreft, was er een aanvankelijke raming dat de kosten gingen oplopen tot 887 miljoen frank, terwijl in werkelijkheid het prijskaartje 1,5 miljard frank bedroeg.

De noodzakelijke aanpassingen dienen te gebeuren vóór januari 2001.

1. Kan de minister een overzicht geven per provincie van de stand van zaken ?

In welke provincies werden de noodzakelijke aanpassingswerken reeds uitgevoerd ?

Heeft de minister enig zicht op het totale benodigde budget ?

2. Heeft de minister kennis van situaties waar de noodzakelijke werken niet kunnen worden uitgevoerd om budgettaire redenen ? Zo ja, wat is de omvang hiervan ?

3. Wordt er in uitzonderingsregelingen voorzien ?

Antwoord

1. Mijn administratie beschikt niet over de gevraagde statistische gegevens.

2. Er zijn mij geen situaties bekend waar de noodzakelijke werken niet kunnen worden uitgevoerd om budgettaire redenen.

Overigens moet worden opgemerkt dat de exploitant volgens artikel 1.2.2.2 van titel II van het Vlarem de mogelijkheid heeft om een individuele afwijking aan te vragen van bedoelde sectorale bepalingen van titel II van het Vlarem, indien hiervoor technische redenen kunnen worden ingeroepen. Belangrijk daarbij is evenwel dat de exploitant alternatieve maatregelen moet voorstellen die gelijkwaardige waarborgen bieden voor de bescherming van de mens en van het leefmilieu als de voorwaarden waarvoor een afwijking wordt gevraagd.

3. Voor probleemsituaties voorziet, zoals reeds aangegeven in mijn antwoord op de tweede deelvraag, de Vlarem-reglementering in de individuele afwijkingsmogelijkheid.

Verder weze verduidelijkt dat het hier gaat om sectorale bepalingen die zijn vastgesteld bij besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995. Deze bepalingen zijn in werking getreden op 1 augustus 1995, dus reeds vijf jaar geleden. Aanvankelijk was daarbij voor de bestaande zwembaden in een overgangstermijn voorzien om zich in regel te stellen die liep tot 1 januari 1999.

Rekening houdende met de moeilijkheden waarmee vooral de gemeenten waren geconfronteerd om hun bestaande zwembaden in regel te stellen, werden de bedoelde sectorale milieuvorwaarden bij besluit van de Vlaamse regering van 19 januari 1999 enigszins versoepeld. Meer in het bijzonder werd, door een wijziging van artikel 5.32.9.1.1 van titel II van het Vlarem, de overgangstermijn om te voldoen aan bedoelde sectorale milieuvorwaarden, op algemene wijze met twee jaar verlengd tot 1 januari 2001.

Aldus zullen de exploitanten van bestaande zwembaden uiteindelijk een termijn van iets meer dan vijf jaar hebben gekregen om zich in regel te stellen. Deze termijn werd en wordt nog steeds als voldoende beschouwd, zeker in combinatie met de mogelijkheid, bij wijze van individuele afwijking, van alternatieve maatregelen die gelijkwaardige waarborgen bieden voor de bescherming van de mens en van het leefmilieu als de voorwaarden waarvoor een afwijking wordt gevraagd.

**Vraag nr. 280
van 7 juli 2000
van mevrouw MARIJKE DILLEN**

Gebruikte batterijen – Bebat

Enkele maanden geleden heeft de minister meegedeeld dat het niet langer aanvaardbaar is dat de VZW Bebat, het Fonds Ophaling Batterijen, plastic zakken onder de gezinnen verdeelt om gebruikte batterijen in te zamelen.

1. De minister heeft de eis geformuleerd dat er naar alternatieven dient te worden gezocht voor de ophaling van batterijen.

Wat is de stand van zaken ? Zijn er reeds alternatieven uitgewerkt ? Wat is het standpunt van de VZW Bebat ? Welke alternatieven zijn realiseerbaar ?

2. De VZW stelt dat ze op deze wijze 1.750 ton batterijen kan ophalen. Dit gebeurt op een zo milieuvriendelijk mogelijke wijze. Dit is een belangrijk resultaat op het vlak van afvalbeleid.

Hoe evalueert de minister dit ?

3. Welke initiatieven zijn er reeds ontwikkeld en verwezenlijkt om de preventie op dit gebied te promoten ?

Het gebruik van herlaadbare batterijen is een belangrijk alternatief. Welke stappen zijn er reeds genomen om op dit vlak de preventie te bevorderen ?

Antwoord

Op 17 januari werd door de drie gewesten en Bebat een protocolovereenkomst afgesloten betreffende de selectieve inzameling en verwerking van gebruikte batterijen. Bebat werd door de voornaamste producenten en invoerders van batterijen opgericht, en dit met het oog op het verkrijgen van een vrijstelling van milieutaksen van 20 frank per batterij. De wet op de milieutaksen voorziet in een vrijstelling wanneer door de industrie een inzamelingsysteem voor batterijen is opgezet en door dit systeem bepaalde inzamelpercentages worden behaald. De protocolovereenkomst regelt de inzameling en verwerking van gebruikte batterijen in dit kader. De overeenkomst bepaalt de inzamelpercentages die jaarlijks dienen te worden behaald. In 2000 is dat 75 %.

1. Om hieraan uitvoering te geven, is een begeleidingscommissie opgericht, waarin naast Bebat ook het Ministerie van Financiën, de federale diensten voor het Leefmilieu en de drie gewesten zetelen. Het probleem van het gebruik van plastic zakjes door Bebat voor de inzameling van batterijen, is door het Vlaams Gewest binnen deze commissie naar voor gebracht met de vraag naar alternatieven.

Wat de contaminatie van de selectieve papierstroom betreft, is het zo dat de begeleidingscommissie tijdens haar vergadering van 20 juni 2000 de zaak besproken heeft. De begeleidingscommissie deed de volgende voorstellen :

- a. vermelding op de zakjes van de aanbevelingen in geval van niet-gebruik van de zakjes ;

- b. herhaling van deze aanbevelingen op de documenten die bij deze zakjes worden gevoegd.

Tijdens dezelfde vergadering van de begeleidingscommissie werd aan alle leden gevraagd om alternatieven te zoeken, die zullen worden besproken tijdens de volgende sessies. Deze gaan zowel over de materiaalsoort als de betere afstemming van het aantal verdeelde zakjes op het reële gebruik ervan. Voor mij zijn de huidige voorstellen van de begeleidingscommissie alvast onvoldoende. Zelf zal ik aan de begeleidingscommissie suggereren om afspraken te maken met de gemeenten en hun afvalintercommunes, om via de lokale informatiekanaalen een gratis nummer te verspreiden waarop mensen die de zakjes wensen te gebruiken, deze zakjes kunnen aanvragen. Bebat kan dan gericht de zakjes verdelen.

2. Bebat is erin geslaagd om een systeem op poten te zetten voor de selectieve inzameling van batterijen. Batterijen zijn kleine afvalstoffen. Dege die zich ervan ontdoet, heeft niet gauw de reflex om dergelijke kleine hoeveelheden gescheiden te houden. Bebat tracht dit te bereiken door het voeren van informatie- en sensibiliseringscampagnes via diverse kanalen. Het effectief inzamelpercentage voor 1999 ligt om en bij de 63 %, wat in vergelijking met de ons omringende landen vrij hoog is. Het gebruik van de zakjes is slechts één van de onderdelen van de inzamelcampagne van BEBAT. Een heroriëntering van dit onderdeel lijkt mogelijk zonder de doelstellingen in gevaar te brengen.
3. Binnen de gewestelijke bevoegdheid voor afval, is het niet evident om te komen tot preventie via responsabilisering van de producent. Er wordt immers aan hen gevraagd om zelf inspanningen te doen om minder producten op de markt te brengen, of er wordt aan een producent van wegwerpbatterijtjes gevraagd om een verbintenis aan te gaan waarin hij toezegt zijn eigen markt op te geven voor zijn concurrent die herlaadbare batterijtjes op de markt brengt. In het kader van de onderhandelingen over de milieubeleidsvereenkomst wordt nagegaan hoever de sectoren bereid zijn te gaan.

Bij kwalitatieve preventie probeert men de schadelijkheid te beperken van afvalstoffen. Hiervoor zijn reeds tal van productnormen ingesteld, eerst op Europees niveau, daarna omgezet in Belgische wetgeving. Ook kwantitatieve preventie is vaak gekoppeld aan productnor-

men (bv. duurzaamheid batterij of gebruik van oplaadbare batterijen in toestellen). Daarmee bevinden we ons op federaal terrein. Ik zal alvast vanuit het Vlaams Gewest de nodige voorstellen doen naar de federale niveaus toe.

**Vraag nr. 281
van 7 juli 2000
van mevrouw MARIJKE DILLEN**

Departementen – Advocaten

Zie :

Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen

Vraag nr. 224
van 7 juli 2000

van mevrouw Marijke Dillen
Blz. 321

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden.

**Vraag nr. 285
van 14 juli 2000
van de heer ERIK MATTHIJS**

Gemeentelijke rioleringswerken – Code van goede praktijk

De gemeentelijk rioleringswerken kunnen op verschillende wijzen worden gesubsidieerd : door het MINA-fonds of door het Investeringsfonds (MINA-fonds : Fonds voor Preventie en Sanering inzake Milieu en Natuur). Ze kunnen ook door de gemeente zelf worden bekostigd.

In het advies van de MINA-raad van 8 juni 2000 over de behandeling van stedelijk afvalwater in Vlaanderen (blz. 26) en in de toelichting van prof. Dr. R.F. Verheyen staat dat enkel de subsidiëring via het MINA-fonds een toetsing aan de code van goede praktijk garandeert (MINA-raad : Milieu- en Natuurraad van Vlaanderen). Bij het Investeringsfonds en de niet-gesubsidieerde gemeentelijke rioleringswerken is de toetsing aan de code van de goede praktijk beduidend minder (marginaal). De omzendbrief van voormalig minister van Binnen-

landse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting Leo Peeters voor het toepassen van de code voor rioleringswerken van het Investeringsfonds, wordt frequent genegeerd.

1. Hoeveel procent van de gemeentelijke rioleringswerken werd de afgelopen drie jaar gesubsidieerd vanuit het MINA-fonds ?
2. Hoeveel procent van de rioleringswerken werd gesubsidieerd door het Investeringsfonds ?
3. Hoeveel procent van de rioleringsdossiers werd uitgevoerd zonder subsidie, met eigen gemeentelijke middelen ?
4. In welke provincies gebeurt de toetsing aan de code in de geest van de omzendbrief ?

Antwoord

1. Door de Vlaamse Milieumaatschappij wordt jaarlijks het subsidiëringsprogramma voor de aanleg van de gemeentelijke rioleringswerken opgevoerd. Alleen gemeentelijke rioleringsdossiers die op een goedgekeurd programma zijn opgenomen, komen in aanmerking voor subsidiëring door het Vlaams Gewest.

Tot op heden werd voor de programma's 1996, 1997 en 1998 een evaluatie doorgevoerd. Uit deze evaluatie leren we dat door de uitvoering van één programmajaar ongeveer 300 kilometer gemeentelijke riolering wordt aangelegd of heraanlegd.

Globaal gezien, kan worden gesteld dat het rioleringsnet met ongeveer 1,5 % wordt uitgebreid door uitvoering van één subsidiëringsjaar.

- 2 en 3. Al de overige gemeentelijke infrastructuur-dossiers waarin eventueel rioleringswerken zijn opgenomen, worden uitgevoerd zonder dat mijn departement daarvan kennis heeft.

Alleen de voogdijoverheid van de gemeenten kan over deze werken nadere informatie verstrekken.

4. De toetsing aan de code van goede praktijk zou door de gemeenten voor elk rioleringswerk moeten gebeuren. De code dient immers conform de omzendbrief van 16 juni 1996 te worden gehanteerd door alle betrokkenen bij de uitvoering van de in Vlaam II opgenomen bepalingen, in het bijzonder wat de bepalingen be-

treft inzake rioleringsbeleid en afkoppeling van hemelwater.

Vraag nr. 286 van 27 juli 2000 van de heer JAN LOONES

Individuele waterzuivering – Ondersteuning

Het leefmilieu – en als onderdeel daarvan de kwaliteit van het oppervlaktewater – blijft de nodige aandacht vragen van zowel de overheid als de burger.

Terwijl de sanering van de meeste grote woonkernen in Vlaanderen uitgevoerd, in uitvoering of gepland is, is er de nood aan de uitbouw van de infrastructuur voor de afvalwaterzuivering van de kleinere, meer verspreide woongebieden (Aquafin – Jaarverslag 1999, blz. 32 e.v.).

De zuivering van afvalwater uit woonkernen met minder dan 2.000 inwoners kan op twee manieren gebeuren : via kleinschalige installaties enerzijds en via de individuele behandeling van afvalwater (IBA) anderzijds. Wat deze tweede manier betreft, zouden er in Vlaanderen – waar een gemiddeld gezin 2,5 leden telt – 100.000 individuele zuiveringsinstallaties moeten worden geplaatst door particulieren.

Groot probleem bij de individuele zuivering is echter de opvolging en de supervisie ervan : elke installatie vraagt onderhoud, en niet elke burger kan of wil daarvoor zelf instaan. Regelmatige controle op het effluent en technische ondersteuning zijn dus nodig. Deze controles en technische ondersteuning moeten gebeuren door getrainde specialisten. Daartoe kunnen lessen over kleinschalige waterzuivering worden gegeven, tot aan universiteits- en hogeschoolstudenten toe.

Het verder opbouwen van hoogstaande expertise, een gecoördineerde aanpak en een continue opvolging van de resultaten zijn onontbeerlijk.

1. Werden er reeds initiatieven genomen om vanuit de overheid de kleinschalige waterzuivering (KWZI) en meer bepaald de individuele waterzuivering te ondersteunen en zo ja, welke ?
2. Werden er eveneens stappen gedaan om de individuele zuiveringsinstallaties achteraf ook goed te laten onderhouden, opvolgen en superviseren en zo ja, welke ? Werden daartoe eventueel reeds opleidingsmodules opgezet ?

3. Werden daarover onderhandelingen gevoerd met Aquafin ? Met de lokale besturen ?
4. Werd terzake overleg gepleegd tussen de administraties bevoegd voor Leefmilieu en Landbouw enerzijds en Onderwijs en Vorming anderzijds ?

Antwoord

1. Op inhoudelijk vlak werden reeds verscheidene initiatieven genomen om de burger te informeren en bij te staan bij de keuze van een individuele waterzuiveringsinstallatie.

De afdeling Water van de administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer (Aminal) verspreidt sinds 1998 een "Inventarisatie van kleinschalige en individuele waterzuiveringsystemen in Vlaanderen" aan geïnteresseerden. De Vlaamse Milieumaatschappij (VMM) stelde een "wegwijs"-folder inzake individuele afvalwaterzuivering op waarin deze problematiek wordt belicht. Beide publicaties werden verspreid onder alle gemeentebesturen, teneinde ze ter beschikking te stellen van geïnteresseerde inwoners.

In het kader van de sensibiliseringscampagne "Water. Elke Druppel telt" van de Vlaamse overheid werd er door de afdeling van Aminal en de VMM samengewerkt aan twee publicaties waarin individuele waterzuivering aan bod komt. Ten eerste is er een brochure "Water. Elke Druppel telt" omtrent het besparen van water in huishoudens. Specifiek naar de doelgroep van architecten toe heeft de VMM door middel van provinciale studiedagen recentelijk campagne gevoerd in het kader van een duurzaam (water)beleid op het niveau van de particuliere woning. Ook de individuele zuivering van afvalwater kwam hierbij vanzelfsprekend aan bod. Hiervoor werd de "Waterwegwijzer voor architecten" opgesteld.

Met vragen rond individuele waterzuivering kunnen alle betrokkenen ook steeds terecht bij het infoloket van de VMM.

Verder ben ik van plan om een steunpunt "Duurzaam Water" op te richten waar de individuele burger terecht zal kunnen met vragen rond onder andere kleinschalige waterzuivering, plaatsen van IBA's en dergelijke.

Wat de financiële ondersteuning van de individuele waterzuivering betreft, voorziet het Vlaams Gewest via optie 10 van het milieuconvenant in een aanvullende financiële ondersteuning van maximaal 40.000 frank voor het aanleggen van individuele zuiveringsinstallaties in zuiveringszone C en niet-gerioleerde gebieden. Opdat de individuele burger voor deze subsidie in aanmerking zou komen, dient de gemeente niet alleen deze optie te ondertekenen, maar zelf ook een gemeentelijke premie te verlenen voor het plaatsen van een dergelijke installatie. Hier dient de gemeente dan ook haar verantwoordelijkheid op te nemen. Er dient ook aangestipt te worden dat de gewestelijke subsidie nooit hoger kan zijn dan de gemeentelijke premie.

Zoals reeds eerder vermeld in het antwoord op de parlementaire vraag nr. 173 van 25 april 2000 van de heer Jos De Meyer, wordt een verhoging van de subsidiemodaliteiten in het vooruitzicht gesteld (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 16 van 30 juni 2000, blz. 1575 – red.*). Daarnaast wordt gedacht aan een gedifferentieerd heffingsstelsel waarbij rekening wordt gehouden met de effectieve lozingsituatie.

2. Wat het onderhoud van de individuele zuiveringsinstallaties betreft, wordt in de code van goede praktijk reeds beknopt weergegeven wat noodzakelijk is om de goede werking van de diverse systemen te garanderen.

Verder dient de kwaliteit van het concept van de IBA's te worden gegarandeerd via het invoeren van een certificering. Binnen een tweetal jaar zullen de eerste certificaten voor de toestellen door onder andere de Vlaamse Instelling voor Technologisch Onderzoek (VITO) worden afgeleverd.

Wat de garantie van het installeren van de IBA's betreft, dit denk ik te kunnen realiseren via het invoeren van een erkenning van aannemers via de Vlaamse Confederatie Bouw.

Wat de controle op de kwaliteit van het noodzakelijke onderhoud van de installatie betreft, dit hoop ik te realiseren via de opmaak van een soort raamcontract tussen de koper en de IBA-sector (leverancier). Een soort all-inpakket waarin ook het onderhoud is opgenomen.

- 3 en 4. Met betrekking tot de optie 10 bij het milieuconvenant werd de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten actief bij de opmaak betrokken.

Wat het onderhoud, de opvolging en de supervisie van de installaties betreft, zal met de diverse actoren worden bekeken op welke manier en onder welke voorwaarden zij bij de uitwerking kunnen worden betrokken.

**Vraag nr. 287
van 27 juli 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Rioleringsplannen Tongeren – Prioriteiten

Met het oog op subsidiëring moesten de gemeenten in mei jongstleden hun meerjarenplanning voor de aanleg van riolering indienen. De Vlaamse Milieumaatschappij heeft als decretale opdracht de gemeentelijke planning en de planning vanuit het gewest op mekaar af te stemmen. Bij de subsidietoekenning geeft men bovendien terecht prioriteit aan projecten die in een gescheiden rioleringsstelsel voorzien.

Deze planning is belangrijk voor beide partijen, niet alleen uit het oogpunt van de waterzuivering en dus het milieu, maar ook omdat aanpassingen aan de weginrichting gewoonlijk volgens dezelfde planning verlopen. Zo wordt ook de veiligheid van de (zwakke) weggebruiker verhoogd.

In haar antwoord op mijn schriftelijke vraag nr. 205 van 17 mei 2000 verwijst de minister naar een aantal gemeentelijke projecten in Tongeren, maar er is in de volgende jaren geen sprake meer van het project collectoren Mal-Sluizen en Nerem en de verbindingsriolering Nerem-Vreeren. Dit was een gecombineerd dossier dat effectieve waterzuivering als resultaat zou hebben en daarenboven in het vorige driejarenplan opgenomen was.

Nog andere projecten, door de gemeente als noodzakelijk naar voor geschoven, werden luidens het antwoord van de minister blijkbaar niet in aanmerking genomen (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 16 van 30 juni 2000, blz. 1605 – red.*).

1. Waarom werden de investeringen voor het project Sluizen – Mal – Nerem – Vreeren de vorige jaren niet uitgevoerd? Waarom werden ze nu niet opgenomen in de planning voor de volgende jaren?
2. Op welke basis werden door de diensten die ressorteren onder de bevoegdheid van de minister bepaalde gevraagde projecten voor de volgende drie jaar niet in aanmerking genomen?

Op welke basis werd geopteerd voor andere projecten?

Antwoord

1. In haar vraag verwijst de Vlaamse volksvertegenwoordiger naar het antwoord op vraag nr. 205 van 17 mei 2000, waarin geen melding wordt gemaakt van de collectoren Mal-Sluizen en Nerem en de verbindingsriolering Nerem-Vreeren.

Deze projecten werden niet vermeld omdat in het antwoord op de vraag enkel een overzicht werd gegeven van de projecten die onder voorbehoud op het investeringsprogramma werden opgenomen voor de gemeenten Tongeren, Riemst en Voeren. Dit voorbehoud slaat meestal op een vrijwel gelijktijdige uitvoering van de aansluitende gemeentelijke rioleringen. De projecten in Mal-Sluizen en Nerem en Vreeren werden in het overzicht niet opgenomen, aangezien deze projecten niet onder voorbehoud van aansluitende riolering staan. Deze projecten zijn evenwel nog steeds opgenomen op de investeringsprogramma's opgedragen aan de NV Aquafin:

- collector Mal-Sluizen op het investeringsprogramma 1998,
- collector Nerem op het investeringsprogramma 2003,
- verbindingsriolering Nerem-Vreeren op het investeringsprogramma 1998.

De werken in Mal-Sluizen, Nerem en Vreeren zijn Aquafin-werken waarin een gemeentelijk aandeel is opgenomen. Dit aandeel betreft een dienstriolering en een RWA-leiding, die ten laste van de stad zijn (*RWA : regenwaterafvoer – red.*). Door het herwerken van het aanbestede dossier in Mal-Sluizen, van gravitaire leiding naar pompstation en persleiding, is het aandeel ten laste van de stad vergroot. Gevolg hiervan is dat de stad momenteel niet wenst te participeren. Door de problemen met de collector Mal-Sluizen kunnen de werken in Nerem-Vreeren, opwaarts gelegen, evenmin worden uitgevoerd.

Voor het aandeel van de stad Tongeren in de collector Mal-Sluizen was reeds op het subsidiëringprogramma 1996 een project opgenomen. Het project werd goedgekeurd en de subsidie werd vastgelegd. Door de bovengenoemde her-

werking van het dossier werd beslist dat de stad ook voor het bijkomend aandeel recht diende te hebben op subsidie. Het gecombineerd dossier werd dan ook opgenomen op het subsidiëringsprogramma 2001. Het voorontwerpdossier dient bijgevolg uiterlijk vóór 1 juli 2001 bij de Vlaamse Milieumaatschappij te worden ingediend. De werken in Nerem-Vreeren, die pas na de werken in Mal-Sluizen kunnen worden uitgevoerd, werden op het subsidiëringsprogramma 2003 opgenomen, zodat de stad Tongeren ook voor het aandeel in deze werken subsidie kan verkrijgen.

2. Bij de opmaak van de meerjarensubsidiëringsprogramma's worden een aantal krachtlijnen gehanteerd om een selectie te kunnen maken uit de ingediende aanvragen. Voor het programma 2001-2005 werden de volgende krachtlijnen gehanteerd :

- het rendabel maken van nog geprogrammeerde bovengemeentelijke zuiveringsinfrastructuur, specifiek onder voorbehoud. Voor deze projecten is de uitbouw van het gemeentelijk rioleringsstelsel immers een strikte voorwaarde voor verdere uitwerking ervan ;
- de uitbouw van kleinschalige zuiveringsgebieden ;
- de optimalisering van de bestaande zuiveringsinfrastructuur ;
- de afkoppeling van oppervlaktewater ;
- de afstemming op initiatieven van derde-partijen zoals daar zijn Aquafin, administratie Wegen en Verkeer (AWV) en provincies.

Wanneer de door de gemeenten ingediende projecten aan deze krachtlijnen voldeden, werden zij in het programma opgenomen.

Vraag nr. 289
van 27 juli 2000
van de heer DIRK DE COCK

Task Force Mestverwerking – Stand van zaken

Uit de pers verneem ik dat er een werkgroep Mestverwerking is die de Vlaamse regering adviseert.

1. Welke precieze opdrachten kreeg deze werkgroep mee ?

2. Wanneer werd hij geïnstalleerd ?
3. Wie heeft de minister betrokken bij deze werkgroep ?
4. Wie heeft er de leiding van ?
5. Wat is het werkschema (tussentijdse rapportering, vergaderritme, ...) ?
6. Hoever zijn de werkzaamheden reeds gevorderd ? Werden er reeds tussentijdse rapportages verricht ?
7. Wanneer wordt het eindadvies van deze werkgroep verwacht ?
8. Wordt het parlement op de hoogte gebracht van dit advies ? Zo ja, wanneer en op welke wijze ?

Antwoord

1. De doelstelling van de Task Force Mestverwerking is ondersteuning verlenen aan goede, betaalbare en milieuvriendelijke mestverwerkingsystemen. Deze ondersteuning behelst onder andere het oplossen van de knelpunten in de reglementering, het efficiënt laten verlopen van de vergunningsaanvraag, het bespreken van locaties, de aanvraag van derogaties en gebruikscertificatie van de eindproducten.

Daarnaast wil de Task Force Mestverwerking de kans bieden aan de betrokken administraties, instellingen, ... om van nabij kennis te nemen van de mestverwerkings/mestbewerkingssystemen.

2. De eerste vergadering van de Task Force vond plaats op 1 februari 2000.

3. Betrokken instellingen, administraties zijn :

- kabinet van Leefmilieu en Landbouw ;
- kabinet van minister Gabriëls, federaal minister van Middenstand en Landbouw ;
- kabinet van Vlaams minister Van Mechelen, Ruimtelijke Ordening ;
- Aminoal (administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer), afdeling Land ;

- Aminal, afdeling Milieu-inspectie ;
- Aminal, afdeling Milieuvergunningen ;
- Arohm (administratie Ruimtelijke Ordening, Huisvesting en Monumenten en Landschappen), afdeling Ruimtelijke Planning ;
- VCM (Vlaams Coördinatiecentrum Mestverwerking) ;
- IWT (Vlaams Instituut voor de Bevordering van het Wetenschappelijk Technologisch Onderzoek in de Industrie) ;
- VITO (Vlaamse Instelling voor Technologisch Onderzoek) ;
- OVAM (Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest) ;
- VMM (Vlaamse Milieumaatschappij) ;
- en uiteraard de VLM-afdeling Mestbank (VLM : Vlaamse Landmaatschappij).

Deze instellingen dienen immers de vergunningsaanvragen te adviseren, de werking van de installaties te controleren en de mest- en productstromen op te volgen.

4. De Task Force vergadert onder het voorzitterschap van mijn kabinet.
5. De vergaderingen worden belegd naargelang de noden van de aanbieders van mestverwerkings-systemen of van de Task Force zelf. Grosso modo komt dit neer op een driewekelijks vergaderritme.

In eerste instantie kunnen de aanbieders van mestver(be)werking hun initiatieven komen voorstellen aan de Task Force. Dat doen zij ook in een samenvattende nota, met knelpunten en vragen, met het oog op een voorbespreking. De Task Force bespreekt de nota en tracht de knelpunten en vragen te beantwoorden, zodat aan de aanbieder een duidelijk antwoord kan worden verschaft.

Daarna kan de aanbieder het systeem met de knelpunten en vragen toelichten voor de Task Force en volgen meer gedetailleerde gesprekken tussen de specialisten en de administraties,

zodat vergissingen achteraf worden geminimaliseerd.

6. Eerste concreet resultaat van de Task Force Mestverwerking is de gezamenlijke nota van de Vlaamse minister van Leefmilieu en Landbouw en van de Vlaamse minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media aan de leden van de Vlaamse regering betreffende de ruimtelijke visievorming m.b.t. locaties voor mestbe- en mestverwerkingsinitiatieven in Vlaanderen.

Momenteel wordt gewerkt aan een nota in verband met

- de eindproducten van mestverwerking ,
- mobiele mestverwerkingsinstallaties.

Als voornaamste initiatieven die voor de Task Force gekomen zijn, kan ik noemen : Danis, NRC (Nutriëntrecyclagecentrum), Vilatca, GSTP (Gebeon Slurry Treatment Proces), Vitteasol, MVK (Milieuverwerking Kempen), EcoFlanders, Fibropower, Biorek, FAP (Flanders Agro Processing, FAP Biocompostreactor), Feres, EDW (kalvergierversverking), BOD-systeem (Bio Ontbinding Drogings).

7. Mestverwerking, productvorming uit organisch materiaal en het onderzoeken van exportmogelijkheden is nog een jonge materie, die sterk evolueert. Verdere ontwikkelingen vragen een vrijblijvend overleg tussen politiek, administratie en initiatiefnemers.

Ik zou dus niet willen spreken van één eindadvies, maar veeleer van een nauwe opbouwende relatie tussen overheid en burger. Het is dan ook nooit de bedoeling geweest om te spreken over één eindadvies, maar conform de doelstelling de problematiek van de mestverwerking concreet aan te pakken. Ik herhaal bijvoorbeeld de initiatieven rond ruimtelijke ordening, eindproducten van mestverwerking, ...

8. Ik ben uiteraard bereid om het parlement in te lichten over de diverse taken en de werkzaamheden van de Task Force Mestverwerking.

Niettemin wens ik de Vlaamse volksvertegenwoordiger erop te wijzen dat het hier handelt over een zeer technische materie, waarbij vooral de conclusies en de beleidsopvolging politiek relevant zijn.

Vraag nr. 290
van 10 augustus 2000
van de heer CHRISTIAN VAN EYKEN

Illegaal stort Steenokkerzeel – Opruiming

1. Waar wordt het gestorte ziekenhuisafval verbrand ? Welke voorzorgsmaatregelen worden er genomen ?
2. Is er voor het huishoudelijk afval geen stortverbod ?

Antwoord

1. De afvalstoffen die afkomstig zijn van ziekenhuizen en die gedeponeed zijn op de illegale stortplaats in Steenokkerzeel, worden verbrand bij de NV Indaver in Antwerpen. Afhankelijk van het mogelijke besmettingsrisico gebeurt dit in de draaitrommeloven (voor risicohoudende ziekenhuisafvalstoffen) of in de roosteroven (voor ziekenhuisafvalstoffen die worden gelijkgesteld met huisvuil) van de NV Indaver.

Na selectieve opgraving en controle worden ook andere afvalstoffen verwijderd, met name :

- a) bouw en sloopafval gemengd met grond : naar de NV GRC in Kallo voor recuperatie ;
- b) huisvuil en hoogcalorische industriële afvalstoffen : NV Indaver in Antwerpen voor verbranding ;
- c) laagcalorisch industrieel afval : storten bij de NV Indaver.

De voorzorgsmaatregelen strekken zich op iedere locatie uit : op de site, tijdens het transport, bij de verbranding.

De site is zorgvuldig ontoegankelijk gemaakt voor onbevoegden. Er heerst een strikte opvolging van de arbeidsveiligheid en beschermingsmaatregelen. De aanwezigheid van een veiligheidscoördinator en een driewekelijkse veiligheidsvergadering met de betrokken preventieadviseurs garanderen de hoge kwaliteit op dit vlak. Ook de medische inspectie is aanwezig. De Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest (OVAM) heeft een toezicht-

houdend bureau aangesteld voor de dagelijkse controle.

De afvalstoffen worden in kleine hoeveelheden ontgraven en afgevoerd met ADR-gekeurde vrachtwagens (vervoer van gevaarlijke goederen). De containers zijn lekdicht en waterdicht afgezeild. Het transportconcept is zo ontworpen dat er bij het lossen in de voorraadbunker bij de NV Indaver geen menselijke tussenkomst meer dient te gebeuren.

Na het lossen in de bunker worden de afvalstoffen in de oven gebracht en verbrand.

2. Overeenkomstig artikel 5.2.4 van het Vlaams Reglement voor Afvalvoorkoming en -beheer (Vlarea) worden inderdaad stortverboden opgelegd voor huishoudelijke afvalstoffen.

Aangezien echter in voornoemd geval de betrokken huishoudelijke afvalstoffen niet worden gestort maar verbrand in een daartoe vergunde verbrandingsinstallatie van de NV Indaver, heeft dit tot gevolg dat hier conform de bepalingen van de stortverboden wordt gehandeld.

JOHAN SAUWENS

VLAAMS MINISTER
 VAN BINNENLANDSE AANGELEGENHEDEN,
 AMBTENARENZAKEN EN SPORT

Vraag nr. 84
van 1 maart 2000
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Faciliteiten – Kraainem

Via het gemeentelijk informatieblad van Kraainem wordt geregeld getracht de omzendbrieven uit de vorige regeerperiode inzake de toepassing van de faciliteiten te omzeilen.

Eerder deelde de minister mee er geen bezwaar tegen te hebben dat de Franstaligen via een antwoordbon Franstalige formulieren aanvragen.

De controle hierop is natuurlijk erg moeilijk.

Heeft de minister al gereageerd op die nieuwe stap om de omzendbrieven te omzeilen ?

Antwoord

De gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant heeft het onderzoek terzake afgerond.

Het gemeentelijk infoblad van december 1999 bevat een artikel, in de vorm van een brief van de burgemeester, waarin staat dat het belangrijk is dat voor de volgende verzending van de belastingsuittreksels voor het ophalen van het huisvuil, de Franstalige inwoners in grotere mate zouden vragen dat dit aanslagbiljet in het Frans zou worden bezorgd en dat de Franstaligen, indien zij hun aanwezigheid willen bevestigen, opnieuw deze inspanning moeten leveren, ook al kost dit een postzegel van 17 frank of de kosten van een telefoongesprek met de gemeente.

Dit lijkt me niet in strijd te zijn met de omzendbrief-Peeters. De Franstalige inwoners zullen bij de volgende aanslag van de huisvuilbelasting een Franstalig document moeten aanvragen.

Hoe het gemeentebestuur het op dat moment zal bekendmaken aan de inwoners, zal dan moeten worden bekeken.

(Voorlopig antwoord : Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 12 van 5 mei 2000, blz. 1168 – red.)

**Vraag nr. 140
van 15 juni 2000
van de heer CARL DECALUWE**

*Informatie- en klachtenbeleid – Opmerkingen
Vlaamse Ombudsdienst*

Uit het recente Jaarverslag van de Vlaamse Ombudsdienst blijkt dat er bij de burger nog altijd verwarring bestaat m.b.t. de dienstverlening van de Vlaamse Infolijn, de Vlaamse Ombudsdienst en het klachtenmanagement bij het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap of de Vlaamse openbare instellingen (VOI's).

De Vlaamse Ombudsdienst kreeg vorig jaar 569 vragen (31 % van het totaal aantal dossiers) binnenvragen die eigenlijk moesten worden doorverwezen naar de Vlaamse Infolijn of naar de betrokken overheidsdienst.

De burger is duidelijk nog niet vertrouwd met de betekenis van de "nulte lijn", "eerste lijn" en "tweede lijn" inzake klachtenmanagement.

De Vlaamse Ombudsdienst heeft in zijn Jaarverslag opgeroepen tot extra inspanningen van de regering om de burger meer vertrouwd te maken met de werking en de doelstelling van de verschillende instanties (*Vlaamse Ombudsdienst, Jaarverslag 1999, blz. 57 – red.*).

1. Welke initiatieven werden er door de regering genomen of gepland om de taakverdeling tussen de Vlaamse Infolijn en de Vlaamse Ombudsdienst te verduidelijken ?
2. Welk budget werd hiervoor uitgetrokken ?

Antwoord

Zoals de Vlaamse volksvertegenwoordiger ook uit het recente Jaarverslag van de Vlaamse Ombudsdienst kon vernemen, is er dankzij regelmatige contacten een "bevoorrecht partnerschap" ontstaan tussen de Vlaamse Ombudsdienst en de Vlaamse Infolijn.

Dit heeft onder meer geleid tot goede samenwerkingsafspraken rond het onmiddellijk en gratis doorschakelen van burgers die met hun verzoek, in plaats van bij de Infolijn, verkeerdelijk bij de Ombudsdienst zijn terechtgekomen en vice versa. Deze samenwerking zal nog verder worden geïntensifieerd, waarbij ook de opportuniteit wordt onderzocht om een gezamenlijke strategie uit te werken in verband met de profilering van beide diensten naar de bevolking.

Intussen zal de mogelijke verwarring bij de burger omtrent de doelstellingen van de beide diensten zeker afnemen in de mate dat hij meer en meer wordt geconfronteerd met de specifieke doelstellingen van zowel de Infolijn als de Ombudsdienst.

Dit gebeurt reeds automatisch via het steeds frequenter verschijnen van het herkenbare logo van de Vlaamse Infolijn met het gratis telefoonnummer, naar aanleiding van de vele informatie- of sensibilisatiecampagnes van de Vlaamse overheid in de massamedia. Dit effect wordt daarnaast versterkt door het voeren van specifieke eigen informatiecampagnes om de naambekendheid, de doelstellingen en de laagdrempelige bereikbaarheid van de Vlaamse Infolijn zelf te verduidelijken.

Deze campagnes worden zeer gericht georganiseerd, ten aanzien van welbepaalde doelgroepen die niet uit het oog mogen worden verloren.

In dit kader werd eind 1999 een onderzoek uitgevoerd dat heeft uitgewezen dat de Vlaamse Infolijn nog te weinig bekend was bij heel veel Vlamingen. Het bleken daarboven vooral mensen met een veeleer bescheiden inkomen en weinig opleiding te zijn die de Infolijn en de functie ervan niet konden duiden. Er zal tijdens het najaar 2000 dan ook een nieuwe grootschalige informatiecampagne worden georganiseerd, die via specifieke media vooral die doelgroepen wil bereiken, zonder evenwel de andere burgers, zoals onder meer de jongeren, uit het oog te verliezen.

Wat eventuele gelijkaardige initiatieven in verband met de Vlaamse Ombudsdienst betreft, verwijs ik de Vlaamse volksvertegenwoordiger vanzelfsprekend naar de Vlaamse Ombudsman zelf.

Voor het begrotingsjaar 2000 wordt er door de Vlaamse regering een bedrag van 35.000.000 frank uitgetrokken voor verdere doelgroepgerichte bekendmakingscampagnes van de Vlaamse Infolijn.

Vraag nr. 141
van 16 juni 2000
van de heer CHRISTIAN VAN EYKEN

Administratief toezicht – Randgemeenten

In het kader van het toezicht op de gemeenten en meer bepaald de randgemeenten had ik graag volgende vragen gesteld.

1. Welke schorsingsbesluiten werden er de voorbije vijf jaar genomen en wat was de reden hier toe ?
2. Binnen welke tijdspanne werden de begrotingen van deze gemeenten door de toezichhoudende overheid goedgekeurd in de voorbije vijf jaar ?
3. Welke klachten werden er ontvangen betreffende de beslissingen genomen door de besturen van deze gemeenten in de loop van de voorbije vijf jaar ? Welk gevolg werd hieraan gegeven ?

Antwoord

Ik vraag een onderzoek aan de gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant en zal niet nalaten de resultaten van dit onderzoek, aangevuld met de bij de administratie Binnenlandse Aangelegenheden berustende dossiers, mee te delen.

Vraag nr. 142
van 16 juni 2000
van de heer JAN LOONES

Aanwerving varend personeel – Leeftijdsgrens

Volgens een beslissing van de minister van 5 januari 2000 zou het scheepspersoneel enkel mogen worden aangeworven volgens de thans geldende bepalingen van het Vlaams Personeelsstatuut (VPS), dit wil zeggen volgens de huidige aanwervingsreglementen, waarin de leeftijdsgrens nog steeds geldt.

Daartegenover staat dat de federale overheid in de wet houdende bepalingen tot bevordering van de tewerkstelling (Belgische Staatsblad van 19 februari 1998 – art. 3) het stellen van en verwijzen naar een leeftijdsgrens bij de werving en selectie van personeel verbiedt.

Op Vlaams niveau heeft dat als gevolg dat schippers die de leeftijd van veertig jaar hebben bereikt, ondanks hun ervaring op zee, van de kandidatenlijst worden geschrapt en aldus "uit de boot vallen".

In de loop van het jaar 2000 zou wel kunnen worden deelgenomen aan een aanwervingsexamen, omdat zou worden overgeschakeld van de werving via de kandidatenlijsten, naar de werving op basis van aanwervingsexamens, waarbij de leeftijdsgrens vervalt.

1. Hoe verklaart de minister zijn beslissing om voor de aanwerving van varend personeel bij het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap nog steeds de leeftijdsgrens te laten meespelen ?
2. Zijn er nog andere functies bij de Vlaamse overheid waarvoor deze maatregel geldt ? Zo ja, welke ?
3. Voor wanneer is de omschakeling naar werving op basis van examens gepland ?

Antwoord

1. In artikel 4 van de (federale) wet van 13 februari 1998 houdende bepalingen tot bevordering van de tewerkstelling wordt uitdrukkelijk het instellen van een maximumleeftijd bij de aanwerving en selectie van personeel uit de particuliere sector of het federale openbaar ambt verboden (Advies van de Raad van State 1.28.435 van 15 juli 1999 over een ontwerpbesluit van de

Vlaamse regering houdende organisatie van de OVAM en de regeling van de rechtspositie van het personeel. Commentaar bij artikel VI 2.).

Van het verbod tot stellen van een leeftijdsgrens kan enkel worden afgeweken bij wet of bij een in ministerraad overlegd koninklijk besluit.

In het Vlaams Personeelsstatuut is momenteel nog steeds een maximumleeftijdsgrens van 35, 40 of 50 jaar voor toegang tot diverse varende functies opgenomen.

In 1998 bezorgde de administratie Ambtenarenzaken aan de toenmalige Vlaamse minister van Ambtenarenzaken een overzicht van de functies waarvoor (blijvend) een maximumleeftijd bij aanwerving diende te worden opgelegd. De betrekking van schipper werd in dit overzicht opgenomen, aangezien het om een risicofunctie gaat waarvoor een zekere fysieke paraatheid vereist is.

Deze voorgestelde functies werden meegedeeld aan de federale minister van Tewerkstelling en Arbeid.

In de (federale) ministerraad van 16 oktober 1998 werd beslist om de uitzonderingen die bestonden voor de wet van 13 februari 1998 met één jaar te verlengen, vanaf de datum van inwerkingtreding van de betrokken artikelen van voornoemde wet (1 maart 1998). Deze beslissing werd ingegeven door het feit dat in de wet van 13 februari 1998 werd nagelaten een overgangsmaatregel op te nemen.

Ondertussen werd in een ontwerpbesluit van de Vlaamse regering tot wijziging van het Vlaams Personeelsstatuut (derde bijsturing) voorgesteld om in de toekomst het scheepspersoneel aan te werven via aanwervingsexamens – georganiseerd door Selor – in plaats van via aanwervingslijsten. (*Selor : Selectiebureau van de Federale Overheid – red.*)

De Vlaamse Gemeenschap opteert er namelijk voor om af te stappen van de aanwerving van scheepspersoneel via kandidatenlijsten en over te gaan naar aanwerving via aanwervingsexamens. *Op dat ogenblik wordt de optie om een leeftijdsgrens te stellen geschrapt.*

De Vlaamse minister bevoegd voor Ambtenarenzaken verleende op 5 januari 2000 zijn akkoord om, in afwachting van de creatie van een wervingsreserve uit vergelijkende aanwervings-

examens, verder te putten uit de kandidatenlijsten voor scheepspersoneel.

Dit houdt in dat alle in aanmerking komende kandidaten, conform artikel VIII 93 VPS, op de kandidatenlijsten worden gerangschikt volgens de huidige aanwervingsreglementen voor scheepspersoneel.

De in de aanwervingsreglementen opgenomen leeftijdsgrens blijft behouden en de kandidatenlijsten worden constant bijgehouden (nieuwe kandidaten worden toegevoegd en de punten voor bijkomende vaart en brevetten worden verrekend).

2. Neen.
3. De examens voor een varende functie bij het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap kunnen worden aangekondigd na definitieve goedkeuring door de Vlaamse regering van de derde bijsturing van het VPS. Voor de eigenlijke organisatie is Selor verantwoordelijk.

**Vraag nr. 143
van 16 juni 2000
van de heer JAN LOONES**

Huisvestingsbeleid – Menswaardig wonen

De Vlaamse Wooncode (art. 3) van 1997 bepaalt dat het recht op menswaardig wonen een recht voor iedereen is.

Nochtans zou volgens de vereniging Menselijk Wonen dit artikel niet worden toegepast en zou het beleid te veel gericht zijn op de verouderde wet (van 11 oktober 1919) inzake sociale huisvesting.

Volgens een beleid gericht op sociale huisvesting zouden onleefbare woningen steeds volledig, en niet gedeeltelijk, moeten worden gerenoveerd, wat in de praktijk blijkt neer te komen op een standvastige weigering van elke vorm van hulp (een alles-of-niets-scenario). Richt men daartegen het beleid op "menswaardig wonen", dan zou kunnen worden geopteerd voor gedeeltelijke renovatie, waarbij men zich – naast het verhelpen van evidente tekortkomingen – beperkt tot enkele nuttige verbeteringen, en waarbij bovendien rekening wordt gehouden met de wensen van de bewoner.

Voor de bewoners van de 13 % van het aantal privé-woningen zonder watertoevoer, daardoor uiteraard onleefbaar, zou een gedeeltelijke renovatie

een meer menselijke, een meer rechtvaardige en tegelijk een meer realistische oplossing zijn. Een hervorming van het huisvestingsbeleid gericht op het menswaardig wonen zou tevens de situatie regelen van de huurders van sociale woningen, of hun inkomen het toegelaten plafond overschrijdt of niet.

De vereniging Menselijk Wonen pleit dan ook voor een hervorming van het huisvestingsbeleid, dat gericht zou moeten zijn op "menswaardig wonen", omdat kansarme gezinnen momenteel verstoken zijn van elke hulp bij het renoveren van hun ongezone woningen.

Terwijl de sociale huisvesting te weinig mensen behuist die minder verdienen dan het toegestane plafond (3 à 4 % van de bevolking), zouden de kansarmen sterk vertegenwoordigd zijn in onleefbare woningen (13 à 14 %). Deze kansarmen hebben meestal niet de wettelijke middelen om zich te verdedigen en dreigen daarom, soms uit wanhoop, in de criminaliteit te vervallen (agressie, diefstal, ...).

De vereniging klaagt eveneens het feit aan dat de Vlaamse overheid het grootste gedeelte van haar kredieten zou besteden aan de kleinste groep van de bevolking, namelijk de particulieren die nieuwe woningen bouwen, terwijl geen enkel krediet zou gaan naar waar het onontbeerlijk is, namelijk daar waar de particulieren volledig mislukken.

1. Onderkent de minister het probleem van de kansarme gezinnen die in onleefbare woningen gehuisvest zijn ?
2. Is het beleid thans inderdaad te veel gericht op de verouderde wetgeving voor sociale huisvesting ?
3. In welke mate heeft het gevoerde beleid inderdaad het door de vereniging Menselijk Wonen vermelde negatieve effect voor het menswaardig wonen ?
4. Klopt het dat er geen subsidies worden uitgetrokken voor een gedeeltelijke renovatie van onleefbare privé-woningen ?

Antwoord

Voortbouwend op het regeerakkoord, stelt de beleidsnota 1999-2004 het volgende : " Wonen is een sociaal grondrecht, dat echter nog niet voor iedere burger een realiteit is". (*Stuk 143 (1999-2000) – Nr. 1 – red.*)

Met de bekrachtiging door de Vlaamse regering van de Vlaamse Wooncode op 15 juli 1997 werd voor het grondwettelijk recht op wonen een decretaal basiskader gecreëerd. Het uiteindelijke doel van het Vlaamse woonbeleid is het realiseren van dit recht op wonen voor iedereen door het ter beschikking stellen van aangepaste woningen, van goede kwaliteit, in een behoorlijke woonomgeving, tegen een betaalbare prijs en met woonzekerheid voor alle inwoners.

Om dit doel te bereiken, hanteert de Vlaamse regering volgende hefbomen.

1. Het globaal verbeteren van de kwaliteit van het aanbod van woningen en hun directe omgeving, inzonderheid in de steden, met het oog op het tegengaan van de stadsvlucht.

De strijd tegen leegstand en verkrotting gaat verder. Daarnaast wil de Vlaamse overheid de gemeenten actief ondersteunen bij het aanwenden van de instrumenten voor een sociale huisvesting, zoals bepaald in de Vlaamse Wooncode : de mogelijkheden om woningen ongeschikt, leegstaand of onbewoonbaar te laten verklaren en het concreet aanwenden van het recht op voorkoop en het sociale beheersrecht. De werkbaarheid van deze instrumenten zal tegen eind 2000 worden geëvalueerd.

2. Het verhogen van het openbaar aanbod van goede, aangepaste sociale woningen, zowel kwalitatief als kwantitatief.

De Vlaamse regering wil 15.000 bijkomende sociale huurwoningen realiseren tegen het einde van de legislatuur. Naast een belangrijke toename van het aanbod van sociale huur- en koopwoningen, dient ook de kwaliteit van de bestaande sociale huurwoningen en van de woonomgeving, door wijk- en woningrenovatieprogramma's, te worden verhoogd.

3. Het stimuleren van personen en gezinnen om een eigen woning te verwerven en/of te renoveren.

De overheid heeft er alle belang bij de particulieren die dat op eigen kracht niet of moeilijk kunnen, te stimuleren om hun woonsituatie te verbeteren. Het stelsel van tegemoetkomingen aan particulieren wordt geheroriënteerd.

4. Het inschakelen van de private huurmarkt in het sociale woonbeleid door een geheroriënteerd stelsel van huursubsidies, met garanties

naar kwaliteit van de huurwoning en naar de prijszetting door de invoering van righthuurprijzen.

Er wordt een extra programma gestart om via sociale verhuurkantoren (SVK's) slechte woningen uit de privé-woningmarkt te renoveren. Het aantal gesubsidieerde SVK's wordt daarvoor opgetrokken. Voor de renovatiewerken aan deze woningen wordt over een periode van vijf jaar een extra bedrag uitgetrokken. De huurders krijgen een bijdrage om de huurprijs betaalbaar te houden. De bewoners worden aangemoedigd actief te participeren aan de renovatieprojecten, om zo hun betrokkenheid en verantwoordelijkheid ten aanzien van de renovatie te verhogen.

5. Selectieve maatregelen voor bijzondere doelgroepen.
6. Een actieplan voor de Vlaamse Rand.

Via deze hefboven wil de Vlaamse regering onder meer nastreven dat "gezinnen met minder kansen in een integratie-bevorderende omgeving kunnen wonen omdat hun buurt of de wijk kwalitatief verbetert".

Zowel uit het regeerakkoord als uit de beleidsnota blijkt duidelijk de wil om "menswaardig wonen" mogelijk te maken.

Op de concrete vragen kan het volgende worden geantwoord.

1. Zoals blijkt uit het regeerakkoord en de beleidsnota wordt het probleem van de kansarme gezinnen en alleenstaanden die in onleefbare woningen gehuisvest zijn, duidelijk onderkend.

Daarom werd ook beslist om :

- 15.000 bijkomende sociale huurwoningen te realiseren ;
 - de kwaliteit van het bestaande woningpark zowel in de privé- als in de sociale huisvestingssector grondig aan te pakken.
2. De wet van 11 oktober 1919 tot oprichting van de "Nationale Maatschappij voor Goedkope Woningen en Woonvertrekken" werd enkele jaren geleden opgeheven.

In verband hiermee moet erop worden gewezen dat, sedert het publiceren van het "Algemeen

Verslag over de Armoede" in 1994, het huisvestingsbeleid meer en meer wordt gericht op verhoging van het welzijn van alle gezinnen. Dit blijkt uit de artikelen 3 (het recht op wonen) en 4 (de bijzondere doelstellingen van het woonbeleid) van de Vlaamse Wooncode. In dit laatste artikel wordt duidelijk gesteld dat "het Vlaams woonbeleid in het bijzonder aandacht heeft voor de meest behoeftige gezinnen en alleenstaanden".

3. Zoals reeds vermeld, wordt voorzien in het bouwen van 15.000 bijkomende sociale huurwoningen om beter aan de behoeften van kansarme gezinnen en alleenstaanden te kunnen voldoen. Het sociaal huurwoningpark (5,7 % van het totale woningpark) is inderdaad te beperkt om aan alle kwantitatieve sociale woonbehoeften te voldoen.

In het kader van de Vlaamse Wooncode zijn verschillende middelen gecreëerd met het oog op een verbetering van de woonkwaliteit van het woningpatrimonium. In het kader van de verbetering van het private woningpark kan daarbij worden gewezen op mogelijkheid tot subsidiëring van woonprojecten van sociale verhuurkantoren en van woonprojecten in de privé-sector.

4. De reglementering betreffende de "verbeterings- en aanpassingspremie" bepaalt dat :
 - wanneer enkel verbeterings- of verbouwingswerken worden uitgevoerd, deze van die aard moeten zijn dat het bedrag van de subsidie minstens 30.000 frank moet bedragen ;
 - wanneer enkel aanpassingswerken worden uitgevoerd, deze van die aard moeten zijn dat het bedrag van de subsidie minstens 25.000 frank moet bedragen ;
 - wanneer tegelijk aanpassingswerken én verbeterings- of verbouwingswerken worden uitgevoerd, deze van die aard moeten zijn dat het bedrag van de totale subsidie eveneens minstens 30.000 frank moet zijn ;
 - zowel de subsidie voor aanpassings- als verbeterings- en verbouwingspremie 50 % bedraagt van de kosten, met een minimum van 50.000 frank, zodat bij een combinatie van beide premies maximum 100.000 frank aan premies kan worden verkregen ;

- de kostprijs van de aanpassingswerken minstens 50.000 frank moet bedragen.

Belangrijk hierbij is dus vast te stellen dat een volledige renovatie van de woning niet nodig is en dat een gedeeltelijke renovatie mogelijk is zolang het minimumbedrag van de subsidie wordt bereikt.

Vraag nr. 144
van 20 juni 2000
van de heer CARL DECALUWE

Heffing leegstand – Kortrijk-Roeselare-Tielt

De heffing op leegstand en verkrotting van gebouwen en woningen wordt onverminderd voortgezet.

1. Kan de minister een overzicht geven van het aantal woningen dat gewestelijk werd geïnventariseerd en van de gemeentelijk geïnventariseerde woningen voor het arrondissement Kortrijk-Roeselare-Tielt ?
2. Is hier een stijgende trend waar te nemen ? Zo ja, wat is hiervoor de verklaring ?
3. Hoeveel van de betrokken woningen vallen onder leegstand, ongeschikt, onbewoonbaar en verwaarlozing ?
4. Hoeveel vrijstellingen en schorsingen werden verleend in het arrondissement Kortrijk-Roeselare-Tielt ?

Wat zijn hierbij de meest voorkomende redenen ?

5. Is hier een stijgende trend waar te nemen ? Zo ja, welke verklaring kan hiervoor worden gegeven ?
6. Is er een substantiële afwijking van schorsingen vast te stellen naargelang de gemeente inventariseert ? Zo ja, wat is hiervan de reden ?

Antwoord

- 1, 2 en 3. In het arrondissement Kortrijk-Roeselare-Tielt zijn er 8 gemeenten zelf inventarisbeheerder. Voor de overige 21 gemeenten beheert het Vlaams Gewest de inventaris. We beschikken op dit moment over gegevens van 26 gemeenten. Een dergelijke inventaris is wel geen statisch gegeven. Geregeld worden er panden

opgenomen in de lijst, terwijl er andere worden geschrapt omdat ze opnieuw bewoond of gerenoveerd zijn.

In het totaal zijn er in het arrondissement Kortrijk-Roeselare-Tielt 1.988 panden geïnventariseerd op de heffingslijst leegstand en 294 op de heffingslijst verwaarlozing. Wat de ongeschiktheid betreft, zijn er op dit moment 117 woningen geïnventariseerd.

Er mag worden aangenomen dat het aantal inventarisaties in stijgende lijn gaat, vermits de Vlaamse Wooncode pas in werking trad op 1 november 1998. De grote vertrouwdheid bij de betrokken actoren en de ruimere bekendheid van de verschillende instrumenten liggen aan de basis daarvan. Ook de vernieuwde aandacht voor het woonpatrimonium leidt ertoe dat steeds meer gemeenten de inventaris gebruiken om het lokale woonbeleid vorm te geven.

- 4, 5 en 6. Uit sociale of billijkheidsoverwegingen kunnen vrijstellingen en schorsingen worden verleend in verschillende stadia van de procedure. In dit arrondissement zijn er momenteel 449 schorsingen/vrijstellingen lopende.

In 37 % van de gevallen werden er renovatiewerken aangevat en in 51 % van de gevallen betrof het een overdracht van het zakelijk recht. Dit betekent dat, vanuit het oogpunt van de kwaliteitsbewaking, in 88 % van de gevallen het doel werd bereikt. Immers, het oorspronkelijke probleem dat aan de basis lag van de inventarisatie is of zal worden verholpen. In 5,4 % van de gevallen betrof het een woning die als hoofdverblijfplaats werd gebruikt. De overige ontheffingsgronden (bv. onteigening of restauratie van een beschermd monument) kennen veeleer een marginale toepassing.

Ook in het kader van de vrijstellingen en de schorsingen is er redelijkerwijze een stijgende tendens waar te nemen, gezien de grotere kennis van de procedure en het instrumentarium.

Vraag nr. 145
van 20 juni 2000
van de heer CARL DECALUWE

Klachtenbeleid en Mattheuseffect – Opmerkingen Vlaamse Ombudsdienst

Volgens de internationale ombudsliteratuur slagen de ombudsdiensten er niet in een volledig klach-

tenbeeld weer te geven in hun jaarverslagen. Slechts een marginaal deel van het reële klachtenbeeld komt naar voor.

Het Mattheuseffect speelt hierin een bepalende rol : de meest kwetsbare groepen in de samenleving doen veel minder, of zelfs vaak geen beroep op de instrumenten en de kanalen van de sociale rechtsstaat.

De Vlaamse Ombudsdienst wil in de toekomst meer aandacht richten op de bekendmakingscampagnes ten aanzien van deze kwetsbare groepen in de samenleving (*Vlaamse Ombudsdienst, Jaarverslag 1999, blz. 71, 4.1.4. en blz. 169, Voorstel 1999-04 – red.*).

1. Ondersteunt de Vlaamse regering deze bekendmakingscampagnes ? Hoe ?
2. Kunnen deze campagnes geen onderdeel vormen van de bekendmakingscampagnes rond de dienstverlening van de Vlaamse Infolijn, de Vlaamse Ombudsdienst en het klachtenmanagement bij het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap ?

Worden er initiatieven genomen in die richting ?

Antwoord

Het is een bijzondere zorg van de Vlaamse regering om met haar voorlichtingsbeleid ook de meest kwetsbare groepen in de samenleving te bereiken. De Vlaamse regering wenst in het kader van haar communicatiebeleid meer systematisch gebruik te maken van doelgroepencommunicatie, en ze heeft trouwens op 7 april 2000 beslist het centrale communicatiebudget (basisallocatie 12.20 van programma 11.2) mede in die zin te heroriënteren vanaf de begroting 2001. Een belangrijke doelgroep wordt gevormd door de kansarmen, al dient hieraan te worden toegevoegd dat het hier niet om een homogene doelgroep gaat.

Ter ondersteuning van deze doelgroepenaanpak loopt thans in het kader van het programma "beleidsgericht onderzoek" een door de Vlaamse overheid betaald onderzoek van de Katholieke Hogeschool Mechelen in samenwerking met de KU Leuven naar de manieren waarop de doelgroepencommunicatie kan worden geoperationaliseerd als onderdeel van het totale communicatiebeleid van de Vlaamse regering. Dit onderzoek wordt van nabij gevolgd en begeleid door de administratie Kanselarij en Voorlichting en de informatieambte-

naar. De begeleidingscommissie bij dit onderzoeksproject heeft onlangs beslist dit onderzoek volledig toe te splitsen op de groep van de kansarmen. De bedoeling is dat het onderzoek concrete voorstellen zal opleveren voor de wijze(n) waarop de Vlaamse overheidscommunicatie kan worden bijgestuurd om beter door te dringen tot en resultaat te behalen bij de kansarme Vlamingen. De Vlaamse regering en haar diensten zullen de resultaten van dit onderzoek zeer ernstig nemen en maximaal valoriseren bij hun verdere communicatieactiviteit.

Ondertussen speelt de zorg om de kansarme segmenten van de bevolking te bereiken ook nu reeds sterk mee bij de praktische uitwerking van de mediacampagnes van de Vlaamse regering. Die zorg komt bijvoorbeeld tot uiting in de mediakeuze en het taalgebruik.

Ten slotte kan worden meegedeeld dat de Vlaamse regering geen weet heeft van campagnes die specifiek door de Vlaamse Ombudsdienst worden gepland in dit verband. Mochten er plannen in die richting bestaan, is de Vlaamse regering zeker bereid om na te gaan welke samenwerking terzake mogelijk is. Nu reeds kan worden gesignaleerd dat aan de federaties van de geschrevenperssector de vraag is gesteld om de zeer gunstige advertentievoorwaarden die, in het kader van het Protocol met de Geschreven Pers 1998-2000, gelden voor de Vlaamse regering en haar diensten, uit te breiden tot de diensten van het Vlaams Parlement. Ingeval de federaties op deze vraag ingaan, zal ook de Vlaamse Ombudsdienst er gebruik van kunnen maken en zal op deze manier de financiële drempel voor de Vlaamse Ombudsdienst om mediacampagnes te voeren, worden verlaagd.

Vraag nr. 146 van 20 juni 2000 van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Adviesraden – Vrouwen (2)

Zie :

Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen

Vraag nr. 178

van 31 mei 2000

van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen

Blz. 300

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen.

Vraag nr. 147
van 23 juni 2000
van de heer FRANS RAMON

Archeologisch patrimonium – Poperinge

Een oude stad als Poperinge kan, langs zijn archeologisch patrimonium, heel wat gegevens verstrekken over de steden in de Karolingische tijd.

Naar aanleiding van berichten in de media als zou Poperinge en met name de burgemeester weigeren om archeologisch interessante vondsten te tonen aan een archeoloog die voor het Instituut voor het Archeologisch Patrimonium (IAP) toezicht moet houden op de aldaar uitgevoerde werken, had ik graag volgende vragen gesteld aan de minister.

1. Werden er de laatste drie jaar aan het IAP meldingen gedaan van archeologische vondsten in Poperinge ?
2. Heeft de minister weet van archeologische vondsten die zouden zijn gedaan naar aanleiding van verbouwingswerken aan het gemeentehuis ?
3. Heeft de minister weet van een mogelijke weigering van de burgemeester van Poperinge om het archeologisch patrimonium te beschermen en zo ja, welke stappen heeft hij reeds ondernomen of gepland ?

Antwoord

Met de berichten in de media als zou de stad Poperinge en met name de burgemeester weigeren om archeologisch interessante vondsten te laten zien aan een archeoloog van het Instituut voor het Archeologisch Patrimonium, wordt wel een gebeurtenis van enkele jaren gelegen opnieuw opgerakeld. De feiten dateren immers van juni-juli 1995.

In juni van dat jaar werden inderdaad archeologische vondsten gedaan tijdens verbouwingswerken aan het stadhuis van Poperinge, en deze werden niet aan het IAP gemeld zoals voorgeschreven in het decreet van 30 juni 1993 houdende bescherming van het archeologisch patrimonium. Kort na de uitvaardiging van dit decreet en van zijn uitvoeringsbesluiten stond de implementatie zeker nog in zijn beginfase. Naar aanleiding van persartikels werd door de buitendienst West-Vlaanderen van het IAP tot tweemaal toe vruchteloos gepoogd om

deze vondsten voor studie ter inzage te krijgen. Bij afwezigheid van de burgemeester werden deze verzoeken door de dienstdoende burgemeester en/of de bevoegde ambtenaren telkens negatief onthaald. Vermits intussen kon worden achterhaald dat het belang van de gedane vondsten (laat-middeleeuws grijs aardewerk en dierenbot) veeleer beperkt was, werd de zaak zonder verder gevolg door het IAP geklasseerd.

Deze gebeurtenis aangrijpen om de burgemeester van Poperinge een mogelijke weigering om het archeologisch patrimonium te beschermen in de schoenen te schuiven, gaat allicht te ver. Hier kan wel sprake zijn van enig gebrek aan belangstelling voor het meest kwetsbare deel van ons cultureel erfgoed, het ondergronds erfgoed, en van een gebrek aan bereidheid van een lokaal bestuur om ook in deze materie een stuk van de eigen verantwoordelijkheid op te nemen.

Dit is dan wel een houding die nog bij meer gemeentebesturen in Vlaanderen moet worden vastgesteld en waarin gelukkig geleidelijk een positieve kentering kan worden waargenomen.

Vanuit het stadsbestuur werden de laatste drie jaar geen meldingen van archeologische vondsten in Poperinge gedaan. Het IAP zelf verrichtte op eigen initiatief controle bij rioleringswerken in de Gasthuisstraat (aanwezigheid van een Romeins wegdek) en in een verkaveling ter hoogte van de Mandeldreef (Romeinse sporen). In juni 1998 werd het stadsbestuur wel bereid gevonden om, na uitvoering van een proefonderzoek door het IAP op het terrein van de Kredietbank aan de Vlamingenstraat, de opgravingsleuven met eigen middelen te dichtten.

Het IAP neemt zich zeker voor om bij de toekomstige infrastructuurwerken de houding van het stadsbestuur van Poperinge m.b.t. het archeologisch patrimonium te toetsen en kritisch te evalueren, in een nabije toekomst onder meer bij de geplande heraanleg van het marktplein. Daarbij moet zeker archeologisch onderzoek naar het ontstaan en de ontwikkeling van de stad Poperinge worden verricht, en moet mogelijk zijn wat ook in andere steden en gemeenten van West-Vlaanderen (Damme, Diksmuide, Ieper, Koekelare, Oostende, Zonnebeke,...) in nauwe samenwerking tussen IAP en stads- of gemeentebestuur kon worden verwezenlijkt.

Vraag nr. 148
van 23 juni 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Lokale besturen – Briefwisseling

Wanneer personen een premie, een uitkering, een toelating krijgen, worden zij hiervan vaak op de hoogte gebracht door de burgemeester, de OCMW-voorzitter of de bevoegde schepen. Zo lijkt het een gunst, in plaats van een recht of een regulier antwoord op een gestelde vraag.

Het is nochtans aan de gemeente als openbare overheid om als geëigend wettelijk orgaan te handelen bij specifieke vragen van de burgers. Een positief antwoord alleen laten meedelen door de mandatarissen, lijkt dus veeleer een vorm van public relations.

1. Werd de minister reeds geconfronteerd met deze problematiek ?
2. Is er een omzendbrief die hierover verduidelijking geeft ?
3. Hoe informeert de minister de burger over zijn rechten op privacy, ook bij overheidscommunicatie ?

Antwoord

Krachtens artikel 109 van de Nieuwe Gemeentewet ondertekent de burgemeester de briefwisseling van de gemeente. De secretaris ondertekent mee de briefwisseling. De burgemeester kan deze bevoegdheid opdragen aan één of meer schepenen.

Krachtens artikel 28 van de OCMW-wet worden de beslissingen van de raad, van het vast bureau en van de bijzondere comités, de bekendmakingen, de akten en de briefwisseling van het OCMW, ondertekend door de voorzitter en de secretaris. De voorzitter kan deze bevoegdheid opdragen aan één of meerdere leden van de raad.

Het is dus in de wet bepaald dat voornoemden de burger op de hoogte brengen van de beslissingen van respectievelijk de gemeente en het OCMW.

Een verduidelijkende omzendbrief hieromtrent is niet nodig.

Bij de provinciale afdelingen werd navraag gedaan of zij in het verleden werden geconfronteerd met misbruiken terzake.

Er is één klacht geweest, die onrechtstreeks verband houdt met de vraag van de Vlaamse volksvertegenwoordiger. Leden van het college van burgemeester en schepenen van Bredene hebben de voorbije jaren privé-briefwisseling gevoerd op kosten van de gemeente, door onder andere gebruik te maken van gemeentelijk briefpapier, gemeentelagen en de gemeentelijke frankeermachine. Het ging bijvoorbeeld om brieven betreffende inlichtingen in het kader van individueel dienstbetoon en brieven waarbij werd megedeeld dat een aangevraagde bouwvergunning was goedgekeurd. Sinds half oktober 1999 zijn die activiteiten stopgezet.

Vraag nr. 149
van 23 juni 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Vlaamse openbare instellingen – Beheersorganen

Zie :
 Minister-president van de Vlaamse regering,
 Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden
 Vraag nr. 92
 van 23 juni 2000
 van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen
 Blz. 266

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden.

DIRK VAN MECHELEN

VLAAMS MINISTER
 VAN ECONOMIE, RUIMTELIJKE ORDENING
 EN MEDIA

Vraag nr. 146
van 15 juni 2000
van de heer JOHAN DE ROO

Expansiesteun – Overzicht

Kan de minister voor 1999 het totaal aan genomen beslissingen (zogenaamde "budgettaire weerslag") per maand meedelen betreffende de expansiesteun grote ondernemingen, de expansiesteun KMO's,

het Fonds voor Innovatie en Technologie en het Fonds voor Industrieel Onderzoek in Vlaanderen (FIOV) ?

Antwoord

1. Overzicht voor het jaar 1999 per maand van beslissing van het aantal toekenningen en de toegekende expansiesteun aan middelgrote en grote ondernemingen (MGO) (geïmputeerd op rubriek 51.12 – Fonds voor Economische Expansie en Regionale Reconversie – FEERR-MGO)

Maand van toekenning	Aantal toekenningen	Toegekende steun
Januari	19	140.214.000
Februari	19	125.343.000
Maart	49	704.580.700
April	8	305.465.000
Mei	6	18.225.000
Juni	52	1.375.944.000
Juli	4	719.524.000
Augustus	1	70.046.000
September	13	623.316.000
Oktober	15	132.001.000
November	20	169.170.000
December	13	136.363.000
Totaal voor 1999	219	4.520.191.700

2. Overzicht voor het jaar 1999 per maand van beslissing van het aantal toekenningen en de toegekende expansiesteun aan kleine ondernemingen (KO) (geïmputeerd op rubriek 51.12 – Fonds voor Economische Expansie en Regionale Reconversie – FEERR-KO)

Maand van toekenning	Aantal toekenningen	Toegekende steun
Januari	938	1.070.218.854
Februari	116	189.617.351
Maart	1	81.551
April	589	802.657.174
Mei	113	102.030.233
Juni	481	695.971.722
Juli	128	233.057.952
Augustus	8	32.717.714
September	174	197.711.090
Oktober	25	201.798.979
November	94	309.508.647
December	155	208.026.711
Totaal voor 1999	2.822	4.043.397.978

3. Overzicht voor het jaar 1999 per maand van beslissing van het aantal toekenningen en de toegekende steun in het Fonds voor Industrieel Onderzoek in Vlaanderen (twee rubrieken)

Maand van toekenning	Aantal toekenningen	51.12	51.22	Totaal
Januari	0	0	0	0
Februari	1	5.000.000	0	5.000.000
Maart	4	25.452.055	0	25.452.055
April	1	4.019.624	0	4.019.624
Mei	1	16.109.977	0	16.109.977
Juni	26	151.595.481	99.688.127	251.283.608
Juli	11	714.784.692	0	714.784.692
Augustus	0	0	0	0
September	4	37.033.650	0	37.033.650
Oktober	2	6.657.778	0	6.657.778
November	1	40.904.220	0	40.904.220
December	58	1.388.790.288	76.730.710	1.465.520.998
Totaal voor 1999	109	2.390.347.765	176.418.837	2.566.766.602

4. Het Fonds voor Innovatie en Technologie.

Dergelijk fonds is (althans als Vlaamse instelling) niet bekend bij de administratie, noch bij het Vlaams Instituut voor de Bevordering van het Wetenschappelijk Technologisch Onderzoek in de Industrie (IWT), noch bij de Vlaamse Instelling voor Technologisch Onderzoek (VITO), en evenmin bij de verschillende gewestelijke ontwikkelingsmaatschappijen (GOM's).

Ook een zoekpoging op het Intranet van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap of zelfs op het gehele Internet leverde geen resultaten op.

Vraag nr. 147
van 15 juni 2000
van de heer CHRISTIAN VAN EYKEN

Kabeldistributie – Telenet

70 % van de Vlaamse kabelabonnees zal vanaf volgend jaar zijn televisiesignaal toegestuurd krijgen door Telenet. Daarover is er al een akkoord met de gemengde intercommunales. Met de zuivere intercommunales is er nog geen akkoord, maar zij zijn wel bereid te onderhandelen om ook hun kabelactiviteiten te integreren in het nieuwe Telenet.

Het nieuwe Telenet wil bovendien volgend jaar met digitale televisie starten. Dit betekent dat er een tv-aanbod komt met meer zenders dan tot nog toe mogelijk was.

1. Hoe wordt de programmaraad samengesteld ?
2. Hoe wordt het basispakket samengesteld ?
3. Worden er volgens regionale verschillen inzake de wensen van de kijkers verschillende basispakketten aangeboden ? Blijven de huidige intercommunales hierin nog doorslaggevend ?
4. Hoe worden de bijkomende pakketten samengesteld ?
5. Zijn er waarborgen omtrent een gelijkaardige abonnementsprijs voor een aanbod gelijkaardig aan het huidige ?

Antwoord

Ik kan moeilijk op de toekomst vooruitlopen en

deel de Vlaamse volksvertegenwoordiger mee dat de Vlaamse omroepregelgeving het statuut van de verdelers van omroepprogramma's vaststelt.

De Vlaamse regelgeving bepaalt ook welke omroepprogramma's moeten, en welke mogen worden doorgegeven.

De term "kabelmaatschappijen" werd in de regelgeving aangehouden. Onder dit begrip valt evenwel elke exploitant die omroepsignalen al dan niet in gecodeerde vorm, geheel of gedeeltelijk via elk soort van draad aan derden doorgeeft.

In mijn Beleidsnota Media stel ik onder meer dat het nog niet duidelijk is hoe het aanbod van de kabelmaatschappijen zal evolueren.

Het ziet er evenwel naar uit dat het behoud van een ruim basisaanbod minder dan vroeger in vraag wordt gesteld.

Ik ga er in elk geval van uit dat een kwalitatief aanbod met een zo gelijk mogelijke toegang prioritair zou moeten zijn en dat een opdeling in informatierijken en informatiearmen moet worden vermeden.

Ik verwacht en reken erop dat de intercommunale kabelmaatschappijen de belangen van hun abonnees in de toekomst zullen blijven verdedigen, ook wat programma-aanbod en de abonnementsprijs betreft.

Eenieder die omroepprogramma's wil aanbieden, heeft bovendien maar kans op succes indien hij de kijkers en luisteraars een zo interessant mogelijk aanbod tegen zo interessant mogelijke voorwaarden kan aanbieden.

Vraag nr. 148
van 16 juni 2000
van de heer JAN LOONES

Regionale televisiezenders – Overheidssteun

De regionale zenders maken momenteel een "crisismoment", of toch op zijn minst een "scharniermoment" mee.

Dat is alvast de mening van de gewezen hoofdredacteur van een regionale West-Vlaamse televisiezender (Krant van West-Vlaanderen van 9 juni 2000).

Een en ander kwam aan de oppervlakte bij het ontslag van de betrokken hoofdredacteur, pionier van de eerste regionale tv-zender in West-Vlaanderen.

Zijn vrees dat elke besparing die regionale zenders moeten opbrengen, ten koste gaat van de kwaliteit van de informatie, met als gevolg een vervlakking die de regionale televisie in een spiraal dreigt mee te sleuren, kan ik volledig bijtreden.

Het zou jammer zijn mochten de regionale zenders de ambitie moeten laten varen om nog langer een informatiezender op het allerhoogste niveau te zijn.

Blijkbaar voldoen de reclame-inkomsten niet langer om het basispakket regionale televisie in stand te houden en moet er elders financiële steun worden gezocht.

Een van de oplossingen zou een vorm van gemengde financiering zijn, met rechtstreekse of onrechtstreekse inbreng van de overheid. En daar zou een taak zijn weggelegd voor de Vlaamse overheid.

Tenslotte vervult de regionale televisie in Vlaanderen onmiskenbaar een gemeenschapsfunctie en bereikt ze een groot aantal Vlamingen.

1. Onderkent de minister de moeilijkheden waarmee de regionale zenders de laatste tijd te kampen hebben om nog langer kwaliteitsvolle informatie te brengen ?

Onderkent de minister dat besparingen de grondslag zijn van deze moeilijkheden ?

2. Werd er reeds nagedacht over een vorm van overheidssteun voor de regionale zenders ?

Antwoord

In aansluiting op de vragen van de Vlaamse volksvertegenwoordiger, wil ik graag de volgende punten aanstippen.

1. De regelgeving stipuleert dat de regionale omroep, als complementair medium, tot taak heeft binnen zijn zendgebied inzonderheid regionale informatie te brengen, de communicatie te bevorderen en bij te dragen tot de algemene sociale en culturele ontwikkeling van de regio.

Ik ben van oordeel dat de regionale omroepen deze doelstellingen nog steeds performant reali-

seren. Aan deze opties moet dan ook niet worden geraakt.

2. Regionale omroepen mogen reclame en telewinkelen uitzenden en sponsoring aanwenden en mogen een beroep doen op financiering door de Vlaamse Gemeenschap, openbare besturen, intercommunales en kabelmaatschappijen (art. 60 gecoörd. decreten).

Het decreet sluit een gemengde financiering dus niet uit. Enkel in Brussel is er een rechtstreekse overheidsfinanciering door de Vlaamse overheid via het budget Brusselse Aangelegenheden, vanwege de specifieke situatie.

3. Verwijzend naar mijn Beleidsnota Media 2001-2004 blijf ik de mening toegedaan dat de regionale omroepen voor hun financiering een beroep dienen te doen op de reclamemarkt.

De Vlaamse overheid zal verder de regionale omroepen inschakelen voor haar eigen communicatiebeleid, afhankelijk van de concrete noden (budget 1999 : 21,9 miljoen frank).

De economische slagkracht en de leefbaarheid van de regionale omroepen kunnen worden verhoogd door het versoepelen van de uitzend-schema's en het verhogen van de zendtijd, op voorwaarde dat de extra zendtijd wordt aangewend voor het vervullen van de regionale omroepopdracht, waardoor de reclamemogelijkheden en de inkomsten hieruit toenemen.

Ik neem aan dat een aantal van deze punten vrij vlug in de regelgeving kunnen worden ingevoegd.

Vraag nr. 149 van 20 juni 2000 van de heer DIDIER RAMOUDT

Koninklijke Golfclub Oostende (De Haan) – Gewestplanbestemming

De Koninklijke Golfclub Oostende, gelegen in De Haan en deel uitmakend van de Koninklijke Schenking, werd in de nieuwe gewestplannen ingekleurd als natuurgebied. Dit golfterrein, dat reeds sedert 1903 bestaat en steeds als natuurgebied stond ingekleurd, werd in 1992 in herziening gesteld, maar er kwamen geen uitvoeringsbesluiten.

De beheerraad van de golfclub (bestaande uit de leden) was er niet van op de hoogte dat de laatste

gewestplannen het terrein als natuurgebied zouden inkleuren. De GOM (gewestelijke ontwikkelingsmaatschappij) reageerde gemotiveerd voor de herziening in de gewestplannen, maar hun argumentatie werd niet in aanmerking genomen. Dit heeft tot gevolg dat een aantal zeker voor een golfclub belangrijke handelingen, zoals bijvoorbeeld het onderhoud van de terreinen, niet meer zouden kunnen worden uitgevoerd. Evenmin kan, nu men eindelijk over de nodige fondsen beschikt, het clubhuis, dat erg te lijden had onder oorlogsverwoestingen, in de originele toestand worden hersteld.

1. Is het wel normaal dat een golfterrein als natuurgebied wordt ingekleurd ?
2. Geldt dit voor alle golfterreinen ? En zo neen, waarom niet ?
3. Wat is de stand van zaken van de gewestelijke uitvoeringsplannen voor de golfterreinen ?

Antwoord

- 1 en 2. De bestaande golfterreinen hebben zeer verschillende bestemmingen op het gewestplan.

Bij de opmaak van de gewestplannen in de jaren zeventig is enkel op het gewestplan Antwerpen voorzien in een aanvullend stedenbouwkundig voorschrift "golfterrein". Golfterreinen van voor de opmaak van de gewestplannen kregen veelal bestemmingen als parkgebied, natuurgebied, gebied voor dagrecreatie, woonpark, landschappelijk waardevol agrarisch gebied en militair domein.

Het golfterrein werd in 1977 ingetekend als natuurgebied.

3. Op basis van de nota "Golf in Vlaanderen", opgesteld door de planologische dienst van de administratie voor Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu, besloot de Vlaamse regering op 21 november 1990 de betrokken gewestplannen gedeeltelijk in herziening te stellen, teneinde voor een aantal bestaande terreinen, waaronder terreinen die zijn opgericht vóór de opmaak van de gewestplannen, de bestemming golfterrein erop aan te brengen.

Op basis van deze beleidsbeslissing werden voor de terreinen in Kapellen, Brasschaat, 's Gravenwezel, Wommelgem, Genk, Sint-Martens-Latem, Waregem, Wortegem-Petegem, Dil-

beek, Steenokkerzeel-Melsbroek, Kampenhout en een gebied op de grens van Boom met Rumst dat nog zal worden ingericht, de gewestplannen reeds herzien.

In 1999 werd tijdens een overleg tussen mijn kabinet, de Koninklijke Belgische Golffederatie en de Arohm-afdeling Ruimtelijke Planning afgesproken om te starten met een planmatige benadering van bestaande en nieuwe golfterreinen in Vlaanderen. (*Arohm : administratie Ruimtelijke Ordening, Huisvesting en Monumenten en Landschappen – red.*)

In eerste instantie heeft een ruimtelijke afweging plaatsgevonden van de bestaande golfterreinen in Vlaanderen. Vooruitlopend op de afbakening van de gebieden van het buitengebied zou deze afweging de basis kunnen vormen voor een beleidsmatige vertaling ervan in gewestelijke ruimtelijke uitvoeringsplannen. De resultaten van de afweging bouwen verder op de vroegere golfnota en principes uit het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen.

In de nota "Ruimtelijke afweging van bestaande golfterreinen in Vlaanderen" van mijn administratie is voor de Koninklijke Golfclub Oostende in De Haan een bestemmingswijziging naar golfterrein voorgesteld.

Vanaf september 2000 zal opnieuw overleg plaatsvinden tussen de Koninklijke Belgische Golffederatie, Arohm en mijn kabinet, en zal de bovenvermelde nota "Ruimtelijke afweging van bestaande golfterreinen in Vlaanderen" verder worden verfijnd en worden afgesproken wie welke acties dient te ondernemen.

Vraag nr. 150 van 20 juni 2000 van de heer DIDIER RAMOUDT

Decreet ruimtelijke ordening – "Architecturale eigenheid"

Onder andere in het decreet van 26 april 2000 houdende wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening en van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, staat in artikel 32, punt 5 dat een bouwwerk zijn "architecturale eigenheid" moet behouden.

Evenwel wordt in de betrokken teksten niet aangegeven wat daarmee wordt bedoeld. In de voorbereidende parlementaire stukken staat dat de "architecturale eigenheid in verhouding staat tot de omgeving".

Zijn er intussen administratieve toepassingscriteria uitgewerkt ter invulling van dit begrip? Zo ja, welke?

Antwoord

Het begrip "architecturale eigenheid" komt voor in artikel 145 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening in verband met de heirkraft. Het komt eveneens voor in artikel 43, § 2 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, in verband met de afwijkingsregeling voor zonevremde gebouwen (ook bekend als artikel 166).

De memorie van toelichting bij artikel 166 stelt: "Behoud van de architecturale eigenheid van de gebouwen wordt steeds gevraagd uit respect voor de wijze waarop het karakter van het landelijk gebied in het collectief geheugen van de mensen is geprent."

In de commissievergadering werd het volgende gesteld: "De heer Johan De Roo, hierin bijgetreden door de heer Jaak Gabriëls, formuleert enige bedenkingen bij de architecturale eigenheid waarvan sprake is in § 1, derde lid. Hij apprecieert de goede bedoeling om het landelijk karakter van de omgeving te vrijwaren, maar vindt dat de bestaande architecturale kwaliteit soms erbarmelijk is.

De heer Jacques Timmermans oordeelt dat het ontwerp respect wil vragen voor het bestaande bebouwingstype, met bijvoorbeeld een bepaalde bouwhoogte en dakhelling. De heer Ludo Sannen merkt in dit verband op dat de administratie nog een lange weg te gaan heeft om dit op redelijke wijze tot uitvoering te brengen". (*Commissie voor Ruimtelijke Ordening, Openbare Werken en Vervoer van 19 april 1999; Stuk 1332 (1998-1999) – Nr. 9 – red.*)

Mijn administratie deelt mij het volgende mee:

"Architecturale eigenheid staat gelijk met architecturaal karakter. Enkele voorbeelden:

- een hoeve van het langgeveltype;

- een hoeve met zeer gesloten straatwand of zijgevels;
- een "klassieke" woning met twee bouwlagen onder kroonlijst en een zadeldak;
- een vierkantshoeve.

Het oorspronkelijke architecturale karakter van deze types van gebouwen dient herkenbaar te blijven, ook na herbouwen. Dit sluit uiteraard geen wijzigingen aan het uitzicht van het gebouw uit, zoals bijkomende raamopeningen, en dergelijke.

Architecturale eigenheid wordt ook in belangrijke mate beïnvloed door het materiaalgebruik. Het bekleden van een baksteengevel met hout bijvoorbeeld, kan het architecturaal karakter ingrijpend veranderen.

Wanneer een woning mag uitbreiden, dan dient dit nieuwe gedeelte respect te hebben voor de architecturale eigenheid, zonder voor dit nieuwe deel hedendaagse architectuur uit te sluiten."

Vraag nr. 151 van 20 juni 2000 van de heer CARL DECALUWE

BPA's zonevremde landbouwbedrijven – Stand van zaken

Door recente gewestplanwijzigingen gebeurde het wel eens dat een bedrijfszetel van een landbouwbedrijf "groen" werd ingekleurd en aldus zonevremd werd, met alle gevolgen van dien op het vlak van de wetgeving op de ruimtelijke ordening.

Bij de opmaak van het sectoraal BPA (bijzonder plan van aanleg) kan deze problematiek worden opgenomen, zoals reeds eerder door de voorganger van de minister werd verklaard in het Vlaams Parlement.

1. Kan de minister een overzicht geven van de gewestplanwijzigingen sedert 1995 waarbij landbouwbedrijven zonevremd werden ingekleurd?
2. Kan de minister een overzicht geven van het aantal zonevremde landbouwbedrijven dat na een goedgekeurd BPA werd opgelost?

3. Is de omzendbrief over het sectorale BPA voldoende duidelijk betreffende de opname van zonevreemde landbouwbedrijven ?

Antwoord

1. Verschillende gewestplanherzieningen die sinds 1995 hebben plaatsgevonden, waren zeer beperkt van karakter en hadden met andere woorden betrekking op heel specifieke en duidelijke gesitueerde problematieken. Deze herzieningen hebben zelden geleid tot het zonevreemd worden van landbouwbedrijfsgebouwen.

Daarnaast werden voor bepaalde gewestplannen omvattende herzieningen doorgevoerd die uitvoering hebben gegeven aan de doelstellingen en principes van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen. Het betreft meer bepaald volgende gewestplanherzieningen : Gentse en Kanaalzone (29 oktober 1998), Leuven (23 juni 1998), Antwerpen (28 oktober 1998), Kortrijk (10 november 1998), Roeselare-Tielt (15 december 1998), Sint-Niklaas-Lokeren (1 juni 1999), Oudenaarde (29 oktober 1999), Halle-Vilvoorde-Asse (17 juli 2000).

Dit laatste type (omvattende) gewestplanherzieningen bevatte ongetwijfeld bestemmingswijzigingen die tot gevolg hadden dat bestaande landbouwbedrijfsgebouwen zonevreemd werden, of met andere woorden in een niet-agrarische bestemming terecht kwamen. Terzake kunnen globaal twee grote groepen van bestemmingswijzigingen worden onderscheiden :

- wijzigingen met het oog op de ontwikkeling van de zeehavengebieden, van nieuwe regionale en lokale bedrijventerreinen en wijzigingen met het oog op het creëren van ontwikkelings- en uitbreidingsmogelijkheden voor bestaande bedrijven buiten bedrijventerreinen ; hierbij werd in vele gevallen agrarisch gebied omgezet in een industriële bestemming ;
- wijzigingen met het oog op het creëren van ruimtelijke aaneengesloten gehelen natuurgebied ; hierbij werd in vele gevallen agrarisch gebied omgezet in natuurgebied, reservaatgebied of bosgebied ; bij bestemmingswijzigingen naar agrarisch gebied met ecologisch belang en bosuitbreidingsgebied blijft de agrarische bestemming, al dan niet gefaseerd, behouden.

2. Bij mijn administratie zijn verschillende voorbeelden van bijzondere plannen van aanleg bekend waarin zonevreemde landbouwbedrijven een gepaste bestemming krijgen. Deze bijzondere plannen van aanleg zijn het resultaat van een samenhangende, ruimtelijke visie voor een bepaald gebied, die al dan niet in het kader van een gemeentelijk ruimtelijk structuurplanningsproces werd ontwikkeld. Wanneer met andere woorden uit een gewenste ruimtelijke structuur op meso- of microniveau voor het betrokken gebied een bestemmingswijziging voor het gebouw kan worden verantwoord, lijkt er niets in de weg te staan van een bestemmingswijziging.

In het kader van de toepassing van de omzendbrief RO 97/01 werd de planologisch-juridische toestand van geen enkel zonevreemd landbouwbedrijf opgelost. De oorzaak hiervan is tegelijkertijd het antwoord op de derde vraag.

3. In mijn antwoord op schriftelijke vraag nr. 68 van 4 februari 2000 van de heer Johan De Roo over de stand van zaken van de BPA's zonevreemde bedrijven, heb ik gesteld dat uit de bevoordingen van de omzendbrief RO 97/01 duidelijk blijkt dat het instrument bedoeld is voor industriële en ambachtelijke bedrijven. Landbouwbedrijven, kleinhandels- en horeca-activiteiten vallen er niet onder. Toen stelde ik reeds dat deze beperking tot industriële en ambachtelijke bedrijven zal worden gehandhaafd bij de advisering en beoordeling van voorontwerpen en ontwerpen van sectorale BPA's zonevreemde bedrijven. (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 10 van 24 maart 2000, blz. 863 – red.*)

De reden hiervoor is dat de opname van diverse andere bedrijven, zoals landbouwbedrijven, in dergelijk bijzonder plan van aanleg, zou inhouden dat de in de omzendbrief gevraagde globale gemeentelijke benadering zou moeten worden uitgebreid tot andere sectoren dan die van de industriële en ambachtelijke bedrijvigheid. Er zou met andere woorden ook een globale gemeentelijke benadering van het functioneren van de landbouw in relatie tot het functioneren van de andere economische activiteiten en de andere openruimtefuncties moeten plaatsvinden. De energie die dit vereist, kan beter meteen worden geïnvesteerd in de opmaak van een gemeentelijk ruimtelijk structuurplan, waarin de ruimtevragen van alle maatschappelijke sectoren worden afgewogen. In uitvoering van het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan kunnen ruimtelijke uitvoeringsplannen dan de pro-

blematiek van (thans) zonevreemde activiteiten in hun totaliteit aanpakken.

Vraag nr. 153
van 23 juni 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Vlaamse openbare instellingen – Beheersorganen

Zie :
 Minister-president van de Vlaamse regering,
 Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden
 Vraag nr. 92
 van 23 juni 2000
 van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen
 Blz. 266

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden.

Vraag nr. 154
van 23 juni 2000
van mevrouw MARIJKE DILLEN

Steun aan de geschreven pers – Multimediaprojecten

Tijdens de vorige legislatuur heeft de Vlaamse regering subsidies verstrekt aan multimediaprojecten van de opiniepers, als maatregel om de toekomst van de geschreven pers te verzekeren, in uitvoering van het Protocol met de Geschreven Pers van 27 juli 1998.

1. De uitgevers kregen de gelegenheid projecten in te dienen, die door een jury dienden te worden beoordeeld.

Hoeveel projecten werden er ingediend en door welke uitgevers, dit voor de kredieten voor 1998 ?

2. Op welke wijze was de jury samengesteld ?

3. Wat was het oordeel van de jury over de ingediende projecten en welke rangschikking werd door de jury aan de Vlaamse Gemeenschap voorgelegd ?

4. Er was een beschikbaar krediet voor 1998 van 36,3 miljoen frank.

Op welke wijze is dit verdeeld ?

5. Is dit initiatief ook in 1999 voortgezet ? Zo ja, dan kreeg ik ook graag een antwoord op bovenvermelde vragen 1 tot en met 4 voor de periode 1999.

Zo neen, op welke wijze is dan uitvoering gegeven aan het protocol ?

Antwoord

1. In 1998 werden in totaal twaalf projectvoorstellen ingediend door de Vlaamse uitgevers, namelijk door :

- de Regionale Uitgeversgroep ;
- Mediaxis ;
- Sparta ;
- Uitgeversbedrijf De Tijd, in samenwerking met de Vlijt, Concentra, Het Volk, de Vlaamse Uitgeversmaatschappij, Hoste NV en Uitgeverij De Morgen ;
- Vlaamse Uitgeversmaatschappij ;
- Roularta Media Group ;
- Tijd Cultuur NV ;
- NV De Vandaag ;
- Uitgeversbedrijf De Tijd samen met Tijd Electronic Services ;
- twee voorstellen ingediend door Tijd Electronic Services ;
- Het Volk.

2. Voor de beoordeling van de projectvoorstellen ingediend bij de oproep 1998, besliste de Vlaamse regering op 17 november 1998 om advies te vragen aan het Vlaams Instituut voor de Bevordering van het Wetenschappelijk Technologisch Onderzoek in de Industrie (IWT) voor de beoordeling m.b.t. de economische impact van de projecten, en aan twee experts, met name de professoren Els De Bens van de Universiteit Gent en Georges Van De Perre van de

Katholieke Universiteit Leuven, voor de beoordeling van de kwalitatieve waarde van de projecten.

De administratie Media stond in voor de beoordeling van de coherentie met de doelstellingen van de Vlaamse regering en voor de opmaak van het voorstel van beslissing voor de Vlaamse regering.

3. Op basis van de adviezen uitgebracht door de professoren en het IWT, en rekening houdende met de coherentie van de projectvoorstellen met de doelstellingen van de Vlaamse regering, stelde de administratie een geordende lijst op met de rangschikking van alle ontvankelijke projectvoorstellen.

De jury apprecieerde de inspanningen die de Vlaamse uitgevers vooropstellen om hun producten te diversifiëren en aan te passen aan de noden van de nieuwe informatiemaatschappij. De evaluatie leidde tot volgende geordende lijst van projecten die geacht werden voor realisatie in aanmerking te komen, dit zonder rekening te houden met de beperktheid van de beschikbare middelen (36,3 miljoen frank).

Indiener	Volgorde op de lijst
Uitgeversbedrijf Tijd	1
Roularta Media Group	2
Regionale Uitgeversgroep	3
Vlaamse Uitgeversmaatschappij	4
Het Volk	5
Sparta	6

4. Op 18 december 1998 besliste de Vlaamse regering op basis van de oproep 1998 :
- een subsidie van 23.000.000 frank toe te kennen aan Uitgeversbedrijf De Tijd, in samenwerking met De Vlijt, Concentra, Het Volk, de Vlaamse Uitgeversmaatschappij, Hoste NV en Uitgeverij De Morgen ;
 - een subsidie van 6.287.500 frank toe te kennen aan Roularta Media Group ;
 - een subsidie van 5.150.000 frank toe te kennen aan de Regionale Uitgeversgroep ;
 - een subsidie van 1.862.500 frank toe te kennen aan de Vlaamse Uitgeversmaatschappij.

5. Op 4 mei 1999 besliste de Vlaamse regering om een tweede oproep te richten tot de Vlaamse geschrevenperssector om projectvoorstellen in te dienen die de digitale diversificatie bevorderen.

In 1999 werden eveneens twaalf projectvoorstellen ingediend door de Vlaamse uitgevers, namelijk door :

- Hoste ;
- de Regionale Uitgeversgroep ;
- Sparta ;
- Tijd Cultuur NV ;
- de Vlaamse Uitgeversmaatschappij ;
- drie voorstellen ingediend door Medixis ;
- NV Press Bank, dit is de NV die werd opgericht door de indieners van het project van de Vlaamse dagbladuitgevers dat in 1998 steun ontving ;
- Publiwest NV ;
- Uitgeversbedrijf De Tijd.

Op 4 mei 1999 besliste de Vlaamse regering eveneens om eenzelfde beoordelingsprocedure te hanteren als in 1998, met dit verschil dat de keuze van de experts zou worden gedaan vanuit de administratie Media, in samenspraak met de administratie Wetenschap en Innovatie. Op basis van dit overleg werden de professoren Guido Fauconnier van de Katholieke Universiteit Leuven en Luc Boullart van de Universiteit Gent aangewezen als experts.

Op basis van de adviezen uitgebracht door de professoren en het IWT, en rekening houdende met de coherentie van de projectvoorstellen met de doelstellingen van de Vlaamse regering, stelde de administratie een geordende lijst op met de rangschikking van projectvoorstellen.

Zoals kan worden afgeleid uit de geordende lijst, oordeelde de jury dat slecht vier projecten voldoende waardevol waren om in aanmerking te komen voor een subsidie. De evaluatie leidde tot volgende geordende lijst van projecten die geacht werden voor realisatie in aanmerking te komen, dit zonder rekening te houden met de

beperkte van de beschikbare middelen (36,3 miljoen frank).

Indiener	Volgorde op de lijst
Vlaamse Uitgeversmaatschappij	1
Uitgeversbedrijf Tijd	2
Hoste NV	3
Regionale Uitgeversgroep	4

De Vlaamse regering besliste op 26 november 1999 op basis van de oproep 1999 een subsidie toe te kennen aan :

- de Vlaamse Uitgeversmaatschappij voor een bedrag van 8.795.000 frank ;
- Uitgeversbedrijf Tijd NV voor een bedrag van 8.979.574 frank ;
- Hoste NV voor een bedrag van 5.230.333 frank ;
- Regionale Uitgeversgroep NV voor een bedrag van 4.400.000 frank.

Bij de opvolging van de geselecteerde projecten van de oproep 1998 werd vastgesteld dat het project ingediend door Uitgeversbedrijf De Tijd in samenwerking met alle andere Vlaamse dagbladuitgevers, een aanzienlijke vertraging had opgelopen. Daarom besliste de Vlaamse regering op 26 november 1999 om het saldo van 8.895.093 frank op de begroting 1999 aan te wenden om dit project extra tijd te verlenen, om zo de slaagkansen veilig te stellen. Het totale subsidiebedrag van 23.000.000 frank dat werd toegekend in 1998 bleef onveranderd, maar de vastlegging van deze middelen (8.895.093 frank) was nodig, aangezien door de vertraging een gedeelte van de op de begroting 1998 vastgelegde middelen was vervallen.

**Vraag nr. 156
van 23 juni 2000
van de heer CARL DECALUWE**

Bouw- en verkavelingsaanvragen – Beroepen (2)

De voorbije periode werd gekenmerkt door een steeds hoger aantal beroepen van de gemachtigde ambtenaar bij de minister. Dit werd reeds eerder in een antwoord op een schriftelijke vraag bevestigd (*vraag nr. 5 van 10 september 1999 van de heer Christian Van Eyken ; Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 2 van 22 oktober 1999, blz. 66 – red.*).

1. Kan de minister, in aanvulling op mijn schriftelijke vraag nr. 62 van 26 januari 2000 (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 10 van 24 maart 2000, blz. 850 – red.*), een overzicht geven van het aantal beroepen dat werd ingesteld door respectievelijk particulieren, colleges van burgemeester en schepenen en gemachtigde ambtenaren, en dit opgesplitst per provincie voor 1999 en 2000 ?
2. Kan hij tevens een overzicht geven van het aantal beroepen dat werd ingewilligd, en dit volgens de indeling van subvraag 1 ?
3. Wat is de verklaring voor de verschillen ?

Antwoord

- 1 en 2. Aansluitend op het antwoord op vermelde vraag, kan ik volgende cijfergegevens meedelen (toestand eind juli 2000) :

Aantal beroepen, ingesteld in 1999, met aard van de beslissing omtrent de in dat jaar ingestelde beroepen :

Overzicht 1999

	Aard van beslissing							
	Totaal	Behandeld	Beslist	Vergund	Deels of vw. vergund	Niet vergund	Onontvanke- lijk beroep	Beroep ingetrokken
West-Vlaanderen								
Particulier	63	59	51	2	4	38	0	7
Part./CBS	0	0	0	0	0	0	0	0
Part./GA	1	1	1	0	0	1	0	0
CBS	4	4	3	0	1	2	0	0
GA	56	53	50	9	8	32	1	0
CBS/GA	1	1	0	0	0	0	0	0
Totaal	125	118	106	11	13	74	1	7
			100 %	10,4	12,3	69,8	0,9	6,6
Oost-Vlaanderen								
Particulier	182	125	55	1	1	49	4	0
Part./CBS	0	0	0	0	0	0	0	0
Part./GA	0	0	0	0	0	0	0	0
CBS	18	15	10	2	0	7	1	0
GA	206	150	113	46	11	54	2	0
CBS/GA	11	7	1	0	0	1	0	0
Totaal	417	297	179	49	12	111	7	0
			100 %	27,4	6,7	62,0	3,9	0,0
Antwerpen								
Particulier	143	123	84	8	7	65	3	1
Part./CBS	0	0	0	0	0	0	0	0
Part./GA	1	1	1	0	0	1	0	0
CBS	1	1	1	1	0	0	0	0
GA	51	46	33	12	6	13	2	0
CBS/GA	1	1	0	0	0	0	0	0
Totaal	197	172	119	21	13	79	5	1
			100 %	17,6	10,9	66,4	4,2	0,8
Limburg								
Particulier	107	76	50	5	1	41	3	0
Part./CBS	0	0	0	0	0	0	0	0
Part./GA	1	0	0	0	0	0	0	0
CBS	5	5	4	2	0	1	1	0
GA	49	46	36	7	4	25	0	0
CBS/GA	3	2	1	0	0	1	0	0
Totaal	165	129	91	14	5	68	4	0
			100 %	15,4	5,5	74,7	4,4	0,0

	Aard van beslissing							
	Totaal	Behandeld	Beslist	Vergund	Deels of vw. vergund	Niet vergund	Onontvanke- lijk beroep	Beroep ingetrokken
Vlaams-Brabant								
Particulier	134	116	87	11	11	61	0	4
Part./CBS	0	0	0	0	0	0	0	0
Part./GA	0	0	0	0	0	0	0	0
CBS	6	6	4	3	0	1	0	0
GA	92	81	73	38	12	23	0	0
CBS/GA	2	2	2	1	0	1	0	0
Totaal	234	205	166	53	23	86	0	4
			100 %	31,9	13,9	51,8	0,0	2,4
Totaal Vlaanderen								
Particulier	629	499	327	27	24	254	10	12
Part./CBS	0	0	0	0	0	0	0	0
Part./GA	3	2	2	0	0	2	0	0
CBS	34	31	22	8	1	11	2	0
GA	454	376	305	112	41	147	5	0
CBS/GA	18	13	5	1	0	4	0	0
Totaal	1138	921	661	148	66	418	17	12
			100 %	22,4	10,0	63,2	2,6	1,8

(P.S. : De kolom "behandeld" betreft het aantal dossiers waarvoor reeds een ontwerpbesluit is opgemaakt door de administratie ; de kolom "beslist" betreft dossiers waarin reeds een ministerieel besluit is getroffen)

(CBS : college van burgemeester en schepenen ; GA : gemachtigd ambtenaar – red.)

Aantal beroepen, ingesteld in 2000, met aard van de beslissing omtrent de in dat jaar ingestelde beroepen :

Overzicht 2000

	Aard van beslissing							
	Totaal	Behandeld	Beslist	Vergund	Deels of vw. vergund	Niet vergund	Onontvanke- lijk beroep	Beroep ingetrokken
West-Vlaanderen								
Particulier	33	4	3	0	0	1	2	0
Part./CBS	0	0	0	0	0	0	0	0
Part./GA	0	0	0	0	0	0	0	0
CBS	6	2	2	1	0	1	0	0
GA	67	8	5	0	1	4	0	0
CBS/GA	0	0	0	0	0	0	0	0
Totaal	106	14	10	1	1	6	2	0
			100 %	10,0	10,0	60,0	20,0	0,0
Oost-Vlaanderen								
Particulier	100	3	3	0	0	2	0	1
Part./CBS	0	0	0	0	0	0	0	0
Part./GA	3	0	0	0	0	0	0	0
CBS	7	1	1	0	1	0	0	0
GA	103	8	8	4	1	3	0	0
CBS/GA	7	0	0	0	0	0	0	0
Totaal	220	12	12	4	2	5	0	1
			100 %	33,3	16,7	41,7	0,0	8,3
Antwerpen								
Particulier	116	18	10	2	0	6	0	2
Part./CBS	0	0	0	0	0	0	0	0
Part./GA	0	0	0	0	0	0	0	0
CBS	3	1	0	0	0	0	0	0
GA	9	1	0	0	0	0	0	0
CBS/GA	0	0	0	0	0	0	0	0
Totaal	130	20	10	2	0	6	0	2
			100 %	20,0	0,0	60,0	0,0	20,0
Limburg								
Particulier	70	9	8	1	1	6	0	0
Part./CBS	0	0	0	0	0	0	0	0
Part./GA	1	0	0	0	0	0	0	0
CBS	7	3	3	0	0	0	3	0
GA	34	10	8	4	0	4	0	0
CBS/GA	0	0	0	0	0	0	0	0
Totaal	112	22	19	5	1	10	3	0
			100 %	26,3	5,3	52,6	15,8	0,0

	Aard van beslissing							
	Totaal	Behandeld	Beslist	Vergund	Deels of vw. vergund	Niet vergunnd	Onontvanke- lijk beroep	Beroep ingetrokken
Vlaams-Brabant								
Particulier	101	17	12	3	0	8	0	1
Part./CBS	0	0	0	0	0	0	0	0
Part./GA	0	0	0	0	0	0	0	0
CBS	6	1	1	0	0	0	1	0
GA	45	9	6	2	1	3	0	0
CBS/GA	0	0	0	0	0	0	0	0
Totaal	152	27	19	5	1	11	1	1
			100 %	26,3	5,3	57,9	5,3	5,3
Totaal Vlaanderen								
Particulier	420	51	36	6	1	23	2	4
Part./CBS	0	0	0	0	0	0	0	0
Part./GA	4	0	0	0	0	0	0	0
CBS	31	8	7	1	1	1	4	0
GA	258	36	27	10	3	14	0	0
CBS/GA	7	0	0	0	0	0	0	0
Totaal	720	95	70	17	5	38	6	4
			100 %	24,3	7,1	54,3	8,6	5,7

(P.S. : De kolom "behandeld" betreft het aantal dossiers waarvoor reeds een ontwerpbesluit is opgemaakt door de administratie ; de kolom "beslist" betreft dossiers waarin reeds een ministerieel besluit is getroffen).

3. Het is nu al duidelijk dat er in 2000 veel meer hogere beroepen zullen zijn, vooral ten gevolge van het groter aantal beroepen van particulieren. Dat groter aantal beroepen vloeit voort uit het groter aanbod aan aanvragen in het algemeen, wat op zich onder meer een gevolg is van het bewust worden van de noodzaak om alle werken en handelingen – ook de kleinere – aan te vragen. Hoe meer zaken er worden aangevraagd, hoe groter het aantal mogelijke weigeringen waartegen beroep kan worden ingesteld.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat het aantal beroepen stelselmatig stijgt. Dit heeft vooral te maken met een grotere mondigheid van de burger.

Het verschil in beoordeling tussen 1999 en 2000 is nog irrelevant gelet op het geringe aantal beslissingen over beroepen ingesteld in 2000.

Zoals eerder geantwoord, kunnen verschillen in cijfers, zowel wat het aantal beroepen als wat het aantal vergunningsbeslissingen betreft, overigens velerlei oorzaken hebben :

- aard en ingesteldheid van degene die beroep instelt zelf (legt die zich gemakkelijk neer bij een weigeringsbeslissing of niet) : dit verschilt duidelijk over de provincies heen ;
- mate van vooroverleg : hoe meer er officiële aanvragen en vooroverleg voor de eigenlijke officiële aanvraag gebeuren, hoe meer gunstige beslissingen er zijn en hoe minder de noodzaak tot instellen van beroep wordt aangevoeld ;
- duidelijke verschillen over de jaren heen door de wijziging van wet- en regelgeving en beleidsinzichten ;
- enzovoort.

Het laatste punt is overigens de hoofdreden voor de verschillen in het aandeel van vergunningsbeslissingen ten opzichte van de totaliteit in 1999 (en 2000) tegenover de eerdere jaren 1997 en 1998. In de afgelopen jaren speelden – veel meer dan nu – bij de beroepsbeslissingen vooral de afschaffing van de zogenaamde "opvulregel" mee, evenals de strengere reglementering voor zonevreemde gebouwen.

Vraag nr. 157
van 28 juni 2000
van de heer CHRISTIAN VAN EYKEN

Verbrandingsoven Drogenbos – Bouwvergunning

Vlabraver heeft op 11 mei 1999 een bouwvergunning aangevraagd voor de bouw van een afvalverbrandingsinstallatie in Drogenbos, nadat de eerste door de Raad van State werd vernietigd.

1. Wat is de stand van zaken ?
2. Wat zijn de adviezen van de verschillende instanties die in deze procedure voor het verkrijgen van een bouwvergunning werden geraadpleegd ?
3. Volgens verklaringen van minister Vera Dua zou dit dossier, voorafgaand aan de eventuele aflevering van de vergunning, op de agenda van de regering komen voor advies.

Gaat de minister akkoord met deze werkwijze ?

Antwoord

1. In deze zaak is bij de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar een nieuwe aanvraag voor het verkrijgen van een stedenbouwkundige vergunning ingediend. Die aanvraag is momenteel nog in behandeling.
2. Diverse instanties, waaronder de gemeenten Drogenbos en Sint-Pieters-Leeuw, werd om advies gevraagd. De adviezen worden integraal verwerkt in de beslissing over de aanvraag.
3. Er is geen reden om het betrokken dossier, voorafgaand aan de eventuele aflevering van de vergunning, voor advies voor te leggen aan de Vlaamse regering.

Vraag nr. 158
van 3 juli 2000
van mevrouw ISABEL VERTRIEST

Ruimtebalans – Stand van zaken

Enkele maanden geleden gaf de minister een voorlopige ruimtebalans.

Ondertussen zijn nogal wat gewestplanwijzigingen doorgevoerd.

Hoe ziet de ruimtebalans er nu uit ?

Antwoord

Als **bijlage** vindt de Vlaamse volksvertegenwoordiger de cijfers van de ruimteboekhouding, gebaseerd op de digitale geactualiseerde gewestplannen (actueel tot 1 januari 2000).

Ruimteboekhouding

Oppervlakten gewestplanbestemmingen volgens rubrieken ruimteboekhouding (opp. in ha)

(De cijfers van de ruimteboekhouding zijn gebaseerd op de digitale geactualiseerde gewestplannen)

	1.1.94	1.1.98	1.1.2000	Evolutie 1994-2000	Optie Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen
Wonen	227.409	227.334	227.178	-231	0 wonen
Recreatie	17.973	18.240	17.957	-16	+ 1.000 recreatie
Natuur & reservaat	110.979	112.982	115.776	+ 4.797	+ 38.000 natuur & reservaat
Overig groen	35.715	35.887	35.613	-102	0 overig groen
Bos	42.180	42.413	43.280	+ 1.100	+ 10.000 bos
Landbouw	808.815	807.305	805.026	-3.789	-56.000 landbouw
Industrie	55.401	56.265	56.351	+ 951	+ 7.000 industrie
Overige	60.359	59.276	58.523	-1.836	0 overige
Totaal	1.358.831	1.359.702	1.359.704	+ 873 (*)	

(*) door de gewestplanwijziging Zeebrugge dd. 19.09.96 is 873 ha bijgekomen waarvan 367 ha industrie

Versie 1-1-2000

MVG – AROHM – Afdeling Ruimtelijke Planning

Ruimteboekhouding – Toestand 1/1/2000

Overzicht wijzigingen per bestemmingscategorie

Bestemmingscategoriën geldend per 1/1/2000 (bijkomende oppervlaktes in ha)

Bestemmings-
categoriën geldend
in 1994
(in mindering te
brengen
oppervlaktes in ha)

Totalen (*) van de
in mindering te
brengen
oppervlaktes per
categorie

	1. Wonen	2. Recreatie	3. Natuur+reservaat	4. Overige groen	5. Bos	6. Landbouw	7. Industrie	8. Overige
	0,1			1,0		0,5	366,6	505,1
1. Wonen	1061,9	67,0	77,1	262,7	18,9	413,3	235,0	61,5
2. Recreatie	200,6	54,7	467,6	32,2	139,6	53,8	50,5	27,4
3. Natuur+reservaat	13,1	170,6	470,7	85,4	48,8	86,6	39,8	121,8
4. Overige groen	71,4	93,5	540,4	321,4	40,0	561,4	356,5	244,5
5. Bos	1,3	70,3	342,3	26,3	0,3	18,3	33,3	36,4
6. Landbouw	115,0	170,2	1950,9	463,6	970,9	4629,3	1841,4	768,5
7. Industrie	324,4	51,2	141,1	702,2	120,1	502,9	5634,4	1444,7
8. Overige	178,3	332,8	1843,7	232,1	289,8	854,8	698,0	752,1
Totaal bijkomend (*)	904,3	955,4	5363,0	1805,5	1628,1	2491,5	3621,1	3210,0
Totaal in mindering te brengen	1135,5	971,6	566,0	1907,7	528,3	6280,5	3286,6	4429,4
Saldo	-231,2	-16,1	4797,0	-102,2	1099,8	-3789,0	950,7	-1835,6

Opmerking : 616,2 ha reservatie dokken
werd toegekend aan de categorie industrie

*Bij de totalen werden de bestemmingswijzigingen binnen éénzelfde categorie – bijvoorbeeld van woonuitbreidingsgebied – uiteraard niet meegerekend. Het betreft de waarden die in de tabel diagonaal van linksboven tot rechtsonder afgelezen kunnen worden.

Vraag nr. 160
van 3 juli 2000
van mevrouw ISABEL VERTRIEST

Provinciale en gemeentelijke structuurplannen - Kwaliteitsbewaking

Verschillende provincies en gemeenten werken aan hun structuurplan. De omzendbrieven geven de provincie- en gemeentebesturen een kader en richtlijnen.

Maar toch lijkt een aantal besturen het kader van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen ruim te interpreteren.

1. Op welke manier wordt de kwaliteit van de structuurplannen in gemeenten en provincies bewaakt ?
2. Welke criteria worden gebruikt om na te gaan of de provinciale structuurplannen in hun taakstellingen binnen de principes van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen blijven ?
3. Op welke momenten in het planningsproces kan de Vlaamse overheid de provinciale structuurplannen bijsturen ?
4. Hoe verloopt dit proces m.b.t. de gemeenten ?

Antwoord

1. Kwaliteitsbewaking

Zoals in de vraag al is vermeld, geven de omzendbrieven RO 96/6 van 7 januari 1997 over het provinciaal structuurplanningsproces en RO 97/2 van 23 september 1997 over het gemeentelijk structuurplanningsproces, in samenhang met het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999, het kader aan voor de provinciale en de gemeentelijke ruimtelijke structuurplannen. De omzendbrieven zijn gebaseerd op het planningsdecreet dat, hoewel licht gewijzigd, opgenomen is in het nieuwe decreet ruimtelijke ordening.

Dit regelgevend kader en met name de omzendbrieven hanteren onder meer volgende uitgangspunten :

- een ruimtelijk beleid op drie planningsniveaus ;
- een sterke relatie tussen het gemeentelijk structuurplanningsproces en de planningstaken van provincie en de Vlaamse overheid ;

- streven naar kwaliteitsvolle ruimtelijke structuurplannen.

Om deze uitgangspunten waar te kunnen maken, is voorzien in verschillende formele en structurele overlegmomenten.

- Tijdens het structuurplanningsproces wordt over de inhoudelijke afstemming van het ruimtelijk beleid tussen de drie bestuursniveaus overlegd. Dit is het zogenaamde structureel overleg.

Meestal zijn er een drietal overlegmomenten. Voor een provinciaal structuurplan wordt in principe een intensiever overleg opgezet tussen de provincie en de Vlaamse overheid. Er zijn ook bijkomende overlegvergaderingen over specifieke inhoudelijke opties.

- Over het voorontwerp van ruimtelijk structuurplan wordt een overleg georganiseerd in de vorm van een plenaire vergadering.

Op de plenaire vergadering zijn vertegenwoordigers van de drie bestuursniveaus uitgenodigd.

- Tijdens het openbaar onderzoek over het ontwerp van provinciaal ruimtelijk structuurplan brengt de Vlaamse regering haar advies uit, na raadpleging van de Vlaamse Commissie voor Ruimtelijke Ordening (Vlacoro). Ook een aantal Vlaamse administraties, waaronder Arohm (administratie Ruimtelijke Ordening, Huisvesting en Monumenten en Landschappen), en Vlaamse instellingen (bepaald in het uitvoeringsbesluit van 28 april 2000) geven tijdens het openbaar onderzoek een advies.

Tijdens het openbaar onderzoek over het ontwerp van gemeentelijk ruimtelijk structuurplan brengt de bestendige deputatie advies uit.

2 en 4. Beoordelingscriteria

Tijdens het structureel overleg en bij de advisering zoals hierboven vermeld, wordt het provinciaal structuurplan getoetst aan :

- de bestaande regelgeving van het decreet ruimtelijke ordening, de omzendbrieven en de richtlijnen ;
- het subsidiariteitsbeginsel en de provinciale opdrachten, waarbij wordt nagegaan :

of de provincie geen invulling geeft aan gewestelijke of gemeentelijke planningstaken ;

hoe de provinciale planningstaken zijn ingevuld ;

of de invulling van de provinciale planningstaken duidelijk is voor de Vlaamse overheid ;

of er hiaten zijn ten opzichte van de Vlaamse en gemeentelijke opdrachten ;

- het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen. Mogelijke tegenstellingen met de inhoudelijke bepalingen van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen worden aangegeven.

Dezelfde criteria worden gehanteerd voor een gemeentelijk structuurplan. Voor het subsidiariteitsbeginsel wordt er dan natuurlijk over gewaakt dat de gemeente geen opties neemt op bovenlokaal niveau.

3. Overlegmomenten

De overlegmomenten, die in het antwoord op de eerste vraag zijn vermeld, zijn bedoeld voor een afstemming van het ruimtelijk beleid op de verschillende bestuursniveaus. Op elk van deze momenten is een bijsturing mogelijk.

Uiteraard is het, overeenkomstig het subsidiariteitsbeginsel, aan het planningsniveau dat zijn plan opmaakt en nadien ook vaststelt om eventueel aanpassingen in documenten aan te brengen.

Bij de goedkeuring van provinciale of gemeentelijke structuurplannen bestaat de mogelijkheid om opties die in tegenspraak zijn met het gewestelijk en/of provinciaal beleidskader, niet goed te keuren.

Vraag nr. 161 van 4 juli 2000 van de heer PAUL VAN GREMBERGEN

Zonevreemde woningen – Uitdoofbeleid

De situatie van zonevreemde woningen blijft vragen oproepen, onder meer en met name uit het oogpunt van het uitdoofbeleid.

1. Zonevreemde woningen die onderhouden worden, blijven bestaan.

Hoe moet het "uitdoofbeleid" terzake dan worden geïnterpreteerd ? Is het dan gewoon het re-

sultaat van accidentele gebeurtenissen, zoals brand, instorting, enzovoort ?

2. En "onderhoud" : hoever gaat dat ? De normale betekenis lijkt mij het herstellen van ramen, deuren, dak, ...

Zijn er daarvoor exacte en meetbare normen uitgewerkt ?

3. Is het juist dat woningen gebouwd vóór het jaar 1962 die ten gevolge van gewestplannen zonevreemd geworden zijn, als vergund worden beschouwd ?

Antwoord

1. Aan zonevreemde woningen kunnen inderdaad zonder enige vergunning onderhouds- en instandhoudingswerken worden uitgevoerd, voorzover ze geen betrekking hebben op de constructieve elementen van het gebouw.

Zodra zware ingrepen nodig zijn voor het verdere behoud, moeten die passen in de voorschriften en beheersmaatregelen die in de uitvoeringsplannen, in uitvoering van de structuurplannen, zullen worden vastgelegd.

Wanneer die plannen zulks niet toelaten, zou men kunnen spreken van een "uitdoofbeleid", waardoor op termijn de mogelijkheid wordt gecreëerd de gewenste bestemming effectief te realiseren. Wel wil ik er de aandacht op vestigen dat de term niet voorkomt in het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen, dat het kader is voor het Vlaamse ruimtelijk beleid.

2. Via de decreetswijziging van 26 april 2000 heeft het parlement de term "onderhouds- en instandhoudingswerken" verder gedefinieerd. Artikel 99 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening bepaalt hierover nu :

"Onder instandhoudings- of onderhoudswerken zoals bedoeld in het eerste lid, 1°, worden werken verstaan die het gebruik van het gebouw voor de toekomst ongewijzigd veilig stellen door het bijwerken, herstellen of vervangen van geïrodeerde of versleten materialen of onderdelen.

Hieronder kunnen geen werken begrepen worden die betrekking hebben op de constructieve elementen van het gebouw, zoals :

1° vervangen van dakgebintes of dragende balken van het dak, met uitzondering van plaatselijke herstellingen ;

2° geheel of gedeeltelijk herbouwen of vervangen van buitenmuren, zelfs met recuperatie van de bestaande stenen."

Ik meen dat hieruit duidelijk kan worden begrepen dat onder "instandhoudings- en onderhoudswerken" enkel zachte ingrepen aan een bestaande en ongewijzigde constructie worden verstaan.

3. Woningen gebouwd vóór 1962 die ten gevolge van de gewestplannen zonevremd zijn geworden, worden inderdaad als vergund beschouwd, voorzover er na 1962 geen vergunningplichtige werken zonder vergunning werden uitgevoerd.

Vraag nr. 162
van 4 juli 2000
van de heer CARL DECALUWE

Kabinetsmedewerkers – Detacheringen

Zie :

Minister vice-president van de Vlaamse regering,
Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken
en Energie

Vraag nr. 375

van 4 juli 2000

van de heer Carl Decaluwe

Blz. 287

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden.

Vraag nr. 165
van 7 juli 2000
van mevrouw MARIJKE DILLEN

Departementen – Advocaten

Zie :

Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen

Vraag nr. 224

van 7 juli 2000

van mevrouw Marijke Dillen
Blz. 321

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden.

Vraag nr. 168
van 27 juli 2000
van de heer JAN VAN DUPPEN

Mercuriusproject Herentals – Neutraliteit

In het kader van de Mercuriusprojecten van de vorige Vlaamse minister van Economie, de heer Van Rompuy, sloot de stad Herentals een overeenkomst af met de Vlaamse regering waar in subsidies voor de stad werd voorzien voor een project "centrummanager". Ondertussen werd door de stad Herentals een centrummanager aangesteld dankzij dit convenant.

De centrummanager is, als werknemer van het convenant, evenwel niet tewerkgesteld in de gebouwen van de stedelijke administratie, zoals van een publiek ambtenaar mag worden verwacht, maar in de zetel van de middenstandsorganisatie Unizo (ex-NCMV) Herentals. Om zogenaamd praktische redenen (lokalentekort, documentatie, ...) opereert een overheidsproject voor alle middenstanders in de stad op deze manier vanuit een particulier, zuilgebonden servicekantoor. Dit lijkt ons vergelijkbaar met een PWA-ambtenaar van de gemeente die zou werken vanuit de lokalen van de ABVV-werkloosheidsdienst (PWA : plaatselijk werkgelegenheidsagentschap).

1. Is de minister op de hoogte van bovenvermelde constructie ?

Is deze constructie niet in strijd met de letter of de geest van de reglementering rond het Mercuriusproject en van het convenant met de Vlaamse overheid ?

Is het opportuun dat de centrummanager opereert vanuit het Unizo-hoofdkwartier in de gemeente ?

2. Heeft de minister terzake reeds opgetreden ?

3. Zijn er deontologische regels opgesteld die door de stad en de centrummanager moeten worden gerespecteerd, gelet op hun financiering door de Vlaamse regering ?

Antwoord

1. Bij de administratie Economie werd door de stad Herentals in september 1999 een projectdossier ingediend dat de basis vormt voor de subsidieaanvraag voor centrummanagement.

Met betrekking tot de organisatiestructuur vermeldt het projectdossier het volgende :

"De partijen in het koepelplatform van Herentals, een belangrijk overlegforum waaraan zowel het stadsbestuur, de middenstand, de horeca, het braderijcomité, de cultuur en het toerisme van Herentals deelnemen, zijn eveneens vertegenwoordigd in het dagelijkse bestuur van het centrummanagement dat zal worden uitgevoerd door een hiervoor op te richten v.z.w. In deze VZW is ook Unizo Herentals vertegenwoordigd. Elke deelnemende organisatie zal eveneens vertegenwoordigd worden in de Algemene Vergadering van de VZW".

Met betrekking tot de taken en bevoegdheden van de centrummanager vermeldt het projectdossier het volgende :

"De centrummanager zal worden bijgestaan door een extern adviesbureau dat ervaring heeft op het vlak van projectmanagement, het implementeren van strategische plannen en het werken met middenstanders. De centrummanager zal gehuisvest zijn in het centrum van Herentals, zodat deze goed bereikbaar is voor de middenstand".

Met betrekking tot het adres van de VZW vermelden de statuten van de VZW het volgende :

"De vereniging heeft haar zetel in de stad Herentals. Ter titel van inlichting en zonder hieraan een statutair karakter te verlenen geldt als volledig adres : Administratief Centrum, Augustijnenlaan 30, 2200 Herentals".

De centrummanager, die in mei 2000 door de VZW werd aangeworven, vervult zijn functie op zelfstandige basis. Het betreft dus geen gemeentelijke ambtenaar in dienst van de stad Herentals. Het centrummanagementproject is ook geen louter "overheidsproject", maar wel een

project op basis van een publiek-private samenwerking.

De aanwerving van de centrummanager door de stad Herentals en diens huisvesting is niet in strijd met de inhoud van het ingediende projectdossier. Dit projectdossier vormt de basis voor de subsidieaanvraag en de financieringsovereenkomst met het Vlaams Gewest. De constructie is dus niet in strijd met de financieringsovereenkomst met het Vlaams Gewest. Ook is de huisvesting van de centrummanager nergens in strijd met de reglementering van het centrummanagementproject.

In deze reglementering wordt bepaald dat het concept van centrummanagement moet gebaseerd zijn op een goede publiek-private samenwerking, waarbij de structuur van het centrummanagement niet primordiaal is.

Zowel wat de invulling van de functie van de centrummanager, als wat diens huisvesting betreft, beschikt het lokale centrummanagement zelf op basis van de reglementering over de nodige bevoegdheid.

De beoordeling van de opportuniteit van de huisvesting van de centrummanager gebeurt door de VZW Centrummanagement Herentals, die hiervoor het best geplaatst is. In het licht van het subsidiariteitsbeginsel is het niet aangewezen dat dit vanuit Vlaanderen dirigistisch wordt opgelegd en precies wordt gedefinieerd. Enkel kan de bedenking worden gemaakt dat een zekere neutraliteit van de locatie aangewezen is.

2. Aangezien de huisvesting van de centrummanager in Herentals niet in strijd is met de reglementering van het centrummanagementproject, noch met de financieringsovereenkomst tussen de stad Herentals en het Vlaams Gewest, is er tot op heden geen aanleiding geweest om hier tegen op te treden.
3. In de reglementering van het centrummanagementproject werden er geen deontologische regels als dusdanig opgenomen.

Wel werden er in de beslissing van de Vlaamse regering van 27 april 1999 betreffende het opstarten van centrummanagement in Vlaamse commerciële centra een aantal kritische succesfactoren opgenomen. Rekening houdende met deze procesgebonden en projectgebonden fac-

toren wordt door elke deelnemende stad de inhoud van haar projectdossier bepaald.

Door het ondertekenen van de financieringsovereenkomst tussen de stad en het Vlaams Gewest, verbindt de stad zich ertoe om een centrummanagement uit te bouwen overeenkomstig het goedgekeurde projectvoorstel.

B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn

PATRICK DEWAELE

MINISTER-PRESIDENT
VAN DE VLAAMSE REGERING,
VLAAMS MINISTER VAN FINANCIËN,
BEGROTING, BUITENLANDS BELEID
EN EUROPESE AANGELEGENHEDEN

Vraag nr. 74
van 4 mei 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Begrotingswijzigingen – Adviesorganen

De Vlaamse regering keurde een aantal begrotingswijzigingen en wijzigingen in het programma-decreet goed. Het advies van verschillende organen kan hiervoor nodig zijn.

Tijdens een interpellatie bleek dat er niet-wettelijk samengestelde adviesorganen zijn (*Handelingen C117 van 16 maart 2000, blz. 8-10 – red.*). De samenstelling van deze adviesorganen is het Vlaams Parlement niet bekend.

1. Welke (sub) adviesorganen gaven advies bij deze begrotingswijzigingen? Bij welk onderdeel?
2. Welke van deze adviesorganen zijn wel, en welke zijn niet samengesteld volgens alle decretale bepalingen terzake?

Antwoord

1. Het integrale ontwerp van decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de aanpassing van de begroting 2000, het zogenaamde programmadecreet, werd voor advies voorgelegd aan de volgende adviesorganen:

– de Vlaamse Onderwijsraad (VLOR);

– de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen (SERV);

– de Milieu- en Natuurraad van Vlaanderen (Mina-raad).

2. De VLOR werd ingesteld bij artikel 153 van het decreet van 31 juli 1990 betreffende het onderwijs II. De VLOR bestaat uit eenenveertig leden, waarvan:

– twaalf vaste en twaalf plaatsvervangende leden die de inrichtende machten van het onderwijs en de PMS-centra vertegenwoordigen, waaronder drie werkende en drie plaatsvervangende leden van het gemeenschapsonderwijs, drie vaste en drie plaatsvervangende leden van het gesubsidieerd officieel onderwijs en zes vaste en zes plaatsvervangende leden van het gesubsidieerd vrij onderwijs;

– acht vaste en acht plaatsvervangende leden die het personeel van het onderwijs en de PMS-centra vertegenwoordigen;

– vier vaste en vier plaatsvervangende leden die de representatieve ouderverenigingen vertegenwoordigen;

– vier vaste en vier plaatsvervangende leden die de economische en sociale organisaties vertegenwoordigen;

– zeven vaste en zeven plaatsvervangende deskundigen, van wie er drie worden aangewezen onder de ambtenaren van niveau A van de diensten van de Vlaamse Gemeenschap bevoegd voor het onderwijs, en vier worden voorgedragen door de universiteiten;

– de leidend ambtenaar en de adjunct-leidend ambtenaar van het permanent secretariaat met raadgevende stem;

– twee vaste en twee plaatsvervangende leden die de representatieve leerlingenkoepelverenigingen vertegenwoordigen;

– twee vaste en twee plaatsvervangende leden die de representatieve studentenkoepelverenigingen vertegenwoordigen.

De samenstelling van de VLOR voldoet aan alle decretale voorschriften.

DE SERV is de rechtsopvolger van de Gewestelijke Economische Raad voor Vlaanderen, die werd ingesteld door de kaderwet van 15 juli 1970. Het decreet van 27 juni 1985 op de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen bepaalt in artikel 3 dat de SERV is samengesteld uit tien leden voorgedragen door de representatieve organisaties van de werkgevers, de middenstand en de landbouw, en tien leden voorgedragen door de representatieve organisaties van de werknemers.

Ook de SERV is samengesteld conform de decretale voorschriften.

De Mina-raad werd ingesteld bij decreet van 29 juli 1991 en bestaat conform artikel 3 van dat decreet uit één voorzitter, één ondervoorzitter, tweeëntwintig stemgerechtigde leden en zeven niet-stemgerechtigde leden-deskundigen, allen benoemd door de Vlaamse regering.

De tweeëntwintig leden worden als volgt aangewezen :

- twaalf vertegenwoordigers uit de voordracht van verenigingen opgericht op particulier initiatief in de vorm van een vereniging zonder winstoogmerk of een instelling van openbaar nut, met zetel in het Vlaamse gewest of in een tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad, met uitsluitend als doelstelling het leefmilieu of het natuurbehoud ;
- zes vertegenwoordigers uit de voordracht van de organisaties die vertegenwoordigd zijn in de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen ;
- telkens één vertegenwoordiger uit de voordracht van de volgende sectorraden : de Vlaamse Hoge Raad van Natuurbehoud, de Vlaamse Hoge Jachtraad, de Vlaamse Hoge Raad voor de Riviervisserij en de Vlaamse Hoge Bosraad.

De zeven leden-deskundigen worden aangewezen als volgt : enerzijds één uit de voordracht van de Vereniging van Provincies en één uit de voordracht van de Vereniging van Belgische Steden en Gemeenten en anderzijds vijf uit de voordracht van de Vlaamse Raad voor Wetenschapsbeleid, uit de universitaire en wetenschappelijke instellingen, zodanig gekozen dat de wetenschappelijke disciplines inzake de milieuhygiëne en het natuurbehoud in de raad vertegenwoordigd zijn.

De samenstelling van de MINA-raad voldoet aan de decretale voorschriften.

**Vraag nr. 82
van 18 mei 2000
van de heer DIDIER RAMOUDT**

Automatische ontspanningstoestellen – Inschaling

Overeenkomstig de thans van kracht zijnde wetgeving worden de automatische ontspanningstoestellen ingedeeld in vijf categorieën, van A tot E, die elk aan een afzonderlijke forfaitaire tariefstructuur worden onderworpen.

De huidige tariefstructuur werd door het Vlaams Gewest vastgesteld in artikel 62 van het decreet van 21 december 1990, houdende begrotingstechnische bepalingen alsmede bepalingen tot begeleiding van de begroting 1991. Ingevolge dit decreet werden de tariefbedragen verviervoudigd.

Thans zijn de volgende tarieven van kracht: categorie A: 144.000 frank, categorie B : 52.000 frank, categorie C : 14.000 frank, categorie D : 10.000 frank, categorie E : 6.000 frank.

1. Kan de minister-president een duidelijk beeld geven van wat deze categorieën inhouden ?
2. Op basis waarvan worden automatische ontspanningstoestellen ingedeeld bij een bepaalde categorie ?
3. Werden reeds initiatieven genomen om dit ondoorzichtige systeem te hervormen ?

Antwoord

1. Bij koninklijk besluit van 8 juli 1970 werden de toegelaten ontspanningstoestellen ingedeeld in categorieën. Deze indeling kan als volgt worden geschetst.

Categorie A : a) de bingo's, b) One-Ball, c) toestellen die worden vermeld in categorie C, D, en E, maar die toelaten het bedrag van de inzet te winnen in specie of in de vorm van penningen en/of prijzen te winnen in natura of in de vorm van spaarbons met een handelswaarde van ten minste tweehonderdvijftig frank.

Categorie B : de toestellen bedoeld in categorie A, c, wanneer zij opgesteld staan in foren en seizoensbedrijven. Vanaf 1997 geldt de categorie B

niet meer voor de toestellen in seizoensbedrijven.

Categorie C : a) automatische grijpmachines, b) flippers, c) automatische kegelspelen met ballen of kegels en d) automatische pokerspelen.

Categorie D : a) jukeboxen, b) automatische kegelspelen met schijven, c) automatische schietapparaten, d) elektronische sportspelen en e) elektrische biljarten "bumper" genoemd.

Categorie E : alle toestellen die bij de minister van Financiën werden aangegeven en die zich niet bevinden in categorie A tot en met D.

- De categorie waarin een bepaald toestel moet worden gerangschikt, wordt door de Koning (bevoegdheid van het federale Ministerie van Financiën) bepaald, na raadpleging van de betrokken beroepsverenigingen.

Voor de rangschikking van een toestel wordt rekening gehouden met zijn rendabiliteit, de aard van het aangeboden spel en de menigvuldigheid van de inzet, met dien verstande dat de toestellen die uitsluitend als automatische platenspelers dienen, niet hoger mogen worden gerangschikt dan in categorie D (cfr. art. 79 WIGB).

- Terwijl de nieuwe wet op de kansspelen, de kansspelinrichtingen en de bescherming van de spelers van 7 mei 1999 in het Staatsblad van 30 december 1999 werd gepubliceerd, werd het blijkbaar niet opportuun geacht initiatieven te nemen om het huidige systeem te hervormen.

MIEKE VOGELS

VLAAMS MINISTER
VAN WELZIJN, GEZONDHEID
EN GELIJKE KANSEN

Vraag nr. 169
van 29 mei 2000
van mevrouw SONJA BECQ

Grensgebied Justitie-Welzijn – Overleg

Naar aanleiding van een vraag om uitleg in de Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid en Gelijke Kansen van 4 mei jongstleden met betrekking tot federaal georganiseerde en gefinancierde ontmoetingsruimten voor omgangsrecht voor ouders

na echtscheiding, stelde de minister dat zij intens overleg pleegt met het Ministerie van Justitie over diverse projecten die tot de bevoegdheid van de gemeenschappen behoren, of op het grensgebied justitie/welzijn zitten (*Handelingen C 151 van 4 mei 2000, blz. 13-15 - red.*).

- Kan de minister meer informatie geven over de juiste instelling en doelstelling van dit overleg ?
- Kan zij eveneens een overzicht geven van de diverse projecten op het raakvlak justitie/welzijn, evenals van de wijze waarop die in concreto door het federale niveau worden ingevuld ?
- Betekent het feit dat dit overleg plaatsvindt, dat de dienstverlening met sterkere inbreng vanuit Vlaanderen moet gebeuren, bijvoorbeeld op het vlak van de kwaliteitseisen en/of vanuit de financiering ?

Antwoord

Uitgangspunten

In mijn Beleidsnota Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen (*Stuk 150 (1999-2000) – Nr. 1 – red.*) stelde ik onder meer onder het hoofdstuk "Forensisch Welzijnswerk" :

"Ten slotte wordt onderzocht hoe er meer transparantie, een duidelijkere profilering en taakafbakening en meer afstemming kan komen in de veelheid aan initiatieven inzake preventieve en buitengerechtigke 'alternatieve' conflictoplossingen op het grensgebied tussen Justitie, Binnenlandse Zaken en Welzijn.

Het gaat hier om uiteenlopende projecten inzake herstelbemiddeling, begeleiding van alternatieve straffen en maatregelen, hulp- en dienstverlening aan illegale vluchtelingen, sociale rechtshulp en scheidingsbemiddeling. Voorts gaat het om de samenwerkingsrelatie met de justitiehuisen, de creatie van neutrale ontmoetingsruimten en de opvolging van de sociale projecten in het kader van de samenlevings- en veiligheidscontracten. Zowel de bevoegdheidsverdeling m.b.t. deze aangelegenheden als de finaliteit, sectorale inbedding en de opvolging ervan vragen om verduidelijking en afstemming."

Ik citeer eveneens het Veiligheidsplan van de minister van Justitie :

"Het tot nog toe gevoerde subsidiebeleid, zowel in het kader van het Globaal Plan als op vlak van de nationale subsidie, is gestoeld op een weinig door-dachte politiek. Het post-Dutroux tijdperk verplicht Justitie om op zeer korte termijn een aantal merkbare veranderingen te bewerkstelligen. Terwijl de Gemeenschappen in heel deze zaak (onterecht) buiten schot bleven, moest het federale beleid op zeer korte tijd een antwoord zien te vinden op tal van tekorten die op dat ogenblik werden vastgesteld. Er werden bijgevolg op federaal vlak belangrijke budgetten vrijgemaakt om tegemoet te kunnen komen aan lokale noden en behoeften (gericht slachtofferbeleid, promoten van alternatieve maatregelen en straffen en herstelgerichte justitie), wat zich concreet vertaalde in het aanwerven van meer personeel, het ter beschikking stellen van meer middelen en het subsidiëren van tal van projecten ter ondersteuning van de genomen beleidsbeslissingen. Tegelijk werden tal van bevoegdheidsoverschrijdende initiatieven genomen omdat sommige overheden hun verantwoordelijkheid ter zake niet opnamen. Deze bevoegdheidsoverschrijding situeert zich vooral op het vlak van (verplichte) behandeling van daders, de begeleiding van minderjarigen, de oprichting van neutrale ontmoetingsruimten en de bemiddelingsprojecten op politieel niveau. Dit had mede tot gevolg dat er op het terrein kunstmatige situaties werden gecreëerd in functie van subsidies en cliëntentoevoer. Zo werden bijvoorbeeld bestaande behandelingsprogramma's omgevormd tot vormingsprogramma's, of werden reeds bestaande initiatieven ook door het Ministerie van Justitie gefinancierd : de uitbouw van een vrijwilligersnetwerk voor de opvang van slachtoffers en het opstarten van neutrale ontmoetingsruimten.

(...)

De bestaande subsidiesystemen dienen grondig te worden geëvalueerd naar wettelijk kader, inhoud en resultaten. Een duidelijk afgebakend subsidiebeleid tussen de Federale overheden en de Gemeenschappen (met gelijkgestemde kwalitatieve en/of kwantitatieve criteria) zal er toe bijdragen dat er in de toekomst een integraal veiligheidsbeleid wordt gevoerd, waarin iedere overheid zijn eigen verantwoordelijkheid opneemt. Bovendien biedt een dergelijke regeling het voordeel dat cumulatie van subsidiegelden wordt vermeden.

Er is dus nood aan een integraal beleid ten opzichte van alles wat zich afspeelt in het grensbeleid tussen een justitieel en veiligheidsbeleid enerzijds en een integraal en kwaliteitsvol welzijns- en gezondheidsbeleid anderzijds, en dit ten aanzien van

zowel daders als slachtoffers, volwassenen als minderjarigen."

Vaststelling

We stellen vast dat op dit ogenblik door Justitie, zowel via het globaal plan als via de nationale projecten, initiatieven en activiteiten worden gesubsidieerd die raken aan de bevoegdheden van de Vlaamse Gemeenschap of deze zelfs overlappen.

Globaal Plan

- "Burgers voor burgers" : uitbouw vrijwilligerswerk slachtofferhulp
- alternatieve afhandelingsmodaliteiten voor minderjarige daders :
 - vorming
 - dienstverlening
 - vereffening
- alternatieve afhandelingsmodaliteiten voor meerderjarige daders :
 - leerstraffen = vorming en behandeling
 - dienstverlening
 - schadebemiddeling op politieel niveau
- neutrale ontmoetingsruimtes (wordt overgeheveld naar de nationale projecten)

Het betreft hier via de steden en gemeenten gesubsidieerde beroepskrachten, die meestal werken in het kader van voorzieningen van het algemeen welzijnswerk. Enkel m.b.t. alternatieve afhandelingsmodaliteiten voor minderjarigen werken de beroepskrachten meestal in een gemeentelijke dienst.

Nationale projecten

- Slachtoffer in Beeld : in het kader van bemiddeling in strafzaken of vrijheid onder voorwaarden dienen daders een vormingsproject te volgen, waarbij zij meer inzicht krijgen in wat hun daden voor de slachtoffers betekenen.
- Dader in Zicht : in het kader van bemiddeling in strafzaken of vrijheid onder voorwaarden dienen daders een vormingsproject te volgen, waarbij zij meer inzicht krijgen in zichzelf en wat hen tot hun daden bracht.
- Leerstraffen voor daders van seksuele geweldsmisdrijven : op papier eveneens een vormings-

project, maar in de praktijk betreft het hier hoofdzakelijk hulpverlening of therapie.

- Herstelbemiddeling : dader-slachtofferbemiddeling waarbij een wederzijdse overeenkomst kan leiden tot het opschorten, matigen of uitstellen van de straf.

Het betreft hier rechtstreeks door het Ministerie van Justitie gesubsidieerde beroepskrachten die tewerkgesteld zijn in het Steunpunt Algemeen Welzijnswerk. De projecten "neutrale ontmoetingsruimten" zijn rechtstreeks toegewezen aan de centra voor algemeen welzijnswerk. Wat herstelbemiddeling betreft, hiertoe wordt een specifieke autonome VZW (Suggnomé) gesubsidieerd. Als **bijlage** gaat een overzicht van de projecten.

Doel van het overleg

Creëren van transparantie, taakafbakening en afstemming tussen de Vlaamse en federale overheid op dit terrein.

Het is hierbij de bedoeling om op termijn te komen tot duidelijke afspraken. Het kan hierbij niet de bedoeling zijn dat positief geëvalueerde initiatieven door deze discussie zonder financiële ondersteuning komen te zitten. Een overgangsregeling is dus aangewezen.

Verder overleg

Ondertussen wordt eveneens overleg gevoerd met het oog op een betere samenwerking op andere terreinen op het raakvlak justitie-welzijn (ik verwijs hiervoor eveneens naar mijn beleidsbrief) :

- hulp- dienstverlening aan gedetineerden (reeds samenwerkingsakkoord),
- slachtofferzorg (reeds samenwerkingsakkoord),
- begeleiding en behandeling van daders van seksuele misdrijven (reeds samenwerkingsakkoord),
- justitiehuisen,
- internering,
- bijzondere jeugdbijstand-jeugdsanctierecht.

Het streefdoel hierbij is om nog in de loop van de maand september te komen tot een protocolakkoord met de minister van Justitie, waarbij de

krachtlijnen van de verdere samenwerking zullen worden vastgelegd.

Achtergronden van dit overleg

Ik citeer hier eveneens mijn beleidsnota :

"Criminaliteit en onveiligheid zijn in eerste instantie maatschappelijke problemen, die bovendien erg destabiliserend kunnen werken.

Sociale problemen worden in onze samenleving al te vaak en al te gemakkelijk als justitiële problemen of veiligheidsproblemen aan de orde gesteld.

Een doeltreffende politie en justitie kan bijdragen tot meer veiligheid en kan onveiligheidsgevoelens, angst en bezorgdheid voor criminaliteit helpen verminderen. Maar er is veel méér nodig dan dat. Want criminaliteit is niet enkel oorzaak, maar vaak ook zélf een uiting van 'onwelzijn'. Persoonlijke, relationele en maatschappelijke problemen die binnen de samenleving werden verwaarloosd, vormen vaak een voedingsbodemp voor criminaliteit. Zo ook kan de mogelijkheid om op een gelijkwaardige basis te participeren aan de samenleving, aanleiding zijn tot crimineel gedrag.

Onderzoek leert trouwens dat welzijnsproblemen en vooral globale maatschappelijke achterstelling het onveiligheidsgevoel versterken en een toenemend risico inhouden voor delinquent gedrag én voor slachtofferschap.

Een samenleving die investeert in welzijn, gezondheid en gelijke kansen voor iedereen, zal de criminaliteit en de onveiligheid(sgevoelens) zien afnemen.

Complementair aan het federaal veiligheids- en strafuitvoeringsbeleid zal de Vlaamse regering daarom stroomopwaarts een omvattend welzijnsgericht beleid rond criminaliteit, onveiligheid en slachtofferzorg voeren.

Dit houdt in dat vooreerst de dynamische en welzijnsbevorderende krachten van de samenleving maximaal worden aangewend om criminaliteit en onveiligheid te voorkomen. Vervolgens kiezen we voor buitengerechtelijke conflictoplossingen om de meer ingrijpende en vaak destabiliserende justitiële interventies zo veel mogelijk te vermijden.

Ten slotte dient voor zover een gerechtelijk optreden plaatsvindt, parallel en in alle fasen van de rechtsgang een welzijnsgericht aanbod ten aanzien van de justitiecliënten (slachtoffers én daders) te

worden geformuleerd en dient hen een rechtsgelijke toegang tot de brede maatschappelijke hulp- en dienstverlening (op het vlak van onderwijs, huisvesting, tewerkstelling, welzijn, gezondheid en cultuur) te worden verzekerd.

Dat alles is in het belang van de samenleving, waar de justitiecliënt vroeg of laat naar terug keert. Het is ook in het belang van (potentiële) slachtoffers, want de beste slachtofferpreventie is en blijft daderpreventie ; van de kinderen en nabestaanden, voor wie de bestraffing en zeker de detentie van een gezinslid vaak zeer verstrekkende gevolgen heeft ; en tot slot ook van de normovertreder zelf."

Vanuit deze principes betekent het overleg met Justitie inderdaad dat er een sterkere inbreng vanuit Vlaanderen dient te gebeuren, en dit voornamelijk vanwege het belang van een complementaire welzijnsgerichte benadering van justitiabelen en de ruimere problematiek van criminaliteit, onveiligheidsgevoelens en slachtofferzorg.

Wat de financiering van dit alles betreft, hoop ik inderdaad dat de huidige subsidiëring vanuit Vlaanderen op het vlak van de forensische welzijnszorg kan worden versterkt. Wat de financiering van de op dit ogenblik door Justitie gesubsidieerde projecten betreft, zal verder overleg uitsluitend dienen te brengen.

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het Algemeen Secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

Vraag nr. 190
van 15 juni 2000
van mevrouw SONJA BECQ

Social-profitakkoord – Toepassingsgebied

Op 29 maart 2000 werd tussen de werkgevers en de werknemers van de sociale sector en de Vlaamse overheid een Vlaams intersectoraal voorakkoord gesloten. Dit akkoord voorziet globaal genomen in drie grote maatregelen : loonharmonisering, regulisering en "flexibele banen" (uitgroei, zorgverlof, zorgkrediet).

Dit globaal akkoord, met de erin vermelde bedragen, geeft echter geen duidelijk beeld van de concrete uitvoering. Daarom kreeg ik graag een concrete toelichting bij een aantal gegevens.

Inzake loonharmonisering rijst een probleem voor de openbare sector, evenals voor het niet-gesubsidieerde personeel, dat soms uit pure noodzaak voor een goede kwalitatieve dienstverlening tewerkgesteld is en door de instelling zelf volledig ten laste wordt genomen.

dierde personeel, dat soms uit pure noodzaak voor een goede kwalitatieve dienstverlening tewerkgesteld is en door de instelling zelf volledig ten laste wordt genomen.

1. Kan de minister een overzicht bezorgen van sectoren en personeelsgroepen uit de social-profitsector die niet door dit sociaal akkoord gevat zijn ? Ik denk onder meer aan de personeelsleden uit de instellingen buitenschoolse kinderopvang en het omkaderingspersoneel in de beschutte werkplaatsen. Maar wellicht zijn er nog andere.
2. Beschikt de minister over cijfers die een aanduiding geven van de meerkosten die de loonharmonisering voor dit niet-gesubsidieerde personeel en voor de personeelsleden uit de overheidsdiensten met zich meebrengt ? Kunnen die worden meegedeeld ? Daarbij graag een uitsplitsing per sector, met aanduiding van de personeelsgroep.
3. Zijn er voor deze personeelsgroepen in het kader van het voorakkoord afspraken gemaakt of perspectieven gesteld ? Zo niet, wordt dan verwacht dat de eventuele meerkosten worden gedragen door de betrokken werkgever (privé of overheid, zijnde gemeenten, OCMW's, provincies, ...) ?

Antwoord

1. De maatregelen afgesproken in het Vlaams intersectoraal voorakkoord voor de social-profitsector 2000-2005 hebben betrekking op volgende sectoren onder de bevoegdheid van de minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke kansen :
 - maatschappelijk opbouwwerk
 - algemeen welzijnswerk
 - gezinszorg (privaat en openbaar)
 - centra voor ontwikkelingsstoornissen
 - centra voor integrale gezinszorg
 - rust- en verzorgingstehuizen – rustoorden
 - bijzondere jeugdzorg
 - integratiecentra

- kinderdagverblijven en diensten voor opvanggezinnen (privaat en openbaar)
 - diensten voor private gezinsplaatsing
 - centra voor kindercare en gezinsondersteuning
 - vertrouwenscentra kindermishandeling
 - ambulante en residentiële voorzieningen uit de gehandicaptenzorg
 - geestelijke gezondheidszorg
 - beschutte werkplaatsen (omkaderend personeel tenzij uitdrukkelijk anders bepaald)
 - revalidatiecentra
2. Het akkoord betreft die personeelsgroepen en personeelsleden welke tot nu toe door de Vlaamse overheid werden gesubsidieerd.

Met betrekking tot de personeelscategorieën die niet onder toepassing van dit akkoord vallen, zijn er geen gedetailleerde gegevens beschikbaar.

3. In het kader van het voorliggend akkoord worden voor deze laatste categorieën geen afspraken gemaakt.

Indien de betrokken werkgevers de in het akkoord bedongen maatregelen willen uitbreiden tot deze werknemers, zullen zij de eventuele meerkosten zelf ten laste moeten nemen.

**Vraag nr. 191
van 15 juni 2000
van mevrouw SONJA BECQ**

Social-profitakkoord – Uitvoeringsmodaliteiten

Op 29 maart 2000 werd tussen de werkgevers en de werknemers van de sociale sector en de Vlaamse overheid een Vlaams intersectoraal voorakkoord gesloten. Dit akkoord voorziet globaal genomen in drie grote maatregelen : loonharmonisering, regularisering en "flexibele banen" (uitgroei, zorgverlof, zorgkrediet).

Dit globaal akkoord, met de erin vermelde bedragen, geeft echter geen duidelijk beeld van de concrete uitvoering van dit akkoord.

Daarom kreeg ik graag een concrete en becijferde toelichting. In haar antwoord op mijn interpellatie hieromtrent ontving ik van de minister onvoldoende accurate informatie (*Handelingen C174 van 25 mei 2000, blz. 3-8 - red.*).

1. Graag kreeg ik voor de verschillende sectoren (welzijnssector, gezondheidssector, socio-cultureel werk) met de daarin gespecificeerde personeelsgroepen, de timing/fasering van de diverse maatregelen en de bedragen die worden besteed aan regularisering, loonharmonisering en flexibele banen voor de verschillende personeelsgroepen in de verschillende sectoren.

Graag met vermelding van de wijze waarop de verschillende bedragen werden berekend (aantal personeelsleden, aantal potentieel in aanmerking komende personeelsleden, ...).

2. Wanneer de werknemers gebruikmaken van de verschillende gecreëerde mogelijkheden, hoeveel mensen in fulltime equivalent en in personen moeten dan worden aangetrokken om het arbeidsvolume constant te houden ?

Graag een specificering per sector en per personeelsgroep, samen met de verduidelijking van de wijze waarop dit werd berekend.

3. Op welke wijze denkt de regering een voldoende instroom van vervangende beroepskrachten te kunnen garanderen ?

4. Het Vlaamse akkoord bouwt voort op een aantal federale maatregelen, onder meer inzake loopbaanonderbreking.

Welke engagementen werden terzake met de federale overheid overeengekomen ?

Is de federale overheid bereid de meerkosten te dragen die voortvloeien uit het akkoord ?

Is er een berekening gemaakt van deze mogelijke federale meerkosten ? Hoe werd deze berekening gemaakt en hoeveel bedraagt ze ? Deze meerkosten hebben zowel betrekking op de grotere aantrekkelijkheid van de loopbaanonderbreking, als op de meerkosten voor de sociale zekerheid.

Wordt er voorzien in een vrijstelling van RSZ-bijdragen voor de zogenaamde uitgroei-premies (RSZ : Rijksdienst voor Sociale Zekerheid) ? Bestaat daarover een akkoord met de federale overheid ?

Antwoord

1. De realisatie van het akkoord is gespreid over een periode van zes jaar, waarbij de eerste stappen in de loonharmonisatie nog in 2000 zouden worden uitgevoerd. Als bijlage vindt de Vlaamse volksvertegenwoordiger een overzicht van de engagementen van de Vlaamse regering per jaar en per maatregel. De concrete realisatie is in grote mate afhankelijk van het afsluiten van collectieve arbeidsovereenkomsten (CAO) tussen de sociale partners. Met hen zal worden overlegd hoe de realisatie van de overeengekomen maatregelen gespreid kan worden uitgevoerd, rekening houdende met de ter beschikking gestelde kredieten. Daarbij zullen ook heel wat subsidieregelingen moeten worden aangepast of aangevuld.

Op dit ogenblik is het dan ook onmogelijk een totaal overzicht, met tijdsplanning, van de invoering van de verschillende maatregelen te geven. Voor het jaar 2000 is een aanzet tot loonharmonisering gepland. In de regularisatie van de DAC-statuten wordt een eerste stap gezet in 2001 door de omzetting van de huidige, preciaire contracten naar gewone arbeidscontracten (*DAC : Derde Arbeidscircuit – red.*) ; de volledige integratie in elke deelsector vereist bijkomende reglementering die daarna, in de loop van 2001, zal worden uitgewerkt. Ook de daarmee samenhangende jobcreatie kan vanaf hetzelfde jaar meer concreet gestalte krijgen.

De bedragen in bovenvermelde tabel werden berekend op basis van concrete cijfers van de administratie betreffende het aantal personeelsleden dat per deelsector wordt tewerkgesteld (bv. voor de loonharmonisering) of van een simulatie betreffende de potentiële kandidaten voor bepaalde maatregelen (bv. het zorgkrediet).

Voor alle maatregelen geldt – zoals ook uitdrukkelijk gestipuleerd in het akkoord – dat de concrete uitwerking de in het akkoord vastgestelde budgettaire grenzen niet kan overschrijden.

2. De kostprijs van het in te voeren systeem van arbeidsduurvermindering en de bijkomende vakantiedagen, wordt gevormd door de bijkomende tewerkstelling die nodig is om de vervangende tewerkstelling te verzekeren. Het gaat op recurrente basis om een bedrag van 861 miljoen. Bij gemiddelde loonkosten van 1,3 miljoen per personeelslid, kan globaal worden geconclu-

deerd dat er ongeveer 660 voltijdse arbeidsplaatsen nodig zijn om het arbeidsvolume constant te houden.

Voor de systemen die gekoppeld zijn aan de loopbaanonderbreking en de Vlaamse aanmoedigingspremies (zorgkrediet, loopbaankrediet, permanent leren en landingsbanen) wordt een budget uitgetrokken van 747 miljoen op recurrente basis. De concrete modaliteiten van deze nieuwe regelgeving worden nu volop uitgewerkt in overleg met de sociale partners, zodat het nu nog wat voorbarig is om concrete effecten daarvan in te schatten.

3. De meerderheid van de maatregelen uit het sociaal akkoord (loonharmonisatie, zorgkrediet, loopbaankrediet, permanent leren, landingsbanen, arbeidsduurvermindering van zware beroepen, aanvullende vakantiedagen, omvorming van preciaire statuten in volwaardige jobs, bijkomende middelen voor vorming, ... betekenen een ernstige stimulans voor potentiële werknemers om te opteren voor een job in de social-profitsector. Tevens dragen deze maatregelen ertoe bij dat mensen in deze sector aan de slag blijven, waardoor minder afvloeiingen moeten worden vervangen.

Alleen al de loonharmonisatie tot op het niveau van de loonvoorwaarden gehanteerd in een paritair comité 319.01, maakt de social-profitsector inzake verloning concurrentieel met een tewerkstelling in andere diensten uit de tertiaire sector.

4. Een aantal maatregelen uit het akkoord zijn gebaseerd op de bestaande federale systemen van loopbaanonderbreking. Ook in het verleden werden door de Vlaamse overheid bijkomende aanmoedigingspremies voor loopbaanonderbreking aangeboden. Deze worden nu uitgebreid voor specifieke doeleinden, zoals het zorg- en loopbaankrediet of de landingsbanen.

Hierover werden geen engagementen aangegaan met de federale overheid. Met betrekking tot de eventuele meerkosten ten laste van het federale budget werden geen berekeningen gemaakt. Overigens mag niet worden vergeten dat elke loopbaanonderbreking moet worden ingevuld door een persoon die als uitkeringsgerechtigd werkloos of als schoolverlater geregistreerd staat bij de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening (RVA). Het opnemen van een loopbaanonderbreking houdt aldus ook een besparing in inzake werkloosheidsuitkeringen.

De huidige aanmoedigingspremies van de Vlaamse Gemeenschap zijn niet onderworpen aan RSZ-bijdragen. Naar analogie ligt het voor de hand dat er eveneens geen RSZ-bijdragen zullen worden afgehouden bij uitbreiding van deze aanmoedigingspremies. Deze toelagen zijn immers geen loon, maar een soort vervangingsinkomen.

	Loon- harmo- niasie	Regularisatie IBF en DAC	Jobcre- atie	Zorgkrediet Loopbaan- krediet	Landings- banen	ADV vanaf 45	Verlof- dagen	Carens- dagen	Indexatie	VIVO	Totaal
2000	250										250
2001	570	800	300	300	200	96	0	58	50		2374
2002	590	275	300	300	65	96	90	0	0	200	1916
2003	590	275	300	300	67	96	90	0	0	200	1918
2004	590	275	300	300	52	96	90	0	0	200	1903
2005	585	275	300	300	63	102	105	0	0	200	1930
	3.175	1.900	1.500	300	447	486	375	58	50	200	8.491

N.v.d.r.

IBF : Interdepartementaal Begrotingsfonds

DAC : Derde Arbeidscircuit

ADV : arbeidsduurverkorting

VIVO : Vrij Instituut voor Volwassenenonderwijs

Vraag nr. 192
van 15 juni 2000
van mevrouw SONJA BECQ

Social-profitakkoord – Regularisering

Zie :
 Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme
 Vraag nr. 82
 van 15 juni 2000
 van mevrouw Sonja Becq
 Blz. 327

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme.

BERT ANCIAUX

VLAAMS MINISTER
 VAN CULTUUR, JEUGD,
 BRUSSELSE AANGELEGENHEDEN
 EN ONTWIKKELINGSSAMENWERKING

Vraag nr. 129
van 4 mei 2000
van de heer DOMINIEK LOOTENS-STAEL

Taalgebruik Brussel – Ministeriële klachten

In commissievergadering van 6 april 2000 verklaarde de minister het volgende : "Indien ik op de hoogte word gebracht van concrete overtredingen en inbreuken op de taalwetgeving zal ik als Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden en als Brusselaar niet nalaten een klacht in te dienen bij de vice-gouverneur op basis van artikel 65, paragraaf 4 van het koninklijk besluit van 18 juli 1966 tot coördinatie van de wetten op het gebruik der talen in bestuurszaken" (Handelingen C132 van 6 april 2000, blz. 8).

Aangezien er in Brussel dagelijks massa's overtredingen van de taalwetgeving gebeuren, neem ik aan dat de minister ook reeds een massa klachten heeft ingediend bij de vice-gouverneur.

Kan de minister medelen hoeveel klachten hij reeds heeft ingediend bij deze instantie sinds zijn aantreden als minister ?

Kan hij tevens een overzicht geven van de data waarop dit gebeurde en het voorwerp van deze klachten ?

Antwoord

Ik werd sinds mijn aantreden als minister reeds meermaals aangesproken door Nederlandstaligen die in Brussel niet of niet behoorlijk in hun eigen taal te woord werden gestaan. Het overgrote deel van deze voorvallen speelt zich echter af in de private sfeer en de handel.

Ik meen, net zoals de Vlaamse volksvertegenwoordiger, dat er nog dagelijks inbreuken worden gemaakt tegen de taalwetgeving. Totnogtoe heb ik echter maar twee dossiers ontvangen die, in het kader van de taalwetgeving, als relevant kunnen worden beschouwd om een klacht in te dienen. Ik heb deze dossiers dan ook overgezonden aan de vice-gouverneur van Brussel.

Zoals ik reeds heb gesteld, zal ik ook in de toekomst tegen alle inbreuken tegen de taalwetgeving waarvan ik op de hoogte werd gesteld, klacht neerleggen bij de vice-gouverneur.

Het lijkt me echter ook noodzakelijk om het correcte gebruik van het Nederlands te promoten bij de Brusselse handelaars en middenstanders. In mijn beleidsnota heb ik de oprichting van een Brusselse taaldienst vooropgesteld. Deze dienst zou de sensibilisering en de dienstverlening omtrent het Nederlands coördineren. (*Beleidsnota Brusselse Aangelegenheden ; Stuk 145 (1999-2000) – Nr. 1 – red.*).

Ik zal hier in de nabije toekomst werk van maken.

MARLEEN VANDERPOORTEN

VLAAMS MINISTER
 VAN ONDERWIJS EN VORMING

Vraag nr. 137
van 16 juni 2000
van mevrouw MARIJKE DILLEN

Nederlands voor anderstaligen – Begeleid Individueel Studeren

De administratie Permanente Vorming, afdeling Volwassenenonderwijs, heeft in het kader van BIS, Begeleid Individueel Studeren, een brochure uitge-

geven om bekendheid te geven aan het BIS-project "Afstandsonderwijs Nederlands voor anderstaligen."

1. Op welke wijze wordt deze brochure verspreid ?
Wie zijn de doelgroepen ?

Welke instanties helpen mee aan de verspreiding van deze brochure teneinde het project een zo groot mogelijke bekendheid te geven ?

2. De brochure is een luxe-uitgave. Wat is de kostprijs hiervan ? Op hoeveel exemplaren wordt de brochure verspreid ?
3. Er wordt een mentor ingeschakeld in het kader van de gehele studie, met als taak het verbeteren van de oefeningen, het evalueren en het geven van raad.

Hoeveel mentoren worden in het kader van het ganse project ingeschakeld ? Op welke wijze worden deze mentoren aangeworven ? Wat is hun statuut ? Werken zij voltijds of deeltijds ?

4. Zijn er naast de verspreiding van deze brochure nog andere initiatieven in uitvoering of in voorbereiding om bekendheid te geven aan dit BIS-project ? Zo ja, welke ? Zo neen, worden er nog andere initiatieven gepland ?
5. Is er samenwerking met andere bevoegdheidsdomeinen, zoals het gelijkemansbeleid ?

Antwoord

1. De brochure "Nederlands voor anderstaligen" wordt verspreid via integratiecentra, ambassades, consultants, centra voor basiseducatie, gemeentebesturen in Vlaanderen, de Vlaamse schepenen in Brussel en de raadsleden van de Vlaamse Gemeenschapscommissie, Brusselse migrantenorganisaties, buitenlandse culturele instituten en internationale verenigingen, via het boek "Sprakmaker" uitgegeven door de Vlaamse Gemeenschap – cel Coördinatie Brussel.

Doelgroep : immigranten die Nederlands willen leren met het oog op hun integratie.

2. De kostprijs is 720.000 frank en de brochure wordt op 20.000 exemplaren verspreid.
3. Momenteel zijn er vijf mentoren actief in het begeleiden van anderstalige cursisten in het ver-

werven van de basisstructuren van het Nederlands.

Deze mensen worden aangeworven via een vacature in "Klasse" of via de website van BIS (*www.bis.vlaanderen.be – red*). Leerkrachten die minstens twee jaar deeltijds ervaring hebben en een pedagogisch diploma (aggregatie) komen in aanmerking. Mentoren zijn dus lesgevers in dagen/of avondonderwijs, al dan niet voltijds. Vacatures worden uitgeschreven wanneer wij een tekort voorzien. Deze mensen krijgen een vergoeding.

4. "Nederlands voor anderstaligen" wordt ook gepromoot via de website en op beurzen.
5. Er werd een beroep gedaan op de leden van de Vlaamse regering om vanuit hun bevoegdheidsdomein suggesties te doen voor de verspreiding van deze brochure.

Vraag nr. 138
van 20 juni 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Adviesraden – Vrouwen (2)

Zie :
Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen
Vraag nr. 178
van 31 mei 2000
van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen
Blz. 300

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen.

Vraag nr. 140
van 23 juni 2000
van de heer GILBERT VANLEENHOVE

Keuzevrijstelling godsdienst-zedenleer – Modaliteiten

Met de omzendbrief van 1 mei 1999 is vanaf het huidige schooljaar een nieuwe procedure van kracht geworden inzake de keuzevrijstelling voor de levensbeschouwelijke vakken in het officieel onderwijs.

Volgens deze omzendbrief en de van toepassing blijvende omzendbrief van 1 september 1994 betreffende de levensbeschouwelijke inspectie, is het mogelijk vrijstellingsaanvragen te weigeren of in te trekken. Van aanvragers wordt voortaan gevergd dat zij "met een minimum aan precisie kenbaar maken welke religieuze, godsdienstige, filosofische of morele overtuiging aan de basis ligt van de aanvraag".

De scholen dienen elk jaar vóór 5 oktober aan de inspectie door middel van een formulier mee te delen hoeveel leerlingen de verschillende levensbeschouwelijke vakken volgen en hoeveel vrijstellingen werden verleend. Ook de redenen van vrijstellingsaanvraag en -verlening dienen in een formulier te worden opgenomen.

1. Inzake de gehanteerde *terminologie* : wat moet worden verstaan onder de verschillende in de omzendbrief gehanteerde begrippen "religieuze, godsdienstige, filosofische of morele overtuiging" ?
2. Is de eis van een uiteenzetting (niet algemeen, maar zelfs met enige precisie) over de eigen "religieuze, godsdienstige, filosofische of morele overtuiging" in overeenstemming te brengen met de *privacyrechten* van de betrokken aanvragers ?
3. Hoeveel *vrijstellingen* zijn voor het schooljaar 1999-2000 verleend (volgens de door de scholen tegen 5 oktober 1999 verstuurde administratieve formulieren) ?
4. Hoeveel vrijstellingsaanvragen zijn voor dit schooljaar *geweigerd of betwist* :
 - a) in de eerste beslissingsfase, op het niveau van de schooldirectie ;
 - b) in de controlefase, op het niveau van de levensbeschouwelijke inspecties ?
5. Welke *kenmerken* vertonen de geweigerde aanvragen ?
6. Zijn er nog *vrijstellingen verleend zonder dat de aanvrager met enige precisie (of zelfs in het geheel niet) kenbaar maakte welke religieuze, godsdienstige, filosofische of morele overtuiging aan de basis ligt van de aanvraag* ? Zo ja, in hoeveel gevallen ?
7. Indien nu nog geen definitieve gegevens beschikbaar zijn over de omvang van de betwiste of afgewezen vrijstellingsaanvragen : *tot wanneer* kan een vrijstelling nog worden geweigerd of betwist ?
8. Welke *beroepsprocedures* staan open voor vrijstellingsaanvragers die worden geconfronteerd met vrijstellingsweigerings of vrijstellingsintrekking ?
9. Hoe worden *inspecteurs levensbeschouwelijke vakken* aangewezen/geselecteerd met het oog op de verschillende door hen uit te voeren controletaken uit de omzendbrief van 1 mei 1999 ?
10. Kan vrijstellingsverlening ertoe leiden dat leden van een religieuze/levensbeschouwelijke gemeenschap waarvan verschillende aanhangers vrijstelling verkrijgen in dezelfde school, in feite de mogelijkheid verkrijgen het *eigen godsdienst-onderwijs* aan hun kinderen te verstrekken tijdens de vrijgekomen uren ?

Zo ja, wat zijn hiervoor de modaliteiten ?
11. Momenteel is deze materie nog steeds geregeld bij omzendbrief.

Voor wanneer is het *uitvoeringsbesluit* van de Vlaamse regering m.b.t. de keuzevrijstellingen (art. 29 decreet basisonderwijs) gepland ?

Antwoord

1. De gehanteerde begrippen in de omzendbrief zijn te verstaan in de geest van artikel 24, § 1 van de Grondwet : "De scholen ingericht door openbare besturen bieden, tot het einde van de leerplicht, de keuze aan tussen onderricht in een der erkende godsdiensten en de niet-confessionele zedenleer." En van artikel 8 van de wet van 29 mei 1959 : "Onder godsdienstonderricht wordt verstaan het onderricht in de katholieke, protestantse, Israëlitische, anglicaanse, islamitische of orthodoxe godsdienst en in de op die godsdienst berustende zedenleer. Onder onderricht in de zedenleer wordt verstaan het onderricht in de niet-confessionele zedenleer."
2. De verwoording voor de aanvraag tot vrijstelling is te vergelijken met de keuze voor een erkende godsdienst of voor de niet-confessionele zedenleer.

	Basis- onderwijs	Secundair onderwijs
Gemeenschapson- derwijs	894	1.431
Gesubsidieerd offi- cieel onderwijs	320	620

3. a) De inspectie levensbeschouwelijke vakken (hierna LBV) constateert dat bepaalde directies van methodescholen voor lager onderwijs globaal vrijstellingen verlenen. Hier van werd melding gemaakt in het jaarverslag "Levensbeschouwelijke vakken" (schooljaar 1998-1999), blz. 5.
- b) De inspectie LBV heeft geen ernstige misbruiken – zoals vermeld in de omzendbrief van 1 mei 1999, namelijk het zich willen onttrekken aan een deel van het leerprogramma – vastgesteld.
5. Indien er aanvragen worden geweigerd, dan is het op basis van de omzendbrief van 1 mei 1999 zoals vermeld in 4b).
6. De toekenning van vrijstellingen behoort tot de bevoegdheid van de schooldirecteur. De inspectie LBV heeft geen globaal overzicht.
7. Op elk ogenblik dat er ernstige misbruiken worden vastgesteld zoals vermeld in 4b), kan de vrijstelling worden geweigerd of betwist.
8. De directeur en de inspectie waken samen over de toepassing van de procedure en de organisatie van de vrijstellingsverlening. Bij moeilijkheden met deze controle gebeurt een uiteindelijke beoordeling door een team van minstens twee leden van de inspectie LBV. Dit team wordt samengesteld door de coördinerend inspecteur-generaal.

Artikel 177, § 1, 3° decreet basisonderwijs bepaalt dat het niet naleven van de bepalingen inzake vrijstelling van de keuze tussen godsdienst en niet-confessionele zedenleer zoals bedoeld in artikel 29, tweede lid van het decreet, een overtreding is die, na aanmaning, aanleiding kan geven tot sancties tegen de school.

9. Dit initiatief ligt in handen van de coördinerend inspecteur-generaal.

10. Artikel 17, 3° van het decreet van 27 maart 1991 betreffende de rechtspositie van bepaalde personeelsleden van het gemeenschapsonderwijs en artikel 19, 1° van het decreet van 27 maart 1991 betreffende de rechtspositie van sommige personeelsleden van het gesubsidieerd onderwijs en de gesubsidieerde psycho-medisch-sociaal centra bepalen dat een leraar over een bekwaamheidsbewijs voor een ambt moet beschikken.

11. Na evaluatie van de huidige omzendbrief zullen de noodzakelijke wijzigingen op korte termijn in een uitvoeringsbesluit worden ingeschreven.

VERA DUA

VLAAMS MINISTER
VAN LEEFMILIEU EN LANDBOUW

Vraag nr. 162
van 31 maart 2000
van de heer JOS DE MEYER

Doel – Landbouwluik sociaal begeleidingsplan

Op 20 januari 1998 besliste de Vlaamse regering tot de aanleg van het Deurganckdok op de Linkerscheldeoever in Beveren.

Er volgde een sociaal begeleidingsplan voor de mensen betrokken bij de onteigeningen in dit gebied en een strategisch plan voor de ruimtelijke uitbouw van deze regio.

Aan de administratie Land- en Tuinbouw (ALT), de Vlaamse Landmaatschappij (VLM), de Maatschappij voor Grond- en Industrialisatiebeleid en de sociaal bemiddelaar voor Doel werd opdracht gegeven een herstructureringsaanbod uit te werken voor de actieve landbouwers die in dit gebied gevestigd zijn. Deze studie is klaar.

Bij onteigening zouden de landbouwers "de keuze" hebben tussen "centen" of "grond".

1. Wat is het vermoedelijke aanbod van landbouwgronden? In welke zones zijn ze gelegen (aantal eigenaars, pachters, aantal ha per zone)?
2. Wat is de vermoedelijke vraag? Aantal blijvers? Waar zijn ze nu gesitueerd? Wat zijn hun behoeften aan grond?

3. Hoeveel landbouwers kiezen voor centen ? Wat is de financiële regeling voor wie de wijk neemt ? Hoeveel kiezen voor grond ?
4. Wat wordt het juridisch statuut van de onderscheiden gronden op de Linkerscheldeoever en wat zijn hiervan de consequenties voor de landbouwers (huidige en toekomstige) ?
5. Welke pachtcontracten worden aangeboden en door wie ? Voor welke periode ?
6. Op welke wijze zijn milieuvergunningen op de bedrijven overdraagbaar naar overnemers ? Naar andere bedrijven bij verhuis of naar nieuwe bedrijven ?
- Welke looptijd krijgen deze nieuwe milieuvergunningen ?
- Kan de veestapel op het bedrijf worden uitgebreid ? Kan de opslagruimte voor mest worden uitgebreid ?
7. Hoeveel bedraagt het geraamde budget voor degenen die de wijk nemen ? Voor de blijvers ? Voor de realisatie van de Grondbank ? Voor de werking en het beheer ervan ?
8. Men voorziet in het zogenaamde "agrarisches gebied met polderkarakter" onder meer "natte weilanden". Iedereen die de polder kent, weet dat dit unieke poldergebied waardevol landbouwgebied is in de letterlijke en figuurlijke zin van het woord.

Waarom in bijkomende maatregelen voorzien die de normale exploitatie onmogelijk maken, hypotheekeren of bemoeilijken ?

Zijn projecten zoals zorg voor kleine landschapselementen hier niet meer te verantwoorden dan de zogenaamde "natte weilanden" ?

Antwoord

1 en 2. Ik kan bevestigen dat door de administratie Land- en Tuinbouw en de Vlaamse Landmaatschappij (VLM) samen met betrokken partners op het terrein een herstructureringsaanbod wordt voorbereid voor de landbouwers die binnen het gebied van het sociaal begeleidingsplan actief zijn.

Uit een bevraging, georganiseerd bij landbouwers en eigenaars, bleek het volgende wat vraag en aanbod van landbouwgronden betreft :

Aanbod op Linkerscheldeoever

442 ha op basis van gebruik
219 ha in eigendom van de gebruiker¹
Aantal gebruikers : 27

Vraag op Linkerscheldeoever

1.610 ha op basis van gebruik
501 ha in eigendom van de gebruiker
Aantal gebruikers : 99

(¹ Slechts 31 van de 213 gebruikers hebben geen eigendom op Linkerscheldeoever en pachten hun volledige bedrijfsoppervlakte op Linkerscheldeoever. Alle andere gebruikers zijn gedeeltelijk pachter, gedeeltelijk eigenaar. Daarom wordt niet het aantal pachters vermeld, maar de oppervlakte in eigendom van de gebruiker, dit wil zeggen de oppervlakte die niet wordt gepacht.)

De studie werd uitgevoerd op basis van de bestemmingen zoals bepaald in het ontwerp-gewestplan Sint-Niklaas-Lokeren, goedgekeurd door de Vlaamse regering op 25 mei 1999. Bij de definitieve vaststelling van het gewestplan door de Vlaamse regering op 08 september 2000 (na advies van de Raad van State) werden nog enkele wijzigingen aangebracht, zoals de schrapping van het bestemmingsvoorschrift "voorwaardelijk zeehavengebied" en de invoering van een bestemmingsvoorschrift om het woonrecht van de woonkern Doel te bestendigen. Om die reden zijn enkele cijfers van de studie achterhaald en kan ik momenteel geen verdere detaillering bezorgen.

3. De landbouwers die voor een financiële vergoeding kiezen, zijn degenen die het aanbod bepalen en worden de wijkers op korte termijn genoemd. De landbouwers die voor grond kiezen, zijn degenen die de vraag bepalen en worden de blijvers genoemd.

4. Ik veronderstel dat de Vlaamse volksvertegenwoordiger met "juridisch statuut" bedoelt de stedenbouwkundige bestemming volgens het gewestplan. Omdat het definitieve gewestplan Sint-Niklaas-Lokeren pas op 8 september 2000 door de Vlaamse regering werd goedgekeurd, moet ik het antwoord voorlopig schuldig blijven.

Ik heb mijn administratie evenwel de opdracht gegeven om het herstructureringsaanbod voor de landbouwers te verfijnen overeenkomstig het definitief vastgestelde gewestplan.

5. Pachtcontracten

Met de medewerking van de eigenaars-niet-gebruikers kunnen langdurige pachten worden voortgezet of toegekend. Ook op gronden in eigendom van de VLM kunnen met langdurige pachtcontracten cultuurgronden in gebruik worden gegeven aan landbouwers.

Ik zal eveneens vragen om de ontwerpovereenkomst tussen het Vlaams Gewest, de Vlaamse Landmaatschappij en de Maatschappij voor Grond- en Industrialisatiebeleid in het licht van het nieuwe gewestplan te verduidelijken.

6. Milieuvergunning

Een milieuvergunning op een bepaalde locatie blijft geldig voor de duur van de lopende vergunning, ook wanneer de inrichting door een andere exploitant wordt overgenomen. Deze overname moet vooraf worden gemeld aan de overheid die de vergunning heeft verleend, volgens de procedure opgenomen in Vlarem I (advies van de VLM m.b.t. de toetsing aan het meststoffendecreet).

Verder is bepaald in het milieuvergunningsdecreet dat de milieuvergunning voor de verdere exploitatie vroegtijdig kan worden aangevraagd, onder meer wanneer een overname van de vergunde inrichting door een andere exploitant is gepland.

Volgens artikel 33ter, § 1, 1°, c) van het meststoffendecreet kan tot en met 31 december 2004 geen milieuvergunning meer worden verleend voor nieuwe veeteeltinrichtingen, noch voor veranderingen van bestaande veeteeltinrichtingen die een verhoging van de vergunde mestproductie tot gevolg hebben, behoudens wanneer het gaat om de herlocalisatie van een bestaande veeteeltinrichting voortvloeiende uit ruilverkavelingen, landinrichting, natuurinrichting en/of onteigeningen om openbaar nut en de nieuwe of bijkomende mestproductie niet hoger is dan deze van de definitief stopgezette bestaande veeteeltinrichting.

Een uitbreiding van de mestopslag daarentegen is conform de Vlarem-procedure wel nog mogelijk.

De landbouwbedrijven die zich willen verplaatsen, kunnen dus op een nieuwe locatie (of op een bestaand bedrijf) buiten het zeehavengebied (conform het decreet houdende het beleid en het beheer van de zeehavens) een vergunning voor het houden van dieren van de onteigende inrichting krijgen binnen dezelfde gemeente of in een buurgemeente, met als maximum het aantal vergunde dieren op de oude locatie. De oprichting van een nieuwe inrichting is dan mogelijk rekening houdende met de afstandsregels.

7. De Vlaamse Landmaatschappij beheert de Grondbank. Het aanvangfonds is voorlopig geraamd op een bedrag van 85 miljoen frank.

De administratieve kosten verbonden aan de verwervingen en vervreemdingen van de landbouwgoederen op te nemen of opgenomen in de Grondbank zijn ten laste van de VLM.

8. Bij de definitieve vaststelling van het voornoemde gewestplan op 8 september 2000 werd het bestemmingsvoorschrift "agrarisch gebied met polderkarakter" gewijzigd naar "valleigebied", terwijl bestaande gebouwen als grondbestemming "landschappelijk waardevol agraris gebied" krijgen. Deze bestemming biedt meer rechtszekerheid voor het vergunningsbeleid in afwachting van de eventuele opmaak van een provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan.

Het is de bedoeling dat de landbouwfunctie in dit gebied primeert, maar er zal rekening moeten worden gehouden met het typisch polderkarakter en met de bestaande en de toekomstige natuur- en landschapswaarden.

DIRK VAN MECHELEN

VLAAMS MINISTER
VAN ECONOMIE, RUIMTELIJKE ORDENING
EN MEDIA

Vraag nr. 155 van 23 juni 2000 van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Adviesraden – Vrouwen (2)

Zie :
Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen

Vraag nr. 178
van 31 mei 2000
van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen
Blz. 300

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen.

II. VRAGEN WAARVAN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN VERSTREKEN IS EN WAAROP NOG NIET WERD GEANTWOORD* (Reglement artikel 81, 6)

Nihil.

III. VRAGEN WAARVAN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN VERSTREKEN IS MET TEN MINSTE TIEN WERKDAGEN EN DIE OP VERZOEK VAN DE VRAAGSTELLERS WERDEN OMGEZET IN VRAGEN OM UITLEG (Reglement artikel 81, 4)

Nihil.

REGISTER

Nr.	Datum	Vraagsteller	Onderwerp	Blz.
P. DEWAEL, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden				
74	04.05.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Begrotingswijzigingen – Adviesorganen</i>	419
82	18.05.2000	D. Ramoudt	<i>Automatische ontspanningstoestellen – Inschaling</i>	420
89	15.06.2000	J. Coens	<i>Gewestperceel Baron Ruzettelaan Brugge – Bestemming</i>	265
90	16.06.2000	V. Declercq	<i>Gewestperceel Baron Ruzettelaan Brugge – Bestemming</i>	265
△ 92	23.06.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Vlaamse openbare instellingen – Beheersorganen</i>	266
93	28.06.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Adviesraden – Vrouwen (2)</i>	268
98	07.07.2000	M. Dillen	<i>Kabinetten – Belastbare voordelen</i>	268
103	27.07.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Overheidsgebouwen – Leegstand (2)</i>	268
107	04.09.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Beheers- en adviesorganen – Participatie-oproep</i>	269
S. STEVAERT, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken en Energie				
352	15.06.2000	J. De Roo	<i>Wegenwerken – Arrondissementen Gent-Eeklo</i>	270
353	15.06.2000	C. Van Eyken	<i>Grote Ring Groot-Bijgaarden-Asse – Filevorming</i>	270
354	15.06.2000	M. Keulen	<i>Gewestwegen – Boomsoorten</i>	271
355	15.06.2000	J. Van Duppen	<i>Industriezones Beerse – Bereikbaarheid</i>	271
356	15.06.2000	J. Malcorps	<i>IC-station Brecht – Mobiliteitseffecten</i>	273
357	20.06.2000	J. De Roo	<i>Kruispunt Hillestraat -N9 Maldegem – Verkeersveiligheid</i>	275
△ 358	20.06.2000	P. Van Grembergen	<i>Europees Greenlight-programma – Deelname</i>	275
359	20.06.2000	J. Maes	<i>Haven Nieuwpoort – Loodsvrijstelling koopvaardij schepen</i>	277
360	20.06.2000	C. Decaluwe	<i>Mobiliteitsconvenants – Kortrijk-Roeselare-Tielt</i>	278
361	23.06.2000	S. Janssens-Vanoppen	<i>De Lijn – Gunsttariefwerkzoekenden</i>	279
362	23.06.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Vlaamse openbare instellingen – Beheersorganen</i>	279
363	23.06.2000	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Interministeriële Conferentie Mobiliteit – Stand van zaken</i>	279
364	23.06.2000	M. Dillen	<i>Reclame langs gewestwegen – Controle</i>	280
365	23.06.2000	R. Van Goethem	<i>Gratis openbaar vervoer – Kostprijs</i>	281
366	23.06.2000	E. Glorieux	<i>Hernieuwbare-energieprojecten – Vlaams-Brabant</i>	282
368	28.06.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Fietsinfrastructuur – Stand van zaken</i>	283
369	28.06.2000	M. Van den Eynde	<i>Brasschaatssteenweg Kalmthout – Heraanleg</i>	284
370	03.07.2000	R. Van den Heuvel	<i>Luchthaven Deurne – Afgeleide vluchten vanuit Zaventem</i>	284

371	03.07.2000	C. Decaluwe	<i>Leie – Rivierherstel</i>	284
373	04.07.2000	S. Becq	<i>N272 Galmaarden – Zebrapaden</i>	285
374	04.07.2000	J. De Roo	<i>N49 Zelzate – Verkeersafwikkeling</i>	286
375	04.07.2000	C. Decaluwe	<i>Kabinetsmedewerkers – Detacheringen</i>	287
376	04.07.2000	J. De Roo	<i>N49 Assenede – Ontsluiting De Katte</i>	287
377	06.07.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Basismobiliteit – Zuid-Limburg</i>	288
379	06.07.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Mobiliteitsconvenants – Heraanleg schoolomgeving</i>	289
380	07.07.2000	M. Dillen	<i>Tewerkstellingsprogramma wegenonderhoud – Evaluatie</i>	289
382	07.07.2000	V. Declercq	<i>Redeboten – Operationaliteit</i>	290
383	07.07.2000	J. Loones	<i>Kustfietsroute – Veilige fietspaden</i>	291
384	07.07.2000	J. Loones	<i>Kustfietsroute – Samenwerking met De Lijn</i>	292
386	14.07.2000	S. Becq	<i>Schoolverkeer – Veiligheid</i>	293
387	14.07.2000	C. Decaluwe	<i>N8 Kortrijk – Fietspadprojecten</i>	293
388	14.07.2000	C. Decaluwe	<i>N43 Aalbeke – Fietspadprojecten</i>	294
389	14.07.2000	C. Decaluwe	<i>N327 St.-Baafs-Vijve – Fietspadprojecten</i>	294
390	14.07.2000	C. Decaluwe	<i>N357 Izegem – Doortocht</i>	295
391	14.07.2000	C. Decaluwe	<i>A19 Ter Bekewijk Menen – Geluidshinder</i>	295
392	14.07.2000	E. Matthijs	<i>Westerscheldetunnel – Overleg – Expresweg N49</i>	296
393	27.07.2000	D. De Cock	<i>Overdracht leerlingenvervoer – Werkgroep</i>	297
394	27.07.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Samenwerkingsakkoord openbaar vervoer – Herziening</i>	297
395	27.07.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Wateroverlast Haspengouw – Maatregelen</i>	298
396	27.07.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Waterbeheersingswerken Lauw – Stand van zaken</i>	299
397	27.07.2000	C. Decaluwe	<i>N382 Wielsbeke – Spano-kade</i>	299
401	10.08.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Kruispunt N79-N745 Riemst – Verkeersveiligheid (2)</i>	299
402	10.08.2000	E. Schuermans	<i>N739 Stevoort-Kuringen – Fietspad</i>	300

M. VOGELS, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen

	169	29.05.2000	S. Becq	<i>Grensgebied Justitie-Welzijn – Overleg</i>	421
△	178	31.05.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Adviesraden – Vrouwen (2)</i>	300
	188	15.06.2000	P. Ceysens	<i>Interlandelijke adoptie – Geschiktheidsonderzoek</i>	303
	189	15.06.2000	C. Van Eyken	<i>Racisme – Beleidsmaatregelen</i>	304
	190	15.06.2000	S. Becq	<i>Social-profitakkoord – Toepassingsgebied</i>	424
	191	15.06.2000	S. Becq	<i>Social-profitakkoord – Uitvoeringsmodaliteiten</i>	425
	192	15.06.2000	S. Becq	<i>Social-profitakkoord – Regularisering</i>	429
	194	16.06.2000	P. Ceysens	<i>Gezinsbeleid – Rollenpatroon</i>	306
	202	23.06.2000	S. Becq	<i>Kinderdagverblijven – Halle-Vilvoorde</i>	308

204	23.06.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Vlaamse openbare instellingen – Beheersorganen</i>	310
207	28.06.2000	S. Becq	<i>Minimumenergielevering – Evaluatie (2)</i>	310
210	28.06.2000	S. Becq	<i>Vlaams Fonds – Dienstverlening voor blinden</i>	312
212	28.06.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Internationaal Jaar van de Vrijwilliger – Voorstellen</i>	314
213	28.06.2000	W. Aers	<i>Advertentie vrouwen in de politiek – Vlaams Blok</i>	314
214	28.06.2000	P. Ceysens	<i>Adoptie – Alleenstaanden, homo's en lesbiennes</i>	314
215	28.06.2000	S. Becq	<i>VIPA-reglementering – Welzijnsvoorzieningen</i>	316
216	03.07.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>VIPA welzijnssector – Multifunctioneel gebruik gebouwen</i>	317
217	04.07.2000	M. Dillen	<i>Tandbederf bij kinderen – Oorzaken en preventie</i>	318
222	07.07.2000	M. Dillen	<i>Sterilisatie – Informatie-initiatieven</i>	319
223	07.07.2000	M. Dillen	<i>Kinderopvang – Ingetrokken attesten</i>	320
224	07.07.2000	M. Dillen	<i>Departementen – Advocaten</i>	321
226	14.07.2000	S. Becq	<i>Poetschulp – Tarifiering</i>	321
230	27.07.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Kinderopvang – Bijkomende plaatsen</i>	322

B. ANCIAUX, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking

129	04.05.2000	D. Lootens-Stael	<i>Taalgebruik Brussel – Ministeriële klachten</i>	429
165	15.06.2000	C. Van Eyken	<i>Minderheden – Ministeriële uitspraken</i>	323
168	23.06.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Adviesraden – Vrouwen (2)</i>	324
169	23.06.2000	W. Aers	<i>Uitnodiging "Watch me" – Taalgebruik</i>	324
171	07.07.2000	M. Dillen	<i>Departementen – Advocaten</i>	324

M. VANDERPOORTEN, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming

137	16.06.2000	M. Dillen	<i>Nederlands voor anderstaligen – Begeleid Individueel Studeren</i>	429
138	20.06.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Adviesraden – Vrouwen (2)</i>	430
139	23.06.2000	B. De Smet	<i>Levensbeschouwelijke vakken – Leerlingenaantal – Personeelskosten (2)</i>	325
140	23.06.2000	G. Vanleenhove	<i>Keuzevrijstelling godsdienst-zedenleer – Modaliteiten</i>	430
141	23.06.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Vlaamse openbare instellingen – Beheersorganen</i>	326
150	07.07.2000	M. Dillen	<i>Eindtermen lager onderwijs – Nederlands</i>	326

R. LANDUYT, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme

△ 82	15.06.2000	S. Becq	<i>Social-profitakkoord – Regularisering</i>	327
83	20.06.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Adviesraden – Vrouwen (2)</i>	329
84	23.06.2000	C. Van Eyken	<i>Toerisme – Specifieke promotieacties</i>	329
85	23.06.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Vlaamse openbare instellingen – Beheersorganen</i>	330

86	23.06.2000	M. Dillen	<i>Premies loopbaanonderbreking – Stand van zaken</i>	330
87	23.06.2000	M. Dillen	<i>Premies arbeidsduurvermindering – Stand van zaken</i>	331

V. DUA, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw

162	31.03.2000	J. De Meyer	<i>Doel – Landbouwluk sociaal begeleidingsplan</i>	432
247	15.06.2000	C. Van Eyken	<i>Opslagplaatsen voor vuurwerk – Controle</i>	333
248	15.06.2000	J. Malcorps	<i>Slachthuisslib – Bestemming</i>	337
249	15.06.2000	M. Van den Eynde	<i>Containerparken – Milieuvergunning</i>	339
250	15.06.2000	P. Ceysens	<i>Waterwinning Cadol Heverlee – Methanoltoevoeging</i>	340
252	16.06.2000	J. Loones	<i>Mestverwerkingsproject Diksmuide – Vergunningen</i>	342
253	20.06.2000	K. Van Dijck	<i>Krengencontainer – Proefproject</i>	343
254	20.06.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Nitraatgevoelige zone Tongeren-Riemst – Afbakening</i>	344
255	20.06.2000	P. Van Grembergen	<i>Europees Greenlight-programma – Deelname</i>	345
256	20.06.2000	D. Ramoudt	<i>Electrabel Oostduinkerke – Milieuvergunningen</i>	345
257	23.06.2000	M. Dillen	<i>Plastiekafval – Reclame en tijdschriftenverpakking</i>	346
258	23.06.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Vlaams Visserijcomité – Samenstelling</i>	347
259	23.06.2000	M. Dillen	<i>Huisvuilophaling – Structurering</i>	348
260	23.06.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Vlaamse openbare instellingen – Beheersorganen</i>	350
261	23.06.2000	M. Dillen	<i>Hooge Maey Antwerpen – Sanering</i>	350
263	23.06.2000	M. Dillen	<i>Bossen – Gezondheidstoestand</i>	351
264	23.06.2000	F. Ramon	<i>Stort Lendeledede – Reglementering en controle</i>	355
265	28.06.2000	C. Van Eyken	<i>UCB Drogenbos – Milieu</i>	357
266	28.06.2000	C. Van Eyken	<i>Vlarea – Aanvaardingsplicht</i>	360
267	28.06.2000	M. Van den Eynde	<i>Processierupsenplaag – Maatregelen</i>	363
268	28.06.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Gescheiden afvalophaling – Evaluatie</i>	365
269	28.06.2000	M. Van den Eynde	<i>Parkvijver Lint – Slibvervuiling</i>	366
△ 270	28.06.2000	M. Van den Eynde	<i>Brasschaatsesteenweg Kalmthout – Heraanleg</i>	367
271	03.07.2000	J. Loones	<i>Zwembaden op campings – Redders</i>	368
272	03.07.2000	S. Becq	<i>Waterzuiveringsstation Merchtem – Stand van zaken</i>	370
273	03.07.2000	M. Van den Eynde	<i>Gemeentelijke milieuconvenants – Duurzaamheidsambtenaar</i>	370
274	04.07.2000	C. Decaluwe	<i>Kabinetsmedewerkers – Detacheringen</i>	372
275	06.07.2000	M. Van den Eynde	<i>Fort III Borsbeek – Cadmium</i>	372
276	06.07.2000	J. Laurys	<i>Oude zandgroeve Diest – Ophoging</i>	373
277	07.07.2000	B. Tobback	<i>Dijle – Waterkwaliteit en visstand</i>	374
278	07.07.2000	B. Tobback	<i>Demer – Waterkwaliteit en visstand</i>	378
279	07.07.2000	M. Dillen	<i>Zwembaden – Aanpassingswerken</i>	381

280	07.07.2000	M. Dillen	<i>Gebruikte batterijen – Bebat</i>	382
281	07.07.2000	M. Dillen	<i>Departementen – Advocaten</i>	383
285	14.07.2000	E. Matthijs	<i>Gemeentelijke rioleringswerken – Code van goede praktijk</i>	383
286	27.07.2000	J. Loones	<i>Individuele waterzuivering – Ondersteuning</i>	384
287	27.07.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Rioleringsplannen Tongeren – Prioriteiten</i>	386
289	27.07.2000	D. De Cock	<i>Task Force Mestverwerking – Stand van zaken</i>	387
290	10.08.2000	C. Van Eyken	<i>Illegaal stort Steenokkerzeel – Opruiming</i>	389

J. SAUWENS, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport

84	01.03.2000	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Faciliteiten – Kraainem</i>	389
140	15.06.2000	C. Decaluwe	<i>Informatie- en klachtenbeleid – Opmerkingen Vlaamse Ombudsdienst</i> .	390
141	16.06.2000	C. Van Eyken	<i>Administratief toezicht – Randgemeenten</i>	391
142	16.06.2000	J. Loones	<i>Aanwerving varend personeel – Leeftijdsgrens</i>	391
143	16.06.2000	J. Loones	<i>Huisvestingsbeleid – Menswaardig wonen</i>	392
144	20.06.2000	C. Decaluwe	<i>Heffing leegstand – Kortrijk-Roeselare-Tielt</i>	395
145	20.06.2000	C. Decaluwe	<i>Klachtenbeleid en Mattheuseffect – Opmerkingen Vlaamse Ombudsdienst</i>	395
146	20.06.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Adviesraden – Vrouwen (2)</i>	396
147	23.06.2000	F. Ramon	<i>Archeologisch patrimonium – Poperinge</i>	397
148	23.06.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Lokale besturen – Briefwisseling</i>	398
149	23.06.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Vlaamse openbare instellingen – Beheersorganen</i>	398

D. VAN MECHELEN, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media

146	15.06.2000	J. De Roo	<i>Expansiesteun – Overzicht</i>	398
147	15.06.2000	C. Van Eyken	<i>Kabeldistributie – Telenet</i>	400
148	16.06.2000	J. Loones	<i>Regionale televisiezenders – Overheidssteun</i>	400
149	20.06.2000	D. Ramoudt	<i>Koninklijke Golfclub Oostende (De Haan) – Gewestplanbestemming</i> ..	401
150	20.06.2000	D. Ramoudt	<i>Decreet ruimtelijke ordening – "Architecturale eigenheid"</i>	402
151	20.06.2000	C. Decaluwe	<i>BPA's zonevreemde landbouwbedrijven – Stand van zaken</i>	403
153	23.06.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Vlaamse openbare instellingen – Beheersorganen</i>	405
154	23.06.2000	M. Dillen	<i>Steun aan de geschreven pers – Multimediaprojecten</i>	405
155	23.06.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Adviesraden – Vrouwen (2)</i>	434
156	23.06.2000	C. Decaluwe	<i>Bouw- en verkavelingsaanvragen – Beroepen (2)</i>	407
157	28.06.2000	C. Van Eyken	<i>Verbrandingsoven Drogenbos – Bouwvergunning</i>	412
158	03.07.2000	I. Vertriest	<i>Ruimtebalans – Stand van zaken</i>	412
160	03.07.2000	I. Vertriest	<i>Provinciale en gemeentelijke structuurplannen – Kwaliteitsbewaking</i> ...	415
161	04.07.2000	P. Van Grembergen	<i>Zonevreemde woningen – Uitdoofbeleid</i>	416

162	04.07.2000	C. Decaluwe	<i>Kabinetsmedewerkers – Detacheringen</i>	417
165	07.07.2000	M. Dillen	<i>Departementen – Advocaten</i>	417
168	27.07.2000	J. Van Duppen	<i>Mercuriusproject Herentals – Neutraliteit</i>	417